

מהדורת מארקאווטש

ספר

אשר היה אל יואר

אידיש

דברים תשפ"ב

הערליכע מאמרים אויף די פרשת השבוע, געזאגט געווארן דורך דער ראש ישיבה שליט"א, פול מיט התחזקות ווי אזוי יעדער איד אן אויסנאם קען זוכה זיין צו מצליח זיין און זיך דערהאלטן אויף דער וועלט, נישט קיין חילוק אין וועלכע מצב ער געפינט זיך, מיט עצות און הדרכות אויפ'ן טאג טעגליכן לעבן.

געבויעט אויף די ווערטער פון הייליגן רבי'ן,
אדונינו מורינו ורבינו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד מורינו הגאון הקדוש

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זייער תלמיד וואס האט אריינגעברענגט

זייערע הייליגע לימודים אין די גאנצע וועלט

פבוד קדושת מרן מוהרא"ש, זכותו יגן עלינו

געפלאקטן מיט פסוקים פון תורה, נביאים, וכתובים,

און מאמרים פון די הייליגע חז"ל, פון די גמרא

און מדרשים און זוהר הקדוש.

ארויסגעגעבן חודש מנחם אב שנת תשפ"ג לפרט קטן

דרך חסידי ברסלב - ירושלים עיר הקודש תוכב"א

היכל הקודש ברסלב

181 Huschke Road, Liberty NY 12747

היכל הקודש

כארא פארק

**4801 11th Ave,
Brooklyn NY 11219
347.760.5924**

היכל הקודש

וויליאמסבורג

**27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
718.384.1652**

היכל הקודש

קרית יואל

**8 Premishlan Way.
Monroe NY 10950
845.243.0563**

היכל הקודש

קרית יואל

**8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
845.467.5299**

היכל הקודש

מאנסי

**32 Dolson Road
Monsey NY 10952
347.733.7551**

היכל הקודש

בלומינגראוו

**24 Merriewold LN S
Monroe NY 10950
845.238.0804**

היכל הקודש

בני ברק

**רחוב ירושלים 2
052.760.5715**

היכל הקודש

ירושלים

**רחוב רבי נחמן מברסלב 15
054.845.8150**

צו הערן די

הערליכע שיעורים

פונעם ראש ישיבה שליט"א
רופט:

קול ברסלב

212.444.9191

חיזוק פאר די אידישע שטוב

212.444.9169

גדרפס ע"י

**קרן הדפסה
היכל הקודש**

**2623 State Route 52
Liberty, NY 12754**

718.387.2691

www.BreslevCenter.com

סדר ועימוד, כריכה ושערים:

א.ש. אשדוד

08-8650078

0527627127

מהדורת מארקאוויטש

נתנדב געווארן לזכות

יואל בן לאה

וזוגתו

גענענדל יוטל בת גיטל חי'

ובניהם

דער אייבערשטער זאל העלפן

אז זיי זאלן זוכה זיין

צו בנים ובני בנים

עוסקים בתורה ובמצוות

און צו געזונט

און צו שפע ברכה והצלחה

זִכְרֵ עוֹלָם יִהְיֶה צְדִיק

לְכָבוֹד נְשָׁמַת מְאוֹר עֵינָיו חַיֵּינוּ כְּחַיֵּינוּ נִפְשָׁנוּ,

אֲשֶׁר נִשָּׂא אוֹתָנוּ עַל לְבוֹ פְּאֶשֶׁר יִשָּׂא הָאֱמֹן אֶת הַיּוֹנֵק, לְהַחְיֹתָנוּ כְּחַיֵּים הָאֵל, לְהַטְעִימָנוּ מִצוּרָה עֲרֻבוֹת נְעִימוֹת, יְדִידוֹת, זֵיו הָאֶרֶת שְׂכִינֵת עִזּוֹ יִתְבָּרַךְ, וְהַחֲדִיר בְּרַבּוּת נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל בְּכָל הָעוֹלָם כְּלוּ - אֲמוּנָה בְּרוּרָה וּמְזַכֶּכֶת בּוֹ יִתְבָּרַךְ, וְקָרַב אֶלְפֵי נְשָׁמוֹת אֵל הַחַן וְהִלְפֵי אֲשֶׁר בְּנַחַל נוֹבַע מְקוֹר חֲכָמָה שׁוֹרָה, הוּא נִיהוּ הָרַב הַגָּאוֹן הַצְּדִיק, אִישׁ הָאֲשָׁפוּלוֹת - שֶׁהִלַּל בּוֹ, הַחֲסִיד הָאֲמֵתִי עוֹבֵד ה' בְּתַמִּימוּת וּבִפְשִׁיטוּת, מְסַר נַפְשׁוֹ אֵלָיו יִתְבָּרַךְ בְּכָל יוֹם יוֹם מִיּוֹם עֲמָדוֹ עַל דַּעְתּוֹ, וְסָבַל יְסוּרִים קָשִׁים וּמְרִים כָּל יְמֵי חַיָּו, רַבִּים הִשִּׁיב מְעוֹן וְקָרַב אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, הַעֲמִיד תְּלַמִּידִים רַבִּים, יְרָאֵי ה' וְחוֹשְׁבֵי שָׁמוֹ, בַּעַל הַמַּחְבֵּר סִפְרֵי שׁו"ת 'אֲשֶׁר בְּנַחַל', וְסִפְרֵי 'שְׁפַת הַנַּחַל' פְּרוּשׁ עַל הַסֵּפֶר הַקְּדוֹשׁ לְקוּטֵי מוֹהֲר"ו. וְקַבֵּץ וְלִקְטַט סִפְרֵים רַבִּים וְנִכְבְּדִים מְדַבְּרֵי רַבְנֵי הַקְּדוֹשׁ מוֹהֲר"ו מִבְּרֶסֶלַב, וְתַלְמִידוֹ הַקְּדוֹשׁ מוֹהֲר"נ ית' - זְכוּתָם יָגוּ עֲלֵינוּ. וְהַפִּיעָם בְּכָל קְצוֹי תְּבֵל, וּבִפְרָטֵי הַקּוֹנְטְרָסִים הַמְּפָרְסָמִים שֶׁהַחַיִּי אֶלְפִים וְרַבּוּת נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְחֻקּוֹ אוֹתָם לְחַזֹּר בְּתִשׁוּבָה.

עֲטַרְתֵּי רֹאשׁוֹ, נֹר תִּפְאָרְתּוֹ, הַמְּלֶאכֶה הַנּוֹצֵב עַל רֹאשׁ דְּרָךְ,
עַמּוּד הָאֵשׁ אֲשֶׁר לִפְנֵי הַמַּחֲנֶה, מוֹרָה דְּרָךְ וּמְשׁוּבָב נְתִיבוֹת
מוֹרְנוּ וּמְאוֹרְנוּ

רַבִּי אֱלִיעֶזֶר שְׁלֹמֹה זְצוּקִלְכָה"ה

בֶּן הַגָּאוֹן רַבִּי מְנַחֵם זָאב זצ"ל
הָרַב מִטְּאִקְאֵי וּבַעַל ה'מְנַחֵת זָאב' וְעוֹד
זְכוּתוֹ יָגוּ עֲלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל
בְּחַד קְטִירָא אֲתַקְטִיר לִישִׁיבָה שֶׁל מַעֲלָה
לְהַתְּלוּנָה בְּצֵל צַח הַצְּדִיקִים אֲשֶׁר בְּגוֹ עֵדוֹ
י"ז שְׁבַט תשע"ה

תְּהֵא נְשָׁמָתוֹ הַקְּדוֹשָׁה צְרוּרָה בְּצוּר הַחַיִּים

הספר הקדוש הזה נדפס לזכות

מורינו ראש הישיבה שליט"א

וזוגתו

אסתר גיטל תחי',

וילדיהם

שלמה ומשפ',

אלחנן חיים ומשפ',

מרים העניא זיסל ומשפ',

שמעון ומשפ',

נחמן נתן, יצחק דוד, צבי,

רחל לאה, יוסף, מנחם, יחזקאל, מלכה

הקדוש ברוך הוא ימלא

את כל משאלות לבם לטובה

ויתברכו מפי עליון

בבני חיי ומזוני רוויחא

ויזכו לרות רוב נחת דקדושה

מכל יוצאי חלציהם

אמן כן יהי רצון

הקדמה פון די אַרױסגעבער

מיר קענען נישט גענוג דאַנקען און לױבן דעם אײבערשטן, אױף דעם װאס ער האט אונז געשיקט דעם הייליגן גרויסן צדיק, דער הייליגער רבי, רבי נחמן מברסלב זכותו גן עלינו, צו באלייכטן אונזערע אויגן מיט זיינע הייליגע ספרים און עצות. װאס מיט זיי קען יעדער איד אן אויסנאם, פונעם קלענסטן ביז'ן גרעסטן, זוכה זיין צו װערן נאנט צום אײבערשטן, און צוקומען צו די מערסטע װאס מען קען נאר צוקומען אױף דער װעלט.

דער הייליגער רבי זאגט (חי מוהר"ן סימן שנה): "מיט יעדע תורה אדער שמועס װאס אױף זאג, קען מען װערן אן אמת'ער ערליכער איד און א גרויסער צדיק, אזוי ווי אױף װיים װאס עס מיינט אן ערליכער איד", װייל יעדע תורה און שיחה פון הייליגן רבי'ן קען צוגיין קומען סיי פאר א גרויסער צדיק װאס ער קען פון דעם ארויס נעמען א װעג ווי אזוי צו דינען דעם אײבערשטן אױף זיין מדריגה; און עס קען אױף צוגיין קומען פאר'ן נידריגסטן מענטש, עס װעט אים אױף װיין א װעג אין זיין מצב, ווי אזוי ארויס צו גיין פון אלעם שלעכטס, און װערן אן אמת'ער ערליכער איד און א גרויסער צדיק.

דער הייליגער רבי האט קלאר געזאגט (שיחות הר"ן סימן רט) אז די אלע תורות און שמועסן װאס ער האט געזאגט, זענען נישט געזאגט געווארן נאר פאר זיין דור, נאר אױף פאר די שפעטערדיגע דורות. און דערפאר האט דער רבי זייער געוואלט אז מען זאל װייטער אײבערנעבן די אלע תורות און עצות אױף פאר די קינדער און אייניקלעך עד סוף כל הדורות. איינמאל האט דער רבי געזאגט (שם) מיט א געוואלדיגע ברען דעם פסוק (דברים ד, ט): "והודעתם לבניך ולבני בניך" - "אײערע קינדער זאלט איר מודיע זיין װאס דא האט זיך געטאן!"

נאך די הסתלקות פון הייליגן רבי'ן, האט זיין באלײבטער תלמיד רבי נתן זכותו גן עלינו, זיך װייטער מוסר נפש געווען אריינצוברענגען אין די װעלט די הייליגע לימודים פון רבי'ן, ער פלעגט ארומפארן און רעדן מיט מענטשן און מחדש זיין חידושי תורה, אלעס נאר געבויעט אױפ'ן הייליגן רבי'נס תורות, װאס פון דעם איז געווארן זיינע

הייליגע ספרים "לקוטי הלכות", און ער האט אריינגעברענגט אין זיינע תלמידים אז זיי זאלן אויך ווייטער אויסלערנען פאר אנדערע אידן די לימודים פון רבי'ן, דאס איז געווען זיין עיקר ציל אין לעבן. זיין מיה און פלאג איז נישט געווען אומזיסט, ברוך ה', נאר דורך אים איז געבליבן די לימודים פון רבי'ן און עס ווערט ווייטער צושפרייט אין די גאנצע וועלט.

אינעם היינטיגן דור, האבן מיר זוכה געווען צו א ספעציעלע מתנה פונעם אייבערשטן, דאס איז פבוד קדושת מרון מוהרא"ש זכותו יגן עלינו, וואס האט זיך מוסר נפש געווען זיין גאנץ לעבן אריינצוברענגען דעם הייליגן רבינ'ס לימודים אין די גאנצע וועלט, מיט זיינע הייליגע ספרים און קונטרסים און בריוו וואס זענען מחי' און מחזק הונדערטער טויזנטער אידן איבער אלע עקן וועלט. די ספרים זענען געשריבן מיט א געוואלדיגע חכמה און שכל, זיך אראפ צו לאזן צו יעדן מענטש, אין וועלכע מצב ער זאל נאר זיין, און אים אויך אויפהייבן, אים מחי' און מחזק זיין, אז ער קען נאך אויך צוקומען צום אייבערשטן, אריינברענגען אין יעדן מענטש א שמחת החיים, א געשמאק אין לעבן, מען זאל וויסן ווי אזוי אדורך צו גיין דעם לעבן אויף דער וועלט מיט געשמאק, צו לעבן מיט'ן אייבערשטן, און מקיים זיין זיינע מצות מיט פרייד.

אין דעם ביטערן טאג י"ז שבט תשע"ה לפ"ק, האבן מיר פארלוירן די גרויסע אבדה שאין לה תמורה, ווען פבוד קדושת מרון מוהרא"ש זכותו יגן עלינו איז נסתלק געווארן לחיי העולם הבא. מיר האבן פארלוירן מוהרא"ש, דאס איז א ביטערע אבדה וואס האט נישט קיין שאץ, מוהרא"ש האט אונז אבער איבערגעלאזט זיינע ספרים און זיינע לימודים מיט וואס מיר זאלן זיך ווייטער שטארקן און אנגיין, מיר זאלן זיך ווייטער האלטן מיט דעם, מיר זאלן זיך ווייטער פירן אין די וועגן וואס ער האט אונז געלערנט, און דאן וועט זיין אזוי ווי ער לעבט נאך, אזוי ווי דער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ו חלק א', סימן קצב) אז די פנים, שכל און די נשמה פונעם צדיק ליגט אין זיינע ספרים, אויב לערנט מען די ספרים און מען פרויברט מקיים צו זיין וואס דארט שטייט, דאן איז דאס אזוי ווי דער צדיק איז נאך דא צווישן אונז.

ברוך השם אשר לא השבית לנו גואל, אין יאר תשס"ט לפרט קטן איז געעפנט געווארן די הייליגע ישיבה "ישיבה תפארת התורה", דורכ'ן ראש ישיבה שליט"א, דער תלמיד חביב פון פבוד קדושת מרון מוהרא"ש זכותו יגן עלינו, מיט'ן ציל אז די בחורים אין ישיבה זאלן דינען דעם אייבערשטן און זיך מחזק זיין מיט די לימודים און עצות פון הייליגן רבי'ן, אזוי ווי מוהרא"ש זכותו יגן עלינו האט געלערנט.

כאטש וואס אין אנהייב איז די הייליגע ישיבה דורךגעגאנגען פילע שוועריקייטן, האט זיך עס אבער צעוואקסן אויף גאר א געוואלדיגע פארנעם, נישט נאר אין די ראמען פון די ישיבה לעבן די בחורים מיט די למודים פון הייליגן רבי'ן, נאר עס האט זיך אויך אויסגעשפרייט איבער די גאנצע וועלט, פון איבעראל הערט מען די דרשות וואס ווערן געזאגט אין ישיבה, טויזנטער אידן איבער די גארער וועלט שעפן התחזקות פון די געוואלדיגע דרשות. ביי די דרשות זאגט דער ראש ישיבה שליט"א בלויז איבער די הייליגע ווערטער פון רבי'ן לויט ווי מוהרא"ש האט אונז געלערנט, נאר ער ברענגט עס מער אראפ אז עס זאל זיין פאסיג פאר'ן היינטיגן דור, מיט די היינטיגע נסיונות און שוועריקייטן, ווי אזוי זיך צו דערהאלטן אין יעדן מצב, ווי אזוי מיר זאלן זיך אויך קענען באנוצן מיט'ן רבינ'ס עצות אין אונזער היינטיגן לעבן.

אויסער די געוואלדיגע דרשות וואס דער ראש ישיבה שליט"א געבט טעגליך אין ישיבה - רעדט דער ראש ישיבה אין די שבתים און ימים טובים אין בית המדרש היכל הקודש ברסלב, די דרשות ווערן געזאגט מיט א באזונדערע ברען און פייער, וואס שניידט דורך אלע פארשטאפטע אדערן פון הארץ.

שבת אינדערפרי לערנט דער ראש ישיבה שליט"א פאר ספר הקדוש 'סיפורי מעשיות' ווי דער מנהג איז אין ברסלב, דער ראש ישיבה פלעכט אריין הערליכע פשטים, עצות און חיזוק ווי אזוי מען קען האבן א זיסע לעבן אויף דער וועלט, בעיקר באצייט זיך דער ראש ישיבה מיט חיזוק און עצות אויף שלום בית וואס איז א יסוד ביים רבי'ן. דא אינעם ספר האבן מיר ארויס גענומען דעם לשון פונעם ספר סיפורי מעשיות, מיר ברענגען אראפ אין קורצן נאר דער תוכן פון די מעשה.

שבת נאכמיטאג ביי שלש סעודות לערנט דער ראש ישיבה פאר א תורה פון רבי'ן, געווענליך לויט די ענינים פון די פרשה.

געוויסע שבתים איז אויך דא א באטע, וואו אנשי שלומינו קומען זיך צוזאם פרייטאג צו נאכטס נאך די סעודה, אינאיינעם מיט'ן ראש ישיבה שליט"א, מען זינגט זמירות און ניגונים און דער ראש ישיבה רעדט דברי התחזקות מיט עצות און חיזוק פון הייליגן רבי'ן.

די שיעורים וואס ווערן געזאגט במשך די וואכן טעג ווערן רעקארדירט און ארויפגעלייגט אויפ'ן האטליין "קול ברסלב", וואו יעדער איינער קען איבער הערן די דרשות און שיעורים פונעם ראש ישיבה שליט"א. אבער אזוי ווי די שיעורים וואס ווערן געזאגט אין די שבתים און ימים טובים ווערן נישט רעקארדירט, הערט זיך א נאכפראגע פון

אֲשֶׁר הָיָה הַקְדָּמָה פֿון די אַרױסגַעבֿער אַל יואֵל

פֿילע אידן איבער די גארער וועלט וואס בעטן זיך כסדר 'למה נגרע', מיר ווילן אויך קענען הערן די אלע שיינע שיעורים וואס ווערן געזאגט אין די הייליגע זמנים.

האבן מיר גענומען דעם מיה און פלאג זיך צו דערמאנען די ליכטיגע דיבורים און עס אראפ שרייבן, און עס ארויס געגעבן אין א פארמאט פון גליונות און קונטרסים, עס איז געווארן צושפרייט אין די גאנצע וועלט און טויזנטער אידן זענען זיך מחיה דערמיט יעדע וואך.

יעצט ווען מיר גרייטן זיך בסייעתא דשמיא ארויס צו געבן דעם 'ערשטן באנד' "אשר היה אל יואל", וואס ענטהאלט שיעורים וואס זענען געזאגט געווארן בשנת תשפ"ב לפרט קטן, דאנקען מיר און לויבן דעם אייבערשטן אויף די גרויסע זכיה וואס ער האט אונו געגעבן, און מיר בעטן א תפלה אויף ווייטער אז דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן ווייטער האבן די זכיה ארויס צו געבן אלע שיעורים פון דער ראש ישיבה שליט"א.

מיר ווילן זיך באדאנקען פאר אלע אנשי שלומינו וואס האבן געהאלפן מיט דעם ספר, סיי מיט'ן זיך אנשטרענגען איבער צו געבן פונעם זכרון די דיבורים וואס דער ראש ישיבה שליט"א רעדט, וואס גאר א דאנק זיי האבן מיר באקומען דעם חומר פונעם גאנצן ספר, און סיי מיט אלע אנדערע ארבעט ווי טייפן, נקוד און הגה.

מיר מוזן באטאנען, אז כאטש וואס מיר האבן אריין געלייגט פיל כחות אראפ צו שרייבן די דיבורים פונעם ראש ישיבה שליט"א, איז אבער נישט מעגליך עס זאל זיין געשריבן פינקטליך אזוי ווי דער ראש ישיבה האט עס געזאגט, ווייל עס איז זיכער אז מען פארגעסט געוויסע איינצלהייטן פון די שיעורים ביז מוצאי שבת ויום טוב, און עס איז נישט מעגליך אז מיר האבן זיך נישט טועה געווען אין געוויסע זאכן, דערפאר אויב טרעפט איר טעותים אינעם ספר זאלט איר עס לייגן אויף אונו, אז מיר האבן נישט פארשטאנען ריכטיג די דיבורים.

דער אייבערשטער זאל העלפן אז דער ספר זאל טון די ריכטיגע פעלה, און צוריק ברענגען אלע אידן צום אייבערשטן, אז יעדער זאל וויסן אז עס איז נישטא אויף דער וועלט קיין שום עצה, נאר צוריק צו קומען צום אייבערשטן, און אים דערציילן אויף די אייגענע שפראך אלע פראבלעמען וואס מען האט, און גאר אזוי וועט מען ארויס גיין פון אלע פראבלעמען, און זיין נאנט צום אייבערשטן, ביז מיר וועלן שזין זוכה זיין צו גיין קעגן משיח צדקינו במהרה במינו, אמן.

המוציאים לאור

תִּכּוֹן הָעֵינָיִם

- טז פְּרִשְׁת דְּבָרִים
- כט תְּשַׁעֲחַ בְּאֵב
- נג פְּרִשְׁת וְאֶתְחַנֵּן
- עט פְּרִשְׁת עֵקֶב
- קג פְּרִשְׁת דָּאָה
- קלג פְּרִשְׁת שׁוֹפְטִים
- קסג פְּרִשְׁת מִי תֵצֵא
- קעא פְּרִשְׁת מִי תִבֹּא
- קפט פְּרִשְׁת נֶאֱמַר
- דיט פְּרִשְׁת וַיִּלֶּךְ
- דלט פְּרִשְׁת הֶאֱזִינִי

מִלְשֵׁת
דְּבָרִים

פֿרשֶׁת דְּבָרִים

שַׁבַּת קוֹדֵשׁ פֿרשֶׁת דְּבָרִים, שַׁבַּת חַזוֹן, שְׁנַת תּשפ"ב לְפָרֶט קָטָן, אִיז דְּעַר ראשׁ ישיבה שליט"א געווען אין שטעטל, קרית ברסלב - ליבערטי יע"א.

אינדערפרי נאכ'ן דאווענען ביים 'קידושא רבא' האט דער ראש ישיבה שליט"א ממשיך געווען דעם שיעור אין ספר הקדוש 'ספורי מעשיות', מעשה יב, מבעל תפלה.

האט דער חכם געזאגט אז ער האט געהערט פונעם קעניג אז פון אלע תאות קען מען ארויס נעמען א מענטש אויסער פון די תאוה פון געלט, אבער עס איז דא איין עצה, דורך דעם וועג פון די שווערד קען מען אפילו ארויס גיין פון די תאוה פון געלט. און דער חכם האט געזאגט אז ער וויל אויך מיט גיין אויפזוכן דעם קעניג. זענען אלע פיר געגאנגען ווייטער אויפ'ן וועג.

מען קען קיינעם נישט טראסטן

האט דער ראש ישיבה געזאגט: עס איז נישטא אזא זאך ווי 'חברים', מען קען קיינעם נישט טראסטן, פארבארגט נישט קיין קרעדיט קארד'ס און חתמ'עט נישט קיין ערבות פאר קיינעם, אפילו פאר'ן באגלייבסטער מענטש.

א אינגערמאן פון ירושלים האט אמאל דערציילט פריים, ער האט געטראכט:

דער ראש ישיבה שליט"א האט פארגעלערנט די מעשה פון אינעווייניג. מיר ברענגען עס דא אין קורצן:

דער ממונה פון די אוצרות פונעם קעניג, און דער גבור, און דער בעל תפלה זענען צוזאמען געגאנגען אויפזוכן דעם קעניג מיט זיינע לייט וואס זענען פארלוירן געווארן בשעת עס איז געווען דער שטורעם ווינט.

אויפ'ן וועג זענען זיי אנגעקומען צו די מדינה וואס די מענטשן פון די מדינה האבן זיך אויסגעקליבן אז דער עיקר איז 'חכמה', און זיי האבן אויפגענומען דער 'חכם' פונעם קעניג אלס מלך. זענען זיי אריין געקומען צום 'חכם' וואס איז געווארן מלך אין דער מדינה און זיי האבן זיך דערקענט איינער דעם צווייטן.

זיי האבן געשמועסט וואס מען קען טון מיט די מדינה וואס זענען אזוי פארפירט געווארן אין די תאוה פון געלט.

"זיי אן ערב אויף טויזנט דאלער", זאלסטו אים בארגן און ווערן אן ערב גאר לויט וויפיל געלט דו וואלסט אים סיי ווי גרייט געווען צו 'געבן פאר צדקה', ווייל אפילו דו מיינסט 'דער איז מיין בעסטער חבר, איך וועל אים פארבארגן, ער וועט מיר זיכער באצאלן', וועט ער מארגן אנוועק לויפן און דיר נאכדעם בארעדן און באגראבן.

נישטא אזא זאך ווי חברים,
אויב יא - איז דאס די ווייב

א אינגערמאן מיינט 'איך האב זיך געטראפן א פעסטע גרופע חברים, דארט רעדט מען נישט פון סתם זאכן, דארט רעדט מען פון גאר וויכטיגע זאכן, פון די וואלן און פאליטיק'. און זיין ווייב רופט אים: "קום אהיים, די קינדער ווילן דיר זען", אנשטאט טון וואס איז וויכטיג, זיין אביסל אינדער היים מיט די ווייב און קינדער, לויפט ער צו זיינע חברים. זאלסטו וויסן, באלד וועסטו געווארן ווערן אז דיין 'בעסטער חבר' האט דיר צוגענומען דיין געלט און ארויס געטראגן פון דיין ביזנעס. חברים טוישן זיך אזוי שנעל ווי וועש...

דעמאלט כאפט זיך דער מענטש אויף פון שלאף, ער הייבט אן צו זען 'איין מינוט, עס איז דא א באשעפער', אבער דעמאלט איז שוין ויער שרעקעדיג, ווען דער גבור איז שוין דא און דער מענטש איז שוין גרייט צו הערן וואס

'דאס וואס דער ראש ישיבה רעדט מען זאל אכטונג געבן פון מענטשן, רעדט מען פון מענטשן וואס ווייסן נישט ווי אזוי מען אינוועסטירט, אבער איך ווייס דאך יא ווי אזוי מען אינוועסטירט'. און ער האט אינוועסטירט הונדערטער טויזנטער דאלארן אין א געשעפט, צום סוף האט ער געבעה פארלוירן די גאנצע געלט.

ער איז געקומען צו מיר זיך אויסרעדן, האב איך אים געזאגט: "אויב דו וועסט יעדן טאג לערנען דעם בלאט גמרא וועסטו מיט'ן אייבערשט'נס הילף אלעס קענען צוריק באקומען", דער אינגערמאן האט געהאט התחזקות, ער האט אנגעהויבן צו לערנען יעדן טאג דעם דף גמרא, ביז א קורצע צייט האט דער אייבערשטער געהאלפן אז ער האט אלעס צוריק באקומען. ער האט נאכאמאל אנגעהויבן אנוועק צו לייגן געלט, ער האט שוין געהאט אנוועק געלייגט א מיליאן שקל, ביז זיין 'בעסטער חבר' האט אים געבעטן ער זאל זיין אן ערב גאר פאר איין וואך, ער האט אונטער געשריבן דעם שטר ערבות און יענער איז אנטלאפן... יעצט דארף ער באצאלן דעם שטר ערבות, און וויבאלד ער האט נישט דאס געלט, נעמט מען אים אנוועק זיין הויז.

דערפאר בעט איך ענק, אז איינער בעט דיר "בארג מיר טויזנט דאלער",

מען זאגט אים, איז שוין שווער אים צו העלפן.

אין די שפעטערע יארן ווען עס טוט זיך שוין אין שטוב, און די ווייב דארף ביגלען און צאמלייגן וועש ביזן דאך, איז נישט געפערליך אז מען קומט נישט אהיים אזוי פינקטליך, אבער יונגערהייט ווען עס איז נאכנישט דא וואס צו טון אינדערהיים, די ווייב איז נאכנישט אזוי פארנומען, שטייט די ווייב און ווארט יעדע מינוט איר מאן זאל אהיימקומען, טאר מען זיך נישט לאזן פארפירן פון קיין 'בעסטע חברים' צו פארברענגען די טעג און נעכט אינדרויסן.

א אינגערמאן איז געקומען צו מיר וויינען: "דער ראש ישיבה קען מיר העלפן? איך האב געמאכט דעם טעות, איך האב זיך נישט אויפגעפירט שיין צו מיין ווייב, איך האב איר געשלאגן, אבער נישט אזוי שטארק ווי זי לייגט עס אראפ... און זי איז אנוועק געגאנגען", וואס קען איך אים יעצט העלפן? איך פארשטיי איר הונדערט פראצענט! ווען דער גבור איז שוין דא איז שוין זייער שווער צוריק צו דרייען, די בעסטע זאך איז מען זאל נישט ווארטן ביז דער גבור קומט, לאמיר שוין גיין צום בעל תפלה, פאלגן דעם הייליגן רבין.

פארנוואס ביסטו בינאכט אינדרויסן?! - דאס איז א מוראדיגע קשיא אויף א אינגערמאן. מילא איינער וואס

האט שוין חתונה געהאט און האט זיך געבען געגט, ער האט געבען נישט וואו צו גיין בינאכט, זיצט ער און האלט דרשות מיט יעדע בחור ביז פארטאגס, אבער אז דו ביסט חתונה געהאט, דו האסט א ווייב, גיי אהיים.

א מענטש לעבט אין א באבל פון חברים, ער מיינט אז ער האט חברים. גיי אהיים, שמועס אינדערהיים, הער אים דיין ווייב, רעד מיט דייע קינדער.

לאמיר זיך מאכן שיעורים אין רבי'ס ספרים מיר דארפן דאנקען און לויבן דעם אייבערשטן אז מיר זענען אנגעקומען צום רבין, מיר זענען דא אין 'היכל הקודש'. לאמיר נעמען דעם רבי'ס ספרים, לאמיר זיך מאכן שיעורים אין רבי'ס ספרים. מוהרא"ש האט גענומען דעם רבי'ס ספרים און אראפגעברענגט אז יעדער איינער אן אויסנאם, אפילו קינדער און בחורים, זאלן קענען פארשטיין די ווערטער פון רבין. אז דו פארשטייסט נישט קיין לקוטי מוהר"ן, דו פארשטייסט נישט די ווערטער "לוישמיר", "סיידין", "ווארטס", "מעלדינווען" - פון ספר סיפורי מעשיות, זאלסטו לערנען 'אשר בנחל' דארט וועסטו אלעס פארשטיין.

אין ברסלב האט מען געזאגט אויף מוהרא"ש אז זיינע ספרים זענען נייע זאכן, עס איז נישט דעם רבי'ס זאך.

וואס האט מוהרא"ש געטון? מוהרא"ש פלעגט זאגן ער האט גענומען דעם 'לקוטי מוהר"ן' און דעם 'לקוטי הלכות' און עס געמאכט ווי "עפל סאוס", אז מען זאל זיך אפילו נישט דארפן אנשטרענגען אריינצובייסן אינעם הארשן עפל, נאר מען זאל עס קענען נאר גרינג עסן, אן דארפן צעקייען, מוהרא"ש האט גענומען די שווערע תורות פון לקוטי מוהר"ן און לקוטי הלכות, וואס איז אנגעפילט מיט 'בחינות בחינות', 'פנ"ל פנ"ל', ער האט עס צעדריקט און צעריבן און געמאכט פון דעם ספרים, קונטרסים און בריוון, אז מיר פשוט'ע מענטשן וואס פארשטייען נישט קיין טיפע תורות זאלן זיך אויך קענען מחזק זיין דערמיט.

פריי זיך מיט אידישקייט

ווען מען עפנט די ספרים הייבט מען אן שפירן דעם אייבערשטן, אז דער אייבערשטער איז מיט מיר, דער אייבערשטער האט מיר ליב, מיין שבת איז חשוב, מיין תפילין איז חשוב, מיין בארד און פיאות זענען חשוב, מיין מזוזה איז חשוב, מיין עסן בשר'ס איז חשוב.

קען זיין אז מענטשן וואונדערן זיך: 'דער ראש ישיבה רעדט אזויפיל פון חיזוק אויף שמירת שבת, האט דער ראש ישיבה דען נישט געהיטן קיין שבת?' - געלויבט דעם אייבערשטן אויך קום פון א חשוב'ע

משפחה, אויך בין געווען א דיין און גע'פסק'נט שאלות, ברוך ה' אויך האב אייביג געהיטן שבת; אבער זיך פרייען מיט אידישקייט, זיך פרייען מיט שבת, זיך מתיר זיין "אה, אויך היט שבת!" דאס האט מוהרא"ש מיר מזוזה געווען.

אסאך מאל ווען אויך טרעף חברים פון משפחה, פֿרעגן זיי מיר: "וואס האסטו געמאכט אין ברוך?" אויך קען זיי נישט ענטפערן וואס אויך האב באקומען, אז אויך פריי זיך היינט ברוך ה' אויך היט שבת, 'ברוך ה' אויך רייכער נישט שבת, 'ברוך ה' אויך האב נישט קיין קאר שבת, 'ברוך ה' אויך ניין נישט מיין טעלעפאון שבת, 'ברוך ה' אויך בין א איד, ווייל מען וועט מיר אנקוקן ווי אראפ געפאלן פון די לבנה. וואס היטן שבת, יעדער היט דאך שבת? מען קען נישט מסביר זיין פאר אן אנדערע מענטש וואס פאר א געשמאק די גאנצע אידישקייט באקומט ביים רבי'ן.

מוהרא"ש דערציילט, איידער דער הייליגער גר"א זכותו יגן עלינו איז נסתלק געווארן, האבן די תלמידים געזען ווי ער כאפט אן די פערדעמער פון זיין ציצית און וויינט, האבן די תלמידים אים געפרעגט: "פארוואס וויינט דער רבי?" א צדיק וואס א גאנץ לעבן האט ער נאר עוסק געווען אין לערנען און דאווענען האט דאך נישט

מורא פון שטארבן, האט ער געענטפערט: "איך וויין צוליב די מצוה פון ציצית, וואס קאסט אינגאנצן אפאר פרומות, וואס מען איז דורכדעם זוכה צו זען דעם אייבערשטן, יעצט וועט מען דאס אנוועק נעמען פון מיר (עין יורה דעה סימן שנא, סעיף ב), [היינט איז שוין ציצית אויך א טייערע זאך, אבער אמאל פלעגט מען קויפן אביסל וואל, עס אפנוואשן, אויסקעמן און מאכן דערפון פערדעמער, האט עס כמעט גארנישט געקאסט]. זעט מען פון דעם ווי אזוי צדיקים האבן זיך אזוי מתייהב געווען מיט די פשוט'ע מצות וואס מען טוט יעדן טאג.

דער רבי געבט אריין א חיות אין יעדע מצוה, אפילו אין די מצות וואס קוקן אויס צו זיין פשוט. קוש דיינע ציצית, זיי זיך מתייהב דערמיט; זיי זיך מתייהב מיט דיינע פיאות, טראכט נישט 'וואס איז דען ווערד מיינע פיאות...' - דער רבי זאגט (לקוטי מוה"ר חלק א', סימן יז): אפילו פון א נידריגער מענטש האט דער אייבערשטער מורא'דיגע נחת פון זיינע פיאות; דער אייבערשטער פריידט זיך מיט יעדע מצוה וואס א מענטש טוט.

תשעה באב אן א צדיק איז זייער שווער מיר שטייען יעצט פאר תשעה באב, דערמאן איך זיך מיין תשעה באב פאר איך בין געקומען צו מוהרא"ש. תשעה באב איז מיר געווען זייער א

שרעקעדיגע זאך, איך האב נאכנישט געהאט קיין צדיק וואס זאל מיר אפלערנען פשט אין דעם מאמר חכמינו זכרונם לברכה (תענית ל): "כל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחתה, ושאינו מתאבל על ירושלים אינו רואה בשמחתה", איך האב זיך ארוינגעקוקט ווי דער וויינט און יענער וויינט, איך האב אויך פרויברט צו וויינען, איך האב געטראכט: "וואס קען איך טון צו מקנים זיין דעם 'מתאבל', ווי אזוי קען איך טון די ריכטיגע אבלות?"

ביז איך בין געקומען צו מוהרא"ש, מוהרא"ש האט מיר געזאגט, 'מתאבל זיין' מיינט פשוט, פאלגן די הלכות פון שלחן ערוך, פאסטן, אויסטון די שיה, זיך נישט ארומוואשן וכו', ווער עס האלט איין די הלכות וועט זוכה זיין צו זען די שמחה ווען משיח וועט קומען.

ווען איך בין געווען צען יאר האב איך געהאט א חבר אין תדר, וואס האט מיר אריין געלייגט שמוותים אין קאפ, ער האט מיר אויסגעלערנט ווי אזוי מען קען זיך מאכן סגופים, אז מען לייגט אריין קליינע שטיינדלעך אין די שיה, אויך האט ער מיר אויסגעלערנט ווי אזוי מען קען זיך מאכן וואונדן, אז מען רייבט אסאך אויף די הויט ביז עס ווערט זייער הייס ווערט עס א וואונד... דאס איז זייער ווייטאגליכע יסורים.

נאכדעם האב איך געהערט א ווארט פונעם הייליגן רבי פנחס'ל קאריצער זכותו יגן עלינו אז "א לאך אום תשעה באב איז ספנות נפשות"; איך בין זיכער אז יעדער תסיד'ישער בחור האט שוין געהערט דערפון. מוהרא"ש האט אבער צוגעלייגט צו דעם: "איין רגע עצבות און מרה שחורה איז סטרא אחרא, און דער אייבערשטער האט עס פיינט (עין לקוטי מוהר"ן, חלק ב, סימן מה)".

היינט איז געווארן א מנהג אז מען רופט א בדהן צו חתונות און ער פירט אריין דעם עולם אין א משל פון א קעניג וואס האט פארטריבן זיין איינציג קינד... מען שפירט ווי עס ווערט עק וועלט, די גאנצע זאל הייבט אן וויינען, פרויען, מענער, חתן און בלה; דאס האט גארנישט מיט קדושה, דאס איז עצבות וואס קומט פון די סטרא אחרא, און דער אייבערשטער האט דאס פיינט.

ווען מען זעצט זיך אנועק תשעה באב אויף דער ערד זאגן די קינות, דארף עס צוגיין אן קיין עצבות, איך גלייב אז דער אייבערשטער האט מיד ליב, און דער אייבערשטער גייט מיד אויסלייזן, נאר איך וויין ווייל עס טוט מיר וויי דער מצב ווי אזוי איך און אלע אידן זעען אויס, אבער נישט מיט קיין עצבות חס ושלום.

ווי קען איך ברענגען נאך א איד צום אייבערשטן מען זעט אין די מעשה ווי דער בעל תפלה האט זיך אזוי מוסר נפש געווען צו ברענגען מענטשן צום תכלית, אפלאזן אלע נארישקייטן און רעדן אסאך צום אייבערשטן. דאס איז וואס דער רבי וויל אז מיר זאלן אויך עוסק זיין, שטענדיג ארומגיין מיט מחשבות ווי קען איך ברענגען נאך א איד צום אייבערשטן.

אויב מען וויינט פון עצבות - איז עס סטרא אחרא
 מען דארף טאקע וויסן אז אפילו מען רעדט אזויפיל פון התבודדות, פון זיך אויסוויינען דאס הארץ צום אייבערשטן, איז דאס נאר אויב מען וויינט פון שמחה, איך האב ליב דעם אייבערשטן, איך גלייב אינעם אייבערשטן, און איך וויין אז עס טוט מיר וויי, אבער אויב וויינט מען פון עצבות איז עס סטרא אחרא.

עס איז דא בחורים און אינגעלייט וואס ווילן גיין תפצה אבער זיי האבן נישט קיין קאר, איז א גרויסע זאך זיך אנצוטראגן צו העלפן די מפיצים, זיי טראגן און ברענגען, זיי זאלן קענען רואיגערהייט פארשפרייטן דעם רבינים דיבורים אין די וועלט.

עס איז א מוה'דיגע בושה פאר א תלמיד היכל הקודש' אז ער באגונגט זיך בלויז מיט דעם אז ער האלט

א בעג אין זיין קאר פֿרי 'ווען ער וועט גיין הפֿצה זאל ער האבן מיט וואס צו גיין'... - אז דו גייסט נישט הפֿצה, דרייוו כאטש א מפיץ וואס גייט יא הפֿצה!

יעדער איינער פון אנשי שלומינו דארף האבן א חלק אין הפֿצה, אדער גיין אליינס געבן גליונות, ספרים און קונטרסים פאר מענטשן, אדער דרייוו א מפיץ, אדער אים באַרַגן א קאר וכדומה, אין דעם זכות וועלן מיר אויפבויען דעם בית המקדש.

דאס טוען די מפיצים; זיי ווערן נישט דערשראקן ווען איינער שרייט אויף זיי "גיי ארויס", "קום נישט אריין" וכו', נאר אז מען לאזט נישט אריין אויף די געהעריגע וועג, גייט מען אהין מיט די עראפלאנען און מען ווארפט אריין די הייליגע רעמונגס מיטלען, מען ווארפט אראפ גליונות, קונטרסים, עס-דו-קארדס און יו-עס-בי'ס.

אז אידישקייט גייט אן - דאס איז דער עולם

די הייליגע רעמונגס מיטלען

איך האב געהערט א מוראדיגע ווארט פון המפיץ הגדול ... גרו יאיר. ער זאגט אז א מפיץ איז אזוי ווי די אמעריקאנער רעגירונג; די אמעריקאנע רעגירונג שטעלט זיך אוועק אלס רחמנות'דיגע לאנד, ווען זיי הערן פון א טראגעדיע אין אנדערע לענדער, ברענגען זיי באלד אהין אלעס וואס פעלט אויס פאר זיי, ווי מעדעצינען, קליידער, און פעקלעך עסן, און אפילו אויב יענע לאנד זענען זייערע פיינט, און זיי קענען נישט דארט אריין קומען ווייל מען וועט זיי דערשיסן צום טויט, ווערן זיי נישט באליריגט, נאר זיי טרעפן אויס פון אונטער דער ערד עצות ווי אזוי אנצוקומען צו זיי, זיי פליען אהין מיט מיליטערישע עראפלאנען און ווארפן אראפ אלע זייערע געברויכן.

מענטשן פרעגן: "מוהרא"ש האט געדרוקט און פארשפרייט פופציג יאר 'מיליאנען ספרים און קונטרסים' וואו איז דער עולם וואס זענען מקורב געווארן צו אים?" דער ענטפער איז, מוהרא"ש האט נישט געשריבן אין די ספרים "קום קיין ברוסלב", "קום צו מיר", מוהרא"ש האט נישט געשריבן די ספרים פֿרי עס זאל ווערן א חסידות וואו מען שטייט אויף פארענטשעס; אין די ספרים שטייט איין זאך, כלל ישראל זאל אנגיין, מענטשן זאלן ווייטער לייגן תפילין און היטן שבת און אזוי ווייטער, אין די קונטרסים שטייט: "גיי צום אייבערשטן", "גלייב אינעם אייבערשטן", "דער שוין אינדערהיים", "זיי מתנה דיינע קינדער".

היינט איז שוין דא בתי מדרשים 'היכל הקודש' אין די גאנצע וועלט, אָפֿער

דְּעַר רַבִּי לְעֶרְנֵט אוֹיִם אִז מְעַן קַעַן נִישְׁט שְׂרִייעֵן אִינְדֶּרְהֵיִים, אָפִילוֹ דִּי ווִיב בְּלֹאזֵט אַ גַּאנְצֶע וואָך און עִם אִז נִישְׁמאַ קִיין שְׁבֶת־דִּינֶע סְעוּדָה, קוּמֵט מְעַן אֱהִיִּים, און מְעַן אִז מְקַיִים שִׁיטת רַבִּי עֶקִיבאַ (עִיין פֿסָחִים קִיב.) מְעַן נְעֻמֵט חֲמַצ'דִּינֶע מַצָּה מִיט סאַרדִינֵס, און אויב פֿעֶלֶט אוֹיִם לִינֵט מְעַן אויך צו אַ מִייעַר פֿון אויבֿן... מְעַן מאַכֵט אַ שִׁינֶע סְעוּדָה און מְעַן בְּעֵט זיך אִיבֶּער.

אַז מִיר וועלן פֿאַלגן דְּעַם בְּעַל תְּפִלָּה - דְּעַר הִילִיגֶער רַבִּי, וועלן מִיר זוכֶה זײַן צו האָבן אַ שִׁינֶע זִסֶּע לְעָבֵן, אָמֵן.

נאַכְדֶּעם האָט דְּעַר ראש ישיבה שליט"א גְּעוּנְגֶען דְּעַם נִיגוּן: "שְׁבֶת קְדִישְׁנוּ, מְחַמֵד עֵינִינוּ, מֵאִיר עֵינִינוּ, בְּזֻכֹּת רַבְּנוּ. אֲשֶׁרִינוּ אֲשֶׁרִינוּ, מֵה טוֹב חֶלְקֵנוּ, שְׁזָכִינוּ לְהִתְקַרֵב לְרַבְּנוּ".

אזוי ווי מוֹצָאֵי שְׁבֶת אִז גְּעוּעַן תְּשֻׁעָה בְּאֵב, האָט דְּעַר ראש ישיבה שליט"א אויסגְּעוּפֶן נַאכ'ן שִׁיעוּר:

מְעַן וועט דאווענען מְנַחֵה פֿריער. און מְעַן זאל גְּעֶדֶענְקֵן נִישְׁט צו טוֹן קִיין שוּם זאַך פֿון אַבִּילוֹת בִּיז'ן זְמַן רַבִּינוּ תָּם.

עסן טאַר מְעַן שׁוֹיִן נִישְׁט פֿון דְּעַר שְׁקִיעָה.

ווען מוֹהֲרָא"ש האָט גְּעֶלְעבֵט אִז נִישְׁט גְּעוּעַן קִיין בְּתֵי מוֹדְרָשִׁים, מוֹהֲרָא"ש האָט גְּעֵהאַט אִיין קִלִּינֶע אויסגְּעִשְׁפִּילְטֶע מַנְגֵן אין בֶּאַרַא פֿאַרַק, און גְּעוּזֶען און גְּעֶשְׂרִיבֵן סְפָרִים און קוּנְטֶרסִים, עַר האָט עִם פֿאַרְשְׁפֿרִיט אין דִּי מִלְּיֹאנֶען אַ יָאָר! דָּאָס אִז אִידישְׁקִיט גִיט אָן - דָּאָס אִז 'דְּעַר עוֹלָם'.

צִדִּיקִים זְעַנען זיך מוֹסֵר נֶפֶשׁ צו פֿאַרְשְׁפֿרִיטן סְפָרִים פֿון אַמוּנָה און הִתְחַזְקוּת, קוּמֵט אַ מְעַנְטֵשׁ אין שׁוֹל און טְרַעפֵט אַ גְּלִיזוֹן, עַר לִינֵט עִם, עִם גִיט אַרִיין אין אִים שְׁטִיקֶער אַמוּנָה, דְּעֶרְנֹאך גִיט דְּעַר מְעַנְטֵשׁ ווִיטֶער צו זײַן אַדְמוֹ"ר און זײַן חֲסִידוֹת, עַר כּאַפֵט אַלִינֵס נִישְׁט אַז עַר האָט דָּא בֶּאַקוּמֵן אַמוּנָה, עַר האָט דָּא גְּעוּעַן אַ בְּרִיוּ אִז אִינְדֶּרְהֵיִים דֶּאַרף מְעַן רַעֲדֵן שׁוֹיִן אָפִילוֹ ווען דִּי מְנֶהֱגִים - דִּי קְרוִיט, און קְרַעפֵלֶעך זְעַנען נִישְׁט גִרִיט.

שַׁבַּת קוֹדֵשׁ פִּרְשֵׁת דְּבָרִים, שַׁבַּת חֲזוֹן, שְׁנַת תַּשְׁפ"ב לְפָרֵט קָטָן, אִיז דְּעַר רֵאשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיט"א גַּעוּוֹעַן אִין שְׁטַעטל, קָרִית בְּרֶסֶלֶב - לִיבֶעֱרַטִי יַע"א.

בִּי סַעוּדָה שְׁלִישִׁית הָאֵט דְּעַר רֵאשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיט"א פֶּאַרְגַּעלֶעֶרְנֵט סֶפֶר הַקְּדוֹשׁ לְקוּטֵי מוֹהֲר"ן חֶלֶק ב', סִימָן קד.

לְקוּטֵי מוֹהֲר"ן חֶלֶק ב', סִימָן קד

דְּעַר רֵאשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיט"א הָאֵט אָנְגַּעֲהוּיבֵן: דְּעַר הַיִּלְיִנְגַּער רַבִּי נִתָּן שְׁרִיבֵט: הָיָה אוֹהֵב מֵאֵד אֶת הַעֲבֹדוֹת הַפְּשׁוּטוֹת, דְּעַר הַיִּלְיִנְגַּער רַבִּי הָאֵט זַיַּעַר לִיב גַּעֲהָאֵט דִּי פְּשׁוּט'ע עֲבֹדוֹת, שֶׁל סָתָם בְּנִי-אָדָם, הָאֲנָשִׁים הַפְּשׁוּטִים הַכְּשָׁרִים, פֹּון דִּי פְּשׁוּט'ע עֲרֵלִיכֶע אִידֵן. וְהָיָה אוֹהֵב מֵאֵד מִי שְׁיָכוֹל לִזְמַר הַרְבֵּה תַּחֲנוּת וּבִקְשׁוֹת בְּתוֹךְ הַסְּדוּרִים הַגְּדוֹלִים, בְּדַרְךְ הַחֲמוּז'עִים הַכְּשָׁרִים, אֹון דְּעַר רַבִּי הָאֵט זַיַּעַר לִיב גַּעֲהָאֵט דִּי וּואס זָאגן אַסאַךְ תַּחֲנוּת אֹון בִּקְשׁוֹת וּואס זַענען גַּעֲדְרוּקט אִין דִּי גְרוּיסֶע סְדוּרִים. אוּזִי וּזִי דִּי פְּשׁוּט'ע מַעֲנֵטְשֵׁן פִּירְן זִיךְ.

שַׁבַּת בִּי מְלוּוֹה מְלֻכָּה, אֹון טוּעֵן נִישְׁט אַנְדַּערֶע פְּשׁוּט'ע עֲבֹדוֹת.

כִּי עֵקֶר הַיְהוּדוּת הוּא בְּפִשְׁיּוֹת וּבַתְּמִימוֹת גְּמוּר, בְּלִי שׁוּם חֲכָמוֹת, וַיִּיל דְּעַר עֵיקֶר אִידיִשְׁקֵיט אִיז זִיךְ פִּירְן פְּשׁוּט אָן קִיין חֲכָמוֹת, מִיט תְּמִימוֹת אֹון פְּשִׁיטוֹת - וּזִי אַ פְּשׁוּט'ער אִיד. בְּמִכְאָר אַצְלָנוּ כָּבֵד בְּמָה פְּעָמִים. וְגַם הוּא בְּעֲצָמוֹ, זְכָרוֹנוֹ לְבָרְכָה, קָדָם שְׁהַגִּיעַ לֹו הַחֹלְאַת הַכְּבֵד שְׁנֶסְתַּלַּק עַל-יָדוֹ, קָדָם לְזוֹה, בְּלִי יָמָיו הָיָה מְזַמֵּר זְמִירוֹת הַרְבֵּה בְּכָל שַׁבַּת וְשַׁבַּת וּבְמוֹצָאֵי-שַׁבַּת, דְּעַר רַבִּי פֶּלַעַנְט זִינגען זַיִן נֶאֱמָן לְעַבֵּן זַיַּעַר אַסאַךְ זְמִירוֹת יַעֲדֵן שַׁבַּת אֹון יַעֲדֵן מוֹצָאֵי שַׁבַּת.

וְהָיָה מוֹהֵיר וּמוֹכִיחַ אוֹתָנוּ בְּמָה פְּעָמִים לְזַמֵּר זְמִירוֹת בְּשַׁבַּת, דְּעַר רַבִּי פֶּלַעַנְט אוּזִי זַיַּעַר אָנְוֶאגן אֹון אָנְוֶארֶענען מִיר זָאלן זִינגען זְמִירוֹת שַׁבַּת, וְהָיָה מִקְפִּיד וּבוֹעֵם מֵאֵד עַל מִי שְׁהוּא חָכֵם בְּצִינְיֹו וְאִינוֹ מִתְאַמֵּץ לְזַמֵּר זְמִירוֹת בְּשַׁבַּת וּבְמוֹצָאֵי-שַׁבַּת אוֹ שְׂאָר עֲבֹדוֹת פְּשׁוּטוֹת, אֹון דְּעַר רַבִּי פֶּלַעַנְט זַיִן זַיַּעַר בְּרוּנוֹ אוּיף דִּי מַעֲנֵטְשֵׁן וּואס הָאָלְטֵן זִיךְ קְלוּגַּער פֹּון דַּעַם, אֹון זִינגען נִישְׁט קִיין זְמִירוֹת שַׁבַּת בִּי דִּי סַעוּדוֹת אֹון מוֹצָאֵי

זִינגען זְמִירוֹת אִיז מַעַר פֹּון עַנְדִּיגן מִשְׁנִיּוֹת! דָּאָס אִיז דְּעַר גֶּאנְצֶע לִימוּד פֹּון רַבִּי'ן - 'פְּשׁוּטוֹת'. דְּעַר רַבִּי הָאֵט זַיַּעַר לִיב גַּעֲהָאֵט צו זָאגן 'לְשֵׁם יְחֻד'ס, 'יְהִי רְצוֹן'ס' אֹון רַעֲדֵן צוּם אִיבֶּעֱרֶשְׁטֵן.

אַסאַךְ מֵאל וועֶרַט אַ מַעֲנֵטְשׁ אַ 'בִּיזְעַר לְמַדָּן, זַיִן לְעַרְנֵעַן וועֶרַט אַ גַּעֲרוּן זָאךְ, עַר טְרַאכְט צו זִיךְ: 'עַם אִיז אַ שְׂאָר צו זִינגען זְמִירוֹת, אִיךְ קָען דָּאךְ אִין דִּי

צייט ענדיגן מיינע שיעורים, חומש און משניות, און ער כאפט אריין יעדע מינוט אינמיטן דאווענען, אינמיטן קריאת התורה און אינמיטן זינגען זמירות צו לערנען זיינע שיעורים. אבער דאס איז נישט ריכטיג צו טון, לערנען משניות איז טאקע א געוואלדיגע זאך, אבער זינגען זמירות איז מער פון ענדיגן משניות! דער רבי פלעגט פארהאלטן מענטשן: "פארוואס זינגסטו נישט קיין זמירות?!" ווען מען ענדיגט זינגען זמירות קענסטו גיין אין א זייט לערנען משניות.

אשר בנחל - מהפך פשטא

עם שטייט די וואך אין די סדרה (דברים ב, ל): "מערער אשר על שפת נחל ארנן והעיר אשר בנחל ועד הגלעד וגו'", האב איך געהערט מרא'דיג א שיין ווארט פון א בחור, אז די טראפן פון די ווערטער: "אשר בנחל". זענען 'מהפך פשטא', ווייל דאס איז די גאנצע לימוד פון ספר הקדוש 'אשר בנחל': "מהפך" - ער דריידט דין איבער, "פשטא" - זאלסט זיך פרייען מיט פשטות יהדות! פריי זיך מיט דיין תפילין, פריי זיך אז דו הימסט שבת, פריי זיך מיט דיין ציצית, פריי זיך מיט דיין מוזה, פריי זיך מיט דיין אידישקייט. א מענטש מיינט ער דארף טון עפעס שווערע עבודות פריי זיך צו קענען פרייען, אבער ווען ער נעמט דעם ספר 'אשר בנחל' ווערט אים ליכטיג פאר די אויגן, עס דריידט אים איבער ער זאל זיך

אנהייבן פרייען מיט פשטות יהדות. ווען איך האב געהערט דעם פשט, האב איך זיך גלייך דערמאנט פון דעם תורה פון רבי'ן וואס דער רבי זאגט דא: "כי עקר הנהדות הוא בפשיטות ובתמימות גמורה, בלי שום חכמות", דער הייליגער רבי לערנט אויב, וואס איז אידישקייט? תמימות און פשיטות!

עס איז דא מענטשן וואס זייער נאטור איז תמימות ופשטות, נאכדעם זענען דא מענטשן וואס זענען געבוירן געווארן מיט א דריי קאפ, אבער די סארט מענטשן קענען איך דינען דעם אייבערשטן בתמימות. ווי אזוי? אין וועלטליכע זאכן וועל איך ניצן מיינע חכמות, און ווען עס קומט צו לייגן תפילין, צום דאווענען, צו זינגען זמירות, צו קידוש לבנה, צו זאגן א לשם יחוד, א יהי רצון, און צו זאגן איכה - וועל איך עס זאגן בתמימות ופשטות, אן קיין חכמות. און איך וועל בעטן דעם אייבערשטן: "רבונו של עולם, העלה מיר, איך וויל דיר דינען בתמימות ופשטות; איך וויל זיך פרייען מיט אלע מצות וואס איך טו, מיט מיין תפילין, מיין דאווענען, מיין מוזה, מיינע ברבות, מיין עסן בשר'ס, מיט מיין בארד, פיאות און כאפל".

פתי יאמין לכל דבר

מוחרא"ש זכותו יגן עלינו פלעגט זאגן, מען זעט אז ספרד'ישע אידן

קומען ש'נעלער צום רבי'ן ווי אשכנז'ישע אידן. מיר גייען שוין באלד צום רבי'ן קיין אימאן, היינט נאכט איז תשעה באב, נאכדעם קומט די פרייליכע טאג חמשה עשר באב, דערנאך גרייט מען זיך אויף אלול און מען טראכט שוין פון רבי'ן, ביז מען קומט שוין צום רבי'ן. זעט מען אלץ ביים רבי'נס ציון פיל מיט ספרדי'שע אידן, פארוואס קומען זיי ש'נעלער צום רבי'ן? ווייל די ספרדי'שע אפשטאמוגע אידן האבן זייער א שטארקע אמונה און א שטארקע תמימות.

יעדע זאך האט מעלות און חסרונות; די ספרדי'שע אידן האבן די מעלה אז זיי גלייבן זייער ש'נעל אין צדיקים, פון די אנדערע זייט קען מען זיי איינרעדן שטותים, יעדער איז ביי זיי א באבא, 'בבוד הרב', זיי בעטן פון יעדן א ברכה וכו', ווידער אן אשכנז'ישער איד ווערט נישט אזוי ש'נעל איבער גערעדט פון יעדן בעל מקובל, אבער דער אשכנז'ישער איד האט אויך א חסרון אז ער קען יעדן אוועק מאכן, אפילו אמת'ע צדיקים.

זאגט דער רבי (שחות הר"ן, סימן קנ) עס איז ענדערש צו זיין א 'פתי ואמין לכל דבר' (משלי יד, טו) - א נאר און גלייבן אין יעדע זאך - אפילו אין שטותים

און שקרים, כדי אויך צו גלייבן אינעם אמת, ווי איידער צו זיין אן אויבער חכם, צו לייקענען אין שטותים און שקרים, און אויך אוועק מאכן דעם אמת חס ושלום.

אז מען וויל אסאך טוט מען גארנישט דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן פאלגן דעם רבי'ן און אביסל רעדן צום אייבערשטן יעדן טאג. "אביסל איז אויך גוט" - האט רבי נתן געהערט פון רבי'ן. רבי נתן האט געזאגט פון ווען ער האט געהערט פון רבי'ן דעם גייעם גלוי: "מעט גם בן טוב", אביסל איז אויך גוט, האט ער זייער מצליח געווען, פון דעמאלט האט ער אנגעפאנגען מער צו לערנען און מער צו דינען דעם אייבערשטן, ווייל יעדער מענטש וויל מאכן 'א נאנצן טאג' התבודדות אבער וועגן דעם רעדט ער 'גארנישט' צום אייבערשטן, זאגט דער רבי: דארפסט נישט קיין סאך, גיי 'אביסל' ארום דיין הויז זאג ארויס 'אפאר ווערטער' צום אייבערשטן: "רבוננו של עולם, אויך וויל זיין א איד", "רבוננו של עולם אויך וויל זיין פרייליך", "רבוננו של עולם עם גייט אויף מיר אריבער דאס און דאס".

דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן פאלגן דעם רבי'ן, וועלן מיר האבן א שיינע לעבן, אמן.

אזוי ווי מוצאי שבת איז געווען 'תשעה באב (נדחה)', האט דער ראש ישיבה שליט"א אויסגערופן פאר'ן בענטשן עטליכע הוראות בנוגע תשעה באב:

זאגן פאר די ווייבער אז מען טאר נישט וואשן די פלים היינט נאכט, מארגן נאכמיטאג מעג מען וואשן די פלים. מען קען זיך יעצט נישט איבערטון קיין גייע וועש, נאר וואס מען האט אוועק געלייגט פון פרייטאג אדער וואס מען איז געגאנגען דערמיט שבת.

דער איבערשטער זאל העלפן משיח זאל שוין קומען, אזוי ווי עס שטייט אין תלמוד ירושלמי (ברכות פרק ב, הלכה ד) אז תשעה באב ווערט געבוירן משיח, אמן.

היינט בענטשט מען פאר'ן זמן מוצאי שבת. מען דארף אכטונג געבן נישט צו טון קיין מלאכות ביז'ן זמן רבינו תם. מוהרא"ש פלעגט זאגן, א איד וואס היט גאנץ שבת, אויב רייכערט ער א צינארעטל צען מינוט פאר'ן זמן רבינו תם - האט ער פארלוירן די גאנצע שבת. מיט צען מינוט קען מען פארלירן דעם שבת!

מען גייט אהיים גיין פאר מעריב. מען מאכט נישט היינט קיין הברלה. מען טוט זיך אויס די שיד. מען זאל

תְּשׁוּבָה
בְּאֵזְרֵךְ

תְּשׁוּעָה בְּאֵב

דְּבָרוֹת קוֹדֶשׁ וּוְאִם מִיר הָאָבֶן גְּעָהֲאֵט דִּי זְכִיָּה צוּ הַעֲרֵן פּוֹנֵעַם רֹאשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיטֵ"א, מוֹצְאֵי שֶׁבֶת קוֹדֶשׁ, לַיְלַת תְּשׁוּעָה בְּאֵב (גְּדָחָה), שְׁנַת תּשפ"ב לְפָרֶט קָטָן, אִין בֵּית הַמְּוֹדֶשׁ הַיְכַל הַקּוֹדֶשׁ אִין קְרִית בְּרֶסֶלֶב - לְיַבְעֶרְטֵי יַע"א.

אִידְעֶר מְעַן הָאֵט אָנְגְּעָהוּיָבֶן 'מַגְלַת אֵיכָה',
הָאֵט דְּעֶר רֹאשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיטֵ"א מְקַדִּים גְּעוּוֹעַן.

קְלָאָנְט און מְעַן זאָנְט 'אֵיכָה', קְלָאָנְט מְעַן נִישְׁט אויף אַ זאָךְ וּוְאִם אִין גְּעוּוֹעַן, ווייל וּוְאִם עֵס אִין גְּעוּוֹעַן - אִין מְעַר נִישְׁט דא, נאָר מִיר קְלָאָנְט אויף אונְזֶער חוֹרְבָן, בְּשַׁעַת דִּי בֵּית הַמְּקַדֶּשׁ אִין גְּעִשְׁטאַנְען אִין גְּעוּוֹעַן אַ מוֹרָא־דִּינְע לִיכְטִיגְקֵיט אִין דִּי וועלט, מְעַן הָאֵט גְּעִשְׁפִּירְט דַעם אִיבְעֶרֶשְׁטֵן, און יַעֲצֵט אַז מִיר זענען פּאַרְטֵרִיבֶן גְּעוּוֹאָרֶן אִין גְּלוּת צווישן אומות העוֹלָם, פּאַרְגֶּעסֶן מִיר פּוֹנֵעַם אִיבְעֶרֶשְׁטֵן.

בְּשַׁעַת מְעַן זאָנְט אֵיכָה דאָרף מְעַן אויסטִיטֶשֶׁן דִּי פֶּסוּקִים אויף זיך אליינֶם, אַז אִיךְ בֵּין אִיבְנָאָנְצֵן חֲרוּב וְנִחְרָב, אִיךְ בֵּין אַזוֹי פּאַרְזוֹנְקֶען אִין מִינְעֶע שְׁלַעכְטֶע מעשִׁים.

מִיר קְלָאָנְט אויף אונְזֶער חוֹרְבָן

דְּעֶר הַיְלִיגֶער רַבִּי זאָנְט (ליקוּטֵי מוֹהֲרֵ"ן חֶלֶק ב', סִימָן סו:): "וְהִנֵּה מַה שֶּׁעָבַר אֵינִי", וּוְאִם עֵס אִין גְּעוּוֹעַן אִין מְעַר נִישְׁט דא, "כִּי כָּבֵד נִשְׂרַף בֵּית־מִקְדָּשֵׁנוּ", דִּי בֵּית הַמְּקַדֶּשׁ אִין שׁוֹיִן פּאַרְבְּרֶענְט גְּעוּוֹאָרֶן, "אִיךְ בַּעַת, שְׁהִישָׁם יתְבַרֵךְ מִצַּפָּה לְשׁוּב אֵלֵינוּ וְלַחֲזוֹר וְלִבְנוֹת בֵּית מִקְדָּשֵׁנוּ", יַעֲצֵט וּוְאָרְטֵן מִיר אַז דְּעֶר אִיבְעֶרֶשְׁטֶער זאָל צוּרִיק אויפְבוֹיַען דַעם בֵּית הַמְּקַדֶּשׁ, "רֹאיוּ לָנוּ שְׂלֵא לַעֲפֹב, חֵם וְשָׁלוֹם, בְּנֵן בֵּית־הַמְּקַדֶּשׁ, רַק לְהַשְׁתַּדֵּל בְּכַנְיָנוּ", דאָרפֿן מִיר אַכְטוּנְג גְּעָבֶן אַז מִיר זאָלן נִישְׁט צוּרִיק האַלְטֵן דאָס אויפְבוֹיַען דַעם בֵּית הַמְּקַדֶּשׁ, נאָר זען אִיר אויפְצוּבוֹיַען.

דְּעֶר רַבִּי זאָנְט דא, אַז דִּי גאַנְצֶע זאָךְ וּוְאִם מְעַן זִיַּצֵּט אויף דְּעֶר עֶרֶד, מְעַן

נאכ'ן פארזאגן איכה מיט קינות האט דער ראש ישיבה שליט"א געגעבן א לענגערע שיעור מיט הערליכע דברי התחזקות.

נושא א' - שנאת חנם

אים בר קמץא ווייטער: "ווייטסט וואס? איך בין דיר גרייט צו באצאלן וויפיל עם קאסט דיר די גאנצע מסכה, נאר משעפע מיד נישט, פארשעם מיד נישט, לאז מיר דא זיין", האט ער אים אנגעכאפט און ארויס געווארפן מיט בויונות פון זיין הויז.

בר קמץא איז געווארן זייער פארשעמט, עם האט אים זייער געבאדערט אז דארט זענען געזיצן ערליכע אידן, אלע האבן געזען ווי איינער האט פיינט א צווייטן, איינער שלאגט א צווייטן, איינער פארשעמט א צווייטן, און קיינער האט זיך נישט אנגענומען פאר אים, איז ער געגאנגען מסר'ן אידישע קינדער צום קייזער, פון דא האט זיך אנגעהויבן די גאנצע חורבן הבית.

פארוואס מיר זיצן נאכאלץ אין גלות?

חכמינו זכרונם לברכה זאגן (וימא ט): די ערשטע בית המקדש איז חרוב געווארן ווייל מען האט עובר געווען אויף די דריי הארבסטע עבירות, עבודה זרה, גלוי עריות און שפיכות דמים. ווען מען לערנט נ"ך קען מען עם מכוש נישט פארשטיין, מען זעט ווי אידישע קעניגן האבן געדינט עבודה זרה, עם איז נישט געווען קיין איין פלאץ אין ארץ ישראל

דער ראש ישיבה שליט"א האט אנגעהויבן: די הייליגע חכמים דערציילן (גיסין נה: נו.) דעם גאנצן סיפור ווי אזוי עם האט זיך אנגעהויבן דעם חורבן בית המקדש. עם איז געווען א איד וואס האט געהאט א חבר 'קמץא' און א שונא 'בר קמץא', ער האט געמאכט א סעודה, לכבוד א סיום אדער א חתונה, אדער א מסכה פאר די ארבעטער פון זיין געשעפט, און ער האט געשיקט א שליח זאל גיין רופן זיין חבר 'קמץא', דער שליח האט געמאכט א טעות, ער האט גערופן זיין שונא 'בר קמץא', אינמיטן די סעודה זעט דער איד ווי זיין שונא זיצט ביי זיין מסכה, איז ער צוגעגאנגען צו אים און אים געזאגט: "גיי ארויס פון דא, איך וויל דיך נישט זען אין מיין הויז!" האט אים בר קמץא געבעטן: "איך בעט דיר זייער, פארשעם מיד נישט, אז עם האט זיך שוין יא אזוי געפירט אז איך בין דא, לאמיר דא זיין! איך בין דיר גרייט צו באצאלן וויפיל עם קאסט מיין פארציע", זאגט ער אים: "גיין, גיי ארויס פון דא!" זאגט אים בר קמץא: "איך בעט דיר, פארשעם מיד נישט, איך וועל דיר באצאלן האלב וויפיל עם קאסט דיר די היינטיגע מסכה", האט ער געשריגן אויף אים: "גיין! גיי ארויס פון דא!" זאגט

וואו עס איז נישט געווען קיין צלמים און געטשקעם, אפילו אין בית המקדש האט מען אריין געברענגט אן עבודה זרה; עס איז געווען גלוי עריות; עס איז געווען שפיכות דמים, מען האט גע'הרג'עט אמת'ע צדיקים און נביאים. האט דער אייבערשטער פארטריבן די אידישע קינדער פאר זיבעציג יאר.

נאך זיבעציג יאר זענען געקומען די הייליגע צדיקים עזרא און נחמיה און צוריק אויפגעבויעט דעם בית המקדש, עס איז געווען א הייליגקייט, עס איז מער נישט געווען די אויבגערמאנטע עבירות, פון דעסט וועגן איז עס אויך הרוב געווארן, פארנוואס? וועגן מען האט זיך פייגט געהאט איינער דעם צווייטן.

פירט די גמרא אויס (שם): "ועדין מרקד בינן", - דאס איז די סיבה פארנוואס מיר זיצן נאכאלץ אין גלות, ווייל אידישע קינדער קריגן זיך נאך ארום, די עבירה פון שנאת חנם איז נאכאלץ דא צווישן אונז.

וואס איז דער אפטייטש פון 'גלות'?

יעצט ווען מיר זיצן אויף דער ערד און מיר וויינען אויפ'ן חורבן בית המקדש, דארפן מיר זען וואס מיר קענען טון צוריק אויפצובויען דעם בית המקדש. מיר האבן געהערט פון מוהרא"ש זכותו יגן עלינו הונדערטער מאל, ביי אלע שיעורים האט דאס מוהרא"ש דערמאנט,

דער יצר הרע איז זיך מתלבש אין מצות דער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן א) אז דער יצר הרע איז זיך מתלבש אין מצות און אזוי פארנארט ער דעם מענטש אונזעק צו גיין פונעם אייבערשטן; דער יצר הרע רעדט איין דעם מענטש ער זאל מאכן א מחלקת 'לשם שמים', ער זאגט פאר'ן מענטש: "דו ווייסט, עס איז א מורא'דיגע מצוה פייגט צו האבן דעם", "עס איז א מורא'דיגע מצוה פייגט צו האבן יענעם", "עס איז א מורא'דיגע מצוה צו מבזה זיין דעם איד", "עס איז א מורא'דיגע מצוה צו טשעפען יענעם איד", דארף מען זיך יעצט פארנעמען און אסאך בעטן דעם אייבערשטן אויף דעם אז אויך זאל נישט פייגט האבן קיין שום איד אפילו ווען עס קוקט אויס צו זיין א מצוה.

על כל פנים אונז 'תלמידי היכל הקודש' וואס מיר זענען מקורב געווארן צום רבי'ן, און די קהילה ווערט גרעסער און

אז דו גייסט שבת מיט א שטריימל - דארף איה זיך אויך אנטון א שטריימל, אז דו גייסט שבת מיט א הוט - דארף איה זיך אויסטון מיין שטריימל און אנטון א הוט, אדער אז דו גייסט אן א הוט - דארף איה זיך גיין אן א הוט... - גיין! איה פיר זיך ווי אזוי איה פיר זיך, און דו פיר דך אזוי ווי דו פירסט דך, איה האב מיינע שיטות און דו האסט דיינע שיטות, אבער מיר האבן זיך נישט פיינט!

איי, וואס וועט מען זען אויבן אין הימל, ווער איז דער עכטער איד צווישן אונו אלע? - דער ענטפערט איז: אלע דריי זענען עכטע אידן! איה מיט די שטריימל, דו מיט די הוט און דו אן די הוט, אלע זענען מיר עכטע אידן; איה גיי מיט ווייסע זאקן שבת, דו גייסט מיט די שיינע געבינגעלטע הויזן - און אלע זענען מיר עכטע אידן, עס איז נישט דא א וועג וואס נאר אזוי דארף מען גיין.

דאס איז תשעה באב, אידישע קינדער וועלן זיך אויפהערן פיינט האבן, איה דארף מיר נישט משרד זיין מיט יעדן, איה וועל זיך משרד זיין נאר מיט מיין גאטונג מענטשן, אבער פיינט האבן?! - מען טאר זיך נישט פיינט האבן, מען דארף זיך קענען ליידן!

אלע צוועלף שבטים זענען עכט

יעקב אבינו האט געהאט צוועלף שבטים, און אלע צוועלף שבטים זענען

גרעסער, דארפן מיר זען צו טון אלעס אין דער וועלט אז מיר זאלן כאטשיג האבן אפאר ריינע אמות, מותרא"ש פלעגט זאגן "ריינע ד' אמות"; אז מען קומט זיך צוזאם אין איין בית המדרש, אין איין חבורה, זאלן מיר זיך נישט פיינט האבן, מיר זאלן זיך קענען ליידן איינער דעם צווייטן.

אלע טראכטן אנדערש

אונדאי איז דא חלוקי דיעות איינער מיטן אנדערן, אבער דאס איז די שיינקייט פון די וועלט, חכמינו זכרונום לברכה זאגן (ברכות נח): "כשם שפרצופיהן שונות, כך דעותיהן שונות", אזוי ווי אלע זעען אויס אנדערש - אזוי טראכטן אלע אנדערש; דער אייבערשטער האט באשאפן די וועלט אז יעדער זעט אויס אנדערש, יעדער טראכט אנדערש, יעדער האט אן אנדערע מיינונג, אן אנדערע טעם, אן אנדערע געדאנק, און אן אנדערע וועג ווי אזוי ער לעבט, און מיט דעם אלעם האב איה דך נישט פיינט, דו האלט אנדערש פון מיר און איה האלט אנדערש פון דיר, און עס איז גוט, מיר דארפן נישט האלטן אייניג, למעשה גלייבן מיר אלע צוזאמען אין איין באשעפער און אין צדיקים, מיר האבן זיך נישט פיינט.

זיין באחרות מיט יעדן מיינט נישט אז איה דארף זיך אנטון אזוי ווי דיר,

עכט, עס איז דא אלע סארטן מנהגים און אלע סארטן נסחאות, איך בלייב מיט מיין וועג און דו בלייב מיט דיין וועג, און מיר האבן זיך נישט פיינט. מען זעט אין די בריוון ווי מענטשן פרעגן מוהרא"ש צי זיי זאלן משנה זיין דעם נוסח ביים דאווענען? מוהרא"ש ענטפערט זיי: זיי נישט משנה קיין ווערטער ביים דאווענען, דו דאווען דיין נוסח פון וואו דו קומסט, און איך דאווען מיין נוסח פון וואו איך קום.

דער רבי האט אמאל געזאגט: איך מיש זיך נישט אין נוסח, אויסער ביי איין פלאץ, סוף ישתבח דארף מען ענדיגן: "מלך יחיד חי העולמים", נישט "קל חי העולמים", ווייל ישתבח איז איין לאנגע ברכה מיט ברוך שאמר, און אזוי ווי מען זאגט ביי ברוך שאמר: "יחיד חי העולמים", דארף מען ענדיגן מעין הפתיחה. - "אבער די גאנצע דאווענען מיש איך זיך נישט אין נוסח, יעדער זאל דאווענען ווי אזוי ער דאווענט".

גאר קליינע קינדער האבן שוין קנאה א מענטש ווערט געבוירן מיט שלעכטע מדות, אפילו ווען ער איז נאך גאר קליין, דאס איז דער סיבה פארנוואס דער אייבערשטער האט באשאפן דעם מענטש כדי ער זאל זיך אויסארבעטן זיינע מדות. מוהרא"ש פלעגט אראפ לייגן ווי אזוי מען

קען זען ווי אפילו די גאר קליינע קינדער האבן שוין קנאה; מען זעט ווען א קינד ווערט געבוירן געבן אים אלע פבוד, יעדער משאמשקעט זיך מיט אים, אלע קוקן אויף אים, ווי גאר עס קומט א נייע בעבי הייבט מען זיך אן שפילן מיט די נייע בעבי, קען מען זען ווי דער עלטערער קינד וועט שטילערהייט צוגיין צום בעבי אים געבן א ציפ אדער אראפ ווארפן, אדער אים שלעפן ביים קארן, ווען מען פרעגט אים: "פארנוואס טוסטו דאס?" וועט ער זיך מאכן ווי ער האט גארנישט געמיינט, ער וועט שנעל לויפן אים ברענגען א צומי און א באטי...

עלמערן דארפן אריין לייגן גוטע מדות אין יונגע קינדער, צום ביישפיל, ווען א קינד שפילט זיך מיט זיינע שבעים און ער האלט א נאש אין די האנט, און דער שכן בעט אים פון זיין נאש, זאל מען אויסלערנען דעם קינד ער זאל געבן אביסל פאר'ן שכן, אפילו דער קינד וויל נישט און טענה'ט: "איך וויל נישט געבן, עס איז מיינס!" זאל מען אים אויסלערנען גוטע מדות: "געב אנוועק פאר א שכן", אזוי אויך דארפן די מלמדים אריין לייגן אין זייערע תלמידים זיי זאלן אויפואקסן מיט פארגינגען פאר אנדערע, אז א קינד ברענגט אין חדר א שפילצייג און האט שוין געענדיגט שפילן מיט דעם, קומט א חבר און בעט עס פון אים, זאגט דער קינד: "גיין! עס איז מיינס!" זאל מען אים

אויסלערנען "לאז דיין חבר שפילן מיט דיין שפילצייג!"

מיר וויינען און קלאגן אויף די יעצטיגע חורבן

פאר מען האט געלייגט איכה האבן מיר פארגעלערנט וואס דער רבי זאגט (ליקוטי מוה"ר חלק ב', סימן סו) אויף וואס מיר קלאגן היינט; וואס עס איז געווען איז מער נישט דא, די בית המקדש איז שוין פארברענט געווארן פאר צוויי טויזנט יאר צוריק, אויף וואס וויינען מיר? אויף וואס קלאגן מיר? מיר וויינען און קלאגן אויף די יעצטיגע חורבן, אז יעדער מענטש איז פארנומען מיט זיך, מען האט נישט קיין פלאץ פאר א צווייטן, מען האט נישט קיין געפיל פאר א צווייטן, מען קען נישט לייזן א צווייטן.

פארלוירן א זאך, איך האב געזוכט פארקינג, איך האב געדארפט געלט, איך האב געבעטן דעם אייבערשטן און דער אייבערשטער האט מיר געהאלפן", דאס זענען מעשיות וואס מענטשן שעמען זיך נישט צו דערציילן, נאכדעם איז אבער דא נאר שיינע מעשיות פון תפלה וואס א מענטש בעט דעם אייבערשטן ימים ושנים ער זאל קענען טוישן א מדה, דאס איז די שענסטע מעשיות פון תפלה, אבער מען שעמט זיך עס צו דערציילן, ווי אזוי זאל איך זאגן פאר מענטשן וואס פאר א שלעכטע מדות איך האב געהאט?! אבער אמאל אמאל הערט מען אויך אנעלבע מעשיות, ווען מען שמועסט מיט א חבר, רופט זיך איינער אן: "איך האב געהאט דער שלעכטע נאטור און איך האב אסאך געבעטן דעם אייבערשטן, ביז איך האב עס אויסגעארבעט".

גאר שיינע מעשיות פון תפלה

דער נאטור פון א מענטש איז נאר צו טראכטן פון זיך, איך, איך, איך... און אויב עס דאכט זיך אים אז פאר'ן צווייטן גייט גוט, מער און בעסער פון אים, הייבט ער שוין אן צו האבן א באהאלטענע שנאה אין הארץ אויף יענעם. דארף מען אסאך גיין התבודדות בעטן דעם אייבערשטן מען זאל זוכה זיין צו האבן שיינע מדות.

אויסוויינען און אויסקרעכצן

אזוי ווי דער רבי האט דערציילט (שכחי ה"ו, סימן כב) אז אין די יונגע יארן פלעגט ער זיך זייער שנעל אויפרעגן און ער פלעגט זייער אסאך וויינען צום אייבערשטן אז ער זאל נישט האבן די מדה פון בעס, יארן האט ער געווייגט צום אייבערשטן: "רבונו של עולם העלה מיר איך זאל זיך נישט אויפרעגן", ביז דער אייבערשטער האט אים געהאלפן אז ער האט אויסגעארבעט זיינע שלעכטע נאטורן.

מען הערט אלץ אינגעלייט דערציילן שיינע מעשיות פון תפלה, "איך האב

דאס קען יעדער איינער נאכמאכן, אז איך האב א שלעכטע מדרה, איך קען נישט פארגינגען א צווייטן, איך וויל נאר אז מיר זאל גיין גוט און פאר אנדערע נישט, גיי וויין עס אויס צום אייבערשטן, מאך התבודדות אויף דעם, זאג: "רבנו של עולם ווען וועל איך שוין האבן אין מיר גוטע בלוט? ווען וועל איך שוין האבן גוטע אדערן? פארוואס בין איך אזוי שלעכט?" דאס דארף מען אויסוויינגען און אויסקרעכצן איינמאל און נאכמאל.

התבודדות קען מען נישט צוגעמען

דאס איז די זאך פון תשעה באב, איך גיי אנהייבן ליב האבן א צווייטן, איך גיי מאכן פלאץ אין מיין הארץ פאר א צווייטן, און דאס איז מען נאר זוכה דורך 'התבודדות ותפלה'; דער רבי האט אונז געגעבן א מתנה מיר זאלן רעדן צום אייבערשטן, תשעה באב האט מען פון אונז צוגענומען די משניות, די גמרא, [תשעה באב נאכמיטאג נאך מנחה מעג מען נאר לערנען די שיעורים וואס מען איז צוגעוואוינט צו לערנען יעדן טאג], אבער 'התבודדות' קען מען נישט צוגעמען פון א מענטש, עס איז נישט דא קיין צייט אין יאר וואס דעמאלט קען מען נישט רעדן צום אייבערשטן.

איך וועל בעטן דעם אייבערשטן איך זאל האבן פלאץ פאר א צווייטן, איך

זאל ליב האבן א צווייטן, איך זאל פארגינגען פאר א צווייטן, איך זאל קיינמאל נישט זיין ברוגז אויף א צווייטן, איך זאל וויסן אז אלעס איז דער אייבערשטער. אלע שנאות, אלע קנאות, אלע רשעות, הייבט זיך אן ווען א מענטש פארנעקסט פונעם אייבערשטן, ווען א מענטש ווייסט אז דער אייבערשטער איז מנהיג את העולם, דער אייבערשטער פירט די וועלט, דער אייבערשטער מאכט אלעס, דער אייבערשטער איז דא, דער אייבערשטער האט מיר געגעבן די לעבן, דער אייבערשטער האט מיר געגעבן די משפחה, דער אייבערשטער האט מיר געגעבן דעם שכן, דער אייבערשטער האט מיר געגעבן דעם שותף, דער אייבערשטער האט מיר געגעבן דעם ארבעטער, דער אייבערשטער האט מיר געגעבן דעם בעל הבית, דער אייבערשטער האט מיר געגעבן דעם נערוון קריכער, דער אייבערשטער האט מיר געגעבן דעם אנשיקעניש, וואס איז שייך זיך צו קריגן? וואס איז שייך צו מאכן מחלקת? וואס איז שייך צו ווערן אויפגערענט? אלעס קומט דאך פונעם אייבערשטן!

בפרט דא אין שטעטל, אז עס ווערט גערבד משפחות, דארף מען אסאך בעטן דעם אייבערשטן: "רבנו של עולם העלה מיר איך זאל נישט האבן מיט קיינעם צוטון, און ווען איינער קומט מיר דערציילן עפעס א

מעשה אויף א צווייטן, אדער מען זעצט זיך צוזאם עטליכע חברים און מען הייבט אן רעדן אויף דעם און יענעם, זאל איך אנטלויפן פון דארט, וואס דארף איך הערן יענעמ'ס מעשיות?! העלה מיר, איך זאל נאר זוכן וואו איך קען מאכן ליבשאפט פון איינעם מיט'ן צווייטן".

אונזער מנן איינער וואס האט פיינט א צווייטער איד", און דער נאנצער עולם האט אנגעהויבן צו וויינען.

אז מיר זענען געקומען דא צום רבין, דארפן מיר זען זיך צו קענען לייזן איינער דעם צווייטן, זיך איבערבעטן איינער דעם צווייטן און מותר זיין איינער פאר'ן צווייטן.

תקיעת שופר דרשה פון מוהרא"ש

איך האב איין יאר זוכה געווען צו הערן א 'תקיעת שופר דרשה' פון מוהרא"ש, עס איז געווען אזא פחד און שרעק, מוהרא"ש איז ארויף אויפ'ן בימה פאר תקיעת שופר, ער האט אנגעפאנגען אזוי צו וויינען און געזאגט: "איך בעט ענק ברחמים, אויב איינער האט פיינט א צווייטן זאל ער ארויסקיין פון בית המדרש, איך וויל נישט האבן דא אין

די זעלבע זאך איז מיט א אידישע שטוב, עס מוז זיין שלום. מען מוז לייגן אלעס אין די זייט, מען דארף נישט 'אזוי טון' און 'אזוי טון', לייג אלעס אין די זייט אבי עס זאל זיין שלום, מאן און ווייב זאלן זיך ליב האבן, די קינדער זאלן זיך ליב האבן, דאס וועט ברענגען משיח.

דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן זוכה זיין זיך אנהייבן איבערבעטן און לעבן בשלום.

נושא ב' - עס איז מיט גרויס חסדים!

חכמינו זכרונם לברכה זאגן (תענית כט). ווען די אידישע קינדער האבן נישט געגלייבט אז דער אייבערשטער וויל טון גוטס, האבן זיי געשיקט מרגלים זיי זאלן קוקן צי ארץ ישראל איז טאקע א גוטע לאנד, ווען די מרגלים זענען צוריק געקומען האבן זיי גערעדט לשון הרע אויפ'ן אייבערשטן און ארץ ישראל, שטייט אין פסוק (במדבר יד, א): "ותשא כל העדה

ויהנו את קולם ויכפו העם בפילה ההוא", אלע אידן האבן געוויינט יענע נאכט, "אמר רבה אמר רבי יוחנן: אותו לילה ליל תשעה באב היה", זאגט דער הייליגער רבי יוחנן, יענע נאכט איז געווען תשעה באב, האט דער אייבערשטער געזאגט: איך האב ענק דאך צוגעזאגט צו געבן ארץ ישראל, די שטענסטע זאך אויף דער וועלט, און "אתם בכיתם בכה של חנם",

איר וויינט אומזיסט, "ואני קובע לכם בכיה לדורות", וועל איך ענק ברענגען אויף וואס צו וויינען.

אלע יארן רעדן מיר פון דעם וואס מוהרא"ש האט אויגו נאכגעזאגט פון הייליגן רבי נתן, רבי נתן האט געזאגט: "ווען א מענטש וויינט" - מען רעדט נישט דא ווען א מענטש וויינט צום אייבערשטן ווייל ער ווייסט אז דער אייבערשטער איז דא און דער אייבערשטער טוט מיר גוטס און איך וויין ווייל עס טוט מיר וויי, דאס איז דאך די שענסטע זאך. מען רעדט דא ווען א מענטש וויינט פון עצבות און מרה שחורה, פון פארלוירנקייט, וואס גייט זיין? "עס איז געפערליך", - "זאגט דער אייבערשטער: דו טראקט מיר נישט? דו מיינסט אז איך וויל דיר טון שלעכטס? וועסטו באקומען שלעכטס חס ושלום!"

דער הייליגער רבי נתן זאגט: ווען מען פרעגט א מענטש: "וואס טוט זיך?" אויב ענטפערט ער: "עס איז מיר אזוי געפערליך", זאגט דער אייבערשטער: "דו זאגסט אז עס איז געפערליך? וועל איך דיר ברענגען זאכן וואס וועט מאקע זיין געפערליך", אויב ענטפערט ער: "געלויבט דעם אייבערשטן, דער אייבערשטער איז אזוי גוט צו מיר!" זאגט דער אייבערשטער: "דו זאגסט אז עס איז דיר אזוי גוט? וועל איך דיר ברענגען זאכן וואס וועט דיר מאקע זיין גוט?"

דאס איז די גרעסטע נייעס! איך האב אריין געברענגט צווישן די בחורים, ווען מען פרעגט איינעם: "וואס מאכסטו? דערצייל מיר עפעס א נייעס", זאל מען ענטפערן: "וויילסט הערן א נייעס? דער אייבערשטער האט מיר ליב!" דאס איז די גרעסטע נייעס! איך וויל אז די מלמדים זאלן עס אויך אריין ברענגען אין די קינדער, זיי זאלן ענטפערן: "דער אייבערשטער האט מיר ליב, דער אייבערשטער איז זייער גוט צו מיר".

אמאל טרעפט א זידע זיין אייניקל, אדער א פעטער זיין נעפוי, מען פרעגט: "וואס טוט זיך? דערצייל מיר עפעס", זאל מען ענטפערן: "דו וויילסט איך זאל דיר עפעס דערציילן? דער אייבערשטער האט מיר ליב! דער אייבערשטער איז זייער גוט צו מיר!"

מענטשן זענען נישט צוגעוואוינט צו הערן רעדן אזוי אפן פונעם אייבערשטן, אפילו צווישן די לומדים וואס זיצן און לערנען, רעדט מען צווישן זיך תורות, בחינות און ענינים, אבער רעדן אזוי אפן פונעם אייבערשטן, מיט אזא גלוי אלקות - דאס נישט, און דאס איז דער גלות, אז דער יצר הרע מאכט פארנעסן פונעם אייבערשטן.

די גוים האבן מאקע פארברענט דעם בית המקדש, דער אייבערשטער האט

אונז פארטריבן פון ארץ ישראל, אבער דער אייבערשטער איז מיט אידישע קינדער, דער אייבערשטער האט זייער ליב אידישע קינדער.

א סגולה אויף אלעס

אסאך מאל קומען צו מיר אינגעלייט, זיי פֿרעגן: "ראש ישיבה, איך דארף אן עצה, איך דארף א ישועה, איך דארף א סגולה", דער מוטשעט זיך מיט פֿרנסה, דער מוטשעט זיך מיט געזונט, - זאג איך: ווער וויל א סגולה אין לעבן וואס איז ברוק ומנוסה, עס ארבעט וואונדערליך אויף וואס אימער, אויף געזונט, אויף א שידוך, אויף פֿרנסה, אויף א הויז, אויף א קאר, עס איז א סגולה אויף אלעס, דאנק דעם אייבערשטן! זאג פֿאר'ן אייבערשטן: "שבת אייבערשטער פֿאר מיין לעבן! ביסט אזוי גוט צו מיר!" - אז מען דאנקט דעם אייבערשטן געבט דער אייבערשטער נאך גוטע זאכן.

מען דארף אנהייבן זוכן דאס גוטס אין לעבן, עס קען נישט זיין אז עס זאל זיין נאר שלעכט, אפילו א מענטש וואס איז פול מיט יסורים, מוז קענען טרעפן עפעס גוטס אין זיין לעבן. דער הייליגער רבי נתן האט אזויפיל געליטן אין לעבן, ער האט זיך געמוטשעט מיט די קינדער, ער האט זיך געמוטשעט מיט די ווייב, ער האט זיך געמוטשעט מיט פֿרנסה, ער האט זיך געמוטשעט מיט זיינע עלטערן;

אוי וואס רבי נתן האט אלץ געליטן, וואס מען האט אלץ געטון מיט רבי נתן, מען האט אים פארטריבן, ער האט געהאט מתנגדים, מען האט אים געוואלט לייגן אין תפיסה, מען האט אפילו איינמאל געדינגען איינער זאל אים הרג'ענען, נאר יענער האט געבעד גענומען א צווייטן און רבי נתן איז געראטעוועט געווארן, אבער ווען מען פֿלעגט אים פֿרעגן: "וואס מאכסטו?" האט ער אלץ געענטפֿערט: "עס איז מיט גרויס חסדים!"

א צווייטער וואלט שוין לאנג געוויינט, א צווייטער וואלט שוין לאנג געשאלטן רחמנא לצלן, א צווייטער וואלט שוין לאנג געזאגט: "דער אייבערשטער איז ברוגז אויף מיר, דער אייבערשטער שלאגט מיד", ווי מען הערט לידער אזעלכע אויסדרוקן פון מענטשן, מענטשן כאפן זיך נישט ווי אזוי זיי רעדן, מען דארף רעדן צום אייבערשטן מיט דרך ארץ, מען קען נישט זאגן: "איך פֿרוביר צו לערנען און דאווענען און דער אייבערשטער שלאגט מיד, דער אייבערשטער איז ברוגז אויף מיד", - פֿארוואס רעדסטו אזוי?! דער אייבערשטער שלאגט נישט! דער אייבערשטער איז נישט ברוגז!

דער אייבערשטער האט נישט פֿינט אידישע קינדער!

פֿאריגע וואך האבן מיר געהאט דעם פֿסוק (דברים א, כ): "ותאמרו

בשנאת ה' אתנו הוציאנו מארץ מצרים", די אידישע קינדער האבן זיך אפגעערדט, צוליב די פיינטשאפט פונעם אייבערשטן האט ער אונז ארויס געצויגן פון לאנד מצרים, זאגט רש"י: "והוא היה אוהב אתכם, אבל אתם שונאים אותו", באמת האט דער אייבערשטער ענק יא ליב, נאר ענק האבן אים פיינט, "משל הדוזט אומר: מה דבלבך על רחמך, מה דבלבך עלך", דאס איז אזוי ווי דער משל וואס מענטשן זאגן, 'וואס דו טראכסט אויף דיין חבר, מיינסטו אז יענער טראכט אויף דיר'; דער אייבערשטער האט נישט פיינט אידישע קינדער!

אייבערשטער האט ליב אידישע קינדער, דער אייבערשטער ווארט מען זאל רעדן צו אים, דער אייבערשטער ווארט מען זאל צוריק קומען צו אים, דער אייבערשטער ווארט מען זאל תשובה טון, מען זאל אים איבערבעטן און זיך מתוודה זיין, אזוי ווי א טאטע ווארט זיין קינד זאל קומען אים איבער בעטן: "טאטי, זיי מיר מוחל", "טאטי, איך גיי שוין זיין וואויל", דאס וויל דער אייבערשטער, זאג פארן אייבערשטן: "רבנו של עולם איך בין אראפגעפאלן אין אן עבירה, זיי מיר מוחל, איך גיי שוין זיין וואויל", - דער אייבערשטער וועט אנגעמען דיין תשובה.

דער יצר הרע קומט און רעדט איין דעם מענטש: "דו האסט געזינדיגט, דו ביסט שוין פארטריבן פונעם אייבערשטן, דו דארפסט שוין זיין בעצבות און מרה שחורה", - דאס איז ליגנט, דער

לאמיר זיך דאס פארנעמען, אנהייבן רעדן שוין, געענדיגט מיט וויינען; אז מען פרעגט דיר: וואס מאכסטו? ענטפער: "שבות אייבערשטער!" וואס הערט זיך? "ברוך השם!"

נושא ג' - מען קען דערקענען א מענטש לויט זיין מויל

שם שמים שגור בפיו

ווען יוסף הצדיק איז געווען אין תפיסה, שטייט אין פסוק (בראשית לט, ג): "וירא אדניו כי ה' אתו", זיין הער האט געזען אז דער אייבערשטער איז מיט יוסף, פרעגן די הייליגע חכמים (מדרש תנחומא וישב ח) ווי אזוי האט דער גוי פוטיפר געזען אז דער אייבערשטער איז מיט יוסף? נאר ער האט געזען: "שם שמים

שגור בפיו", דעם אייבערשטן'ס נאמען איז אים געליגן אין מויל!

דאס קען מען גלייך זען, ווען מען פרעגט א אינגל, א בחור אדער אינגערמאן: וואס מאכסטו? וואס הערט זיך? אויב ער ענטפערט: "ברוך השם", "שבות אייבערשטער פאר מיין לעבן", "דער אייבערשטער איז דא", "דער אייבערשטער איז גוט צו מיר!" איז א סימן אז ער איז

אן ערליכער איד, דער אייבערשטער איז מיט אים.

דער אייבערשטער איז מיט אים

א מענטש קען גיין מיט א גרויסע הוט, מיט א שיינע רעשוואלקע, נאך גיין איינגעבויגן, און אויסקוקן ווי אן ערליכער איד, אבער עס מיינט נאכנישט אז ער איז אן ערליכער איד, קען זיין ער דארף פשוט אביסל אויפמערקזאמקייט (אטענשאן), וואס האט ער מיט'ן אייבערשטן? וואס איז ער חשוב? ער רעדט נישט קיין איין דיבור פונעם אייבערשטן?! אז מען פרעגט אים: וואס טוט זיך? ענטפערט ער: "גארנישט!" וואס מאכסטו? ענטפערט ער: "ווער זאגט איך מאך?!"

אז מען וויל וויסן צי דער אייבערשטער איז מיט א מענטש, הער וואס ער רעדט; אז דו הערסט אים רעדן פונעם אייבערשטן איז א סימן אז דער אייבערשטער איז מיט אים, און אנדערש איז אז מען הערט נישט 'אייבערשטער' פון זיין מויל.

בחורים וואס רעדן עבירות, קיינמאל זיך נישט דרייען מיט בחורים וואס רעדן ניבול פה. אפילו א גוטער בחור, אויב וועט ער זיך דרייען מיט בחורים וואס רעדן אזוי האלב-וועגס שמוציג, וועט ער אויך רחמנא לצלן אריינפאלן אין שאול תחתית.

די זעלבע זאך איז מיט אינגעלייט ביי די ארבעט; האב נישט מורא פון דיין מענעדזשער, אויב דיין מענעדזשער שרייט שמוץ שמוץ, זאלסטו אים זאגן: "קוק אהער, אדער הערסטו אויף רעדן שמוציג אדער גיי איך ארויס פון דא!" אפשר וועט ער ווערן דערשראקן די ערשטע מינוט, "דו זאגסט מיר וואס צו טון?!" - אבער מארגן וועט ער דיך מכבד זיין.

דאס איז אויך אן עצה פאר ווער עס ארבעט מיט גוים, צום ביישפיל אז דו ארבעטסט אין פלאמינג, דו האסט גוים וואס העלפן דיר אין פלאמינג, זאלסטו זיי זאגן: "דא קען מען נישט רעדן עבירות!" זאג עס מיט א שטארקקייט, האב נישט מורא.

מען ווערט נאכגעשלאפט

נישטא אזא זאך פון רעדן עבירות, ווייל ווי געלונגען דו ביסט און ווי ערליך דו ביסט, ווערט מען נאכגעשלאפט נאך וועמען מען דרייט זיך, אז דו דרייט זיך מיט גוטע חברים וואס רעדן פונעם אייבערשטן און פון אמונה, וועסטו

האב נישט מורא פון דיין מענעדזשער ווער רעדט נאך ווען א מענטש רעדט 'ניבול פה', דעמאלט דארף מען שטיין זייער ווייט פון אים. מען דארף זייער אכטונג געבן פון איינעם וואס רעדט ניבול פה; קיינמאל זיך נישט דרייען מיט

פלוזלינג אנהייבן רעדן פונעם אייבערשטן, און אז דו דרייסט זיך מיט מענטשן וואס רעדן שמוציג וועסטו אויך אנהייבן רעדן שמוציג".

דאס איז די מעלה אז מען קומט אין 'היכל הקודש', ווייל ווי נישט ווי הייבסטו אויך אן צו שמעקן גוט, אזוי ווי א מענטש וואס גייט אריין אין א בשמים געשעפט, למעשה האט ער זיך נישט געקענט צוזאמקלויבן און האט גארנישט געקויפט, אבער ווען ער קומט ארויס, האט זיך אין אים עפעס אנגעקלעבט, ער שמעקט שוין אויך גוט. אדער א מענטש וואס דריידט זיך געבן איינעם וואס רייכערט, וועלן אים מענטשן פֿרעגן: "דו רייכערסט?" די ווייב וועט שוין נישט וועלן שטיין געבן אים, זי וועט

אים זאגן: "האסט אנגעהויבן צו רייכערן", און ער וועט זיך פארענטפערן: "אויך האב נישט גערייכערט, איך בין נאר געזען אין קאר געבן איינער וואס רייכערט", זי וועט עס אבער נישט גלייבן ווייל ער שמעקט ממש פאילו ער האט גערייכערט.

אז מען דריידט זיך געבן איינעם וואס שמעקט גוט - הייבט מען אויך אן צו שמעקן גוט, און אז מען דריידט זיך געבן איינעם וואס שמעקט נישט גוט - הייבט מען אויך אן נישט גוט צו שמעקן; די זעלבע זאך איז, ווען מען דריידט זיך געבן איינעם וואס רעדט פון אמונה, וועסטו אויך אנהייבן רעדן פון אמונה, און אז מען דריידט זיך געבן איינעם וואס רעדט יאוש ווערטער, קללה ווערטער, וועסטו אויך פלוזלינג אנהייבן רעדן די ווערטער.

א. דער ראש ישיבה שליט"א דערמאנט דעם חלק שיעור, אין א בריוו וואס ער האט געשריבן נאך תשעה באב, מיר ברענגען עס אראפ:

בעורת ה' ותקרה, יום ג' פרשת ואתחנן, "ב אב, שנת תשפ"ב לפרט קמן

לכבוד משפחת ... שחיו

אויך האף דו האסט פארשטאנען וואס מיר האבן גערעדט, הלואי וועסטו פאלגן, דו וועסט פון היינט אנהייבן זיך דרייען מיט ערליכע חברים וואס גלייבן אינעם אייבערשטן און וואס רעדן איידל. ווייל וויסן זאלסטו, אפילו א גרויסער צדיק, אויב וועט ער זיך דרייען מיט נישט גוטע מענטשן, וועט ער אויך ווערן א נישט גוטער, און פארקערט אויך, א נישט ערליכער איד; אויב וועט ער זיך דרייען מיט צדיקים, מיט גוטע מענטשן - וועט ער מיט די צייט אויך ווערן א גוטער מענטש.

אויך בין ויער דערשראקן, אויך וויל נישט דו זאלסט חס ושלום אפלאזן דעם הייליגן רבי'ן, די הייליגע אמונה; די מענטשן מיט וועם דו דרייסט זיך זענען נישט גלויביג, זיי זענען איין שטיק ליצנות רחמנא לצלן.

זיי מחזק דיין ווייב און זיי זאל דיר מחזק זיין, דריידט אויך נאר מיט גוטע מענטשן, ערליכע מענטשן. די ערשטע סימן אויף איינעם אויב ער איז ערליך - אויב ער רעדט איידל; דער וואס רעדט ניבול פה און שעלט - דער איז נישט קיין ערליכער, פון אזא איינעם דארף מען זיך דערווייטערן.

(געזען אמונה פרשת עקב תשפ"ב, קונטרס 267)

פעפער אין זיין מויל! מען זאגט נישט ארויס דעם ווארט "משונענער", "צעדרייטער", אבער אז ער גייט אין תדר לערנט ער עס זיך אויס פון זיינע חברים מיט וועם ער דריידט זיך.

משפחה טעקסט גרופע

אז די ביסט ארויפגעסיינט אויף א' משפחה טעקסט גרופע - קודם פל, אז די ווילסט מיר פאלגן, זאלסטו וויסן אז באמת דארפסטו עס בכלל נישט האבן, אויב מען וועט דיר זאגן אז מיט'ן נישט זיין אויף די גרופע צעברעכסטו די משפחה, זאלסטו וויסן דאס הייסט נישט צעברעכן א משפחה, דער אייבערשטער האט מיר געהאלפן איך האב חתונה געמאכט דריי קינדער און מיר האבן נישט קיין משפחה גרופע, די משפחה איז נישט צעפאלן... און איך קום פון א משפחה מיט פערצן געשוויסטער און מיר האבן אויך נישט קיין משפחה גרופע.

איך זאג דיר "דו דארפסט נישט קיין גרופע", שויד זיך אפ פון אלע גרופעס, די טעלעפאון איז געמאכט געווארן צו האבן מנוחה, אז איך דארף איינעם רופן זאל איך אים קענען רופן, און אז מיין ווייב זאל מיך קענען רופן, די טעלעפאון איז נישט געמאכט געווארן צו ווערן משונע, יעדע רגע ווען איינער איז לאנגווייליג, איינער האט נישט וואס צו טון, זאל ער קענען עפעס ארויסשיקן, א

פאלגט מיר, האט נישט מורא, גיי צו דיין בעל הבית און זאג אים: "קוק אהער, דו ביסט זייער א וואוילער בעל הבית, אבער אז איך ארבעט דא קען מען נישט רעדן שמוציג!" און דא וועט ער ווערן אביסל בייז: 'וואס הייסט? דו וועסט מיר נישט זאגן וואס צו טון, דאס איז מיין ביזנעס, דאס איז מיין בנגן און איך וועל דא טון וואס איך וויל, זאלסטו אים נאכאמאל זאגן אן מורא: "קוק אהער, צו מיר קענסטו נישט רעדן שמוציג!"

מענטשן וויסן שוין אז אין היכל הקודש קען מען נישט רעדן שמוציג; איך האב שוין געהערט אסאך גריסן ווי מענטשן רעדן ציילן מיר אז זייער בעל הבית האט זיך אויסגערוקט: "אה, איך האב פארגעסן אז אין היכל הקודש קען מען נישט רעדן עבירות", יא, אזוי איז עס, אין היכל הקודש קען מען נישט רעדן עבירות.

ער לערנט זיך אויס פון זיינע חברים ביי קינדער זעט מען דאס זייער שנעל, ווען מען שיקט א גייע אינגל אין תדר אריין, קומט ער אהיים מיט גייע ווערטער, "משונענער", "צעדרייטער", ווערטער וואס ער האט נאך קיינמאל נישט געהערט אינדערהיים. ביי אויגן אינדערהיים ניצט מען נישט די ווערטער, אז איך הער א קינד זאגן אעלכע ווערטער, זאגט מען אים אז מען גייט אריין לייגן

מַעֲנֵשׁ הָאֱלֹהִים אֵינְמוּסִין לְעֵרְנֵן אַדְעֵר טוֹן
 עֶפְעַם, דֶּאָרף אִיךְ ווערן גַּעשְׂטֶערט יעדע
 סַעקונדע פֿון יעדע נאַרִישְקִיט?!
 אָפֿער אַז דו ווילסט יא זיין אויף א גרופֿע,
 זאַלסטו פֿון איין זאך אַכטונג געבן.

אַז אַיינער שרײַבט זיך ניבול פֿה, גיי
 אַראָפּ פֿון דעם! ווייל באלד רעדסטו אויך
 אזוי, ווייל יענער האט אויך אַנגעהויבן צו
 רעדן ניבול פֿה נאר ווייל ער האט געהערט
 א צווייטן רעדן ניבול פֿה.

נושא ד' - אידישע שטיבער ווערן חרוב ונחרב

מַעַן דֶּאָרף זײַער אַכטונג געבן צו בלייבן
 אַן ערליכער איד. די וועלט איז זײַער
 שאַקלדיג, איין חילוק איז דא וואס איז
 אַמאָל נישט געווען, אַמאָל איז געווען ווען
 אײַנער האט אָפּגעלאָזט אידישקײט רחמנא
 לְצַלָּן, האט ער זיך געטוישט זיין לבוש,
 מַעַן האט גלייך געוואוסט "הלנו אתה אם
 לְצַרִּינוּ" (יהושע ה, ג), צי ער איז פֿון אונגעזע
 אַדער נישט, היינט זיצט ער אינאיינעם
 מיט דיר, ער זיצט מיט דיר ביי איין
 חתונה, ער עסט שבת ביים טיש מיט
 דיר, ער עסט הערינג און פיש מיט דיר,
 ער גייט מיט א שטריימל, בעקישטשע מיט
 ווייסע זאַקן, און ער רעדט ניבול פֿה, ער
 רעדט מינות, ער רעדט אפיקורסת, ער
 מאכט חזק פֿון רבנים, ער מאכט חזק
 פֿון ערליכע אידן.

זיך דו זאַלסט נישט אריינגרענגען א
 טעלעפֿאָן אינדערהיים, וועם ווילן זיי א
 טובה טון? זיך אַדער דיך?! זיי ווילן דאך
 נאר דיין טובה!

קינדער וויינען צו מיר: "ראש ישיבה,
 דער לעבן איז מיר חרוב! איך
 האב געקוקט נישט גוטע זאַכן", איך קוק
 אים אָן: "וואס? דו האסט געקוקט נישט
 גוטע זאַכן? וואו?! זאַגט ער: "ביינאכט
 אין מיין טאַטע'ס טעלעפֿאָן!"

איך פֿאַרשטיי נישט, וואס איז דא מעשה?
 דו ביסט דאך שוין דא, דו פֿאַררופֿסט
 זיך שוין א תלמיד היכל הקודש, א
 תלמיד מוהרא"ש, און דו ביסט נאכאלץ
 קלוגער צו האלטן אינדערהיים אן אָבן
 נגף?! דייע קינדער, דייע זון און טעכטער
 גייען זיך יעצט מוטשען!

וועם ווילן זיי א טובה טון?

דער ראש ישיבה שליט"א האט זייער
 געוויינט פֿון טיפֿעניש פֿון הארץ:
 דו מאכסט חזק פֿון די תורה? דו מאכסט
 חזק פֿון רבנים?! די רבנים וואס בעטן

דו לאכסט נאך פֿון רבנים?
 רבנו של עולם דו לאכסט נאך פֿון
 רבנים? דו שפֿעמסט פֿון רבנים?!
 וואס וויל ער דען? ער וויל דען עפעס
 פֿאַר זיך? ער וויל דאך נאר דיך! איך

לייג נישט קיין פלוט ביי דיר אינדערהיים, מוהרא"ש האט זיך געבעטן מען זאל נישט האבן אינדערהיים קיין קאמפיוטער, לאז דיין שטוב זיין א בית המקדש, דייע קינדער זאלן אויפואקסן זויבער.

נע, דו קענסט נישט מיינע קינדער...

מען הערט ווי מענטשן פאפן זיך געבעה, זיי מיינען: 'נע, דו קענסט נישט מיינע קינדער, מיינע קינדער קוקן נישט קיין שלעכטע זאכן, די אלע דרשות איז געמאכט פאר מענטשן וואס ווייסן נישט ווי איין און ווי אויס, מיינע קינדער ווייסן ווי איין און ווי אויס, מיינע קינדער דארפן נישט די אלע זאכן, 'מיינע קינדער דארפן נישט קיין שידוכים, מיינע קינדער קענען ווארען ביז די אכצן, ביז די צוואנציג'... - דייע קינדער דארפן נישט די זאכן? וויפיל יאר דו וועסט נאר לעבן וועסטו נישט געוואויר ווערן וואס דיין קינד ווייסט שוין היינט יעצט יונגערדייט!

געב אכטונג מיט וועמען דו דרייסט זיך, געב אכטונג וואס פאר א חברים דו האסט, איינער וואס שפעט פון ערליכע אידן - לויף אנוועק פון אים, איינער וואס מאכט ליצנות פון ערליכע זאכן - גיי אנוועק פון אים, אזוי וועסטו האבן ערליכע קינדער, ערליכע דורות.

אידישע שטיבער ווערן תרוב ונתרב, קינדער פאלן געבעה אנוועק פון

בין געבינדן די הענט, איך קען נישט צווייגן צו יענעם אים פארהאלטן, ווייל אז איך וועל אים פארהאלטן וועט ער אנשרייען זיין קינד: "פארנוואס דארפסטו דערציילן אלעס וואס טוט זיך אינדערהיים? רעד נארנישט פון אינדערהיים!" אדער וועט ער ווערן ברויג אויף מיר.

די הארץ קען פלאצן פון וואס איך הער אלץ צאם פון קינדער! די וואך האב איך נאכאמאל געהאט א סיפור, א קינד קומט צו מיר, ער וויינט אז ער האט געזען שלעכטע זאכן, פּרעג איך אים: "וואס? דו קוקסט? וואו קענסטו קוקן? דו ביסט דאך אן אפגעהיטענער קינד?" זאגט ער מיר: "איך קוק אין מיין טאטע'ס טעלעפאון ווען ער שלאפט" איך טראכט צו מיר: "וואס איז די מעשה מיט דעם אינגערמאן? פארנוואס איז ער אן אויבער חכם? יעצט מוטשעט זיך שוין זיין קינד, ער דארף נאר קוקן איין שלעכטע מיסט, נישט קיין לאנגע זאך, און ער מוטשעט זיך שוין פאר'ן לעבן השם ישמרינו. ער וועט זיך דארפן מוטשען נאך די חתונה, דאס איז ממש ווי א קלעב וואס לאזט נישט אפ דעם מענטש, עס וועט אים נאכלויפן דמיונות.

דו מאכסט חזק פון א רב? דו מאכסט חזק פון מוהרא"ש?! דו ברענגסט אריין אין שטוב דיין טעלעפאון?! עס איז דאך א לאו אין די תורה (דברים כב, ח): "ולא תשים דמים בביתך כי יפל הנפל ממנו",

אידישקייט, ווייל מען טרייבט ארויס די שכינה פון שטוב, מען פאלגט נישט וואס

די ערליכע אידן זאגן; דאס איז חרבן בית המקדש.

נושא ה' - מרה שחורה איז סכנת נפשות!

מען טאר נישט זיין בעצבות ומרה שחורה, מיר האבן שוין גערעדט דערפון ביי סיפורי מעשיות, אבער אזוי ווי נישט יעדער איז דא געווען, וועל איך עס איבער זאגן. "עס איז נישטא נאך אזא סכנה פאר א מענטש ווי עצבות און מרה שחורה!" מען זאגט פאר אלע בחורים און אינגעלייט בשם דעם הייליגן צדיק רבי פנחס'ל קאריצער זכותו וגן עלינו אז 'תשעה באב טאר מען נישט לאבן, עס איז סכנת נפשות', דארף מען וויסן אז די זעלבע זאך איז מיט עצבות און מרה שחורה, תשעה באב דארף מען אכטונג געבן מען זאל נישט ארומלאבן, אבער עצבות און מרה שחורה איז א גאנץ יאר א סכנה! א סקונדע עצבות, א סקונדע מרה שחורה איז סכנת נפשות!

מען טאר נישט זיין בעצבות ומרה שחורה מענטשן מיטן אויס די יוצרות, מענטשן ווערן דערשראקן, מען מיינט אז תשעה באב איז א טאג פון זיין בעצבות און מרה שחורה, אבער עס איז נישט ריכטיג, ווען מען זיצט אויף דער ערד, קומט נישט אריין קיין שרעק, א פארלויירנקייט, אן אויפגעעבנקייט, עס איז נישטא קיין יאוש, עס איז נישטא קיין אויפגעעבנקייט, מען וויינט ווייל מען איז פארטריבן געווארן, דער אייבערשטער האט געשיקט די גוים צו פארברענען דעם הויז פונעם אייבערשטן, דער בית המקדש.

מען דארף האלטן אבילות, מען דארף זיצן אויף דער ערד, אבער מען טאר נישט זיין בעצבות ומרה שחורה. דער אייבערשטער האט געזאגט מען דארף זיצן אויף דער ערד, יעצט עסט מען נישט, יעצט באדט מען זיך נישט, און די פרויען טוען זיך אויס די צירונגען, עס איז א צייט וואס מען טרויערט, אבער נישט מיט מרה שחורה, נישט פון פארלויירנקייט, נישט פון דערשראקנקייט, פארקערט, איך גלייב ווייטער אנעם אייבערשטן אז דער אייבערשטער האט מיר ליב, דער אייבערשטער האט דאס פיינט!

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב', סימן מה): "שתתקף בשאדם רוצה לפגם בעבודתו ותברך", ווען מען הויבט אן דינען דעם אייבערשטן, "אזי תקף היא עברה גדולה פשוט לו עצבות, חס ושלום", איז א גרויסע עבירה צו זיין טרויעריג, "פי עצבות היא סטרא אתרא (והר נח דף עא)", ווייל טרויער קומט פון די סטרא אתרא, "והשם ותברך שונא אותה", דער אייבערשטער האט דאס פיינט!

נושא ו' - הפצה

אז דער ספר "מגלת סתרים". אמאל האט מען שטארק צוגעדרוקט רבי נפתלי ער זאל דערציילן עפעס פון ספר "מגלת סתרים" האט ער געזאגט: "איך טאר גארנישט אנטפלעקן - אזוי האט מיר דער רבי אָנגעזאָגט - אָבער איין זאך קען איך איך זאָגן וואס דאָרט שטייט, ווען דעם רבינ'ס ספרים וועלן אריין גיין אין די וועלט - קען מען זיך גרייטן אויף משיח".

די מפיצים זענען מקרב די גאולה וואויל איז דער וואס קען געמען א חלק אין הפצה, ווער עס גייט אביסל פארשפרייטן די הייליגע ספרים, קונטרסים, גליונות, סידים, קארטלעך פון רבי'ן.

עס דרייען זיך ארום בחורים, אינגעלייט, מיידלעך און ווייבלעך, פארלוירענע נשמות, אינדרויסן זעען זיי אויס געהעריג, אָבער איגעווייניג זענען זיי פארלוירן. דער מענטש איז פול מיט קשיות אויף די אמונה; ער מיינט אז דער איבערשטער איז ברוגז אויף אים, ער מיינט אז ער קען שוין נישט תשובה טון ווייל ער האט אפגעקוקט עבירות, די מח איז אים אינגאנצן מטמטם, ווען דו געבסט אים א ספר, א קונטרס פון רבי'ן, לייגט ער עס אריין אין טאש, דו מיינסט אז ער גייט עס בכלל נישט ליינען, אָבער באלד עפנט ער עס אויף, וועט ער זען שטיין: "דער איבערשטער

ווען דעם רבינ'ס ספרים וועלן אריין גיין אין די וועלט - קען מען זיך גרייטן אויף משיח דער הייליגער רבי איז אמאל געפארן אונטעררווענגנס, אינמיטן וועג זענען אריבער געפארן אסאך זעלנער פון די קאזאקן, האט דער רבי אָנגעהויבן צו שמועסן איבער רוסלאנד און די רוסן, וואס עס וועט זיך טון מיט זיי ביו משיח וועט קומען, און וואס עס וועט זיין מיט זיי פון נאך ביאת המשיח ביו תחיית המתים. רבי נתן און רבי נפתלי זענען דעמאלט מיטגעפארן אינעם וואגן, אויך איז דעם רבינ'ס איידעם ר' יוסקא דארט געווען, ער איז געזיצן געבן רבי'ן, אויסער דעם זענען געווען אינעם וואגן נאך צוויי מענטשן - אנשי שלומינו - פון טעפליק; אלע האבן געקוקט דעם רבי'ן אין פנים בשעת דער רבי האט דערציילט וואס עס וועט זיין דער סדר פון ביאת המשיח. נאכדעם האט רבי נתן געוואלט איבער שמועסן מיט ר' יוסקא האט ער געזען אז ער ווייסט נישט גארנישט פונעם גאנצן שמועס, אויך ווען רבי נפתלי האט געוואלט איבערגיין מיט די צוויי מענטשן פון טעפליק דעם שמועס האט ער אויך געזען אז זיי ווייסן נישט פון וואס מען רעדט, דעמאלט האט רבי נתן און רבי נפתלי פארשטאנען אז דער רבי וויל אז קיינער זאל נישט וויסן פון דעם גאנצן שמועס. רבי נתן האט אלעס אפגעשריבן מיט ראשי תיבות, און דאס

איז דא מיט דיר, ביי דיר, נעבן דיר, פארליר דיה נישט, האסט א שווערע מינוט? האסט א שווערע טאג? קענסט נישט דעקן די באנק? קענסט נישט דעקן די קרעדיט קארד? בעט דעם אייבערשטן, וועסט זען ניסים!

מיט דעם איז מען מקרב די גאולה. ווען משיח וועט קומען וועלן די מפיצים זיין די ערשטע אין די רייע, עס וועלן קומען אסאך שיינע אידן, יעדער וועט קומען מיט זיין שיינע בעקומישע מיט די זילבערנע שטעקן, אבער די מפיצים וועלן שטיין די ערשטע, משיח

וועט דיה אנכאפן און זאגן: "דו האסט מיד געברענגט, ווייל דו האסט גענעבן א ספר פאר דעם און יענעם, מיט דעם האסטו מקרב געווען גאנצעמע משפחות צום אייבערשטן", ווייל אז דו ברענגסט צוריק 'איין בחור' צום אייבערשטן, באלד האט ער חתונה, ער שטעלט אויף א שטוב מיט קינדער, אייניקלעך און אור אייניקלעך, קומט אויס אז מיט דעם 'איין גליון', 'איין קונטרס' - פון אמונה, שלום בית, שמירת שבת, וואס דו האסט אים געגעבן האסטו צוריק געברענגט דורי דורות צום אייבערשטן!

נושא ז' - ראש השנה ביים רבי'ן

ראש השנה - קען דער רבי יעדן פאררעכטן מען דארף יעצט אסאך מתפלל זיין מיר זאלן זוכה זיין צו גיין צום הייליגן רבי'ן אויף ראש השנה, עס איז שוין גענטער ווי ווייטער.

גם הוא אינו יכול לעשות", אפילו מענטשן וואס דער רבי קען א גאנץ יאר נישט העלפן, אבער ראש השנה - קען ער יעדן פאררעכטן.

דער רבי האט געזאגט (תוי מוהר"ן, סימן תז): "שיכולין אז אנשים לקבל תקונים מה שבכל השנה לא היה באפשר שיהיה להם תקון בשום אופן, אף על פי בן בראש השנה יכולין אפילו הם לקבל תקון. אף על פי שבכל השנה אפילו הוא בעצמו זכרנו לברכה לא היה יכול לתקנם, אבל בראש השנה גם הם יכולים לקבל תקונים. כי אמר שהוא עושה בראש השנה ענינים ותקונים מה שבכל השנה

עם איז אן אינטערעסאנטע זאך, עס איז דא א בלינדע שנאה, אנשטאט ראשי ישיבות און רבי'ס זאלן אנכאפן די גאנצע ישיבה, די גאנצע קהלה, זיי טראגן צו א צדיק פון צוויי הונדערט יאר צוריק וואס קען יעדן איינעם פאררעכטן, שטייט מען און מען מאכט חזק פון רבי'ן, און מען לאזט נישט אינגעלייט פארן צום הייליגן רבי'ן, פארנוואס? ווייל זיי האבן מורא אז זיי וועלן באלד נישט האבן קיין מגן, ווייל אלע וועלן קומען צום רבי'ן.

ער לויפט פאר זיין לעבן

אז דיין שווער זאגט: "אז דו פארסט קיין אומאן נעם איך אהיים מיין טאכטער", און דיין טאטע זאגט: "אז דו פארסט קיין אומאן קענסטו נישט האבן א חלק פון מיין ירושה", דארף מען בעסן דעם אייבערשטן אז מען זאל קענען אנקומען קיין אומאן, און נישט קוקן אויף קיינעם.

א מענטש וואס פילט נישט גוט, קוקט נישט אויף קיינעם, ער לייגט אלעס אין דער זייט און זוכט א דאקטער וואס קען אים אויסהיילן, ווען ער וועט זיין געזונט וועט ער צוריק קומען אין בית המדרש אויסהערן וואס דו האסט צו זאגן, אזוי אויך ווען עס ווארט פאר א מענטש א געריכט, עס ווארט אים א משפט, וועט ער נישט צוהערן וואס דער זאגט און וואס יענער זאגט, ער לויפט פאר זיין לעבן, ער זוכט א לויפער.

וואס גייט זיין דעם קומענדיגן מינוט

מען דארף וויסן אז ראש השנה גייט מען אונז דן זיין, אוי וואס עס שוט זיך אפ אין א יאר, איך ווייס נישט צי עס זעט מיר נאר אויס מער שרעקעדיג ווייל איך הער מער מעשיות פון מענטשן, אדער די וועלט ווערט טאקע שרעקעדיגער, א מענטש קען נישט וויסן וואס גייט זיין מיט אים דעם קומענדיגן מינוט! באלד זאגט דער דאקטער: קום צוריק נאכאמאל, עפעס טויג נישט מיט

דיר אדער מיט דיין ווייב, דער שטערקסטער געלונגעסטער מענטש קען אין איין סעקונדע כאפן אזא שאקל, א סטראוק וכו', און ער לייגט שוין אין בעט...

שבת האב איך געהאט ביי מיר א גאסט, זאגט ער מיר, איך האב געהאט א קאסטעמער, איין טאג האט ער געמאכט אונעלכע קולות אויף מיר, איך האב געמיינט אז דער וועלט ענדיגט זיך, א טאג שפעטער האט ער זיך געבעד צאמגעלייגט השם ישמרניו. ווייסט דען א מענטש וואס גייט מארגן זיין מיט אים!?

קום צום רבי'ן וועסטו אלעס האבן

ראש השנה שרייבט מען אלעס אפ, און עס איז דא א רבי וואס זאגט "ווער עס קומט צו מיר אויף ראש השנה קען איך אים העלפן, ראש השנה קען איך אויף יעדן איינעם מלמד זכות זיין, איך וועל טון די בעסטע וואס איז שייך אים צו מתקן זיין", איי: וואס וועט מען זאגן אויף מיר? וואס וועלן מיינע חברים טראכטן אויף מיר? און וואס וועט זיין מיט שידוכים?! - וואס האסטו מורא? אויב דו פארסט נישט אויף אומאן גייסטו יא מאכן שידוכים מיט דינע קינדער?! דורך אומאן פארלירט מען נישט קיין שידוך! קום צום רבי'ן וועסטו האבן שידוכים, קום צום רבי'ן וועסטו אלעס האבן.

אויסגעלייזט דיקא דורך אומאן

"אָבער מיין בעל הבית האט מיר געזאגט אויב איך פאר קיין אומאן קען איך מער נישט צוריק קומען אַרבעטן ביי אים" - זאג אים: "מיר דארפן זיך נישט קריגן, דו מוזט מיך נישט צוריק נעמען". איך וועל נעמען אן אנדערע אַרבעט, אדער וועל איך אליינס אריינגיין אין ביזנעס. דא זענען דא אינגעלייט וואס האבן געאַרבעט ביטער שווער ביי אנדערע, און זיי זענען געווארן אויסגעלייזט דיקא דורך אומאן, ווייל דער בעל הבית האט אים געזאגט: "דו קענסט נישט צוריק קומען", איז ער אליינס אריין אין ביזנעס, ברוך השם. וואס?! איך וועל אוועקגעבן מיין לעבן פאר מיין בעל הבית?!

אויף וואס דארפסטו א בעקעריי אויב דו קומסט נישט אויף אומאן?! קום צום רבי'ן! שטעל א צווייטן אנשטאט דיר אדער פארמאך דיין געשעפט! קום צום רבי'ן, קום פאר דיין לעבן, קוק נישט אויף קיינעם, קוק נישט אויף גארנישט!

אז עס קומט תשעה באב, דארף מען זיך מחזק זיין אין מאכן שלום איינער מיטן צווייטן; און אויפהערן צו וויינען און קרעכצן, וואס עס זאל נאר פאסירן מיט א מענטש, אז ער וויינט פון שמחה, מיט א תקנה, מיט א האפענונג אז דער אייבערשטער איז דא - איז דאס חשוב ביים אייבערשטן, אבער וויינען פון פארלוירנקייט איז גארנישט ווערד; און זיך מחזק זיין אין הפצה.

דער אייבערשטער זאל העלפן יעדער איינער זאל שוין ווערן אויסגעלייזט פון זיין פריוואטע גלות, מען זאל אנהייבן רעדן צום אייבערשטן, אנהייבן דאנקען דעם אייבערשטן, און אנהייבן זיך ליב האבן איינער מיטן צווייטן.

דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן פאלגן דעם רבי'ן, וועלן מיר האבן א שיינע לעבן, אמן.

ער האט געבעד אפגעקויפט א בעקעריי איך האב א חבר וואס פלעגט פארן קיין אומאן יעדעס יאר אויף ראש השנה, ביז ער האט געבעד אפגעקויפט א בעקעריי, אזא צרה, ער זאגט מיר: "די מערסטע קעיק פארקויף איך ערב ראש השנה, איך קען נישט פארן צום רבי'ן", - זאג איך אים: א בעקעריי דארפסטו?!

פִּרְשֵׁת
וְאֶתְחַנֵּן

פרשת ואתחנן

שבת קודש פרשת ואתחנן - שבת נחמו, שנת תשפ"ב לפרט קטן, איז דער ראש ישיבה שליט"א געווען אין שטעטל, קרית ברסלב - ליבערטי יע"א.

פרייטאג צונאכטס ביים באטע האט דער ראש ישיבה שליט"א גערעדט הערליכע דברי התחזקות בענין שבת נחמו און חמשה עשר באב.

שבת נחמו - קבוץ ביים רבי'ן

דער ראש ישיבה שליט"א האט אנגעהויבן: ווען דער הייליגער רבי האט געלעבט, פלעגן די תלמידים זיך צוזאמקומען זעקס מאל א יאר - דריי מאל איז מען געפארן צום רבי'ן, ראש השנה, שבת חנוכה, און יום טוב שבועות. רבי נתן שרייבט אז נאכ'ן רבינ'ס הסתלקות קומט מען ווייטער צום רבי'ן אין אומאן נאר אויף ראש השנה, אויף שבת חנוכה און יום טוב שבועות פארט מען נישט צום רבי'ן, נאר מען קומט דאווענען אין א ברסלב'ער שטיבל מיט אנשי שלומינו, ווייל וואו צען מענטשן פון אנשי שלומינו קומען זיך צוזאם, דארט איז דער רבי. ברוך השם אז מיר גרייטן זיך שוין צו פארן צום רבי'ן אויף ראש השנה.

- שבת שירה, שבת נחמו, און נאך א שבת וואס האט נישט געהאט קיין באשטימטע צייט (תוי מוהר"ן, סימן קכו).

נחמו - טרייסט זיך מיט'ן רבי'ן

שבת נחמו איז זייער א גרויסער שבת, דער אייבערשטער טרייסט אונז אידישע קינדער, אזוי ווי דער פסוק זאגט (ישעיהו מ, א): "נחמו נחמו עמי", טרייסט ענק טרייסט ענק מיין פאלק.

וואס איז שבת נחמו? 'נחמו' איז די אותיות 'נחמן', דעם הייליגן רבינ'ס נאמען. דער אייבערשטער זאגט: "נחמו נחמו עמי" - טרייסט דיך, זיי נישט צעבראכן, עס איז דא א רבי, עס איז דא א צדיק וואס קען דיר העלפן.

מיר האבן טאקע נישט דעם בית המקדש, מען האט אונז פארטריבן אין גלות, אבער צדיקים האבן מיר, אוי ווי גוט איז פאר א מענטש וואס נעמט דעם רבי'ן

נאכדעם איז געווען דריי מאל וואס דער רבי פלעגט פארן צו די תלמידים

פאר זיין רבי! איר קענט זיך נישט פארשטעלן ווי גוט עס איז פאר א מענטש וואס נעמט דעם רבין פאר זיין רבי. קען זיין אז די בחורים וואס זענען שוין געבוירן געווארן אין ברוסלב ווייסן נישט פינקטליך פון וואס איך רעד, ווייל זיי ווייסן נישט פון עפעס אנדערש. דער רבי טרייסט אונז, דער רבי איז אונז אזוי מחנה, דער רבי איז אונז אזוי מחזק. אין די גאנצע וועלט איז נישט געווען און עס וועט נישט זיין נאך אזא רבי וואס איז אזוי מעורר לתשובה, ווען מען לערנט דעם רבי'נס ספרים אדער מען הערט דעם רבי'נס קול, הייבט מען פלוצלונג אן צו בענקען צום אייבערשטן. דאס איז טייטשט 'נחמו נחמו' - טרייסט דיך אז דו האסט דער רבי טרייסט דיך אז דו האסט א צדיק.

הרע ברענגט דאס צו ווייל ער וויל מען זאל נאכדעם אלעס אפלאזן חס ושלום, מען זאל מער נישט הימן קיין שבת און נישט לייגן קיין תפילין רחמנא לצלן.

אלע 'שבועה הנחמתא' זענען געבויעט אויף דעם יסוד וואו אידישע קינדער מענה'ן זיך אויס מיט'ן אייבערשטן אז דער אייבערשטער דארף אונז יא. "נחמו נחמו עמי יאמר אלקויכם" (ישעיה מ, א), דער אייבערשטער זאגט אונז: טרייסט זיך מיט'ן רבין, מיר האבן טאקע נישט דעם בית המקדש, אבער מיר האבן דעם צדיק וואס איז אונז מחזק, "ותאמר ציון עזבני ה', וה' שכחני" (ישעיה מט, ד), זאג פאר'ן אייבערשטן: "רבוננו של עולם איך שפיר דיך נישט, איך וויל דיך שפירן".

עס שטייט אין פסוק (בראשית ה, כט): "זה נחמנו ממששנו ומעצבון ידינו", ער וועט אונז טרייסטן פון אונזער ארבעט און טרויער. אינעם ווארט: 'נחמנו' - איז מרומו דעם הייליגן רבי'נס נאמען; דער רבי טרייסט אונז און נעמט אונז ארויס פון אונזער עצבות.

שבת נחמו אין די קאנטרי'ס דאס איז שבת נחמו. שבת נחמו איז נישט דאס וואס איז ליידער געווארן אריין געכאפט ביי געוויסע פלעצער אז מען רופט א בדתן, א לין, אן אפיקורס, זאל זאגן דברי ליצנות. דאס איז זייער אן עקלדיגע זאך.

מענטשן זענען זייער צעבראכן, מען קוקט זיך אן אז מען איז שוין פארפאלן און נאר דער חבר האט נאך א וועג, מען הייבט אויף דעם חבר העכער און העכער און זיך אליין קלאפט מען אראפ גידריגער און גידריגער, מען כאפט נישט אז דאס איז אן עצת היצר, דער יצר

א אינגערמאן וואס ווילט זומער אין א געוויסע קאנטרי דערציילט מיר, אז פאר'אר 'מוצאי שבת נחמו' האט מען ביי זיי געמאכט א ריזיגע מלוה מלכה פאר די מענער און פרויען, מען האט גערופן א מאן זאל שפילן פאר פרויען רחמנא לצלן! דאס איז דאך א שרעקליכע

ניאוף! זיין ווייב וואס איז מקורב צום רבין איז נישט ארויס פון איר באנגעלאז מיטצוהאלטן דעם מלוה מלכה, זענען אירע חבר'טעס געקומען צו איר מיט מענות אז זי האט באליידיגט די פרויען וואס האבן אראנדזשירט דעם מלוה מלכה, און זי דארף זיי איבער בעטן...

איך בעט ענק טייערע בחורים, עמיץ גייטס בקרוב חתונה האבן, זאגט מיר צו אז איר וועט זיך פירן הייליג, עמיץ וועט זיצן, שמועסן און פארברענגען נאר מיט ענקערע ווייבער, נישט מאכן חם ושלום די פארדארבענע סעודת מרעים וואו מען נעמט זיך צוזאם מענער מיט פרויען צוזאמען השם ישמרנו.

דער ראש ישיבה שליט"א האט געזונגען דעם ניגון: "ברוך השם אשר נתן מנוחה לעמו ישראל".

דער ראש ישיבה האט געזאגט: איך ווייס נישט צי דער ניגון איז אזוי שוין, אבער די ווערטער זענען זייער זייער שוין. מען זאגט פאר'ן באשעפער: "איך דאנק דיר אייבערשטער אז דו האסט אונז געגעבן אזא גרויסע מתנה אז מיר האבן זוכה געווען אנצוקומען צום הייליגן רבין, דער הייליגער רבי נתן און מותרא"ש זכותם יגן עלינו". די אלע נעמען זענען מרומו אין די ווערטער פון דעם ניגון: 'מנוחה' - האט אין זיך די אותיות פון רבינ'ס נאמען 'נחמן', 'נתן'

- איז מרמו אויף דער הייליגער רבי נתן, און 'אשר' - איז די ראשי תיבות פון מותרא"ש'ס נאמען, רבי אליעזר שלמה.

דער רבי לערנט אונז אויס אזעלכע שיינע לימודים

דער בית המקדש איז טאקע חרוב געווארן, אבער איך האב 'שבת נחמו', איך טרייסט זיך מיט'ן הייליגן רבין וואס לערנט אונז אויס אזעלכע שיינע לימודים.

דער רבי לערנט מיר אויס אז איך קען ענדיגן ששה סדרי משנה, און מיט דעם וועל איך העלפן אויפבויען דעם בית המקדש, ווי די הייליגע חכמים זאגן (ויקרא ב'ה' ג'): "אין כל הנגזרות הקלו מתכנסות אלא בזכות משניות", משיח וועט קומען נאר בזכות וואס מען לערנט משניות.

דער רבי געבט מיר א וועג צו לערנען (פמבואר בשיתות הר"ן, סימן עו), אז איך זאל זאגן די ווערטער פון תורה אפילו איך פארשטיי נישט וואס דארט שטייט.

דער רבי געבט מיר א וועג ווי אזוי איך קען מעביר סדרה זיין יעדע וואך שנים מקרא ואחד תרגום, אז מען לערנט צוביסלעך, יעדן טאג אביסל חומש, תרגום און רש"י, וונטאג ביז שני, מאנטאג ביז שלישי, דינסטאג ביז רביעי און אזוי ווייטער.

פארן וואס זאל דיר נישט פאסן צו עפענען יעדן טאג א חומש און לערנען יעדן טאג אביסל, דו ביסט פון די עכטע נארמאלע מענטשן וואס פאסט ווי נישט צו פאלגן די עצה פון רבין?!... טייערער חסיד'שער, היימישער, עובר'שער, האגיאקוישער בחור'ל, האסטו מעביר סדרה געווען די וואך?! - ניין! אפשר געמסטו יעדן טאג א חומש? הייב אן מעביר סדרה זיין יעדן טאג אביסל, אזוי וועסטו סוף וואך האבן געענדיגט די גאנצע סדרה.

דער רבי געבט מיר א וועג איך זאל נישט זיין צעבראכן. דער רבי זאגט (ליקוטי מוה"ר חלק ב', סימן כד) אז איין מאל א טאג קען מען זיך אויסוויינען צום אייבערשטן פאר אפאר מינוט, זיך מאכן א השבון הנפש, אבער א גאנצן טאג מוז מען זיין פרייליך.

איך קען רעדן צום אייבערשטן מיר זענען אזוי גליקליך אז מיר ווייסן פון די עצה פון רעדן צום אייבערשטן אויפ'ן פשוט'ן שפראך. וואו איך בין, איך זיין אין קאר, איך זיין אין אפיס, איך גיי שפאצירן - רעד איך צום אייבערשטן.

עם שטייט די וואך אין די סדרה (דברים ג, כג): "ואתחנן אל ה' בעת ההוא לאמר". זאגט דער הייליגער מדרש (דברים רבה יא, ט): משה רבינו האט געבעטן דעם אייבערשטן אז ער וויל אריינגיין אין ארץ

ישׂראל נישט איין מאל, נישט צוויי מאל, נישט דריי מאל, נאר ער האט געבעטן און געבעטן אזויפיל וויפיל דאס ווארט 'ואתחנן' באטרעפט, - פינף הונדערט און פופצן תפילות, ביז דער אייבערשטער האט אים געזאגט (דברים ג, כו): "רב לך אל תוסף דבר אלי עוד בדבר הזה", בעט נישט מער. ווען משה רבינו וואלט ווען געבעטן נאך איין תפלה, די פינף הונדערט און זעכצנסטע תפלה, וואלט ער געקענט אריינגיין אין ארץ ישׂראל, נאר דער אייבערשטער האט אים געהייסן אויפהערן צו בעטן, האט ער מער נישט געבעטן.

די הייליגע חכמים זאגן (ברכות לב:): "אם רוצה אדם שיהתפלל ולא נענה, וחוור ויתפלל", ווען מען בעט דעם אייבערשטן אויף א זאך און מען זעט אז מען ווערט נישט געהאלפן - זאל מען נאכאמאל בעטן, אזוי ווי עם שטייט (תהלים כו, יד): "קנה אל ה', חוק ויִאמץ לְבָבְךָ וְקוּה אֶל ה'"; מען טאר נישט אויפגעבן ווען מען בעט דעם אייבערשטן און מען זעט נאכנישט די ישועה, מען דארף ווארטן און ווייטער בעטן ביז מען ווערט געהאלפן. דאס לערנט אונז משה רבינו דא אזוי, אז מען דארף בעטן נאכאמאל און נאכאמאל, אפילו מען זעט אז מען ווערט נישט געהאלפן, בעט מען ווייטער, ביז דער אייבערשטער העלפט.

דערפאר קומט אויס יעדע יאר פרשת ואתחנן אין 'שבת נחמו', ווייל

שמועסן?! "רבונו של עולם פארוואס קען איך צו יעדן רעדן אויפער צו דיר, ווען איך טראכט צו רעדן צו דיר, קומט מיר אריין אין קאפ אז מארגן וועל איך שוין רעדן צו דיר".

מיין קליינער דריי יעריג קינד קומט יעדע נאכט צו מיין ווייב אינגאנצן דערשראקן, ער זאגט אז ער מיינט אז ער פילט נישט גוט, ווייל ער שפירט ווי זיינע אויגן מאכן זיך אים צו פון זיך אליינס, ער ווייסט נישט וואס דאס מיינט... האב איך געטראכט אז מען קען דאס זאגן פאר'ן אייבערשטן: "רבונו של עולם איך וויל רעדן צו דיר, פארוואס געשעט אז ווען איך הייב נאר אן צו רעדן צו דיר מאכן זיך מיינע אויגן צו, איך הייב אן צו געניצן?"

איך קען דיר גארנישט העלפן, בעט דעם אייבערשטן!

וואס זאל איך ענק זאגן טייערע בחורים! דער אייבערשטער האט מיר געגעבן א מתנה אז איך קען זיצן מיט בחורים שוין פערצן יאר, אין דריי וואכן ארום ענדיגט זיך די פערצנטע יאר, איך הייב אן א דריטע שמיטה, עסן קענטס איבער הערן אלע דרשות פון די פארגאנגענע יארן, וועט עסן זען ווי אלע יארן האבן מיר גערעדט די זעלבע דיבורים נאכאמאל און נאכאמאל, ווער עס האט א פראבלעם, זאל זיין וואס

דעם רבי'ס גאנצע זאך איז געווען תפלה. דער רבי האט געזאגט (ליקוטי מוה"ר, חלק ב', סימן צג): איך וויל נאר איין זאך - אריין ברענגען אין יעדן איינעם תפלה והתבודדות; אז א מענטש זאל רעדן און שמועסן מיט'ן אייבערשטן און אים פארציילן אלעס וואס עס גייט אריבער אויף אים.

דאס איז די גאנצע זאך וואס דער הייליגער רבי לערנט אונז אויס, "בעט דעם אייבערשטן" און "רעד צום אייבערשטן", דאס איז גאנץ ברסלב'ער חסידות, אלעס אנדערש איז דמונות און נארישקייטן. אז דו דארפסט א שידוך, דארפסט קינדער, דארפסט פרנסה, ווילסט קיין אומאן, ווילסט זיין אן ערליכער איד, ווילסט האבן שלום בית, פילסט נישט גוט, האסט א צרה, אויף אלעס איז דא איין עצה: בעט דעם אייבערשטן.

איך געדענק ווען איך בין געקומען צו מוהרא"ש האב איך געהערט דרשות פון רעדן צום אייבערשטן, איך האב עס זייער שטארק געוואלט טון אבער איך האב נישט געקענט, האב איך געהערט ווי מוהרא"ש זאגט ביי די שיעורים אן עצה אז מען קען בעטן אויף דעם זעלבסט, בעט דעם אייבערשטן: "רבונו של עולם איך וויל רעדן צו דיר", "רבונו של עולם פארוואס מיט א חבר קען איך שמועסן און מיט דיר קען איך נישט

עם זאל נאר זיין, איז דא איין עצה: בעט דעם אייבערשטן.

אסאך מאל קומען מענטשן ארויף צו מיר אין אפיס, מען פאקט אראפ א גאנצע באגאדזש מיט פראבלעמען, מען פרעגט מיר: "וואס טוט מען מיט דעם?" ענטפער איך: איך בין די זעלבע אומוויסנד ווי דיר, איך קען דיר גארנישט העלפן, איין עצה האב איך פאר דיר, בעט דעם אייבערשטן!

עס ווערט געפרענגט א מעשה (עיון בספר נוצר חסד, פרק ד', משנה ד', ויבדרי ויחוקאל פרשת עקב), איידער דער הייליגער בעל שם הקדוש זכותו יגן עלינו איז נסתלק געווארן, האט ער געזאגט פאר זיינע תלמידים: "אזוי ווי איך גיי שוין נסתלק ווערן פון דער וועלט, זאלט עמיץ זוכן א גייער רבי", האבן די תלמידים אים געפרעגט: "צו וועם זאלן מיר גיין?" האט ער זיי געזאגט: "איך געב ענק א סימן ווי אזוי מען קען דערקענען צי דער מענטש איז אן אמת'ער צדיק, אויב וועט עמיץ אים בעטן אן עצה ווי אזוי צו האבן א ריינע מוח מחשבה און ער וועט ענק געבן אן עצה - זאלט עמיץ אנטלויפן פון אים, דאס איז א סימן אז ער איז איין שטיק בלאף, אבער אויב וועט ער ענק זאגן איך האב נישט קיין שום עצה, מען דארף אסאך בעטן דעם אייבערשטן דערויף' - זאלט עמיץ גיין צו אים".

זעט מען פון דעם אז עם העלפט נישט קיין שום עצה, נאר די עצה פון בעטן דעם אייבערשטן, דאס איז די איינציגסטע עצה וואס ארבעט.

פארוואס גייט מען צו א רבי?

פון דעם וואס די תלמידים פרעגן פון זייער גייער רבי עצות אין עבודת השם זעט מען אויך פארוואס מען זוכט א רבי; מען זוכט א רבי, א צדיק, ווייל איך וויל ער זאל מיר העלפן מיט תכלית. אונדא דארף איך אויך א שידוך, אונדא דארף איך אויך קינדער, אונדא דארף איך אויך פרנסה, אבער פארוואס גיי איך צו א רבי? - ווייל איך וויל ער זאל מיר מאכן שפירן א ריינקייט, א זויבערקייט. עם איז דא א לשון פון רבין (ליקוטי מוה"ר חלק ב', סימן לט): "וכברנו אין פנינו יפות כלל", ווי אזוי מיר זעען אויס זענען מיר נאך זייער ווייט פון האבן ריינע מחשבות. מוה"ר"ש פלעגט זאגן: "נאך א מזל אז עם איז דא א שטיקל הויט וואס דעקט צו דעם מוח, ווען נישט וואלטן זיך מענטשן אויסגעגראבן גריבער זיך צו באהאלטן פון גרויס בושה אז יעדער זעט וואס איך טראכט..."

אינדרויסן קען מען אויסקוקן ווי א חשוב'ער אינגערמאן, מען קען האבן א חשוב'ע פאסטן, מען קען גיין אנגעטון מיט א שטרײַמל, מיט א בעקיטשע, אבער וואס טוט זיך אינעם

קליינעם מח? עם איז נישטא קיין אנדערע עצה אויסצורייניגן דעם מח נאר דורך תפלה, תפלה און תפלה, נאכאמאל בעטן דעם אייבערשטן, נאכאמאל זיך בייגן צום אייבערשטן, נאכאמאל זיך גייטן צום אייבערשטן, נאכאמאל קרעכצן צו אים: "רבנו של עולם העלה מיר, איך וויל זוכה זיין צו זיין א גוטער איד, א וואוילער איד, א פשוט'ער איד, איך זוף נישט צו זיין א גרויסער מענטש, איך זוף נישט צו זיין א ראש ישיבה, א רב, א רב, איך וויל זיין א פשוט'ער איד מיט א ריינע מח מחשבה".

דאווען אן געפיל און געשמאק

עס איז דא א טעות צווישן בחורים, אינגעלייט און פרויען, מען טראכט: 'וואס זענען שוין ווערד מיינע תפילות, עם איז אן געפיל, אן גערוון, אן געדולד, אן טעם; דאווענען איז נישט פאר מיר, אפער עם איז נישט אזוי, דער הייליגער רבי טייטשט אים (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן צט) דעם פסוק פון די וואכעדיגע סדרה (דברים ג, כט): "ואתחנן אל ה'" - איך דאווען צום אייבערשטן שטענדיג, סיי ווען איך האלט דערביי און סיי ווען איך האלט נישט דערביי. איי וועסטו פרעגן וואס איז ווערד צו דאווענען אן דבקות, די הייליגע חכמים דערציילן דאך (ברכות לד:) אויף רבי חנינא בן דוסא, ווען ער האט מתפלל געווען אויף קראנקע האט ער געוואוסט ווער גייט זיך אויסהיילן און ווער נישט, מען האט

אים געפרעגט: "פון וואו ווייסטו דאס?" האט ער געענטפערט: "איך האב א סימן, אס שגורה תפילתי בפי', אויב מיין דאווענען איז מיט געפיל און געשמאק, 'יודע אני שהוא מקבל', ווייס איך אז עם ווערט אנגענומען, און אויב איז מיין דאווענען אן געפיל און געשמאק, 'יודע אני שהוא מטרף', ווייס איך אז עם ווערט נישט אנגענומען", קומט דאך אים אז ווען מען איז מתפלל אן געפיל און געשמאק ווערן די תפילות סיי ווי נישט אנגענומען? אויף דעם זאגט דער פסוק: "בעת ההוא" - ווען איך וועל איין טאג זוכה זיין צו דאווענען מיט דבקות, "לאמר" - די ווערטער פון דאווענען וועט ארויס גיין מיט געפיל און געשמאק, וועט אויך מיטגיין אלע תפילות וואס איך האב געדאווענט אן געפיל.

קען זיין אז עטליכע אנשי שלומינו טראכטן 'צוליב דעם האב איך געדארפט זיך אהער שלעפן צום פאטע?' פאר געוויסע אינגעלייט נעמט ביידע וועגן פון זייער הויז אהין און צוריק דריי שעה! דו האסט מיר נישט וואס צו זאגן עפעס מער פון די פשוט'ע זאכן פון תפלה והתבודדות, פון רעדן צום אייבערשטן? - זאג איך ענק; ווען איך וואלט זיך אויסגעפאקט פאר איינעם מיין באנאדזש וואלט איך זיך זייער געפריידט אז יענער זאל מיר זאגן: "בעט דעם אייבערשטן, און אז" עם איז נישטא קיין אנדערע עצה פון בעטן דעם אייבערשטן!"

א שיינע מעשה פון תפלה אין די 'קרית ברסלב בלעטל'

די וואך האב איך געזען א שיינע מעשה פון תפלה אין די צייטונג קרית ברסלב בלעטל, א קינד שרייבט א מעשה געמאלן מיט בילדער, עס ליינט זיך אזוי: איך האב געדארפט פארן א ווייטע וועג קיין מאנהעטן צו א דענטיסט (וואס פאררעכט די ציינער), איך קום דארט אן, און דער דאקטער רופט זיך אן: "מיר געמען נישט אן אייער אינשורענס", האב איך געבעטן דעם אייבערשטן: "הייליגער באשעפער העלף אז דער דענטיסט זאל יא אגנעמען מיין אינשורענס", א מינוט שפעטער קומט ער צוריק און זאגט: "איך האב געפרעגט מיין סופערווייזער (אויפזעער) און ער זאגט אז מיר קענען יא אגנעמען די אינשורענס", שפך אייבערשטער!

ביי מיר איז דאס די שענסטע זאך פון די גאנצע צייטונג, צו זען ווי יונגע קינדער לעבן מיטן אייבערשטן. דאס גייט זיין ווען משיח וועט קומען, דאס איז די גאולה, דאס גייט זיין דער בית המקדש, אז יעדער איינער אפילו קינדער - וועלן אנערקענען און לעבן מיט די זאך פון תפלה, בעטן דעם אייבערשטן וואס מען דארף.

מיר האבן נישט מורא! דער אייבערשטער היט אונז!

די וואך בין איך געווען באזוכן אין די תדר אין קרית יואל; מיינע צוויי מחותנים פירן דעם תדר. דער

אייבערשטער האט מיר געהאלפן אז איך האב געטראפן חשוב'ע מחותנים פאר מיינע קינדער, ווען איך וויל א שידוך מן פאר מיין קינד זיך איך אזעלכע משפחות וואס זייער גאנצע זאך איז 'הפצה', עס שמעקט מיר נישט צו געמען א משפחה וואס זייער גאנצע קאפ ליגט אין שוין מאכן די הויז, לייגן שיינע ביימעלעך ארום די הויז. איך ווייס אז ווען עס קומט צו שידוכים מאר מען זיך נישט וועלן, אבער ווען זיי זענען נאך יונג מעג מען זיך נאך וועלן, ביי די אכצן מוז מען שוין כאפן וואס מען טראגט אן.

איך ווייס נישט אויב אלע וואלטן געוואלט שיקן זייער קינד אין דעם תדר, ווייל לויטן היינטיגן שטייגער קומט א תדר אנדערש, היינט דארף א פתח האבן כאטשיג דרייסיג קינדער, דער מלמד דארף טיילן פעטש און אויפגעמען אונטער זיך ספעציעלע הילף פאר יעדן קינד... ברוך השם אז דארט זיצט א מלמד מיט אפאר קינדער, ער לערנט מיט זיי די לימודים פון די וואך און רעדט מיט זיי פונעם אייבערשטן. עס האט אלע טעמים!

די קינדער האבן געמאכט א סיום, האט מען גערופן א גאסט רעדנער זאל דערציילן א מעשה, דער גאסט רעדנער איז אריין געקומען און געפרעגט די קינדער: "קינדער, וואס ווילט עסן הערן, אן אינטערעסאנטע מעשה אדער א שרעקעדיגע מעשה?" ענטפערן די

קינדער: "א שרעקעדיגע מעשה!" זאגט ער ווייטער: "אבער עס גייט זיין זייער זייער שרעקעדיג!" געבן אלע קינדער א שריי אויס: "מיר האבן נישט מורא! דער אייבערשטער היט אונז!" דער גאס רעדנער האט זיך נאכדעם אויסגעדרוקט, אז ער האט שוין דערציילט מעשיות אין אלע תדרים, אבער אזא נאך האט ער נאך אין זיין לעבן נישט געהאט, אז דריי פיר יעריגע קינדער זאלן זיין אזוי שטארק אין אמונה צו קענען זאגן: "מיר האבן נישט מורא! דער אייבערשטער היט אונז!"

דאס איז די שיינקייט פון אונזער קהילה, דאס איז אונזער טרייסט וואס דער

רבי לערנט אונז אז 'איך קען רעדן צום אייבערשטן!

איך האב זייער ליב צו צוגיין צו קינדער זיי פרעגן "וואס מאכסטו?" "וואס הערט זיך?" "פארצייל מיר עפעס", געווענליך ווען מען פרעגט דאס פון א אינגל וואס לערנט אין ברוסלב, וועט ער רוב מאל צוריק ענטפערן: "וואס מאכסטו?" - "ברוך השם"; "וואס הערט זיך?" - "שבת אייבערשטער", "איך דאנק דיך אייבערשטער", "פארצייל מיר עפעס, - דער אייבערשטער האט מיר זייער ליב!" בשעת אנדערע קינדער ענטפערן טריקן אן מזכיר זיין דעם אייבערשטן'ס נאמען.

אזוי ווי פרייטאג איז געווען 'חמשה עשר באב', א טאג וואס איז מסוגל פאר שידוכים, איז דער ראש ישיבה שליט"א אריין אין א שמועס פון שידוכים.

די סגולה פון פערציג טעג מסכת תענית דער ראש ישיבה האט געזאגט: היינט איז געווען זייער א פרייליכע טאג אין ישיבה, אלע בחורים האבן אנגעהויבן מיט א פרישקייט צו לערנען פלייסג מסכת תענית, מען ענדיגט יעדן טאג מסכת

תענית - פערציג טעג אין איין צי, פון ט"ו באב ביז ראש השנה הבא עלינו לטובה, אלע טוען די סגולה וואס מוהרא"ש זכותו יגן עלינו האט צוגעזאגט אז אלע וואס וועלן לערנען און ענדיגן יעדן טאג נאנץ מסכת תענית וועלן טרעפן זייער שידוך.²

ב. אן אויסצוג פון א בריוו:

בשורת ה' ותקרה, יום ד' פרשת ואתחנן, י"ג מנחם-אב, שנת תשע"ט לפרט קמן לכתוב התחור ... גרו יאר, תלמיד ישיבת תפארת התורה.

איך ווייס נישט צי דו האסט שוין געהערט די מעשה וואס מיר האבן געהאט מיט מוהרא"ש אין קעמפ זומער שנת תשע"א, די דריטע יאר פון ווען מיר האבן געעפנט די ישיבה.

געווענליך איז ערב שבת א 'יומא דפגרא',
 איך ווייס נישט אויב די בחורים
 דא ווייסן וואס 'יומא דפגרא' מיינט, אין
 אנדערע ישיבות רופט מען עס 'א
 גע'פיגרטע טאג'... א טאג וואס מען
 לערנט נישט, אבער ברוך השם אז דא
 האט מען פלייסג געלערנט, עס איז שוין
 לאנג נישט געווען אזא פעסטע געלונגענע
 טאג אין ישיבה ווי היינט.

למעשה... - ווילסט עפעס טון אויף
 למעשה? איך האב פאר דיר אן עצה,
 שטעל זיך אין א זייט און בעט דעם
 אייבערשטן: 'רבונו של עולם איך האב
 דיר שוין אזויפיל מאל געבעטן, איך
 בעט דיר נאכאמאל נעב מיר א שידוך',
 דאס הייסט טון למעשה, נאר מיט תפלה
 איז מען זוכה צו טרעפן א שידוך.

נאר מיט תפלה איז מען זוכה צו טרעפן א
 שידוך

ברוך השם אז נעכטן איז געווען א שידוך,
 דער אייבערשטער זאל העלפן עס
 זאל זיין גאך שידוכים בקרוב. איך האף
 צום אייבערשטן אז דעם זומער גייען אלע
 בחורים חתנים ווערן, איך וועל קענען
 צומאכן די ישיבה און עפענען א פולל,

בחורים טראכטן: 'איך האב שוין אזויפיל
 מאל געבעטן פאר א שידוך און
 עס העלפט נישט, איך דארף עפעס טון

מיר זענען געווען אין קעמפ "מחנה תפארת התורה ברסלב" - עלעגויל ניו יארק. און עס זענען נישט
 געווען קיין חתנים אין ישיבה; מען האט אויב מבזה געווען אויף א שרעקליכן אופן, מען האט ארויסגעלאזט
 א שלעכטע נאמען אויף מיר און אויף די ישיבה וכו' וואס דאס האט געברענגט אז עס זאל נישט זיין
 קיין שידוכים, מענטשן האבן מורא געהאט צו נעמען א בחור פון ישיבה פאר אן איידעם. יעדעס מאל
 מען האט אנגעטראגן א שידוך פאר איינעם און יענער האט געהערט אז דער בחור לערנט אין ברסלב,
 האט יענער גלייך אראפגעהאקט דעם מעלעפאן.

איך האב דעמאלט געבעטן מוהרא"ש זכרנו לברכה ער זאל געבן ברכות פאר די בחורים אז עס זאל
 זיין שידוכים, ווייל די בחורים וויינען צו מיר אז זיי ווילן חתונה האבן וכו'. מוהרא"ש האט מיר געשריבן
 אז ער גייט קומען חמשה עשר באב אין קעמפ מאכן א סעודה און ער גייט ברענגען שידוכים. אזוי
 איז געווען, מוהרא"ש איז געקומען אין קעמפ און מען האט געמאכט א סעודה לכבוד חמשה עשר
 באב, ביי די דרשה האט מוהרא"ש געזאגט אזוי: "איך זאג צו פאר אלע בחורים וואס זענען זיבעצן
 יאר און העכער, יעדער בחור וואס וועט יעדן טאג לערנען נאגין מסכת תענית - פון ט"ו אב ביז ראש
 השנה, זאג איך צו אז ער וועט טרעפן זיין שידוך גלייך נאך ראש השנה"; וואס זאל איך דיר זאגן,
 פאָשר אָמר בן הָיה, עס האט זיך גלייך אנגעפאנגען שידוכים איינס נאכ'ן צווייטן; אלע זענען חתנים
 געווארן און חתונה געהאט און זיי האבן א שיינע לעבן.

בעט איך דיר זייער, זיי נישט קיין בטלן! יעצט גייט אויף אן די ברכה פון מוהרא"ש, אז דו וועסט
 נעמען מסכת תענית פון דעם פרייטאג ט"ו באב און לערנען די נאנצע מסכתא יעדן טאג פאר פערציג
 טעג אין איין צי וועסטו טרעפן דיין שידוך.

שטארק זיך און גיי ארום מיט א שמייכל. (קונטרס עצרתו אמונה פרשת ראה תשע"ט)

מען וועט ארבעטן א גאנצן טאג און נאכמיטאג וועט מען זיך מחזק זיין מיט די עצות פון רבי'ן!

מען רעדט זיך איין אז עס איז נישטא קיין שידוכים

עלמערן פרעגן חמשה עשר באב: "וואו זענען די שידוכים?" - מוהרא"ש

האט געזאגט, צוויי זאכן זענען יא דא - און מען רעדט זיך איין אז עס איז נישטא: שידוכים און פרנסה; עס איז דא פאר יעדן א שידוך, און עס איז דא פאר יעדן א גוטע פרנסה, נאר מען וועלט זיך, מען נעמט נישט קיין פרנסה ווייל מען טראכט 'וואס וועט מיין חבר זאגן?' און מען טוט נישט קיין שידוך ווייל אויב מען וועט מיר פרעגן 'מיט וועם האסטו א שידוך געטון?' וועל איך זיך שעמען צו ענטפערן יענעמ'ס מאדנע משפחה נאמען. דאס מיינט אז דער קאפ ליגט געבעד אין די קאלאטשן... דו האסט דאך א פיינע שידוך, מאך חתונה דיין קינד!

איך האב געהערט א גוט ווארט פון המפיץ ר' ... גרו יאיר. ווען מען גייט אריין אין א פיצא געשעפט, נעמט מען וועלכע פיצא דער מענטש געבט, ווען מען וויל דינגען א קאר גייט מען צום קאר דילער און מען נעמט די בעסטע קאר וואס ער לייגט פאר, און ווען מען גייט אריין אין א גלעזער געשעפט, נעמט מען די שענסטע גלעזער, דעמאלט זאגט

מען נישט: 'אפֿשר איז דאס נישט מיין באשערטע פיצא?' אפֿשר איז דאס נישט מיין באשערטע קאר?' אפֿשר איז דאס נישט מיין באשערטע גלעזער?' פלוצלינג ווען מען טראגט אן א שידוך הויבט מען אן זאגן: 'אפֿשר איז דאס נישט מיין באשערטע?'...

די יארן גייען פארביי

ביז יעצט האב איך גערעדט צו די עלמערן, יעצט וויל איך רעדן צו די בחורים. מייערע בחורים, מוהרא"ש פלעגט שרייען: "אל תהי ברך", "אל תהי ברך", וועל זיך נישט, די יארן גייען פארביי, דו דארפסט ברענגען קינדער אויף די וועלט. מאכטס ענק נישט נאריש, זאגטס נישט אפ קיין שידוכים, נישט קיין חילוק פון וועלכע אפֿשטאמיגע זי איז, צי א ספרדי'שע אדער אן אשכנזי'שע.

מוהרא"ש האט דערציילט, ווען ער האט געהערט אז דער רבי זאגט אז מען דארף חתונה האבן, האט ער גלייך מסכים געווען חתונה צו האבן מיט יעדע ערליכע מיידל, נישט קיין חילוק פון וואו זי קומט און פון וועלכע אפֿשטאם.

די יארן גייען פארביי! אין ברסלב איז דא א ליד: "יארן יארן אווי זענט איר פארפארן, צי זענט איר אין וואסער דערטראנקען געווארן, צי זענט איר אין פייער פארברענט געווארן, טוט מיר מיין הארץ ברומען". עס איז דא א מצוה פון

מיר דאס מוֹדה; איין טאג קומט מען
 מיר זאָגן: "שבת ראש ישיבה פאר מיין
 שידוך, עס איז די בעסטע און שענסטע
 אויף דער וועלט", דעם אנדערן טאג זאָגט
 מען מיר: "וואס קען איד טון, איד האב
 נישט קיין געדולד צו מיין ווייב?!" פֿרעג
 איד: "וואס האט פאסירט? געכטן ביסטו
 דאך געקומען זיך באדאנקען ווי גוט דיין
 לעבן איז, און היינט קרעכצסטו?" דער
 ענטפער איז פשוט, אז מען היט זיך די
 אויגן איז געשמאק צו זיין אינדער־היים,
 מען האט הנאה צו זיין אינדער־היים, און
 אז מען פאלט אראפ, מען היט זיך נישט
 די אויגן, מען גייט א גאנצע נאכט
 פארברענגען מיט חברים וכו', פארלירט
 מען דאס געשמאק אין שטוב, ביז מען
 זוכט שוין יעדן טאג א תירוץ נישט אהיים
 צו גיין.

דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן
 פאלגן דעם רבי'ן, וועלן מיר האבן
 א שיינע לעבן, אמן.

פֿרײַה ורביה, מען דארף פֿרענגען קינדער
 אויף דער וועלט.

זאג צום אייבערשטן: "פאשעפער איד
 זאג נישט אפ קיין שידוך, אויב
 איז דער שידוך נישט פאשערט זאל
 יענער אפזאגן". איד האב אנגעטראגן א
 שידוך פאר א בחור, זאָגט ער מיר אז
 ער דארף נישט דעם שידוך, ער דארף
 מער א מאַנערע פֿלה, איד וואונדער זיך:
 וואס גייט פאר מיט דיר?! מילא אויב זי
 איז נישט געזונט אָדער נישט ערליך,
 זאלסטו נישט טון דעם שידוך, אָבער אז
 זי איז געזונט און ערליך, פארן וואס זאָסטו
 אפ דעם שידוך?!

אז מען היט זיך די אויגן האט זי אלע חן
 אז דו וועסט פארמאכן דיין טעלעפאון,
 און בעטן דעם אייבערשטן: "רפונא
 של עולם איד וויל זיך היטן מיינע
 אויגן", וועסטו שוין זען ווי זי וועט האבן
 אלע חן אין דינע אויגן. אינגעלייט זענען

שְׁבֵת קוֹדֵשׁ פֿרשֶׁת וְאַתְחַנּוּ - שְׁבֵת נַחֲמוּ, שְׁנַת תַּשְׁפ"ב לְפֶרֶט קָטָן, אִיז דְּעַר ראשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיט"א גְעוֹעֵן אִין שְׁטַעטל, קְרִית בְּרֶסֶלֶב - לִיבֶעֱרֵי יע"א.

אינדערפֿרי איז דער ראשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיט"א געגאנגען דאווענען אין קאנטרי "אילן החיים". נאכ'ן דאווענען ביים 'קידושא רבא' האט דער ראשׁ יְשִׁיבָה פֿארגעלערנט ספֿר הקדוש סיפורי מעשיות, מעשה א', מאבדת בת הקלה, און גערעדט הערליכע דברי התחזקות בענין 'שלום בית' אז מען קען עס נאר האבן אויב מען היט זיך די אויגן.

אזוי ווי א גוטער מלמד וואס וויל זאגן מוסר פאר זיינע תלמידים, ווייסט ער אז אויב ער וועט זאגן "מען זאל אויפמישן א 'מוסר ספר'", וועט קיינער נישט אויסהערן וואס ער זאגט, גייט ער מיט חכמה, ער זאגט: "יעדער קען צומאכן די גמרא, איד וועל ענק דערציילן א מעשה", דאן הערן זיך אלע קינדער צו, און אינמיטן די מעשה דריידט ער

איד וועל ענק דערציילן א מעשה דער ראשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיט"א האט אנגעהויבן: איידער דער רבי האט אנגעהויבן דערציילן די דרייצן מעשיות פון ספר סיפורי מעשיות האט דער רבי געזאגט (תני מותרין, סימן קנא, ועיין בהקדמת ספר סיפורי מעשיות): "אזוי ווי איר הערט שוין נישט אויס מיינע תורות, וועל איד אנהייבן דערציילן מעשיות".

ג. אויפ'ן וועג צו מנהל אילן החיים איז געווען שיינע שידות פונעם ראשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיט"א, דער ראשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיט"א האט עס געשריבן אין א בריוו, מיר ברענגען עס אראפ:

בעורת ה' והבדק, יום ב' פרשת עקב, י"ח מנחם-אב, שנת תשפ"ב לפרט קטן

לכבוד מיון טייערער ... גרו יאיר

דעם פארגאנגענעם שבת אינדערפֿרי בין איד געגאנגען דאווענען אין קאנטרי "אילן החיים", מיר האבן געהאט א שיינע שפאציר מיט די בחורים.

אויפ'ן וועג האט מען מיר דערציילט צוויי שיינע מעשיות פון דיר, איד האב געהאט אזא נחת צו הערן די שיינע מעשיות.

איינס, אז עס איז אנגעקומען א דעליווערי צום תלמוד תורה, פון ברויט, און די טראק האט זיך צעבראכן. דער דרייווער, א איד מיט א ווייסע בארד האט זיך פארלוירן און געשריגן א מיאוס'ע ווארט, דו האסט אים געפרעגט: "אזוי רעדט א איד?" דער דרייווער האט גאך אזוינס נישט געהאט, א אינגערמאן וואס איז אנגעטון מיט א שווארצע ארבעטס העמער, זאל אים פארהאלטן אויף ניבול פה...
 די צווייטע מעשה, א בחור איז געקומען צום מנהל גרו יאיר דערציילן אז דער קעכער האט אים געשלאגן און ארויסקעווארפן פון קאה, דער מנהל זאגט אים: "דאס קען נישט ויין, אונזער קעכער שלאגט

אריון מיט חכמה אלע זיינע מוסר און הלכות.

דאס טוט דער רבי מיט אונז, דער רבי דערציילט אונז דרייצן מעשיות, וואס ווער עס לערנט עס שפירט ווי דער רבי מיינט אים, דאס הארץ הייבט אן בענקען צום אייבערשטן, און דער מענטש קערט זיך צוריק צום אייבערשטן.

דער רבי האט געזאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א', סימן ס: תי מוהר"ן, סימן כה): "סיפורי מעשיות וועקט אויף א מענטש פון שלאף"; די מעשיות ברענגען צוריק א מענטש צום אייבערשטן, ער זאל ווערן אן ערליכער איד און א גרויסער צדיק.

אז מען איז מקורב צום רבי'ן גייט מען דורך די וועג בשלום

איינער דער הייליגער רבי האט אנגעהויבן דערציילן די ערשטע מעשה, פון די פארלויבענע בת מלך, האט דער רבי געזאגט: "אין וועג האב איך דערציילט א מעשה, וואס ווער עס האט איר געהערט האט געהאט א הרהור תשובה".

מוהרא"ש זכותו יגן עלינו שרייבט אין די הקדמה פונעם פרוש "נהרי

אפרסמון: פון וועלכע וועג רעדט דער רבי? נאר יעדער מענטש גייט דורך במשך זיין לעבן א לאנגע וועג, עס הייבט זיך אן פון דער רגע וואס ער קומט אראפ אויף די וועלט און עס ציט זיך ביו די לעצטע רגע וואס ער לעבט. זאגט דער רבי: "אין וועג האב איך דערציילט א מעשה", דער הייליגער רבי דערציילט אונז די מעשה ווען מיר זענען אינמיטן וועג וואס מיר גייען דורך במשך אונזער לעבן, "וואס ווער עס האט איר געהערט האט געהאט א הרהור תשובה", מען קען חס ושלום אריבער גיין דעם לאנגן וועג פון די זיבעציג יאר, אן וויסן בכלל פארן וואס מען לעבט, זייענדיג פארנומען די גאנצע לעבן מיט נארישקייטן חס ושלום, אבער אז מען איז זוכה צו מקורב ווערן צום הייליגן רבי'ן, מען איז זוכה צו הערן דעם קול פון רבי'ן, באקומט מען אן הרהור תשובה, און מען גייט אויפ'ן אמת'ן וועג דעם גאנצן לעבן.

עס איז פראי צו לערנען די הקדמות וואס מוהרא"ש שרייבט אין זיינע

נישט, אונזער קעכער איז פון די איידלסטע תלמידי תשובה; ביו דער בחור האט דערציילט אז ער האט גערעדט שמוציג, ער האט גערעדט ניבול פה - האסטו אים ארויסגעווארפן.

איך בין אזוי צעבראכן אז עס איז דא אין ישיבה אפאר בחורים וואס רעדן ניבול פה; וויפיל איך רעד ביי די שיעורים פון דאס הארבקייט, די ספנה דערפון - קען איך דאס נישט פועל'ן. דו זאלסט זיין פעלן פעסט, נישט לאזן ביי דיר אין קאך בחורים אן יראת שמים.

(עצרתו אמונה פרשת ראה תשפ"ב, קונטרס 268)

שרייב מיר א בריוו, וועסטו מיר מחנ'ן זיין.

דער יסוד אין שלום בית איז זיך אכטונג

געבן אויף די אויגן

שלום בית קען מען נאר האבן אז מען

היט זיך די אויגן, אז מען היט

זיך נישט די אויגן קען מען נישט האבן

קיין שלום בית. אז מען איז מפקיר די

אויגן, און מען קוקט רחמנא ליצלן אויף

פרעמדע פרויען, אדער אז א מענטש

האט א טעלעפאן, אייפאר, לעפטאפ

ובדומה לזה וואו מען קען צאמקוקן אלע

עקלדיגע זאכן, און ער קוקט דערויף,

פארלירט ער געבעד זיין לעבן דא אויף

דער וועלט, ער פארלירט זיין געשמאק

אין לעבן, ער קען שוין נישט אהיימגיין

צו זיין ווייב, ווייל זיין ווייב איז אים שוין

נישט אינטערעסאנט. דעריבער איז דער

יסוד אין שלום בית זיך אכטונג געבן

אויף די אויגן.

נישט אריינגעמען אין שטוב קיין אינטערנעט

גלייך ווען מיר האבן אנגעהויבן רעדן פון

בויען די שטעטל, פון די ערשטע

זאכן האב איך געבעטן די הנהלה אז

איך דארף א קיאסק, אז די משפחות

זאלן נישט אריינגעמען אין שטוב קיין

אינטערנעט. היינט איז א וועלט אז מען

ניצט אינטערנעט אויף איינצוקויפן זאכן,

ווייל דארט איז עס פיל ביליגער. און

מען קען נישט זאגן אז מען טאר נישט

דארט קויפן ווייל מען דארף ענדערש

קויפן ביי א איד, ווייל דאס איז נאר

געזאגט געווארן אויב ביים איד איז עס

ספרים. געווענליך ווען א מענטש געבט

ארויס א ספר איז די הקדמה געמאכט

זיך צו אנטשולדיגן, דער מחבר

פארענטפערט זיך אפאר בלעטער אז

באמת האט ער נישט געוואלט ארויסגעבן

דעם ספר, נאר ... עס איז אנגעפילט מיט

מליצות און חרוזים, ווי ו'שמחו ה'שמים

ו'הגל הארץ איז ראשי תיבות "הוי"ה"...

אבער ביי די ספרים פון מוהרא"ש זענען

פיל מאל דער הקדמה נאך מער זאפטדיגער

און פעטער ווי די גאנצע ספר, ווי מען

זעט דא אין די הקדמה פונעם ספר נהרי

אפרסמון, און אין די הקדמה פונעם ספר

שמירת הברית, - אז די הקדמה איז

רייכער פון די גאנצע ספר.

אויך זענען דא עטליכע ספרים פון

מוהרא"ש זכותו יגן עלינו וואס

די גאנצע ספר האט זיך אנגעהויבן פון

דעם וואס מוהרא"ש האט אנגעהויבן

שרייבן אן הקדמה אויף א ספר און

עס איז געווארן וייער לאנג און רייד,

האט מוהרא"ש געמאכט דערפון א

באזונדערע ספר.

דער ראש ישיבה שליט"א האט געזאגט:

מען פירט זיך אין היכל הקודש צו

רעדן שבת אינדערפרי פון 'שלום בית'.

דא אין שטעטל איז דא איין תקנה, מען

מוז האבן שלום בית, נאר ווער עס

האט שלום בית קען וואוינען אין שטעטל.

דער ראש הכולל - וויל ענדערש עם זאל
בלייבן אונטן אין שול.

א אינגערמאן האט זיך אָנגערופן צום
ראש ישיבה אז ער איז מסכים אָנעק
צו געבן זיין בעיסמענט פאר א קיאסק,
האט דער ראש ישיבה אים געזאגט, איך
וויל זייער די קיאסק זאל זיין
אהערנעשטעלט באקוועם און געשמאק,
אלע זאלן הנאה האבן דערפון, אזוי וועט
מען נישט אריינברענגען קיין טעלעפאן,
טעבלעט, קאמפיוטער אין שטוב; א
קיאסק דארף האבן א הויכע דאך, עם
זאל זיין ליכטיג און לופטיג, עם זאל ציען
מענטשן צו קומען, נישט נאכאמאל אין
א פארשטופטע בעיסמענט.

אפֿשֶׁר קען איד זיין פאר אים די סטעטוס?
א פרוי האט זיך אויסגערעדט צו מיר,
איר מאן איז אין שטאט א גאנצע
וואך, סוף וואך קומט ער ארויס צו זיין
מיט איר, זי זעצט זיך אראפ געבן אים
צו קענען שמועסן און פארברענגען מיט

נאר 'אביסל' טייערער, נישט ווען עם איז
פיל טייערער, מען איז נישט מחויב צו
ווערן א בעל חוב צוליב דעם. איך ניצט
מען עם צו קוקן אימעיל'ס וכדומה. און
אויב וועט מען נישט האבן צוטריט צום
אינטערנעט אויף א שיינע באקוועמע וועג,
וועט מען נישט האבן קיין ברירה און
אריין ברענגען דעם אינטערנעט אין שטוב
רחמנא לצלן.

למעשה טוט מיר וויי אז מיר האלטן
יעצט דריי יאר פונעם שטעטל
און עם איז נאכנישט דא קיין קיאסק, די
קיאסק וואס איז יעצט דא איז סתם חוץ
געמאכט פון מענטשן, וואו קיאסק, וואס
קיאסק... עם איז טינקל, אן קיין
עירקאנדישאן, מיט פארשטאפטע בית
הכסא'ס... איך טראכט אָנעק צו געבן
מיין דירה העכער דעם בית המדרש
פאר'ן קיאסק, ווייל עם קוקט נישט אויס
בין דערנוייל אז איך וועל זיך ארויסציען
בין א יאר אין שטעטל. עם האט געהייסן
אז איך וועל מאכן די כולל ביי מיר אין
די דירה, למעשה, דער דיין שליט"א.

ד. דער ראש ישיבה שליט"א דערמאנט דער ענין אין א בריוו פון ערב שבת פרשת ואתחנן, מיר
ברענגען עם אראפ:

בעורת ה' ותברך, ערב שבת קודש פרשת ואתחנן, המשה עשר באב, שנת תשפ"ב לפרט קמן

מיין טייערער ... נרו יאיר ברכסלב, ליבערטי

אפֿשֶׁר דאך קענסטו מיר העלפן? איך וויל אזוי שטארק אז דא אין שטעטל זאלן די אינגעלייט זיין ריין
און זייער, זיי זאלן נישט האבן אין שטוב קיין שום פלים. גלייך ווען מיר האבן אָנגעהויבן רעדן פון
בויען די שטעטל, פון די ערשטע זאכן האב איך געבעטן די הנחלה אז איך דארף א קיאסק, איך וויל
נישט אינגעלייט זאלן אריינברענגען אין שטוב קיין בלים.

אים, און ער איז א גאנצן צייט גאר פארנומען מיט זיין טעלעפאון, צו קוקן סטעמוס. זי פרובירט אויף אלע וועגן צו כאפן א שמועס מיט אים, זי פֿרעגט אים: "אָפֿשֶׁר דאַרפֿסטו עסן, אָפֿשֶׁר דאַרפֿסטו א טרינק?" און ער ענטפערט: "ס'איז גוט" - און ער קוקט ווייטער אין זיין טעלעפאון. דער אינגערמאן מיינט נישט

קיין שלעכטס, ער כאפט נעבעך נישט וואס ער טוט, און זי וויינט נעבעך: "דער ראש ישיבה זאגט איך זאל רעדן שיין צו מיין מאן, וואס זאל איך טון?" די פרוי וויינט: "אָפֿשֶׁר קען איך זיין פאר אים די סטעמוס; אנשטמאט קוקן נארישע סטעמוס - זאל ער קוקן אויף מיר, לעבן מיט מיר".

מיר האלטן יעצט דריי יאר פונעם שטעטל און עס איז גארנישט דא. איך פֿעט דיר, העלף מיר, וואס האב איך פון די שטעטל, וואס דארף איך א שטעטל? איך וויל דאך גאר דאס, או מען זאל לעבן דא בקדושה ובטהרה.

יערן צווייטן טאג הער איך אז נאך און נאך קויפן זיך טעלעפאונס, טעבלעט, ווייל זיי האבן נישט קיין וועג ווי אזוי צו לעבן; זיי זענען גערעכט, מען דארף קענען זען אימעילס, מען דארף קענען זען די פאנק וכו' וכו'; אָפֿשֶׁר דאך קענסטו זיין דער גוטער שליה.

די קיאסק וואס איז יעצט דא איז סתם חזק געמאכט פון מענטשן און פון מיר; וואו קיאסק, וואס קיאסק... אָפֿשֶׁר ווילסטו נעמען מיין דירה העכער דעם בית המדרש? איך וועל פֿרעגן מיין ווייב אויב עס איז אינטערעסאנט, אויב זי איז מסכים. עס האט געהייסן אז איך וועל מאכן די פולל ביי מיר און די דירה, למעשה, דער דיין שליט"א, דער ראש הכולל - וויל ענדערש עס זאל בלייבן אונטן אין שול.

געדענק וואס איך זאג דיר, די אלע וואס פירן זיך בתמימות, זיי פאלגן צדיקים, פאלגן ערליכע אידן, נעמען נישט אריין אין שטוב קיין שום פלי וואס האט אינטערנעט - די וועלן בלייבן מיט ערליכע דורות, און די אויבער תקמים וואס מאכן חזק פון די ווערטער פון צדיקים און האלטן זיך קלוגער, ווער ווייסט וואס וועט זיין מיט די דורות הבאים...

אזוי איז געווען מיט זעכציג יאר צוריק, די הייליגע צדיקים האבן געשטורעמט א וועלט מען זאל נישט האבן אין שטוב קיין טעלעוויזשן מיט ראדיא, די וואס האבן געפאלגט - די האבן אייניקלעך און איר אייניקלעך נאמנים לה', און די אידן וואס האבן געלאכט, זייערע אייניקלעך נעבעך זענען אויסגעמישט, השם ישמרנו.

אויך פֿעט איך דיר זייער, גיי אביסל שפאצירן, זיי זיך מתבודד; האסט דאך ארום דיין שטוב א שיינעם פֿעלד, קענסט ארומווייזן אין דיין פֿעלד צווישן די גראז און זינגען צום אייבערשטן:

"טאטע, איך וויל זיין אז ערליכער איד, דער יצר הרע ברענגט און פרייט, ער לאזט מיר נישט אפ, ער ווארפט מיר פֿסדר אראפ; טאטע, וויפיל איך פֿרויביר, עס געבט זיך גארנישט קיין ריר, איך ווער גאר אלץ ווייטער און ווייטער פון דיר, טאטע זיסער, העלף מיר".

אוי ווי זיס, אוי ווי געשמאק - ווען מען רעדט זיך אויס דאס הארץ מיט'ן באשעפער, די לעבן ווערט א גוטע זאך, מען האט א וועג ארויס פון יעדע פֿראבלעם.

א גוט שבת.

הער שוין אויף צו קוקן וואס מען טאר
נישט

דער ראש ישיבה שליט"א האט זייער
געוויינט: ווארף שוין אוועק דיין
סטעמוס! פארנוואס ביסטו קלוגער פון
צדיקים!?

איך האב זיך געבעטן ביי א אינגערמאן:
"גט זיך נישט, טו עס נישט פאר
דיר, און טו עס נישט פאר דינע קינדער",
אבער ער האט נישט געפאלגט, ער איז
נישט געווען צופרידן פון זיין ערשטע ווייב,
ער האט איר אפגעגט און זינע קינדער
זענען היינט געבעד לעבעדיגע יתומים,
ער האט נאכאמאל חתונה געהאט מיט
א צווייטע, פאריגע וואך איז ער געקומען
צו מיר, ער האט זיך געבעטן: "ראש
ישיבה, אפֿשֶׁר קענסטו אוועק געמען די
פרוי פון מיר, איך קען איר נישט לידן,
מיין לעבן מיט איר איז פיל ערנער פון
דאס לעבן וואס איך האב געהאט מיט
מיין ערשטע ווייב, איך האב געמיינט אז
איך גיי איר אפֿגט'ן און איך גיי זיך
טרעפן גליקן, איך וואלט שוין היינט גערן
צוריק געדרייט דעם זינגער, א שאד איך
האב נישט געפאלגט דעם ראש ישיבה
ביי מיין ערשטע ווייב אז איך זאל זיך
נישט גט'ן..."

טעלעפאן, דער שוין אויף צו קוקן וואס
מען טאר נישט, אז מען היט זיך נישט
די אויגן לאזט דאס נישט לעבן מיט א
ווייב, אזויפיל אינגעלייט און וויבֿלעך גט'ן
זיך נאר צוליב דעם.

ווארף שוין אוועק דיין פארשאלטענעם
סאושעל מידיע

א אינגערמאן פון ארץ ישראל האט מיר
געשריבן: "איך הער אויס די שיעורים
פונעם ראש ישיבה, איך האב זייער הנאה
דערפון, און פון די עצות אין שלום בית.
איין זאך באדערט מיר זייער שטארק,
מיין ווייב איז זייער איבערוואונג, איך בין
נישט צופרידן פון איר", דער אינגערמאן
שרייבט: "איך מיין נישט צו לעבן פאר
יענעם, אבער ווען איך גיי אין גאס מיט
מיין ווייב שטערט מיר עס..."

דער ראש ישיבה האט געוויינט פון
טיפעניש פון הארץ: "ווארף שוין
אוועק דיין פארשאלטענעם סאושעל
מידיע וועסטו ווערן א צופרידענער
מענטש, עס וועט דיר שוין נישט באדערן
ווי אזוי דיין ווייב גייט אין גאס... דו
וועסט אנהייבן זען דאס גוטס פון דיין
ווייב".

איך לאז נישט אפ מיין ווילן צו זיין אן
ערליכער איד

מיר דארפן דאנקן דעם אייבערשטן וואס
האט אונז מקרב געווען צום הייליגן

וואס קען איך אים יעצט העלפן? קוק
זיך אליינס אן, פארנוואס ביסטו
קלוגער פון צדיקים? פארנוואס ביסטו
קלוגער פון מוהרא"ש? לאז שוין אפ דיין

רבי'ן, וואס לערנט אונז מיר זאלן נישט
 אפלאזן דעם גומן ווילן; דער רבי זאגט:
 אפילו איך קוק וואס איך קוק, איך טו
 וואס איך טו, איך בין וואס איך בין, דאך
 לאז איך נישט אפ מיין ווילן צו זיין אן
 ערליכער איד.

זאגן, וועט מען צום סוף זוכה זיין ארויס
 צו גיין פון אלע שלעכטס.

דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן
 פאלגן דעם רבי'ן, וועלן מיר האבן
 א שיינע לעבן, אמן.

אז מען בעט יעדן טאג דעם אייבערשטן:
 "חייליגער באשעפער העלף מיר איך
 זאל ארויסגיין פון מיין שלעכטס, איך
 וויל מער נישט קוקן קיין שלעכטע

נאכדעם האט דער ראש ישיבה שליט"א
 געזונגען דעם ניגון: "שבת
 קדשנו, מחמד עינינו, מאיר עינינו, בזכות
 רבנו. אשרינו אשרינו, מה טוב חלקנו,
 שזכינו להתקרב לרבנו".

שבת קודש פרשת ואתחנן - שבת נחמו, שנת תשפ"ב לפרט קטן, איז דער ראש ישיבה שליט"א געווען אין שטעטל, קרית ברסלב - ליבערטי יע"א.

ביי סעודה שלישית האט דער ראש ישיבה שליט"א פארגעלערנט ספר הקדוש לקוטי מוהר"ן חלק א', סימן צט.

איני מתפלל כלל, מאחר שאינו יכול לבזבז בראוי ולהתפלל בדבקות, והתפלה אינה מקבלת, זאל ער נישט זאגן: "איך דאווען נישט, וויבאלד איך קען סיי ווי נישט אינזין האבן געהעריג", וכמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה על רבי חנינא בן דוסא, שהיה מתפלל וכו', אמרו לו וכו', אמר להם אם שגורה תפילתי בפי יודע אני שהוא מקבל, ואם לאו יודע וכו'. וזהו על דרך שאמרנו: אם בדבקות, שאזי התפלה שגורה ומרצה בפיו, מקבלת, ואם לאו, חס ושלום, להפלה, אזוי ווי די הייליגע חכמים דערציילן (גרות לד:) אויף רבי חנינא בן דוסא, ווען ער האט מתפלל געווען אויף קראנקע האט ער געוואקסט ווער גייט זיך אויסהיילן און ווער נישט, מען האט אים געפרעגט: "פון וואו ווייסטו דאס?" האט ער געענטפערט: "איך האב א סימן, אם שגורה תפילתי בפיו, אויב מיין דאווענען איז מיט געפיל און געשמאק, 'יודע אני שהוא מקבל', ווייס איך אז עס ווערט אנגענומען, און אויב איז מיין דאווענען אן געפיל און געשמאק, 'יודע אני שהוא מטרף', ווייס איך אז עס ווערט נישט אנגענומען". אף על פי כן אל יאמר האדם בן, מיט

איידער דער ראש ישיבה שליט"א האט אנגעהויבן דעם שיעור האט מען געוונגען דעם ניגון: "רבנו של עולם, האב שוין אויף מיר רחמנות, איך וויל זיין אן ערליכער איד".

לקוטי מוהר"ן חלק א', סימן צט

דער ראש ישיבה שליט"א האט אנגעהויבן: דער הייליגער רבי זאגט, עס שטייט די וואך אין די סדרה (דברים א. ט): ואתחנן אל ה' בעת החיא, משה רבינו זאגט, איך האב געפעטן צום אייבערשטן אין יענע צייט, לאמר, אזוי צו זאגן.

זאגט דער הייליגער רבי פשט אזוי: דהנה האדם צריך להתפלל בדבקות גדול להשם יתברך, א מענטש דארף דאווענען צום אייבערשטן מיט גרויס דבקות, אף אם לפעמים יש עת, שאינו יכול להתפלל בדבקות, עס איז אבער דא צייטן וואס א מענטש קען נישט דאווענען בדבקות אזוי ווי עס דארף צו זיין, מען איז נישט דערביי, און מען האט נישט קיין געפיל צום דאווענען, אל יאמר:

דעם אלעם ואל מען זיך נישט צוריק האלטן פון דאווענען, אלא יתפלל תמיד, נאר שטענדיג דאווענען.

ואם לא יוכל להתפלל בדבקות כראוי, יתפלל בכל כחו, א מענטש דארף דאווענען צום אייבערשטן אפילו אן געפיל, כי בעת שיתפלל בדבקות כראוי, אזי יעלה כל התפלות עם התפלה תהיה שהתפלל כראוי, וייל באלד ווען דער מענטש וועט האבן א גוטע מינוט, ער וועט דאווענען מיט געפיל, וועט ארויפגיין די גוטע תפלה צוזאמען מיט אלע אנדערע תפלות וואס ער האט געדאווענט אן געפיל.

דאווענען וועט ארויס גיין מיט געפיל און געשמאק, אז יעלה כל התפלות שהתפלל עד עתה כנ"ל, וועט אויך מיטגיין אלע תפילות וואס איך האב געדאווענט אן געפיל.

א קאפיטל תהלים איז אזוי ווי א גוטע פאנטש

האט דער ראש ישיבה שליט"א געזאגט: דער רבי וייל אז מיר זאלן שטענדיג טון גוטע זאכן, ווי זאגן תהלים און רעדן צום אייבערשטן; אפילו מען קען נאר זאגן איין קאפיטל תהלים און רעדן איין ווארט צום אייבערשטן, איז עס אויך זייער חשוב ביים אייבערשטן.

דער רבי טייטשט דאס אריין אין די וואכעדיגע סדרה, וזה: ואתחנן אל ה', תמיד, ואתחנן אל ה' - איך דאווען צום אייבערשטן שטענדיג, בין בדבקות בין שלא בדבקות, סיי ווען איך האלט דערביי און סיי ווען איך האלט נישט דערביי. איי וועסטו פרעגן וואס איז ווערד צו דאווענען אן דבקות, די תפילות ווערן דאך סיי ווי נישט אנגענומען? אויף דעם זאגט דער פסוק ווייטער: בעת שהוא לאמר, הינו בעת שאזכה להתפלל בדבקות, שהוא בחינת: שגורה תפילתי כפי, 'בעת שהוא' - ווען איך וועל איין טאג זוכה זיין צו דאווענען מיט דבקות, וחינו: בעת שהוא לאמר, שהדברים נאמרים ומרצים בפיו מחמת שמתפלל בדבקות, 'לאמר' - די ווערטער פון

דער הייליגער רבי האט געזאגט (תי מוה"ק, סימן תפה): "א קאפיטל תהלים איז אזוי ווי א גוטע פאנטש". שטעלט זיך פאר, א מענטש וואס גייט א לאנגע וועג אינמיטן די הייסע זומער טעג, ער שלעפט זיך ארויף אויפ'ן בארג אין קרית יואל צום ציון פון דער הייליגער סאטמער רבי זכותו יגן עלינו, [זיין יארצייט איז דעם קומענדיגן כ"ו אב], אדער אין מירון צום מערה פון רבי שמעון בן יוחאי, ער ווערט אויסגעטריקנט, אפגעמאטערט און פאר'חלש'ט, און איינער ברענגט אים א פינגע קאלטע גלעזל פאנטש פון 'בית התבשיל', ער מאכט א ברכה, ער טרינקט דאס אויס און איז זיך מטיה דערמיט, דאס געבט אים פרישע כחות צו גיין ווייטער, - זאגט דער רבי - אזוי איז

א קאפיטל תהילים, עם פרישט אויף דעם מענטש, און עם ברענגט אים גרויסע ישועות.

אפילו די תפילות זענען טריקן, אן דבקות און אן געפיל

אז דער מענטש איז נישט דערביי צו זאגן א קאפיטל תהלים, זאל ער עפענען זיין מויל און זאגן א ווארט צום אייבערשטן: "אייבערשטער העלף מיד", "טאטע העלף מיד", אפילו ער איז נישט דערביי אפילו צו רעדן איין ווארט צום אייבערשטן, און אפילו ער האט אנדערע בלבולים, ער טראכט די אלע ווערטער וואס איך רעד צום אייבערשטן זאגט זיך פשוט ארויס פון זיך אליינס ווייל איך דריי זיך אין ברסלב, איך בין געווארן צוגעוואוינט צו די ווערטער, אבער איך מוין נישט וואס איך זאג, און אפילו זיין מוח פליט אים אנוועק, ער הייבט אן צו בעטן דעם אייבערשטן אויף איין ענין, גלייך פליט אים די קאפ אנוועק צו עפעס אנדערש נאכדעם צו א דריטע זאך וכו' וכו', דער מענטש טראכט וואס זענען ווערד מיינע תפילות? עם איז אזוי צעמישט, נישט מסודר, אן קיין דבקות, איך קען נישט ארויסברענגען קיין איין גאנצע תפלה, - זאגט דער רבי: קוק נישט אויף דעם, רעד אזוי צום אייבערשטן, ווארף תפילות צום אייבערשטן, איין תפלה נאכ'ן צווייטן, אפילו די תפילות זענען טריקן, אן דבקות און אן געפיל.

איי די הייליגע חכמים זאגן דאך אז אזעלכע תפילות ווערן נישט אנגענומען? - באלד וועסטו האבן א גוטע מינוט, דו וועסט האבן דבקות בה', דעמאלט וועסטו זיך גוט אויסרעדן דאס הארץ צום אייבערשטן, דו וועסט בעטן דעם אייבערשטן אזוי ווי עם דארף צו זיין, וועלן ארויף גיין די אלע געבעכדיגע, טריקענע, נישט געלונגענע תפילות צוזאמען מיט די איין גוטע תפלה!

רעדן צום אייבערשטן אפילו אן קיין שום געפיל

איינמאל ווען דער רבי האט גערעדט פון זאגן תהילים, תחנונות ובקשות, און זיך אויסגיין דאס הארץ צום אייבערשטן, האט זיך אנגערופן ר' יודל זכותו יגן עלינו - א תלמיד פון רבי'ן - און געפרעגט: "איך זוכין שיהיו הדבורים בהתעוררות הרב?" ווי איז מען זוכה צו זאגן תהילים און רעדן צום אייבערשטן מיט א געפיל, אז עם זאל ארויס קומען פון הארץ? האט דער רבי אים געזאגט: "תאמרו לי, אצל איזה צדיק קבלתם התעוררות הרב? העקר הוא האמירה בפה", וואו האסטו געהערט די ווערטער אז מען דארף דאווענען דוקא מיט הארץ? דער עיקר איז מען זאל רעדן צום אייבערשטן אפילו אן קיין שום געפיל און קיין שום טעם (תני מותרין, סימן תמא).

מען דארף דינען דעם אייבערשטן מיט הארץ און אן הארץ, מיט מוח און

אַשֶׁר הָיָה

פִּרְשֵׁת וְאַתְחַנֵּן

אַל יִזְאֵל

עַה

אָן מַח, צִי אִיךָ הַאֲלֵט יֵא דַעֲרַבִּי אָדַעַר
נִישְׁט דַעֲרַבִּי, צִי אִיךָ בִּין יֵא רְאוּי אָדַעַר
נִישְׁט רְאוּי, צִי אִיךָ הָאָב דְּבִקּוֹת אָדַעַר
נִישְׁט.

נִישְׁטֵא קִיין קִלְעַר מֵעַן זֵאל נִישְׁט פֶּאָרן קִיין
אוּמאַן

קוּמַעֲנִידִיגַע וואָך גִּיט זײַן 'שְׁבֵת מְבָרְכִים
חֹדֶשׁ אֱלוֹל', עִם קוּמַעַן שׁוֹיִן
דִּי הִיילִיגַע טַעג, מֵעַן גִּרִיט זִיך שׁוֹיִן צו
פֶּאָרן צוּם רַבִּין אוֹיף ראש השנה. מֵעַנְטִשְׁעַן
פֶּרַעגן: "הִי יֵאָר פֶּאָרַט מֵעַן אוֹיך קִיין
אוּמאַן, אפֿילו עִם אִזוּ אַ שַׁעַת מִלְחָמָה?"
- אִיך פֶּאָרִשְׁטִי נִישְׁט דִּי פֶּרַאגַע; שְׁטַעֲלֵט
זִיך פֶּאָר, ווען אַיַנְעַר הָאָט זִיך
פֶּאָרִשְׁטַעפֿעט מיט דִּי רַעגִירוּנג, אפֿילו
מיט אַ קִלִּינִיקִיט, און מֵעַן רופֿט אִים
אִין גַּעֲרִיכַט, וועט עַר נִישְׁט עִסן און
שְׁלֵאפֿן טַעג און גַּעכַט, עַר וועט זוכֿן דַּעַר
בַּעֲסַטַעַר לזײַער וואָס קען מִלְמַד זְכוּת זײַן
אוֹיף אִים.

אָדַעַר ווען אַיַנְעַר שְׁפִירַט זִיך נִישְׁט גוּט,
דַּעַר אַיַבַּעֲרִשְׁטַעַר זֵאל אַפֿהִיטן,
וועט עַר זִיך נִישְׁט לֵאזן פֶּאָרִפֿירן פֿון
קִינַעַם וואָס רַעֲדַט אַפֿ: "נַע, עִם אִזוּ נִישְׁט
גַּעפֿעֲרִלִיך, גִּי צו אַבִּי אַ דַּאקטַעַר", נֵאָר
עַר וועט זוכֿן דַּעַר בַּעֲסַטַעַר דַּאקטַעַר וואָס
קען אִים אוֹיִסהִיילן.

אִזוּ דַאך זִיכַעַר ווען עִם קוּמַט 'ראש
הַשָּׁנָה' וואָס מֵעַן מִשְׁפֵּט יַעֲדן מֵעַנְטִשְׁעַן
אוֹיף זײַן גַּאנְצַע יֵאָר, דַאָרף מֵעַן זִיכַעַר
טון אַלַעס אוֹיף דַּעַר וועֲלֵט צו טַרַעפֿן

מֵעַן טוּט נִישְׁט וואָס מֵעַן ווִיל, מֵעַן טוּט
וואָס אִזוּ רִיכְטִיג!

דַאָווען און זאַג תְּהִלִּים אפֿילו אָן גַּעפֿיל,
אפֿילו דו הַאֲלֵט נִישְׁט
דַעֲרַבִּי, וואָרַט נִישְׁט בִּין דו וועֲסַט הַאֲלֵט
דַעֲרַבִּי, ווִיל בַּאֲלֵד וועֲסַטוּ זִיך אַיַנְגַאנְצֵן
אַפֿקִילן און דו וועֲסַט נִישְׁט דַאָווענַעַן.
אַסאַך מַאָל זאַגן מִיר בְּחוּרִים: "אִיך
הָאָב נִישְׁט קִיין גַּעֲדוּלַד צו דַאָווענַעַן",
"מִיין עַרְגֵּסַטַע צִיט און מִיין עַרְגֵּסַטַע
זאַך אִזוּ דַאָווענַעַן", זאַג אִיך זײַ: מֵעַן
דַאָרף טון וואָס מֵעַן הָאָט צו טון, אַפֿגַעַנַעַן
צִי מֵעַן אִזוּ דַעֲרַבִּי אָדַעַר נִישְׁט, מֵעַן
טוּט נִישְׁט נֵאָר וואָס מֵעַן 'ווִיל', מֵעַן
טוּט וואָס מֵעַן דַאָרף!

אִזוּ ווי עֲלֵטַעַרן זַענַעַן מַחַנְהַ קִלִּינַעַ
קִינְדַעַר, מֵעַן הִיִּסַט זײ אַרִיין גִּיין
אִין בַּעַט, און זײ שְׁרִייעַן: "אִיך ווִיל נִישְׁטוּ"
אִזוּ מֵעַן זײ מַחַנְהַ אִזוּ מֵעַן גִּיט שְׁלֵאפֿן
אפֿילו מֵעַן ווִיל נִישְׁט, מֵעַן טוּט נִישְׁט
וואָס מֵעַן ווִיל, מֵעַן טוּט וואָס אִזוּ רִיכְטִיג!
דִּי זַעֲלְבַע זאַך אִזוּ מיט אַן עַרוואַקסַעַנַעַר
מֵעַנְטִשְׁעַן, אִזוּ אִיך ווִיל נִישְׁט לַעֲרַנַעַן, אִיך
ווִיל נִישְׁט דַאָווענַעַן, אִיך ווִיל נִישְׁט אַנְטוּן
קִיין תְּפִילִין, מוּז אִיך עִם טון אָן וועֲלֵן,
דַאָס אִזוּ מִיין לַעֲבֵן!

דעם גרעסטן לויער, דער הייליגער רבי, וואס האט צוגעזאגט אז ער וועט העלפן יעדן איינעם וואס וועט קומען צו זיין ציון.

איינמאל האט אויסגעבראכן א שריפה אין שטאט ברוסלב פרייטאג צו נאכטס, דער רבי איז ארויס געלאפן פון זיין הויז און ארויס פון שטאט, ער האט זיך אראפ געזעצט אויף א בארג וואס געפינט זיך אינגרויסן פון שטאט. האט דער רבי געזאגט: "דאס האט מען אויך אנגעשריבן ראש השנה, וואו אויך זאל לויפן, און וואו אויך זאל זיך אראפזעצן".

עס איז א דבר פשוט אז מען דארף זוכן צדיקים מליצי ישר וואס זאלן העלפן ניצול צו ווערן פון אלע שלעכטע גזירות, מיר האבן דעם הייליגן רבין וואס האט מבטיח געווען אז ראש השנה קען

ער יעדן איינעם העלפן, ער קען אונז אלע מתקן זיין (חי מוהר"ן, סימן תו), איז אפילו נישטא קיין קלער אז מען זאל נישט פארן צוליב דעם אז די ווייב וויל נישט מען זאל פארן קיין אומאן, אדער אנדערע מניעות. מען דארף קומען צום הייליגן רבין.

דער אייבערשטער זאל העלפן מען זאל קענען יעדן טאג זאגן אביסל תהלים, אביסל לקוטי תפילות, אביסל התבודדות, און אביסל בענקען צום אייבערשטן, וועט דער אייבערשטער העלפן אז אין די צייט וואס מען וועט מאכן א גוטע תפלה, וועלן אלע תפילות ארויפגיין צוזאמען.

דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן פאלגן דעם רבין, וועלן מיר האבן א שיינע לעבן, אמן.

פְּרִשֶׁת
עֵקֶב

פרשת עקב

שבת קודש פרשת עקב, מברכים חודש אלול, שנת תשפ"ב לפרט קטן, איז דער ראש ישיבה שליט"א געווען אין שטעטל, קרית ברסלב - ליבערטי יע"א.

פרייטאג צונאכטס ביים באטע האט דער ראש ישיבה שליט"א גערעדט הערליכע דברי התחזקות בענין אמונת חכמים.

מורא האבן פונעם אייבערשטן, ויהאמר רבי חנינא משום רבי שמעון בן יוחי: אין לו להקדוש ברוך הוא בבית גגזיו אלא אוצר של יראת שמים, רבי חנינא האט דאך נאכגעזאגט אין נאמען פון רבי שמעון בן יוחי אז יראת שמים איז דער טייערסטע אוצר פונעם אייבערשטן! עם איז אזוי ווי מען זאגט פאר א מענטש: "וואס בעט איה שוין פון דיר? איה בעט נאר צען מיליאן דאלער" פאר די מוסדות!"

ענטפערן די הייליגע חכמים: "אין, לגבי משה מיתא זותרתא היא", יא, לגבי משה רבינו איז יראת שמים א קלייניגקייט. "דאמר רבי חנינא: משל לאדם שמבקשים ממנו פלי גדול, עם איז א משל צו א מענטש וואס מען בעט אים צו פארבראנגן א גרויסע פלי, אדער א ריון סומע געלט ווי מיליאן דאלער, וויש לו - דומה עליו ככלי קטן, אויב ער האט עם, איז עם אים גרינג צו

אז מען גייט צום צדיק איז יראת שמים א קלייניגקייט

דער ראש ישיבה שליט"א האט אנגעהויבן: עם שמייט די וואך אין די סדרה משה רבינו זאגט פאר די אידישע קינדער (דברים י, יב): "ועתה ישראל, און יעצט אידישע קינדער, מה ה' אלוקיך שאל מעמד", וואס בעט דען דער אייבערשטער פון דיר? "כי אם ליראה את ה' אלוקיך", נאר צו מורא האבן פונעם אייבערשטן, "ללכת בכל דרכיו", צו גיין אין אלע זיינע וועגן, "ולאהבה אתו", און אים ליב צו האבן, "ולעבד את ה' אלוקיך בכל לבבך ובכל נפשך", און אים דינען מיט דיין גאנצע הארץ און דיין גאנצע זעל.

די הייליגע חכמים פרעגן (ברכות לג): "אטו יראת שמים מיתא זותרתא היא?" צי דען איז יראת שמים א קלייניגקייט אז משה רבינו רופט עם אן נאר צו

פארבארנגן. "קטן, ואין לו - דומה עליו ככלי גדול", און אויב ער האט עם נישט, אפילו עם זאל זיין א קליינע בלי ווי א האמער וכדומה - איז אים עם שווער צו פארבארנגן. ביי א צדיק, ביי משה רבינו, איז יראת שמים א קלייניגקייט, דערפאר רופט ער עם אן א קלייניגקייט.

ברענגט דער הייליגער הגל מחנה אפרים זכותו יגן עלינו א קשיא (עין הגל מחנה אפרים פרשת תצוה, בתחלת הפרשה) בשם זיין זיידן דער הייליגער בעל שם טוב זכותו יגן עלינו: צו וועמען רעדט משה רבינו? ער רעדט דאך צו די אידישע קינדער, איז דאך ווייטער שווער, איז דען יראת שמים א קלייניגקייט?!

זאגט דער הייליגער בעל שם טוב א נייער פשט אין די גמרא, די גמרא מיינט נישט "לגבי משה", לגבי משה רבינו, נאר ווען 'די אידן' האבן א משה רבינו, - מען איז דבוק אין משה רבינו, מען גייט צו א צדיק, "מילתא זמרתא היא", דעמאלט איז יראת שמים א קלייניגקייט.

אן א צדיק קען מען נישט נעמען די תורה, עם קוקט אויס אז פרי צו באקומען די תורה דארף מען ארויפגיין אין הימל, דער צדיק ווייזט אונז אז 'לא בשמים הוא' (דברים ל, יב), אידישקייט איז א גרינגע זאך, א שיינע זאך, יעדער קען עם באקומען.

אידישקייט איז גרינג!

עס איז געווען א בחור וואס איז אריין געקומען לערנען אין ישיבה פון א צווייטע מדינה, זיין מאמע האט געהאט געלערנט ביי מוהרא"ש, איז דער בחור געגאנגען שלום נעמען ביי מוהרא"ש, מוהרא"ש האט אים געוואלט מאכן שפירן גוט, האט ער אים אויסגעפרעגט: "דו האסט הנאה פון די ישיבה?" ענטפערט ער: "יא", פרעגט מוהרא"ש ווייטער: "האסט ליב דער ראש ישיבה?" ענטפערט ער: "איך האב זייער ליב דער ראש ישיבה", פרעגט אים מוהרא"ש: "פארוואס?" האט ער געענטפערט פאר מוהרא"ש: "ווייל דער ראש ישיבה מאכט אידישקייט גרינג", זאגט אים מוהרא"ש: "גיין! אידישקייט איז נישט א שווערע זאך און דער ראש ישיבה זאגט דו זאלסט טון נאר דאס און דאס, אידישקייט איז גרינג, אידישקייט איז זיס, אידישקייט איז געשמאק! דיין ראש ישיבה מאכט עם נישט שווער!"

אידישקייט איז זייער א גרינגע זאך! ווי די הייליגע חכמים זאגן (סוזה לב ע"א וע"ב) ווער זאגט אז "כפת תמרים" (ויקרא כג, ט) איז א לולב, אפשר מיינט די תורה מיר זאלן נעמען פאר כפת תמרים א שטעכעדיגע בלעטל? אזוי אויך, ווער זאגט אז "וענף עץ עבת" (שם) איז הרסים, אפשר איז ענף עץ עבת אן הירדוף - א דארן בלעטל? זאגט די גמרא

עם קען נישט זיין, ווייל "הַרְכִּיחַ דַּרְכֵי נַעֲמַן" (משלי ג י), די וועג פון די תורה איז א זיסע וועג, נישט קיין שטעכעדיגע וועג; איז זיכער נישט פֿשט מען זאל נעמען די זאכן אין די הענט און ווערן צעשטאכן.

היטן שבת איז די שענסטע זאך!

דאס וואס מענטשן וויסן נישט דערפון, איז ווייל מען מאכט זיך אליין שווער, מען לייגט צו מער וואס די הייליגע תורה זאגט. אידישקייט אליינס איז זייער א שיינע זאך; היטן שבת איז דאך די שענסטע זאך! איך זוך נישט צו אנטלויפן דערפון, זיך באהאלטן מיט א טעלעפאן, אדער א ציגארעטל אין שבת קודש.

גיי זאג פאר א גוי אז די אידן האבן איין טאג אין וואך וואס מיר רוען, מיר טוען גארנישט, נישט אז מען גייט נישט אריין צו די ארבעט אבער מען איז פארנומען צו פאררעכטן די הויז אזוי ווי די גוים טוען, זיי זענען פארנומען אין זייער וויקענד (סוף וואך) צו פאררעכטן די הויז. גיי דערצייל זיי פון די מתנה וואס מיר האבן אז מיר האבן איין טאג א וואך 'משפחה צייט', מען זיצט מיט די ווייב און קינדער און מען רעדט צו זיי פונעם אייבערשטן, פון דאס שיינקייט אז דער אייבערשטער האט באשאפן די וועלט און פירט אלעס.

דאס זאגט דער הייליגער בעל שם טוב פֿשט אין די גמרא, מען רעדט נישט

פון משה רבינו פאר זיך, מען רעדט ווען אידישע קינדער האבן א משה רבינו, מען איז דבוק אין צדיקים, מען גלייבט אין צדיקים, דעמאלט שפירט מען ווי גרינג אידישקייט איז, דעמאלט איז יראה מיטתא וזרתא. ווי דער רבי האט אמאל געזאגט (שיחות הר"ן, סימן רפז): "מה יש להאדם לעשות בזה העולם, אין צדיק פי אם להתפלל וללמד ולהתפלל", וואס דארף דען א מענטש טון אויף די וועלט? מען דארף גארנישט טון, גאר דאווענען, לערנען און דאווענען.

אמונה געבט לעבן

דאס טון מצות און מעשים טובים נעמט נישט אנועק דאס פרייליכקייט און געשמאקקייט פונעם מענטש, פארקערט, דאס מאכט דער מענטש זאל זיין פרייליך און צופרידן.

ווי מער א מענטש טראכט פונעם אייבערשטן באקומט ער מער פח און שטארקקייט. ווען א מענטש ליגט קראנק אין שפיטאל, דער אייבערשטער זאל אפהיטן, אויב האט ער אמונה, ער גלייבט אינעם אייבערשטן, געבט דאס אים פח ער זאל קענען קעמפן זיין קרענק. [מודרא"ש זאגט אז דאס קען מען זען אפילו להבדיל ביי די גוים, א גלויביגער גוי, נישט קיין חילוק אין וואס ער גלייבט, וועט גרינגער קעמפן זיין קרענק, ווייל ער האט ביי זיך אין מוח אויף וואס ארויס

פארשטייט גאכמער, אבער אויך נישט אלעס, ווער געבט דיר לופט צו אטעמען? ווער אטעמט אין דיד? אייבערשטער! דער הייליגער זוהר זאגט (פרשת פנחס, דף רמה:): "אזיר", לופט, איז די אותיות "אזיר" לייבטיגקייט פונעם אייבערשטן.

דער וואס האט נישט קיין אמונה האט נישט קיין לעבן, ווייל ווילאנג עס גייט אים גוט, ער איז געלונגען וכו', איז ער פרייליך, אבער ווי גאר עס גייט אים עפעס שלעכטס האט ער נישט קיין שום מרייסט, ער האט זיך נישט מיט וואס צו מרייסטן ווייל ער גלייבט דאך נישט אינעם אייבערשטן רחמנא לצלן, פאלט ער חלשות.

רעדן צום אייבערשטן מאכט א שטארקע אמונה

ווי אזוי איז מען זוכה צו האבן א שטארקע אמונה? דאס רעדן צום אייבערשטן געבט פאר'ן מענטש א מורא'דיגע שטארקע אמונה, איך רעד גאר א ווארט, איך רעד גאר א ווארט, מיט יעדעס ווארט וואס מען רעדט צום אייבערשטן ווערט שטערקער די אמונה, אזוי ווי דער רבי זאגט (ליקוטי מוה"ר, חלק ב', סימן מד) אויפ'ן פסוק (תהלים פט, ב): "אודיע אמונתך בפי", ווי מער א מענטש רעדט צום אייבערשטן, אלץ מער איז ער זוכה צו וויסן אז עס איז גארנישט דא אויף דער וועלט אויסער דעם אייבערשטן.

צו קוקן צו געהאלפן ווערן, אבער אויב ער גלייבט נישט, אפילו ער איז א גרויסע קנאקער, ער פירט גרויסע געשעפטן און פארדינט אסאך געלט, וועט ער עס נישט דורכמאכן. אמונה געבט לעבן, אמונה מאכט א מענטש זאל קענען דורך טראגן שוועריקייטן.

ווער אטעמט אין דיד? אייבערשטער!

דער הייליגער רבי זאגט (שחות הר"ן, סימן ג): "מי שיש לו אמונה - תייו תיים", ווער עס לעבט מיט אמונה - דער האט א לעבן, ער פארברענגט זיינע טעג און יארן גאר מיט גוטס. ווייל ווען עס גייט אים אלעס אזוי ווי ער וויל, דאנקט ער דעם אייבערשטן, און אפילו ווען עס גייט אים נישט גוט, ער ליידיט יסורים חס ושלום, פארלאזט ער זיך אויפ'ן אייבערשטן אז דער אייבערשטער וועט רחמנות האבן און אים העלפן, ווייל ער ווייסט אז אלעס קומט פונעם אייבערשטן, דער אייבערשטער ברענגט מיר די שלעכטס איז דאך זיכער אז דאס איז גוט פאר מיר.

א מענטש כאפט נישט אז דער אייבערשטער געבט אים אזויפיל גוטס, אויגן וואס זעען, אויערן וואס הערן, אלע חכמים וואס רעדן זיך איין אז זיי פארשטייען די בריאה, זענען אויך מודה אז זיי פארשטייען נישט אלעס, איינער פארשטייט ביז אהער, א צווייטער

רעדן צום אייבערשטן, גיי אריין אין א צימער וואו קיינער איז נישט דארט און הייב אן רעדן: "רבנו של עולם לעצמנם האב איך ענקויעטי, איך האב פחדים". "רבנו של עולם איך ווייס נישט וואס האט פאסירט מיט מיר, לעצמנם לויפן מיך נאך שלעכטע מחשבות אז אפשר פיל איך נישט גוט, אפשר האב איך עפעס א מחלה, איך פאקום דערפון ענקויעטי און פחדים". דאס קען פאסירן ביי די געלונגענסטע מענטשן, מען קען נארנישט טון צו דעם, עפעס לויפט נאך אין מוח, די שלעכטע מחשבות צעדרוקן דעם מוח, די עצה איז רעדן צום אייבערשטן, דאס מאכט דעם מענטש פרייליך.

אמונת חכמים

דאנערשטאג נאכט ביים שיעור ליל שישי האבן מיר גערעדט וואס הייסט 'אמונת חכמים'. אמונת חכמים מיינט אז איך פארשטיי נארנישט, אז דער צדיק זאגט אזוי, טו איך אזוי. איך פארשטיי מיט מיין שכל אז איך בין א פעלער, איך האב געזינדיגט און פון מיר וועט שוין נארנישט זיין, אבער דער צדיק זאגט מיר: קענסט אנהייבן פונדאסניי. אזוי ווי דער פסוק זאגט די וואך (דברים י. ב): "ועתה ישראל מה ה' אלקיך שאל מעמד", זאגט רש"י: "ועתה ישראל - אף על פי שעשיתם כל זאת, עודנו רחמיו

א מענטש וואס גלייבט אינעם אייבערשטן איז תניו חיים, דאס לעבן איז אים א לעבן, ווייל וואס עס גייט אריבער אויף אים ווייסט ער אז דער אייבערשטער מאכט עס, און איך קען אים בעטן: "רבנו של עולם איך דארף קינדער", "רבנו של עולם איך וויל זיין פרייליך", "רבנו של עולם איך וויל זיך נישט קריגן". א גחור דארף א שידוך, בעט ער פונעם אייבערשטן: "רבנו של עולם געב מיר א שידוך", א אינגערמאן דארף פראנסה, בעט ער פונעם אייבערשטן: "רבנו של עולם געב מיר פראנסה".

דאס איז די וועג ווי אזוי א מענטש קען האבן א שייכות מיטן אייבערשטן, אז מען רעדט צום אייבערשטן, מען בעט דעם אייבערשטן. אז עס גייט דיר שווער, ביסט אראפגעפאלן אין נישט גוטע זאכן חס ושלום, זאג עס פארן אייבערשטן: "רבנו של עולם איך וויל זיין גוט", "רבנו של עולם איך גיי שוין זיין גוט", "רבנו של עולם איך וויל דאווענען", "רבנו של עולם איך וויל לערנען", "רבנו של עולם איך וויל היטן שבת".

דו קענסט עס האבן בחנם!

מענטשן צאלן שווערע געלטער זיך אויסצורעדן זייער הארץ פאר מענטשן, מען בעט זיך: "הער מיך אויס, איך האב די מחשבה און די מחשבה...". דו קענסט עס האבן בחנם! הייב אן

והבתו עליכם, ומכל מה שחטאתם לפניו אינו שואל מכם כי אם ליראה וגו'". כאמשיג דו האסט געזינדיגט, איז דאס רחמנות און ליבשאפט פונעם אייבערשטן נאכאלץ ביי דיר, ער האט דיר מוחל געווען אויף אלע פריערדיגע זינד, און פון יעצט און ווייטער פארלאנגט נישט דער אייבערשטער קיין גרויסע שווערע זאכן, נאר צו מורא האבן פונעם אייבערשטן!

מען לערנט דאס ארויס פונעם ווארט "ועתה", וואס איז א לשון תשובה (לקוט שמעוני בראשית יא, ט). פארנוואס איז 'ועתה' א לשון תשובה? - וייער פשוט, ווייל דאס איז תשובה, 'ועתה' - איך הייב אן 'פון יעצט' צו זיין אן ערליכער איד, איך קוק נישט וואס איז געווען.

לויט מיין שכל בין איך נישט געמאכט צו לערנען, אבער איך האב אמונת חכמים, דער רבי זאגט מיר געם א חומש, געם א משניות, געם א גמרא און הייב אן לערנען, און אז דו פארשטייסט נישט איז אויך גארנישט, זיי גורם די ווערטער, זאג די ווערטער, אזוי ווי חכמינו זכרונם לברכה זאגן (שבת סג): "לגמור וחדר לסבר", אז א מענטש זאל קודם אסאך זאגן די ווערטער פון די הייליגע תורה, אפילו ער פארשטייט נישט וואס ער לערנט, און דערנאך זאל ער לערנען צו פארשטיין, נאך זאגן די הייליגע חכמים (עבודה זרה יט): "לעולם ליגרים אניש, ואף על גב דמשה, ואף על גב דלא ידע

מאי קאמר", א מענטש זאל לערנען אפילו ער פארגעסט וואס ער לערנט, און אפילו ער פארשטייט נישט וואס ער לערנט.

עס טוט זיך שוין אויף דעם אין די פוסקים צי מען פסק'נט אזוי אדער נישט, דער מגן אברהם (אורח חיים סימן נ, סעיף קטן ב) מאכט א חילוק צווישן תורה שבכתב און תורה שבעל פה, אז נאר ביים לערנען תורה שבכתב איז מען יוצא ווען מען לערנט אן פארשטאנד, אין שלחן ערוך הרב שטייט (הלכות תלמוד תורה פרק ב, ג, יג) אז א מענטש זאל כאמשיג איין מאל אין לעבן דורך זאגן די גאנצע תורה אפילו ער פארשטייט נישט, אזוי וועט ער זוכה זיין צו פארשטיין אויבן אין הימל ווען דער אייבערשטער וועט לערנען מיט זיין נשמה.

אבער דער הייליגער רבי זאגט אז מען פסק'נט יא אזוי, דער רבי זאגט (שיחות הר"ן, סימן עו): "שאין צריבין בלמוד רק האמירה לבה, לומר הדברים בסדר, ומפילא יבין", מען דארף נישט פארשטיין ווען מען לערנט, מען דארף נאר זאגן די ווערטער פון די הייליגע תורה און צום סוף וועט מען פארשטיין, "ולא יבלבל דעתו בתחלת למודו שירצה להבין תכף, ומחמת זה יקשה לו הרבה תכף ולא יבין כלל, רק יבנים מחו בהלמוד, ויאמר בסדר בזריוות ומפילא יבין", מען זאל נישט ווערן צעבראכן ווען מען זעט אז מען פארשטייט נישט וואס מען לערנט,

וואס דאס אליין - אז מען וויל גלייך פארשטיין - מאכט אז עס זאל זיין שווער צו פארשטיין דאס לערנען, נאר מען זאל בלויז זאגן די ווערטער בסדרן, און מען וועט פון זיך אליין פארשטיין.

א מענטש וואס ווייסט פונעם דרך הלימוד - לעבט א לעבן

א אינגערמאן זאגט מיר אז ער איז די וואך געגאנגען באווכן זיין טאטע אין שפיטאל, זאגט ער מיר: "עס איז אזוי שרעקעדיג, מען זעט וואס די לעבן איז; ווילאנג מען איז יונג פילט מען אן דעם טאג מיט ארבעט, איין טאג ענדיגט זיך דאס, די שפעטסטע צייט וואס מענטשן גייען נאך אריין ארבעטן איז ביי די זעכציג זיבעציג יאר, נאכדעם ווערט די לעבן אזוי לאנגווייליג, מען ווערט צעבראכן און מרה שחורה. אבער א מענטש וואס ווייסט פונעם דרך הלימוד - לעבט א לעבן, ער זיצט מיט זיין משניות און איז גורם פרקים משניות.

איך וועל ענק דערציילן א שיינע זאך, מיין עלטער זידע האט געהייסן רבי אייזיק רוטה זכרונו לברכה, ער איז געווען א חשוב'ער איד, ער האט געלערנט און געדאווענט, ער האט געהאט א קליידונג געשעפט אין ירושלים, ער און זיינע קינדער זענען אלע געווען בעלי בתים, אויסער איין זון - מיין זידע, דער קארלסבורגער רב זכרונו לברכה האט אפגעמאכט אז

ער גייט לערנען, ער איז געווען א גאנצן טאג אין בית המדרש מיט א גמרא און א משניות, ער איז געווען דער חזק פון די משפחה, ער איז געווען די בטלן פון די משפחה, עס איז געווען ביזי בזיונות, ער האט קיינמאל נישט אהיים געברענגט קיין געלט, מיין טאטע שליט"א דערציילט מיר ווי זיי האבן אלס קינד ממש געהונגערט אינדערהיים, עס איז נישט געווען וואס צו עסן, און ער איז געווען אין בית המדרש און געלערנט.

יארן זענען אריבער, יעדער איז עלטער געווארן, אלע האבן געדארפט אפלאזן זייער ארבעט, און נאר מיין זידע זכרונו לברכה איז ווייטער געווען מיט זיין משניות און גמרא, דער פנים האט אים געשיינט און געלאכטן, וואס א טאג עלטער איז ער געווארן פרישער און פרישער!

דער דרך הלימוד' ראטעוועט א מענטש, דאס קען מען טון אין די יונגע יארן און אין די עלטערע יארן. היינט איז געווארן א זאך אז מען קען נישט סתם מאכן געלט צום לעבן, מען דארף ארבעטן פאר א פויטשער (צוקונפט), פארנוואס זאלסטו נישט אראפ נעמען אפאר מינוט אין טאג און לערנען אביסל משניות?! דאס איז דער פויטשער, נאך אביסל גייסטו זיצן אויפ'ן פארטש (באלקאן), דו גייסט נישט האבן וואס צו טון, אין שטאט קען מען זיך כאטש אוועק שטעלן ביים פענסטער און ציילן וויפיל שטאטישע

בִּאֲסֵם פֶּאֶרְן דִּוְרָה, אֲבָעֵר וואס קען מען
טון אין שטעמל?...?

מען קען זען וואס עס טוט זיך אָפּ אין אַן
איינשטאלט (מושב זקנים) וואו
עלמערע מענטשן וויילן, מען זעט ווי מען
פירט ארויס וועגעלעך מיט עלמערע גוים
אויפֿן גאס, זיי זיצן און קוקן זיך ארום
אויף די פייגלעך וואס פליען ארום, זיי
האבן נישט וואס צו טון. אָבָעֵר אַ מענטש
וואס איז געזעסן אין זיינע יונגע יארן מיט
א משניות וועט דאס אויך טון אויף דער
עלמער.

יעצט קען איך נישט לערנען אויפֿיל
אינדערהיים, אז איך עפֿן מײַן
משניות דארף איך עס גלייך פארמאכן,
ווייל דעם קינד דארף מען באַדן און דער
קינד איז ארויס געקומען פון בעט...
טראכט איך אייביג, איין טאג ווען איך
וועל ענדיגן חתונה מאכן אלע מיינע
קינדער, איך וועל זיין אַן עלטערער איד,
וועל איך זיצן אויפֿן פֿארטש מיט מײַן
משניות, איך וועל זאגן פֿרקים משניות,
אוי וועט עס זיין אַ מחנה!

מיט'ן סדר דרך הלימוד איז ממש אַ
מחנה די עלמערע יארן. מען קען
אָבָעֵר נישט דעמאלט אנהייבן, מען דארף
דאס שוין אנהייבן צו טון יונגערהייט, נעם
יעצט אַ משניות זאג נאך אַ פֿרק און
נאך אַ פֿרק, נעם אַ גמרא, זאג נאך אַ
דף און נאך אַ דף.

דו זאָנסט סתם די ווערטער? דו וועסט דאך
נישט ווערן אַ דיין?!

עס זעט מאַקע אויס זייער מאַדנע, מענטשן
פֿרעגן אלעמאל: וואס הייסט, אויב
דו זאָנסט סתם די ווערטער וועסטו דאך
נישט קענען ווערן קיין דיין?! - פֿרעג
אים צוריק: דו וואס דו לערנט יא מיט
פֿארשטאנד ביסטו געווארן אַ דיין?!

אַמאָל זעט מען אַ מענטש וואס לאַזט
זיך וואויל גיין, ער קויפט זיך יעדן
טאג, דריי מאל אַ טאג קאָנע פון געשעפט,
און אַ דעיניש, זאָנט אים זיין חבֿר: "אַ
שאר, רעכן צוזאם וויפֿיל געלט דו געבסט
אויס אַ יאר; אַ קאָנע קאָסט צוויי דאלער,
דריי קאָנעס אַ טאג קומט שוין אויס
זעקס דאלער, אַ דעיניש קאָסט נאָך צוויי
דאלער, איז שוין צוזאמען אַכט דאלער
אַ טאג, לייג צו נאָך דריי הונדערט פינף
און זעכציג מאל אַכט דאלער - לויט
וויפֿיל טעג עס איז דא אַ יאר - נאָכדעם
לייג אויך צו וויפֿיל געלט דו געבסט אויס
פֿאַר ציגארעטלעך, אז דו וואָלסט נישט
געקויפט די אלע זאכן וואָלסטו שוין פון
לאַנג געהאט געלט אַראַפּ צו לייגן צו
קויפֿן אַן אייגענע הויז..."

זאָנט ער אים צוריק: "דו קויפט קאָנע
אין געשעפט? - גיין! דו קויפט
יעדן טאג אַ דעיניש? - גיין! דו רייכערסט?
- גיין! דו האָסט שוין געקויפט אַ הויז?
- גיין! דעמאלט וואס זאָנסטו מיר דעם

א מענטש מיינט אז ער האט איינעם,
 איין טאג דערזעט מען זיך אז איך
 האב נישט קיינעם, נישט א ווייב, נישט
 קיין קינדער, נישט קיין חברים, קיינעם
 נישט אויף די וועלט, האסט אבער דעם
 אייבערשטן, דו האסט דיין משניות, דו
 האסט דיין גמרא, דאס נעמט מען מיט
 אויף די וועלט און אויף יענע וועלט.

דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן
 זיך האלטן ביים צדיק, וועט יראת
 שמים זיין א 'מיפתא זוסרתא'.

דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן
 פאלגן דעם רבי'ן, וועלן מיר האבן
 א שיינע לעבן, אמן.

גאנצן פשעמל, דו קויפט דאך נישט די
 אלע זאכן און דו האסט אויך נישט
 געקויפט א הויז?!...! - די זעלבע זאך
 זאג אים, איך וועל נישט אויסוואקסן א
 דיין ווייל איך זאג משניות? - און דו?!
 דו לערנסט דאך יא מיט פארשטאנד, דו
 ביסט א דיין?!

איך מיינ נישט חס ושלום אנועק צו מאכן
 דאס לערנען מיט פארשטאנד, אונדאי
 אויב האסטו א חברותא זאלסטו פלייבן
 לערנען מיט דיין חברותא, אבער אויסער
 דעם מאך זיך אויך א שיעור אין גורם
 זיין אביסל משניות און אביסל גמרא.
 דאס קען מען טון יעדן טאג.

שבת קודש פרשת עקב, מברכים חודש אלול, שנת תשפ"ב לפרט קטן, איז דער ראש ישיבה שליט"א געווען אין שטעטל, קרית ברסלב - ליבערטי יע"א.

אינדערפרי נאכ'ן דאווענען ביים 'קידושא רבא' האט דער ראש ישיבה שליט"א ממשיך געווען דעם שיעור אין ספר הקדוש 'ספורי מעשיות', מעשה יב, מבעל תפלה.

נאמן פונעם קעניג אלס מלך, זענען זיי אריין געקומען צום 'אוהב נאמן' וואס איז געווארן מלך אין דער מדינה און זיי האבן זיך דערקענט איינער דעם צווייטן. האט דער אוהב נאמן געזאגט אז ער וויל אויך מיט גיין צוזאמען מיט זיי אויפזוכן דעם קעניג. זענען אלע זעקס געגאנגען ווייטער אויפ'ן וועג.

דערנאך זענען זיי אנגעקומען צו די מדינה וואס די מענטשן פון די מדינה האבן זיך אויסגעקליבן אז דער עיקר איז אז די וועלט זאל זיין באזעצט מיט מענטשן, און ווייל א 'פת תאר' ברענגט צו פארגרעסערן דעם ישוב פון די וועלט דארף מען אויפנעמען א 'פת תאר' אלס מלך. און זיי האבן אויפגענומען די בת מלך אלס מלכה, זענען זיי אריין געקומען צו די 'בת מלך' און זיי האבן זיך דערקענט איינער דעם צווייטן.

האט די מדינה שוין געהאט אויך א מלך, ווייל דער גבור איז געווען דער מאן פון די 'בת מלך'. און זיי האבן זייער געוויינט אויף זייער קינד און אויף אירע עלטערן - דער קעניג און קעניגין, וואס מען האט נאכגיט געפונען.

דער ראש ישיבה שליט"א האט פארגעלערנט די מעשה פון אינעווייניג. מיר ברענגען עס דא אין קורצן:

דער ממונה פון די אוצרות פונעם קעניג, דער גבור, דער בעל תפלה און דער חכם זענען צוזאמען געגאנגען אויפזוכן דעם קעניג מיט זיינע לייט וואס זענען פארלוירן געווארן בשעת עס איז געווען דער שטורעם ווינט. אויפ'ן וועג זענען זיי אנגעקומען צו די מדינה וואס די מענטשן פון די מדינה האבן זיך אויסגעקליבן אז דער עיקר איז דער 'דיבור', און זיי האבן אויפגענומען דער 'מליץ' פונעם קעניג אלס מלך, זענען זיי אריין געקומען צום 'מליץ' וואס איז געווארן מלך אין דער מדינה און זיי האבן זיך דערקענט איינער דעם צווייטן. האט דער מליץ געזאגט אז ער וויל אויך מיט גיין צוזאמען מיט זיי אויפזוכן דעם קעניג. זענען אלע פינף געגאנגען ווייטער אויפ'ן וועג.

זענען זיי ווייטער געגאנגען און אנגעקומען צו די מדינה וואס די מענטשן פון די מדינה האבן זיך אויסגעקליבן אז דער עיקר איז 'שמחה', שיכור'ן און זיין פרייליך, און זיי האבן אויפגענומען דער 'אוהב

האט די 'בת מלך' געבעטן דעם בעל תפלה ער זאל אריין גיין אין איר מדינה, זיי אויסרייניגן פון זייער מיאוס'ע שלעכטע זאכן וואו זיי זענען געליגן, ווייל אז עס איז געווען ביי זיי דער עיקר תכלית א זפת תאר זענען זיי געליגן אין די תאוה.

דורך דעם בעל תפלה קען מען זיך רייניגן פון אלע תאוות

האט דער ראש ישיבה שליט"א געזאגט: דער רבי זאגט אינז דא אן עצה ווי אזוי א מענטש קען זיך רייניגן פון זיינע תאוות, דורך דעם 'בעל תפלה'! אז מען דאווענט, מען זאגט תהלים און מען רעדט צום אייבערשטן, איז מען זוכה ארויס צו גיין פון אלע שלעכטע תאוות.

די עצה פון תפלה והתבודדות העלפט אין יעדן פאל, נישט קיין חילוק אין וועלכע תאוה דער מענטש איז אריין געפאלן. דער רבי רעכנט דא אויס פארשידענע סארט ביותות פון פארשידענע סארטן תאוות, אז מען נעמט דעם בעל תפלה, מען נעמט דעם רבינ'ס וועג פון תפלה והתבודדות, מען בעט יעדע זאך פונעם אייבערשטן, וועט דאס רייניגן דעם מענטש פון אלע שלעכטס.

קיינער הערט מיך נישט אויס...

מען דארף זיין זייער שטארק אין תפלה והתבודדות. אין אנהייב ווען א מענטש הייבט אן רעדן צום אייבערשטן

קען זיך אים דאכטן אז: 'קיינער הערט מיך נישט אויס', 'קיינער דארף מיך נישט', און 'מיינע תפלות ווערן נישט אגנענומען'.

דער הייליגער רבי האט דערציילט אז אין אנהייב האט ער אויך געשפירט אז מען דארף אים נישט. דער רבי האט געזאגט (שכחי תרו, סימן יב) ווען ער פלעגט רעדן צום אייבערשטן האט זיך אים שטענדיג געדאכט אז מען הערט נישט אויס אויבן אין הימל וואס ער בעט, און אז קיינער קוקט נישט אויף אים. ווי מער ער פלעגט רעדן צום אייבערשטן האט זיך אים אלץ מער געדאכט ווי מען דארף אים נישט, ווייל ער האט געזען אז עס גייען אריבער אסאך יארן און ער האט נאכאלץ נישט זוכה געווען צו ווערן נאנט צום אייבערשטן, עס האט אים אויסגעזען ווי מען שטופט אים אונעק פון די קדושה, מיט דעם אלעמען האט זיך דער רבי זייער געשטארקט און נישט אויפגעהערט מיט זיין עבודת השם יתברך.

דער רבי זאגט (שם): "וכמה פעמים היה שהיה נופל בדעתו מחמת זה שראה שהוא מתפלל ומעתיר ומפציר כל כך שיתקרב לעבודת השם יתברך ואין מסתכלין עליו כלל, ומחמת זה נפל לפעמים בדעתו ולא היה מדבר עוד כל כך בינו לבין קונו איזה ימים", אסאך מאל האט זיך געמאכט ביים רבי'ן אז ער איז געווארן זייער צעבראכן, זעענדיג אז ער האט שוין אזוי סאך געדאווענט און געבעטן

אָבער עס דאַכט זיך אים אז מען דאַרף אים נישט, און ער האט אויפגעהערט מאכן התבודדות, "אחר כך נזכר בעצמו והתבייש בעצמו על שהתרחק אחר מדותיו ותברך, כי באמת בודאי השם ותברך חנון ורחום וכו', ובודאי הוא רוצה לקרבו וכו', ותור ונתחזק בדתו, והתחיל שוב להעתיב ולדבר לפני השם ותברך כנ"ל", ביו ער האט זיך געכאַפּט וואס ער האט געטון און ער האט זיך זייער פאַרשעמט אז ער האט נאַכגעלאָזט פון די הייליגע עבודת השם, האט ער צוריק אָנגעהויבן רעדן צום אייבערשטן, "וכן היה בפה פעמים", אזוי איז געווען אסאך מאל, עיין שם.

רעדן צום אייבערשטן ברענגט א שטארקע אמונה

דאס רעדן צום אייבערשטן ברענגט אריין אין א מענטש א שטארקע אמונה, ווייל עס איז נישט מעגליך זיך אָוועק צו שטעלן דאווענען צום אייבערשטן אן דעם וואס דער מענטש זאל אריין נעמען אין זיך אמונה, אז דער אייבערשטער הערט וואס ער רעדט, קומט אויס אז מיט יעדע ווארט וואס מען רעדט צום אייבערשטן ווערט אינעם מענטש אויפגעבויט די אמונה שטערקער און שטערקער.

מען קען ליידער הערן פון מענטשן ווי זיי מאכן חזק פון די וואס מאכן התבודדות, "צו וועמען רעדסטו? דו רעדסט צו א וואנט..." אָבער אז מען

גלייבט אינעם אייבערשטן, מען ווייסט אז דער אייבערשטער איז איבעראל, רעדט מען שטענדיג צום אייבערשטן.

בעט דעם אייבערשטן דיין אמת מען קען בעטן דעם אייבערשטן יעדע זאך. אז דו ביסט געדרוקט אין געלט, דו דאַרפסט באַצאלן רענט, בילס אָדער מאַרנערוש, אַנשטאַט גיין באַרנן געלט פון מענטשן און אריין פאלן אין חובות, בעט דעם אייבערשטן: "הייליגער פאַשעפּער העלף מיר איד זאל האָבן אַ גוטע פּרנסה", "רבונו של עולם געב מיר שפּע".

אזוי איז מיט יעדע זאך, צום ביישפיל דו דאַרפסט אַ גייע קאר, אַ גייע הויז, זאַלסטו עס בעטן פונעם אייבערשטן, און דער אייבערשטער וועט דיר העלפן.

אמאל איז א איד געקומען צו רבי נתן זכרונו לברכה, האט אים רבי נתן געפּרעגט: "דו ביסט זיך יעדן טאג מתבודד צום אייבערשטן?" האט דער איד געזאגט פאר רבי נתן אז ער מאכט יעדן טאג התבודדות אזוי ווי רבי נתן האט אים געלערנט, פּרעגט אים רבי נתן: "וואס בעסטו פונעם אייבערשטן?" האט דער איד געענטפערט: "איד בעט זוכה זיין צו מדריוגות וכו'", פּרעגט אים רבי נתן: "זאג מיר, פּרנסה האסטו?" ענטפערט דער איד: "גיין", זאגט אים רבי נתן: "הער מיך צו, דו זאלסט בעטן דעם אייבערשטן אויף פּרנסה, ווייל דאס איז דיין אמת".

גשמייות און רוחניות איז איינס

עס איז דא מענטשן וואס זאגן אז עס פאסט נישט צו בעטן פונעם אייבערשטן גשמייות'דיגע זאכן, זיי טענה'נען: "זיי נישט מנשם דעם אייבערשטן, בעט נישט אויף גשמייות", דער אמת איז אבער פון וועם דען זאל איך בעטן א נייע קאר - אויב נישט פונעם אייבערשטן?! פון וועם דען זאל איך בעטן א נייע הויז - אויב נישט פונעם אייבערשטן?! פארקערט די וואס זאגן דאס - זיי זענען מנשם דעם אייבערשטן, ווייל זיי טיילן אפ רוחניות און גשמייות אז דאס זענען צוויי באזונדערע זאכן.

באשאפן די ערד מיט די הימל ביידע צוזאמען, אזוי ווי א טאפ מיט איר דעקל.

מותרא"ש פלעגט אסאך רעדן פון דעם מדרש און דאס שיינ מסביר זיין, אז דאס איז א מחלוקת פון צוויי וועגן ווי אזוי צו דינען דעם אייבערשטן, 'שיטת בית שמאי' איז געווען חומר הדין, אזוי ווי מען זעט אין די גמרא (שבת לא), דערפאר האלטן זיי אז קודם האט דער אייבערשטער באשאפן די הימלען, ווייל שמים ווייזט אויף רוחניות, צו ווייזן פאר'ן מענטש אז דער עיקר איז נאר 'שמים', זיין א 'הימל מענטש' - אינגאנצן אויסגעטון פון דער וועלט.

די הייליגע חכמים זאגן (בראשית רבה א. כא): בית שמאי און בית הלל קרייגן זיך וואס איז קודם באשאפן געווארן, דער הימל צי דער ערד, בית שמאי האלטן אז קודם האט דער אייבערשטער באשאפן דער הימל און נאכדעם דער ערד, און בית הלל זאגן אז קודם האט דער אייבערשטער באשאפן דער ערד און נאכדעם דעם הימל, קומט רבי שמעון בן יוחאי און זאגט: "תמה אני היאך נחלקו אבות העולם בית שמאי ובית הלל על ברית שמים וארץ, אָאָא שאני אומר שניהם לא נבראו אָאָא פאלפס וכסויה", איך וואונדער זיך אויף די גרויסע צדיקים - די בית שמאי און בית הלל, וואס קרייגן זיי זיך וואס איז קודם באשאפן געווארן, איך האלט אז דער אייבערשטער האט

ווידער 'שיטת בית הלל' איז געווען צו גרינגער מאכן פאר'ן מענטש; דערפאר זאגן זיי אז קודם האט דער אייבערשטער באשאפן די ערד, צו ווייזן אז מען דארף זיין דא אויף דער ערד, און נאכדעם גייט מען צום הימל.

קומט רבי שמעון בן יוחאי און זאגט: "איך פארשטיי נישט וואס איז די גאנצע מחלוקה, פארוואס טיילסטו אפ צווישן 'שמים' און 'ארץ', צווישן גשמייות און רוחניות, אלעס איז איינס".

מען קען עסן א פיינע סעודה, אויב מען מאכט דערזיף א ברכה ווערט די גאנצע עסן איינס מיט'ן אייבערשטן, אדער א מענטש פארט אנוועק זיך אפרוען מיט זיין משפחה, און ביי יעדע פרט דאנקט ער

דעם אייבערשטן: "שבוה אייבערשטער",
 "א מחי' אייבערשטער", ווערט די גאנצע
 וואקאציע איין שטיק גוטס.

מענטשן מיינען: "ווען איך בין אינדערהיים
 בין איך אין 'הויכע טעג', און
 ביי וואקאציע בין איך אין 'נידריגע טעג'..."
 באמת איז אלעס איין זאך, וואו דער
 מענטש איז - קען ער זיין אנגעקניפט
 אינעם אייבערשטן, נישט קיין אונטערשייד
 אין בית המדרש אדער אין אפרוה,
 שטענדיג רעד איך צום אייבערשטן, איך
 בעט דעם אייבערשטן און איך דאנק דעם
 אייבערשטן.

אז מען נעמט אריין דעם אייבערשטן אין
 יעדן מצב, קומט אויס אז אלעס ווערט
 אלוקות, אלעס ווערט אייבערשטער.

דאס טונקלקייט וועט אויטאמאטיש אוועק
 גיין

עס איז געווען תילוקי דעות צווישן די
 צדיקים, די בעלי מוסר האבן
 געהאלטן מען זאל עוסק זיין אין 'סור
 מרע'; מען דארף שניידן שטיקער פון
 זיך, מען דארף פאסטן, מאכן 'ביטול
 היש', ווידער די תלמידי בעל שם טוב
 האבן געהאלטן פארקערט, מען זאל עוסק
 זיין אין 'עשה טוב', ווייל אז א שטוב איז
 טונקל קען מען נישט אוועק טרייבן דאס
 טונקלקייט, עס איז דא איין עצה צינד
 אן ליכט, לערן, דאווען, טו מצוות, וועט
 דאס טונקלקייט אויטאמאטיש אוועק גיין.

פון זינגען א גאנצן טאג: "איך בין
 גארנישט, איך בין גארנישט, איך
 בין גארנישט", "איך בין יא, איך בין
 נישט, איך בין יא..." וועט גארנישט ווערן,
 ענדערש נעם אריין דעם אייבערשטן, רעד
 פונעם אייבערשטן, רעד אייבערשטער איז
 דא, אלעס איז דער אייבערשטער, וואס
 איך בין איז פונעם אייבערשטער, וועט
 ממילא ליכטיג ווערן, ווייל אז דער
 אייבערשטער איז דא ווערן אלע שלעכטס
 בטל ומבטל.

חודש אלול איז דער אייבערשטער צווישן
 אינו

מען האט פריער געבענמישט חודש אלול;
 עס קומען יעצט זייער שיינע טעג,
 אין חב"ד רופט מען דעם חודש "מלך
 בשדה". געווענליך קען נישט יעדער
 מענטש רעדן צום קעניג, נאר די שטוב
 מענטשן און יועצים קענען שטענדיג רעדן
 צום קעניג. דאס איז אלעס ווען דער
 קעניג זיצט ביי זיך אין פאלאץ, אבער
 ווען דער קעניג איז אויפ'ן וועג אינדרויסן
 פון פאלאץ, קען יעדער איינער צוקומען
 צום קעניג און רעדן מיט אים, זאגט דער
 הייליגער בעל התניא זכותו יגן עלינו
 (לקוטי תורה פרשת ראה, דף לב) חודש אלול
 איז דער 'מלך בשדה', דער אייבערשטער
 איז צווישן אינו, יעדער איינער קען תשובה
 טון און זיך צוריק קערן צו אים. דער
 הייליגער רבי לערנט אונז אז 'מלך בשדה'
 איז נישט נאר אום חודש אלול, נאר א

גאנץ יאר, מיר גייען א גאנץ יאר אין פעלד רעדן צום אייבערשטן, אבער חודש אלול איז עס אויף א שטערקערע פארנעם.

רבי נתן זכרונו לברכה פלעגט זאגן: "עס קומט אלול, מען ברענט און מען ברענט, אבער מען טוט גארנישט"; דער עיקר דארף מען זען צו טון עפעס אויף למעשה, זאג כאטש איין קאפיטל תהלים פאר אלול.

איך קען תשובה טון

דער ראש ישיבה שליט"א האט זיך אנגערויפן צו א אינגל וואס האלט געציילטע טעג פאר זיין בר מצוה: דו גייסט באלד בר מצוה האבן, זאלסטו וויסן אז די שענסטע זאך איז ווען א בחור גייט צו צום בר מצוה און ער ווייסט פון דעם אז "איך קען תשובה טון". איך האב דאס נישט געוואוסט ביי מיין בר מצוה, איך האב געוואוסט אז איך וויל זיין א צדיק, דערנאך ווען עס האט פאסירט אז איך האב פארפאסט צו ליינען קריאת שמע פאר סוף זמן קריאת שמע, בין איך געווארן אינגאנצן מיואש, ווייל איך האב געקענט אלע שארפע זאכן פון זהר הקדוש, איך האב געוואוסט אז ווער עס פארפאסט צו ליינען קריאת שמע איז יענעם טאג בנדידי (זהר הקדוש פרשת בלק, דף קפג), איך האב גאכנישט געוואוסט אז איך קען גרינגערהייט תשובה טון, איך דארף פשוט זאגן צום אייבערשטן: "הייליגער

פאשעפער זיי מיר מוחל, איך גיי שוין זיין גוט, מארגן וועל איך יא ליינען קריאת שמע אין צייט".

אלס בחור האב איך געמיינט אז 'תשובה' איז גיין אין קאלטע מקנאות, זיך פארברענען די הענט, טון עבודות פון צדיקים. איך בין מקנא א בחור וואס האט בר מצוה און ווייסט שוין פון דעם אז וואס עס זאל נאר פאסירן מיט מיר - קען איך אנהייבן נאכאמאל פונדאסניי, איך קען נאכאלץ תשובה טון.

מענטשן ווערן זייער דערשראקן ווען זיי הערן דאס ווארט "תשובה", זיי מיינען אז דאס מיינט עפעס א שווערע זאך וואס מען קען נישט טון, מען דארף פאסטן און ווערן אינגאנצן מרה שחורה; וואס איז תשובה? תשובה מיינט איך זאג צום אייבערשטן: "דבונז של עולם איך גיי זיין גוט", דאס קען יעדער איינער טון.

יארן צוריק ווען איך בין געווען א מלמד פלעג איך דאס אסאך תורן מיט די קינדער, 'תשובה טון' מיינט - זאגן פאר'ן אייבערשטן: "הייליגער פאשעפער איך האב תרטה אויף וואס איך האב געטון, און איך גיי שוין זיין גוט", אז די קינדער זאלן אויפואקסן וואוסענדיג אז זיי קענען אויך לעבן מיט תשובה.

איין גוטע געדאנק: 'איך וויל זיין גוט' די הייליגע חכמים זאגן (קדושין טז): אויב א מענטש איז מקדש א פרוי אויפ'ן

תנאי או ער איז א צדיק גמור, אפילו מיר ווייסן אויף אים אז ער איז א רשע גמור, איז די הלכה אז מען דארף חושש זיין אז דאס איז יא א גוטע קידושין, ווייל אפשר האט ער געטראכט אין גוטע געדאנק: "איך וויל זיין גוט", איז ער שוין געווארן א צדיק גמור.

ועט מען פון דעם וואס תשובה איז, אפילו דער מענטש זאגט ארויס נאר אין דיבור צום אייבערשטן: "רבנו של עולם איך וויל זיין גוט", און אפילו ער זאגט עס נישט ארויס מיטן מויל, ער טראכט בלויז דערפון ביי זיך אין הארץ - איז ער אויך שוין געווארן א צדיק גמור, דער אייבערשטער נעמט אים גלייך צוריק.

אין חב"ד רעדט מען פון דינען דעם אייבערשטן מיט די שכל, מען זאל שטענדיג טראכטן און זיך מתבונן זיין פונעם אייבערשטן, דאס איז אבער א שווערע זאך ווייל מען קען נישט אנבאפן דעם קאפ עס זאל בלייבן טראכטן א שעה צייט פון אלוקות, דער מוח פליט דאך א גאנצן צייט אנוועק פון זיך אליינס צו אנדערע זאכן, מען דארף האבן נאר א שטארקע מוח צו בלייבן טראכטן און זיך מתבונן זיין אין אלוקות. דער רבי געבט אן עצה ווי אזוי מען זאל דאס קענען מקיים זיין, מען זאל רעדן מיטן מויל צום אייבערשטן, דורכדעם בלייבט דער קאפ וואך און פארט נישט אנוועק צו נארישקייטן.

קיינער וויל נישט טון קיין עבירות די מקטרינים און די (אזוי גערופענע) שיינע אידן קומען צו גיין מיט טענות, "וואס הייסט דו לערנסט אויס פאר קינדער און בחורים אז מען קען תשובה טון, זיי וועלן דאך אלע טון עבירות ווייל זיי וויסן אז מען קען גרינג תשובה טון?!"... - בארואיג זיך, קיינער וויל נישט טון קיין עבירות, אז מען טוט אן עבירה איז דאס נאר ווייל דער יצר הרע האט אראפגעווארפן דעם מענטש אין די עבירה, א מענטש דארף וויסן: איך קען תשובה טון! און עס איז זייער גרינג צו תשובה טון!

אז איינער וועט דיר קומען זאגן אז דו קענסט מער נישט תשובה טון, זאלסטו זיך אויסלאכן פון יענעם, אפילו דו וועסט דאס הערן דורך א בת קול פון הימל זאלסטו זיך אויך אויסלאכן, דאס איז געמאכט געווארן צו פארגרעסערן די נסיון און די מניעות, דער מענטש זאל מיינען אז ער קען נישט תשובה טון, אבער באמת איז נישטא אזא זאך - אין קיין שום מצב וואו דער מענטש איז - אז ער זאל נישט קענען תשובה טון.

דער מתנגד שרייט: "וואו איז געהערט געווארן אזא זאך? דו רעדסט צו בחורים אז מען קען תשובה טון, נאכדעם וועלן זיי נאך גיין טון וואס זיי ווילן..." די זעלבע ווערטער הערט מען פון די מתנגדים ווי זיי מאכן חזק פון רבינ'ס

איד (לקוטי מוה"ר"ן חלק ב, סימן סא), יעדער מענטש קען יעדן טאג אנהייבן פונדאסניי, אזוי ווי ער איז היינט געבוירן.

עס איז דא געווען א בחור אין ישיבה וואס דאס איז געווען זיין חיות, ער האט זיך מתייהב געווען מיט דעם תורה פון רבי'ן; ווען איינער איז ארויפגעקומען אין ישיבה, איינער וואס האט גישט געכאפט וואס ער גייט זאגן, איז ער צוגעגאנגען צו יענעם און געזאגט: "עס קומט זיך מיר א מזל טוב!" יעדער ווערט פארוואונדערט: "וואס? ביסט א חתן געווארן?" זאגט דער בחור: "גיין; איך בין היינט געבוירן!" דאס לערנט אויך דער רבי, אזוי ווי מען מאכט א קידוש פאר א ניי געבוירן קינד, אזוי איז יעדער מענטש יעדן טאג, יעדער מענטש קען יעדן טאג אנהייבן פונדאסניי.

דער אייבערשטער זאל העלפן אז מיר זאלן לעבן מיט דעם, מיר זאלן זוכה זיין צו האבן א שיינע אלול, און מיר זאלן זוכה זיין צו זיין ביים הייליגן רבי'ן אויף ראש השנה, און האבן א גוט געבענמישט יאר, אמן.

נאכדעם האט דער ראש ישיבה שליט"א געזאגט דעם ניגון: "זכרנו לחיים, מלך חפץ בחיים, וזכרנו בספר החיים, למענה אלקים חיים".

ראש השנה: "מען טוט זיך וואס מען וויל און מען פארט זיך אויף אומאן..." - בשעת דער אמת איז פונקט פארקערט, דאס אז מען לערנט אויס די וועג פון תשובה מאכט אז מען זאל וועלן זיין גוט.

בחורים זאגן מיר דאס קלאר: "פאר איך בין אריין געקומען אין ישיבה בין איך געווען זייער רואני, איך האב געטראכט 'אונדאי זענען דא צדיקים, עס זענען דא ערליכע אידן, אבער איך בין שוין סיי ווי דערנאך, קען איך דאך טון וואס איך וויל', אבער היינט נאכ'ן הערן אזויפיל דרשות פון תשובה, קומט מיר א גאנצן טאג ארויף מחשבות אז איך קען דאך תשובה טון, עס פייניגט מיר יעדן טאג פון פריש יא צו גיין אין שול דאווענען שחרית, מנחה און מעריב..."

יעדער מענטש קען יעדן טאג אנהייבן פונדאסניי

דער הייליגער זחר (פרשת משפטים, דף צח). אויפ'ן פסוק (תהלים ב, ז) "אני היום ילדתיך" זאגט אז דאס גייט ארויף אויף א בר מצוה בחור, ער הייבט אן פונדאסניי, אזוי ווי ער איז היינט געבוירן געווארן, און דער רבי שיימט דאס אויס אויף יעדן

שְׁבַת קוֹדֶשׁ פֶּרֶשֶׁת עֶקֶב, מְבַרְכִים חוֹדֶשׁ אֱלוֹהִים, שְׁנַת תַּשְׁפ"ב לַפְּרִט קָטָן, אִיז דְּעַר
רֹאשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיט"א גְּעוּנֵעַן אִין שְׁטַעטל, קְרִית בְּרֶסֶלֶב - לִיבֶעֱרֵטִי יַע"א.

בִּי סְעוּדָה שְׁלִישִׁית הָאֵט דְּעַר רֹאשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיט"א פֶּאָרְגַעלֶעֲרֶנְט סֶפֶר הַקְּדוּשׁ
שִׁיחוֹת הַר"ן, סִימָן קכט.

אִים דְּעַר אִיבֶעֱרֵשְׁטֶער אַלִינִים אָפֶהִיטֵן
פֿון פֿגֶם הַבְּרִית, וּוִייל דִּי עֲבִירָה פֿון פֿגֶם
הַבְּרִית רַחֲמָנָא לְצַלָן קוּמַט נָאָר פֿון עֲצָבוֹת,
דְּעַר בִּיטְעֶרניש און דְּעַפֶּרֶסְטֵע, אַזוֹי ווִי מֵעַן
זַעַט אַז דִּי קְלִיפָה וואָס מֵאָכַט דְּעַם
מְעַנְטֵשׁ זִינְדִיגן מִיט דִּי עֲבִירָה ווערַט
אַנגֶּערוּפֶן 'לִילִית' וואָס דָאָס אִיז אַ לְשׁוֹן
פֿון יְלָלָה - ווִינֵעַן. דְּעַר רַבִּי טִיטְשֵׁט מִיט
דְּעַם אִוִים דִּי עֶרְשְׁטֶע פֶּסוּק פֿון דִּי
וואַכֶּעֲדִינֶע סְדֵרָה (דְּבָרִים י, יב): "וְהָיָה עֶקֶב
תִּשְׁמָעוּן ... וְשִׁמְרָה' אֶלְקִיךָ לְךָ אֶת
הַבְּרִית", אַז דִּי הֵיילִיגֶע חֻמִּים זאַגן (וּקְרָא
רַבֵּי יֵא. ז): "וְהָיָה' אִיז אַ לְשׁוֹן שְׂמִחָה, זאַגט
דְּעַר פֶּסוּק: "וְהָיָה" - אַז אַ מְעַנְטֵשׁ אִיז
פֿרִיילִך, דְּעַמְאַלֵט: "וְשִׁמְרָה' אֶלְקִיךָ לְךָ
אֶת הַבְּרִית" - וועט אִים דְּעַר אִיבֶעֱרֵשְׁטֶער
אַלִינִים אָפֶהִיטֵן פֿון פֿגֶם הַבְּרִית.

נֵאדָר זאַגט דְּעַר הֵיילִיגֶער רַבִּי (לְקוּשֵׁי מוֹהֲר"ן
חֶלֶק ב', סִימָן מה): "שְׁתַּכְּחָה פֶּשְׁעָדָם רוּצָה
לְפָנֶים בַּעֲבוּרָתוֹ יִתְבַּרַךְ", ווען מֵעַן הוּיבֵט
אַן דִינֵעַן דְּעַם אִיבֶעֱרֵשְׁטֵן, "אַזוֹי תַּכְּחָה הִיא
עֲבָרָה גְדוֹלָה פֶּשְׁיֵשׁ לוֹ עֲצָבוֹת, חֶס וְשָׁלוֹם",
אַז אַ גְרוֹיסֶע עֲבִירָה צו ווִין טְרוֹיעֶרִיג, "כִּי
עֲצָבוֹת הִיא סְטָרָא אַתְרָא (וְהָרַחֵם דָּף ע"א)",
וּוִייל טְרוֹיעֶער קוּמַט פֿון דִּי סְטָרָא אַתְרָא.

אַיִדְעַר דְּעַר רֹאשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיט"א הָאֵט
אַנגֶּעוּהוּיבֵן דְּעַם שִׁיעוֹר הָאֵט מֵעַן
נְעוּזוּנֵעַן דְּעַם נִיגוּן: "רְבוּנוּ שְׁלֵ עוֹלָם, הָאֵב
אוּיף מִיר רַחֲמֵנוֹת. הַעֲלֵף מִיר הַעֲלֵף מִיר,
הָאֵב אוּיף מִיר רַחֲמֵנוֹת. רְבוּנוּ שְׁלֵ עוֹלָם,
הָאֵב אוּיף מִיר רַחֲמֵנוֹת. אִיךָ ווִייל זִיין אַן
עֶרְלִיכֶער אִיד".

שִׁיחוֹת הַר"ן סִימָן קכט

דְּעַר רֹאשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיט"א הָאֵט
אַנגֶּעוּהוּיבֵן: דְּעַר הֵיילִיגֶער רַבִּי
זאַגט: עֶקֶב הַתְּנַבְרוֹת הַתְּאוּהָ הִירוּע,
דִּהִינֵן תְּאוּת הַמִּשְׁגָּל, הוּא רַק מַחֲמַת
עֲצָבוֹת וּמְרָה שְׁחוּדָה, ווען אַ מְעַנְטֵשׁ אִיז
בַּעֲצָבוֹת, דְּעַר בִּיטְעֶערט און דְּעַפֶּרֶסְט,
בְּרַעַנְט דָאָס צו עַר זַאל חֶס וְשָׁלוֹם
אַראַפֶּאַלֵן אִין דִּי בִיטְעֶערע עֲבִירָה פֿון פֿגֶם
הַבְּרִית. וְצָרִיכִין לְהַתְּנַבֵּר בְּכָל עֵז לְהִיּוֹת
אַדְ שְׂמִחַת תְּמִיד, מֵעַן דֶּאֱרַף זִיךְ שְׁטאַרְקֵן
מִיט אַלֶע כַּחוֹת צו ווִין פֿרִיילִך.

אַז אַ מְעַנְטֵשׁ אִיז פֿרִיילִך הֵיט אִים דְּעַר
אַיבֶּעֱרֵשְׁטֶער

הָאֵט דְּעַר רֹאשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיט"א נְעוּזוּנֵעַן:
דְּעַר רַבִּי זאַגט (לְקוּשֵׁי מוֹהֲר"ן חֶלֶק א',
סִימָן קסט) ווען אַ מְעַנְטֵשׁ אִיז פֿרִיילִך וועט

"והשם יתברך שונא אותה", דער אייבערשטער האט דאס פיינט.

דער יצ'ר הרע וויל איין זאך, אריין ווארפן דעם מענטש אין א דערביטערטקייט, אין א פארלויבנקייט, אין א יאוש, פדי דער מענטש זאל נאכדעם אראפ פאלן אין עבירות רחמנא לצלן. דערפאר דארף מען זיך שטארקן צו זיין פרייליך.

איך פריי זיך מיט מיינע מצות און מעשים טובים

מיט וואס זאל איך זיך פרייען? - אז איך בין א איד, איך היט שבת, איך פריי זיך מיט מיינע מצות און מעשים טובים וואס איך טו. די הייליגע תכמים זאגן (שמות רבה, פרשה כה, יב) "אם תזכו לשמר שבת מעלה אני עליכם פארו שמרתם כל המצוות שבתורה", ווער עם היט שבת איז אזוי ווי ער היט אפ די גאנצע תורה, "וואס חללתם אותה מעלה אני עליכם פארו חללתם כל המצוות", און אויב חס ושלום מען היט נישט שבת - איז אזוי ווי מען לייקענט בכל התורה כולה. א מענטש וואס איז פרייליך און איז אין א גוטע מוט, גייען אנוועק פון אים אלע תאוות און פראבלעמען.

זאגט דער הייליגער רבי ווייטער:

ואמר: אפלו בשנופלין לפעמים לתוך רפש וטיט, אפילו אז עם האט

זיך יא געמאכט, א מענטש איז אריין געפאלן אין א בלאטע פון עבירות, שקשה לו מאד לצאת משם, וואס עם איז שווער ארויס צו גיין דערפון, געבט דער רבי אן עצה: צועקן וצועקן וצועקן! זאל מען שרייען און שרייען און שרייען.

דער רבי האט גערעדט אין אידיש און רבי נתן האט אלעס אראפ געשריבן אין לשון הקודש, ווען עם קומט צו א גוטע שיחה, ברענגט עם רבי נתן אראפ אין אידיש אזוי ווי דער רבי האט דאס געזאגט. ואמר בלשון אשכנז בוז הלשון, אין אפלו אז מעפלט אין אה בלאטי אריין שרייט מען אין מע שרייט אין מע שרייט, והגביה ידיו קצת ולא אמר יותר, דער רבי האט אויפגעהויבן זיינע הענט און נישט געזאגט מער.

דער רבי געבט אונז דא אן עצה, וואס מען זאל טון ווען מען פאלט אריין אין א תאוה, אין עבירות רחמנא לצלן, אז מען זאל שרייען צום אייבערשטן.

דער ראש ישיבה שליט"א האט דאן געזונגען דעם ניגון:

ואפילו בשנופלין לתוך רפש וטיט, אסאך מאל פאלט מען אריין אין א בלאטע אין שמותי,

שקשה לו מאוד לצאת משם, ס'שווער ארויסצוקריכן פון דארט,

אָבער דער רבי געבט אונז אן עצה, ווי אזוי מיר זאלן מאכן א פליטה, אנטלויפן פון אלע עבירות, ס'איז דא אויף דעם נאר איין ברירה. מ'שרייט און מ'שרייט און מ'שרייט, מ'שרייט און מ'שרייט און מ'שרייט, העלף מיר טאטע, העלף מיר טאטע, נעם מיך ארום פון מיין בלאטע.

העלף מיר טאטע, העלף מיר טאטע, נעם מיך ארום פון מיין בלאטע.

זאגט דער הייליגער רבי ווייטער:

ואמר, דער רבי האט געזאגט, שלעגן המחשבות והבלבולים שמבלבלין לאדם בענין זה, שיהיה לצרה בשעתה (ברכות ט:) ולא יבלבל עצמו כלל כלל בענין זה לא קדם ולא אחר־כך, א מענטש זאל זיך נישט מבלבל זיין פון זיינע מחשבות און בלבולים, פארגעס וואס איז געווען, הייב אן פון יעצט.

דער רבי האט געזאגט (חיי מוהר"ן סימן תלו) בשעת א מענטש רעדט צום אייבערשטן, זאל ער זאגן: "היום אני מתחיל לדבק בך", רבוננו של עולם איך הייב אן פון יעצט; וואס איז געווען איז געווען, איך גיי פון יעצט זיין אן ערליכער איד, איך גיי פון יעצט אנהייבן צו קומען אין שול דאווענען שחרית, מנחה און מעריב.

שחרית, מנחה און מעריב איז די פינטעלע איד!

מען האט היינט געבענטשט 'חודש אלול', מען קומט שוין גענטער צום גרויסן יום הדין, מען דארף זיך שוין אויפנועקן. מען דארף שוין מאכן א חשבון הנפש: וואס טו איך דא? איך דריי זיך ארום א גאנץ יאר נאר כדי אויפצושטיין און לויפן צו די ארבעט!?

ווען עס גייט אריבער די פאר יאר, דער מענטש ווערט עלטער, כאפט מען זיך 'פארוועס האב איך געארבעט?' און 'פארוואס האב איך געארבעט?!' - מען דארף ארבעטן, מען דארף ברענגען פרנסה, אבער איך זאל צוליב דעם אוועק געבן מיין שחרית, מנחה און מעריב!?

אז עס קומט חודש אלול דארף מען אנהייבן צו טראכטן 'וואס טו איך דא? עס איז אריבער געגאנגען א גאנצע יאר, איך האב דאס ערלעדיגט און יענץ ערלעדיגט, אבער וואס לויף איך נאך? איך לויף נאך די בהמות!' (עין ספורי מעשיות

מעשה יא, מכן מלך וכן שפחה שנתחלפו), מיין בעל הבית, מיין ביזנעס איז מיר וויכטיגער פון דאווענען?! ווילאנג א מענטש איז נישט שטארק מיט שחרית, מנחה און מעריב האט ער נאך גארנישט אנגעהויבן צו טון, דאס איז די פינטעלע איד! עס קומט יעצט חודש אלול, לאמיר זיך דאס פארנעמען, איך גיי ווייטער ארבעטן, איך גיי ווייטער פארדינען געלט, אבער איך

וועל יעדן טאג גיין אין שול דאווענען
שחרית, מנחה און מעריב.

מיר, פאר מיין ווייב, פאר מייע קינדער,
פאר אידישע קינדער.

מעלק דיין קו אינדרויסקן פון בית המדרש!
עס זענען דא עסקנים וואס מאכן שיינע
קארטלעך חוזק צו מאכן פון די
מענטשן וואס קומען מיט זייערע
טעלעפאון'ס אין בית המדרש, זיי ווייזן
א בילד ווי א מענטש גייט צו צום עמוד
און האלט זיין קו געבן זיך, מענטשן
פרעגן אים: "דו ברענגסט אריין דיין קו
אין בית המדרש?!" ענטפערט ער: "דאס
איז מיין פרנסה, איך דארף עס לצורך
פרנסה!" אזוי איז עס גוטע קארטלעך.

מען דארף האבן אזויפיל רחמים אז אלעס
זאל גיין גוט פאר אידישע קינדער,
איך וויל נישט דערשרעקן און דערציילן
וואס גייט פאר אויף די וועלט, אבער
מען דארף אסאך בעטן. ווען איך קום
אין שול האב איך מיט קיינעם גארנישט,
אז איך וויל שמועסן וועל איך ארויס גיין
פון שול אלעס ערלעדיגן, אין שול קום
איך נאר צום אייבערשטן.

זייער פיין אז דו האסט א פרנסה, אבער
דו ביסט דאך יעצט געקומען אין
שול, פארנוואס ברענגסטו אריין דיין קו
אין שול? דא גייסטו מעלקן מילך?
פארנוואס ברענגסטו אריין דיין גאנצע אפּים
אין בית המדרש? מעלק דיין קו
אינדרויסקן פון בית המדרש, דו ביסט דאך
יעצט געקומען צום אייבערשטן!

הלואי זאלן מיר ענדיגן תהלים יעדע
וואך, און אז מען קען נישט ענדיגן
גאנץ תהלים, זאל מען כאטש זאגן 'אין
קאפיטל תהלים', און לערנען אביסל גמרא
און אביסל משניות.

איך קום אין שול נאר צום אייבערשטן
וואס האסטו פון דיין גאנצע געלט, אויב
דו קענסט נישט קומען אין שול
דאווענען איין תפילה אן זאגן און שרייבן
פאר דיין בעל הבית, ארבעטער,
מענעדזשער יעדע מינוט נאך א ווארט
און נאך א ווארט?! יעצט דאווען איך,
יעצט גיי איך בעטן דעם אייבערשטן פאר

דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן
פאלגן דעם רבי'ן, און אויב איך
בין אריין געפאלן אין בלאטע וועל איך
בעטן דעם אייבערשטן: "רבנו של עולם
נעם מיד ארויס פון מיין בלאטע",
"רבנו של עולם איך גיי שוין זיין גוט",
וועלן מיר זוכה זיין צו האבן א
געבענטשטע חודש אלול, מען זאל זיך
קענען גרייטן צו די הייליגע טעג אזוי ווי
עס דארף צו זיין.

דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן
פאלגן דעם רבי'ן, וועלן מיר האבן
א שיינע לעבן, אמן.

דְּעֵרְנָאָדָּה הָאֵם דְּעַר רֵאשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיטָא
 נְעוּזוֹנְגֵנְעֵן לְכַבּוּד שְׁבֵת מְבָרְכִים
 דְּעַם נִיגוֹן אוּיִף דִּי ווערְטֵער: "יְחַדְּשֵׁהוּ
 תְּקַדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ בֵּית
 יִשְׂרָאֵל בְּכָל מְקוֹם שְׁמַם. לְמוֹבָה וְלְבִרְכָה.
 לְשִׁשׁוֹן וְלְשִׁמְחָה. לִישׁוּעָה וְלְנַחְמָה.
 לְפִרְנָסָה מוֹבָה וְלְכַלְכְּלָה. לְחַיִּים מוֹבִים
 וְלְשָׁלוֹם. לְשִׁמּוּעוֹת מוֹבוֹת. וְלְבִשׁוּרֹת
 מוֹבוֹת. וְלְנִשְׁמִים בְּעַתָּם. וְלְרַפּוּאָה שְׁלָמָה.
 וְלְנְאוּלָה קְרוּבָה וְנֹאמֵר אָמֵן".

מִרְשֵׁת
רֵאָה

פרשת ראה

שבת קודש פרשת ראה, א' דראש חודש אלול, שנת תשפ"ב לפרט קטן, איז דער ראש ישיבה שליט"א געווען אין שטעטל, קרית ברסלב - ליבערטי יע"א.

פרייטאג צונאכטס ביים באטע האט דער ראש ישיבה שליט"א גערעדט הערליכע דברי התחזקות בענין זיין התקרבות צום רבי'ן און ראש השנה אין אומאן.

מען דארף זינגען זמירות

אינמיטן זמירות האט דער ראש ישיבה שליט"א מערער געווען די בחורים זיי זאלן מיט זינגען די זמירות, דער ראש ישיבה האט געזאגט פאר א חתן וואס איז געווען אין די זייט און געלערנט משניות: "באלד האסטו שוין חתונה; מען קען נישט יעצט זיין אין די זייט און לערנען משניות, מען דארף מיט זינגען זמירות".

אש"ר נתן מנוחה

דער ראש ישיבה האט געוונגען דעם ניגון אויף די ווערטער (אינמיטן כל מקדש): "ברוך השם אשר נתן מנוחה לעמו ישראל", און געזאגט: דאס זענען זייער שיינע ווערטער, מען זאגט פאר'ן אייבערשטן: ברוך השם, שבת אייבערשטער, אשר נתן מנוחה, אז דו האסט אונז געגעבן, 'מנוחה' - האט אין זיך די אותיות פון רבינו'ס נאמען 'נחמן'.

'נתן' - איז מרמז אויף דער הייליגער רבי נתן, און 'אשר' - איז די ראשי תיבות פון מוהרא"ש'ס נאמען, רבי אליעזר שלמה.

עס זענען דא ניגונים וואס מען האט ליב וועגן דער טון איז שוין, נאכדעם זענען דא ניגונים וואס דער טון איז נישט עפעס אויסנאם שוין, אבער די ווערטער זענען זייער שוין, ווי צום ביישפיל דער ניגון: "בי טוב השם, ווייל דער אייבערשטער איז גוט", מענטשן גייען אויס ווען מען זינגט דעם ניגון, ווייל די ווערטער זענען זייער שוין. די זעלבע איז מיט דעם ניגון 'ברוך השם אשר נתן מנוחה לעמו ישראל', זענען די ווערטער זייער שוין.

דו האסט מיר געברענגט צום רבי'ן דער ראש ישיבה שליט"א האט געזאגט: ביי די סעודה האב איך געהאט א נאסט, מיין חבר דער מנהל ר' אברהם משה גרו יאיר איז געקומען צו מיר צו

די סעודות, ווייל ער האט די וואך געמאכט א ברית פאר זיין ניי געבוירן זון, און זיין ווייב איז אוועק געפארן זיך אפרוען.

ביים ברית האט ער מיך מכבד געווען מיט סנדקאות, איך האב אים געפרעגט: פארן וואס ביסטו מיך מכבד מיט סנדקאות? איינמאל ווען ער האט געמאכט א ברית ביי מוהרא"ש האט ער געפרעגט מוהרא"ש וועלכע פיבוד ער זאל מיר געבן, האט אים מוהרא"ש געזאגט: "יואל דארף נישט קיין פבודים", אויב אזוי פארן וואס ביסטו מיך מכבד? האט ער מיר געענטפערט: "איך טו עס אלס הקרת הטוב אז דו האסט מיר געברענגט צום רבי'ן".

מוהרא"ש דערציילט, עס איז געווען א ברסלב'ער חסיד וואס האט געמאכט א ברית פאר זיין קינד און ער האט מכבד געווען א פשוט'ער איד צו זיין סנדק, אלע האבן זיך געוואונדערט וואס האסטו מיט אים אז דו ביסט אים מכבד מיט אזא חשוב'ער פיבוד? האט ער געענטפערט: "ער האט מיך געברענגט מיין ערשטע מאל צום רבינ'ס ציון!"

מיר קענען נאר זען וואס עס טוט זיך דא אויף דער וועלט מיט אונזער הויז און קאר, וואס טוט זיך אויבן אין הימל קענען מיר נישט זען. נשמות וואלנערן זיך ארום הונדערטער יאר, מען ווערט מגלגל אין פרעש, הינט, קעץ און

מאקאשעס... אבער א מענטש וואס איז געווען ביים רבינ'ס ציון און געזאגט דעם 'תיקון הכללי' - איז מתוקן! דערפאר, איז נישטא קיין גרעסערע זאך פון ברענגען מענטשן צום רבי'ן.

ווער האט מיך געברענגט די ערשטע מאל קיין אומאן?

מיין זיידע, דער קארלסבורגער רב זכרונו לברכה האט מיר געברענגט צום רבי'ן מיין ערשטע מאל, ווען איך בין געווען א בחור פון פופצן יאר אלט. וואס איז געווען די מעשה? איינער פון מיין משפחה וואס איז שטילערהייט מקורב צום רבי'ן האט אנגעדייט פאר מיין זיידע א נסיעה צו מקומות הקדושים, כדי ער זאל אויך גיין קיין אומאן, מיר זענען געפארן ביי זייער אסאך מקומות הקדושים, אין גאנץ אוקריינע, ראמעניע, אונגארן און פולין. עס איז געווען זייער א שווערע נסיעה ווייל דעמאלט איז נאכנישט געווען קיין דושי פי עס, מען האט זיך געדארפט אפשטעלן ביי יעדע גאז סטאנציע פרעגן וואו צו פארן ווייטער, און רוב מאל איז דער ענטפער געווען אז מיר זענען היבש פארפארן...

אינטערעסאנט איז אז אפילו אלס בחור האב איך געהאט א מוהרא'דיגע געפיל אין אומאן און אין דעם תיקון הכללי, איך געדענק ווי פרייליך איך בין געווען א גאנצן וועג אז מען

פֶּאָרְט קיין אומאן, מיינע קאזינס האבן חוֹק געמאכט פון מיר, וואס ביסטו אזוי פרייליך מיט אומאן. [אנב, אויפ'ן וועג קיין אומאן האב איך געהאט א גרויסע נס, איך בין אריבער געגאנגען די גאס און א קאר איז געקומען צו פליען, עס האט אויסגעזען ווי דער קאר וועט מיר זיכער אראפ קלאפן, און אלע האבן שוין געמיינט אז עס איז שוין דערנאך, און עס איז געשען א נס, קיינער ווייסט נישט ווי אזוי, אז די קאר האט מיך נישט אראפ געקלאפט. מיין זיידע זכרונו לברכה האט גע'פסק'נט אז איך דארף גומל בענטשן, און פון דאן האט ער מיר נישט געלאזט גיין אליינס, ער האט מיר א גאנצן צייט אָנגעכאפט].

געווארן צום רבי'ן. מיינ טאטע זאל זיין געזונט האט במשך אפאר יאר געהאט א ישיבה אין בארא פארק, עס האבן דארט געלערנט צען פופצן בחורים, צווישן זיי האט דארט געלערנט מיינ חבר רבי יודל גרו יאיר. נאך זיין חתונה האט רבי יודל געוואוינט אין וויליאמסבורג און ער האט געדאווענט אין א בית המדרש וואס איז געבן מיינ הויז. רבי יודל איז א מענטש וואס עס ברענט אין אים צו העלפן אנדערע מענטשן, איך פלעג אסאך שמועסן מיט אים פון ניגונים און נאך זאכן.

חודש ניסן שנת תשס"ד

דער אייבערשטער האט מיר געהאלפן, בערך חודש ניסן שנת תשס"ד האב איך געטראפן רבי יודל אין בית המדרש ביינאכט, זאגט ער מיר: "איך האב פאר דיר א נייע ניגון, אן הערליכע ניגון אויף די ווערטער וואס מען זינגט ביי שלש סעודות 'יצוה צור חסדו'", ער האט עס געזונגען פאר מיר עטליכע מאל, איך האב זייער הנאה געהאט דערפון, איך האב אים געפרעגט, וואו קען מען הערן דעם ניגון? זאגט ער מיר: "עס איז דא דא א בית המדרש פון ברסלב'ער חסידים אויף ראבלינג. דארט זינגט מען עס ביי שלש סעודות, קום אריין, דארפסט נישט מורא האבן", איך בין אהין געגאנגען צו שלש סעודות, למעשה איז מיר בכלל נישט געפאלן די וועג ווי אזוי מען זינגט

ווי אזוי בין איך מקורב געווארן?

פריער בשעת די סעודה האבן מיר געשמועסט וויפיל מיר דארפן דאנקען דעם אייבערשטן אז מיר זענען אָנגעקומען צום רבי'ן, עס וואלט געקענט זיין פארקערט אז מיר זאלן זיין ערגעץ אנדערש און אנדערע מיטגלידער פון אונזער משפחה זאלן זיך מחנה זיין מיט'ן רבי'ן און בויען דעם שטעטל וכו', דער אייבערשטער האט געמאכט א נס אז איך בין דא, און איך האב אויך מקורב געווען מיינ חבר דער מנהל.

איך וועל איך אביסל דערציילן די השתלשלות ווי אזוי איך בין מקורב

דעם ניגון, מען האט עס געזונגען זייער שטעל, אבער עס האט מיר יא געפאלן די דיבורים וואס מען האט דארט גערעדט, איך האב זייער ליב געהאט דאס תמימות וואס איך האב דארט געזען. דערנוייל האב איך נאך גארנישט געוואקסט פון מוהרא"ש.

רבי יודל האט מיר מזמן לזמן אריין געשלעפט אינעם ברסלב'ער שטיבל. איך האב זיך זייער צוגעכאפט צו דעם בית המדרש, ווייל איך האב זיך בכלל נישט געפונען דאס פלאץ אין וויליאמסבורג, מיינע עלטערן וואוינען אין בארא פארק, א גאנצע וואך בין איך רוב טאג געווען אין בארא פארק אין קארלסבורגער פולל, שבת האב איך אויך אלץ געזוכט צו זיין אין בארא פארק, ווען איך בין געבליבן שבת אין וויליאמסבורג האב איך זיך אין ערגעץ נישט געטראפן דאס פלאץ, האב איך זייער הנאה געהאט פונעם ברסלב'ער שטיבל, ווייל עס איז געווען א קליינע רואינע בית המדרש פון אינגאנצן צען מענטשן.

זומער שנת תשס"ד

יענעם זומער האט מען מיר אנגעטראגן א מלומדות פאסטן אין א מוסד פאר די זומער וואכן. ויהי היום, א טאג פאר איך בין געפארן אין קעמפ, האב איך געטראפן אין אוינגוואר בית המדרש אין בארא פארק דעם גרויסן מפיץ ר'

... גרו יאיר. ער האט מיר געגעבן דעם ספר אשר בנחל חלק כו, איך האב עס מיט גענומען אין קעמפ און איך האב זיך זייער מתיה געווען דערמיט.

שפעטער האט ער מיר דערציילט, אז א טאג פארדעם האט אים מוהרא"ש געזאגט: "מארגן זאלסטו גיין הפצה אין אוינגוואר בית המדרש, ווייל דארט זענען דא אינגעלייט וואס פארן יעצט ארויס אין קאנטרי און זיי דארפן חיזוק!"

ראש השנה שנת תשס"ה

נאך קעמפ בין איך ווייטער געקומען דאווענען אין היכל הקודש, ביו צוויי וואכן פאר ראש השנה, ווען מען האט אנגעהויבן צו רעדן נאכאמאל און נאכאמאל פון זיין ראש השנה אין אומאן, האב איך נישט געקענט געמען די לחץ פון הערן ווי מען רעדט פון אומאן, ווייל איך האב פארשטאנען אז איך קען נאכנישט פארן קיין אומאן, האב איך אויפגעהערט צו קומען אהין דאווענען פון צוויי וואכן פאר ראש השנה ביו נאך ראש השנה.

איך דאנק דעם אייבערשטן אז איך בין טאקע נישט געפארן יענעם יאר קיין אומאן, ווייל ווען איך וואלט יא געפארן, וואלט איך נישט געקענט אויסהאלטן אלע מניעות וואס איז אריבער אויף מיר, און

עמין וואלטס נישט געווען אין היכל הקודש. מותרא"ש'ס ארבעט וואלט נישט גענאנגען לאבוד, אבער עמין וואלטס נישט געווען אין היכל הקודש און עס וואלט נישט געווען קיין מוסדות און קיין שטעטל וכו' וכו'.

ווינטער שנת תשס"ה

נאך ראש השנה בין איד ווינטער געקומען דארט דאווענען. ווינטער שנת תשס"ה האב איד אנגעהויבן צו טרעפן מותרא"ש, מותרא"ש פלעגט קומען יעדן 'מוצאי שבת מברכים' צו מלוה מלכה אין וויליאמסבורג. איד האב געזוכט וואו איד קען משמש זיין א צדיק, איד האב אנגענאסן זיין בעבער וכו'.

די ערשטע צוויי מאל איז מיר עס געווען זייער שווער, איד האב געהאט אביסל חלישת הדעת, ווייל איד האב געמיינט אז אן ערליכער איד דארף זיין א בטלן וואס ווייסט נישט וואו מען גייט, און מען דארף אים אנכאפן וכו', און דא זע איד ווי מותרא"ש איז גארנישט קיין בטלן, ער גייט אליינס, קיינער כאפט אים נישט אן, איד האט מותרא"ש געהאט א האנט זיינער, און איד בין אויפגעוואקסן מיט דעם אז א חסיד'ישער איד גייט נישט מיט א האנט זיינער. איד האב זיך זייער געוואונדערט, דאס איז מותרא"ש? ער איז דער בעל מחבר פונעם פלאם פייער 'אשר בנחל', וואס

ברענגט מיר צו דביקות בהשם און בענקען צום אייבערשטן?

נאך די ערשטע מלוה מלכה אין וויליאמסבורג בין איד צוגענאנגען צו רבי יצחק שליט"א, און איד האב אים געפרעגט, ווי אזוי קען זיין, אויף די אינגעלייט פון בית המדרש זע איד ווי זיי לעבן מיט'ן אייבערשטן, אבער אויף מותרא"ש זע איד גארנישט עפעס אויסנאם, אפילו די דיבורים וואס מען רעדט דא ביי שלש סעודות איז מער פייערדיג פון די דיבורים וואס איד האב יעצט געהערט פון מותרא"ש. האט ער מיר שוין מסביר געווען, אז דער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א', סימן קמ) אויפ'ן פסוק (איוב לו, ז): "בגד כל אדם יתהום לדעת כל אנשי מעשהו", אז דעם צדיק אמת קען מען נישט משיג זיין, אויפ'ן צדיק האט מען אסאך קשיות, נאר דורך זיינע מענטשן וואס זענען מקורב צו אים קען מען אביסל פארשטיין דאס גרויסקייט פונעם צדיק, דער צדיק איז אזוי ווי א זיגל וואס די אותיות זענען אריין געקריצט פארקערטערהייט, מען קען גארנישט לייגען וואס דארט שטייט, אבער אז מען זיגלט אראפ די אותיות דעמאלט קען מען לייגען די אותיות וואס זענען אריין געקריצט אינעם זיגל, דאס איז פשט אין פסוק, "בגד כל אדם יתהום", דער צדיק איז אזוי ווי א זיגל, "לדעת כל אנשי מעשהו", דורך זיינע מענטשן קען מען זען ווער דער צדיק איז.

ראש השנה שנת תשס"ו

למעשה האב איך געזען ווי זאכן ריקן זיך, מוהרא"ש ברענגט מיר צום אייבערשטן, האב איך אינמיטן יאר געזאגט פאר מיין ווייב תה'ן אז מיט'ן אייבערשטן'ס הילף פאר איך קיין אומאן דעם קומענדיגן ראש השנה! מיין ווייב האט מיר געזאגט אז זי האט נישט קיין שום פראבלעם אז איך פאר, נאר "איך" זאל מעלדן פאר אירע עלטערן אז איך פאר, און אזוי האב איך געטון.

ווען איך בין געווען אין לופטפעלד האב איך געהאט שרעקליכע מניעות, איך האב מורא געהאט אז איך וועל עס נישט קענען בייקומען, האב איך געבעטן פון צוויי חברים, אויב זיי זעען ווי איך וויל צוריק גיין, זאלן זיי מיר אנבאפן און ארויפמראגן אויפ'ן פליגער, און איך האב זיי געגעבן מיין פאספארט.

איך בין ארויף אויפ'ן פליגער צוזאמען מיט מיין חבר דער מנהל. א נאנצן וועג האבן מיר געדאנקט דעם אייבערשטן, מיר האבן געפלאקערט און געברענגט אז מיר פארן קיין אומאן!

פונעם לופטפעלד קיין אומאן זענען מיר געפארן אין א קאר מיט נאך איינעם א משפיע אין ברוסלב וואס פארט שוין יארן קיין אומאן, איך געדענק ווי עס איז אונז געווען א וואונדער צו זען

ווי יענער איז געפארן מיט א טריקנקייט, און מיר האבן א נאנצע וועג געשפרינגען: "מען פארט קיין אומאן", "מען פארט קיין אומאן"...

אין אומאן האב איך ווייטער געהאט זייער שווערע מניעות פון מיין משפחה, איך האב זייער געוויינט. אויך ווען איך בין צוריק געקומען נאך ראש השנה איז געווען זייער שרעקעדיגע מניעות.

יעדער איינער האט מניעות

מען דארף וויסן אז יעדער איינער האט מניעות, נאר ווילאנג די מניעות זענען פון מענטשן פון אינדרויסן, טאטע, מאמע, שווער, שוויגער, זיידע און באבע, איז עס נאך גרינג איבער צו קומען, אבער ווען די מניעות זענען פונעם מענטש אליינס, דער מענטש ווערט אפגעקילט וכו, און וויל שוין נאר פארן קיין אומאן ווייל ער שעמט זיך פון די חברים וואס וועלן אים פרעגן: "דו ביסט דא געבליבן?!" - אויף דעם דארף מען שוין אסאך בעטן דעם אייבערשטן: "הייליגער פאשעפער העלף מיר, איך וויל פלייבן מקורב צום רבי'ן, איך וויל געדענקען וואס דער רבי געבט מיר, דער רבי ברענגט מיר צום אייבערשטן, דער רבי עפנט מיר די אויגן אז איך קען רעדן צום אייבערשטן".

מוהרא"ש פלעגט זאגן: "מיין התקרבות איז גארנישט אפגעקילט, איך

ווען דער רבי איז אנגעקומען קיין ארץ ישראל ערב ראש השנה שנת תקנ"ט, האט די שיף געאנקערט אין חיפה, אנטקעגן הר הרמל, נעבן די מערת אליהו - דעם הייל וואו אליהו הנביא האט זיך באהאלטן פון די עוברי הבעל, דארט האט ער אויסגעשרינגן פאר אלע געצן דינער (מלכים א' יח, לט): "ה' הוא האלקים!" חול המועד סוכות איז דער רבי אריין אין 'מערת אליהו', דער רבי האט געזאגט: "איך האב זיך אויסגע'משל'ט ווי אליהו הנביא איז דא געשטאנען און געמאכט התבודדות". מען זעט פון דעם וואס איז די זאך פון אליהו הנביא; מענטשן ווילן זוכה זיין צו הויכע זאכן, צו גלוי אליהו, צו רוח הקודש, צו התפשטות הנשמיות, זאגט אינז דער רבי, 'טוין' וואס אליהו הנביא האט געטון, איז גרעסער פון 'ען' אליהו הנביא, וואס האט אליהו הנביא געטון? אליהו הנביא האט גערעדט צום אייבערשטן; דאס איז גרעסער פון 'גלוי אליהו'.

קומען צום רבי'ן אויף ראש השנה

דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן צעברעכן אלע מניעות און קומען צום רבי'ן אויף ראש השנה. די גאנצע זאך פארוואס מיר פארן ראש השנה צום רבי'ן איז נאר צו זוכה זיין צו טהרת המוח והמחשבה, אינדרויסן קען מען נישט זען וואס עס טוט זיך אין א מענטשנ'ס מוח, אין די קליינע קעפעלע, מען קען

האב היינט - ביי די פינג און זיבעציג יאר - דעם זעלבן ברען וואס איך האב געהאט דעם ערשטן טאג וואס איך האב געהערט פונעם רבי'ן! דאס איז א גרויסע מדרגה, א מענטש זאל בלייבן מיטן זעלבן ברען אזויפיל יארן. איך בעט פונעם אייבערשטן: "הייליגער באשעפער העלה מיר איך וויל פארן היי יאר צום רבי'ן אויף ראש השנה מיט די זעלבע ברען און חשק וואס איך בין געפארן מיין ערשטער יאר, שנת תשס"ו".

וואס איז גרעסער פון גלוי אליהו?

מען טאר נישט פארגעסן דעם געפיל ווען מען האט געהאט דעם ערשטן מאל וואס מען האט געהערט פון די עצה אז איך קען רעדן צום אייבערשטן, איך קען שמועסן מיטן אייבערשטן, איך קען אלעס דערציילן פארן אייבערשטן.

דאס איז דאך אזא מתנה; וואו דו ביסט קענסטו רעדן צום אייבערשטן, ווען איך בין אין בעט, ווען איך כאפ א שפאציר, - קען איך רעדן צום אייבערשטן, און אפילו בשעת'ן דאווענען קען איך רעדן צום אייבערשטן, צום ביישפיל, פרייטאג צונאכטס ווען איך דאווען פארן עמוד און דער עולם זינגט 'ושמרו', וואס קען איך יעצט טוין? - איך רעד צום אייבערשטן! אין וואס זאל דער עולם טוין ווען דער בעל תפלה זינגט 'ושמרו'? זיי קענען איך רעדן צום אייבערשטן!

אויסקוקן ווי א חסיד'ישער איד וכו', און מען איז אנגעפילט מיט שלעכטע געדאנקען רחמנא לצלן.

דער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א', סימן ריא): "מה שהעולם נוסעין על ראשי השנה לצדיקים", דאס וואס די וועלט פארט אויף ראש השנה צו צדיקים, "כי עקר המתקת הדינים אינו אלא על ידי קדשת וטהרת המחשבות, כי שם שרשם. (במו שפתוב) (במובא בזהר): כלא במחשבה אתבררו (עין זהר פקודי רנד)", איז ווייל מיט דעם וואס מען האט א ריינעם מוח איז מען ממתיק אלע דינים. "ואי אפשר לבוא למחין זבים אלא על ידי התקשרות לצדיקים, (במובא) (במו שפתוב) בזהר: "ויקח משה את עצמות יוסף", משה הוא בחינת מחין, ויוסף הוא בחינת צדיק, הינו שאין שלמות למחין אלא על ידי התקשרות לצדיקים", און מען קען נישט זוכה זיין צו ריינע מחשבות, צו א קלארע מוח, נאר דורך זיין מקושר צו צדיקים. "וראש השנה הוא מקור הדינים של כל השנה, וצריך לטהר את מחשבתו כדי להתתיקם, ובשביל זה נוסעין לצדיקים, כדי לזכות לקדשת המחשבה", דעריבער פארט מען אויף ראש השנה צו צדיקים, ווייל ראש השנה שרייבט מען דאך אפ אלע דינים פאר'ן גאנצן יאר, און אז מען איז ראש השנה ביי א צדיק, באקומט מען א ריינע מחשבה, און אזוי איז מען ממתיק די דינים פאר'ן גאנצן יאר.

דער ברסלב'ער רב - רבי אהרן, איז געקומען צום רבי'ן פאר דעם לעצטן ראש השנה פון רבי'ן - שנת תקע"א - פּרעגן וואס ער זאל טון וועגן זיין אין אומאן אויף ראש השנה, ער האט געזאגט פאר'ן רבי'ן אז די ראשי קהילה זאגן אים אז ער קען נישט אוועקפארן, ער טאר זיי נישט איבערלאזן וכו', און אייב ער וועט אוועק פארן אויף ראש השנה וועט ער פארלירן זיין פרנסה וכו'. האט אים דער רבי געזאגט ער זאל נישט קומען, און אזוי האט ער געטון, ער איז נישט געקומען.

ווען רבי נתן האט געהערט דערפון, אז ער איז נישט געקומען ווייל דער רבי האט אים געזאגט: "קום נישט", האט ער אים געזאגט: "אפילו דער רבי זאל נעמען א דראנג (א דיקע האלץ) און מיד אוועק טרייבן - וואלט איך אויך נישט אוועק גענאנגען".

אזוי אויך האט רבי נתן אמאל געזאגט פאר ר' ליפא: "וואו ביסטו אנטלאפן, פאר וואס ביסטו אוועק פון הייליגן רבי'ן? עמנו הייתם?" האט אים ר' ליפא געזאגט: "דער רבי האט מיד פארשעמט", זאגט אים רבי נתן: "ליפא! פון אזא רבי גייט מען אוועק?! זאל דער רבי נעמען א דראנג און מיד שלאגן - וועל איך אויך נישט אוועק גיין", ווייל ווען מען מאכט זיך א חשבון, מען איז זיך מתבודד -

קומט אױם אזױ פֿון אזא רבי וועל איך קױנמאל נישט אױעק גױן, אפילו ער וועט מיך שמייסן מיטן דראנג.

און נאך א יאר און איך זאל גארנישט אויפטון.

מאכט זיך נישט גאריש, שרעקט זיך נישט פון דעם חבר און יענער חבר, וואס דער וועט זאגן און וואס יענער וועט זאגן, מיר וועלן קומען צום ציון און בעטן דעם רבי'ן: "רבי, איך בין געקומען צו דיר ווייל איך וויל דו זאלסט מיך מתקן זיין", "רבי, געב מיר א שידוך", "רבי, געב מיר א זיסע לעבן", "רבי, איך וויל אנהייבן לעבן מיט תכלית, עם זאל נישט אריבער גיין נאך א יאר

א סגולה בדוק ומנוסה מותרא"ש זאגט, א סגולה בדוק ומנוסה צו זיין ביים רבי'ן ראש השנה אין אומאן; לערנען די תורה וואס רעדט פון פארן צו צדיקים אויף ראש השנה, עם איז א קליינע תורה אין ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ריא, און זאגן די תפלה פון ליקוטי תפילות סימן עו - יעדן טאג; דאס איז א סגולה בדוק ומנוסה צו זיין ביים רבי'ן אין אומאן ראש השנה."

ה. מיר פרענען עם דא אראפ:

ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ריא: מה שהעולם נוסעין על ראש השנה לצדיקים, כי עקר המתקת הדינים אינו אלא על ידי קדשת וטהרת המחשבות, כי שם שרשם. (כמו שכתוב) (במובא בזהר): בלא במחשבה אתגררו. ואי אפשר לבוא למחין זבים אלא על ידי התקשרות לצדיקים, (במובא) (כמו שכתוב) בזהר: ויפת משה את עצמות יוסף, 'משה הוא בחינת מחין, ויוסף הוא בחינת צדיק', הינו שאין שלמות למחין אלא על ידי התקשרות לצדיקים. וראש השנה הוא מקור הדינים של כל השנה, וצריך לטהר את מחשבתו כדי להמתיקם, ובשביל זה נוסעין לצדיקים כדי לזכות לקדשת המחשבה.

ליקוטי תפילות סימן עו: יהי רצון מלפניך ה' אלוקינו ואלקי אבותינו, שתעבני ברחמיך הרבים לילך ולנסע לצדיקים אמתים על ראש השנה, ולהיות מקשר תמיד לצדיקים אמתים, ועל ידי זה אופה לקדש את דעתי ומחשבותי בקדשה גדולה. ותחמל עלי במלתה הגדולה, ותדוה בעורי ותצילני מכל מיני מחשבות רות ומכל מיני פגם הדעת שבעולם, ותהנני מאתך חכמה דעה בינה והשכל, ותפני מהרה לקדשת המחשבה בשלמות באמת. וברחמיך הרבים תמתיק ותבטל כל הדינים מעלינו ומעל כל עמך בית ישראל מעתה ועד עולם. ונזכה לקבל קדשת ראש השנה עלינו וצדיקי אמתים, ולתקן כל התקונים שצריכין לתקן בראש השנה שהוא מקור הדינים של כל השנה. ותהיה מחשבתנו קדושה וטהורה תמיד, ובפרט בראש השנה הקדוש.

אנא רחום, ברחמיך הרבים תרחם עלינו ותהננו או לקדשת המחשבה ביותר, ותשמרנו ותצילנו שפא יעלה אז על מחשבתנו שום מחשבה זרה וחיצונה כלל, רק בשמך נגיל כל היום באימה וביראה בקדושה ובטהרה גדולה, במחשבות קדושות וזכות וצחות בתכלית הזכות והבהירות, עד שנוכח בלב התקשרות הצדיקים האמתים לתקן ולברר כל הברורים בראש השנה, לברר כל ניצוצות הקדושה מעמקי הקלפות, ולהמתיק ולבטל כל הדינים שבעולם מעלינו ומעל כל עמך בית ישראל, וימשך עלינו

דָּעַר אֵיבְעֵר־שִׁמְעֵר זֶאֵל הֶעֱלֵפֵן מִיר זֶאֵלֵן
 זֹכְבָה זֵיין צו פֶּאָלֵגֵן דָּעם רַבִּין,
 וועלן מִיר זֹכְבָה זֵיין צו זייער שײַנע זאַבן,
 אָמֵן.

אך טוב וחסד וישועה ורחמים גדולים "מראשית השנה ועד אחרית שנה". ותכתבנו ותחתמנו אז לחיים טובים ארבים ולשלום, לחיים אמתיים, חיים שיש בהם וראת שמום, חיים שגובה בהם לשמר מצותיה ולעשות רצונה באמת ובלב שלם, ולתקן כל מה שפגמנו מעודנו עד היום הזה, ותשפיע עלינו פרנסה טובה ורחמים וחיים ושלום וכל טוב.

רבנו של עולם, אתה יודע גדל החיוב לנסע על ראש השנה לצדיקים אמתיים, וגם אתה יודע את עצם רבוי המניעות שמתגברים על זה מכל הצדדים. חומל דלים, חוס וחמל עלינו ועורנו וזכנו לשבר כל המניעות, והורנו הרב והדריבנו באמתה ולמדנו, שגובה לילה ולנסע לצדיקים אמתיים על ראש השנה, באופן שגובה עליהם לקדשת המחשבה באמת. כי אתה יודע שעכשיו בעוקבות משיחא, עקר סמיכתנו וישועתנו הוא רק על ימי ראש השנה הקדושים, אשר בהם אנו נשענים להתקרב אליה, ולהמשיך אלקותה ומלכותה עלינו מראש השנה על כל השנה בזה. ואנחנו לא נדע מה נעשה בימי ראש השנה הקדושים, ואיך לרצות אותה או פראוי. שגובה להמליכה עלינו באימה וביראה, ואיך לעמוד כנגד כל השונאים והמקורנים לסתם פי מסטינו ומקטרינו, כי אם בזכות נכת הצדיקים אמתיים, עליהם אנו נשענים ובהם אנו סמוכים, כי הם יתקמו לפנינו ויכניעו ויפילו כל שונאינו ורודפינו, וימשיכו עלינו קדשת ראש השנה בשלמות, על פן רחם עלינו למען שמה, והיה בעורנו שגובה לשבר כל המניעות ונזכה לבא לצדיקים אמתיים על ראש השנה, ולהתקשר אליהם באמת ולזכות לקדשת המחשבה בשלמות עליהם, ונזכה להמתיק ולבטל כל הדינים ולהמשיך עלינו חסדים טובים, ותזכנו לחביר ולדעת רוממותה וממשלתה עלינו, ותמלך עלינו בכבודך מהרה, "יודע כל פעול כי אתה פעלתו. ובין כל יצור כי אתה יצרתו, ויאמר כל אשר נשמה באפו, ה' אלקי ישראל מלך ומלכותו בכל משלה", ותמהרנו ותקדשנו בקדשתה העליונה מעתה ועד עולם, אמן סלה.

שֶׁבֶת קוֹדֵשׁ פֶּרֶשֶׁת רֵאָה, א' דְּרָאשׁ חוֹדֵשׁ אֱלוֹל, שְׁנַת תּשפ"ב לְפָרֶט קָטן, אִיז דְּעַר רֵאשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיט"א גְּעוּוּעַן אִין שְׁטַעטל, קרִית בְּרֶסֶלֶב - לִיבֶעֱרֵטִי יע"א.

אִינְדֶּרפֶּרִי נֶאכ'ן דֶּאָווענען בֵּימִים 'קִידוּשָׁא רַבָּא' הָאט דְּעַר רֵאשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיט"א מִמְּשִׁיךְ גְּעוּוּעַן דְּעַם שִׁיעוּר אִין סֶפֶר הַקְּדוּשׁ 'סִפּוּרֵי מַעֲשִׂיּוֹת', מַעֲשֵׂה יב, מִבְּעַל תַּפְּלָה.

דוּרְךְ דְּעַם וועט עֲמִיץ קענען בֵּיישְׁמִיין קעגן דְּעַם גְּבוּר. בְּאַמַּת אִיז זײַן פּוֹנֵדָה גְּעוּוּעַן אַז דוּרְךְ דְּעַם וועג פון דְּעַם שְׁווערד וועלן זײ אַרויס גײַן פון זײַער תּאַוּדָה פון גַעלֵט.

דְּעַר רֵאשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיט"א הָאט פֶּאַרְגַּעלֶעֲרַנט דִּי מַעֲשֵׂה פון אִינְעווייניג. מִיר בְּרַענְגַען עִם דָּא אִין קוּרְצֵן:

דְּעַר מְמוֹנָה פון די אַוצְרוֹת פּוֹנַעם קעניג, דְּעַר גְּבוּר, דְּעַר בַּעַל תַּפְּלָה, דְּעַר חֶכֶם, דְּעַר מְלִיץ, דְּעַר אוֹהֵב נֶאֱמָן, און דִּי בַת מְלֶךְ זַענען גַענאַנְגַען אִינְאַיינעם אַויפּוֹכֵן דְּעַר קִינֵד פּוֹנַעם בַּת מְלֶךְ און אִירַע עֶלְטֶערן - דְּעַר קעניג און קעניגין, וואס זַענען פֶּאַרלוֹירן גַעוואָרן בַּשַּׁעֲת עִם אִיז גְּעוּוּעַן דְּעַר שְׁטַרַעם ווינט, און מען הָאט זײ נֶאֱכַנִישְׁט גַעפּוֹנַען.

יְסוּרִים וועקן אויף אַ מענטש

הָאט דְּעַר רֵאשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיט"א גַעוואָנט: דְּעַר וועג פּוֹנַעם שְׁווערד אִיז מְרַמֵּז אַז עִם הֵייבֵט אָן אִיבֶּער גײַן אויף אַ מענטש צִרוֹת און יְסוּרִים, דַּעמאַלֵט וועקט זיך דְּעַר מענטש אויף און גַעבֵט אַ טְרַאכֵט: 'וואוּ בֵּין אִיךְ אויף דְּעַר וועלֵט', דָּאס שְׁלַעפֵט אִים אַרויס פון זײַנע תּאַוּוֹת.

אִיךְ זַענען מיט זײ מיט גַענאַנְגַען עֲמִלִּיכַע עֲשִׁירִים פון די מְדִינָה פון די עֲשִׁירִים; ווייל דִּי מענטשן פון די מְדִינָה פון די עֲשִׁירִים הָאבן גַעבֶּעטן פון זײַער גײַער קעניג - וואס אִיז בְּאַמַּת גְּעוּוּעַן דְּעַר מְמוֹנָה פון די אַוצְרוֹת פּוֹנַעם קעניג - עַר זַאל זײ גַעבֵן אַן עֲצָה וואס צו טון מִיט'ן גְּבוּר וואס גײט אַרום אִינְנעמען מְדִינֹת אונטער זיך, הָאט דְּעַר מְמוֹנָה זײ גַעוואָנט: אִיךְ ווייס פון וואוּ דְּעַר גְּבוּר גַעמֵט זײַן פֶּתֵ, דְּעַרִיבֶּער וועל אִיךְ גײַן מיט עֵנֶק צו דְּעַם וועג וואס גײט צו דְּעַם שְׁווערד און

זַענען זײ אַנְגַּעקומען צו די מְדִינָה וואס דִּי מענטשן פון די מְדִינָה הָאבן זיך אַויסגַעקלִיבן אַז דְּעַר עִיקַר אִיז דְּעַר וואס עִסֵט גִישֵׁט קײן עִסן פון אַנְדֶּערַע מענטשן, און זײ הָאבן אַויפּגַענומֵען דְּעַר קִינֵד' פון די בַּת מְלֶךְ - אֵלֶס מְלֶךְ. זַענען זײ אַרײַן גַעקומען צו אִים און כֹּאמֵשׁ וואס עַר אִיז פֶּאַרלוֹירן גַעוואָרן אֵלֶס קלײַן קִינֵד, הָאט עַר זײ דַּעַרְקענט, ווייל עַר אִיז גְּעוּוּעַן אַ גְּרוֹיסֶער חֶכֶם. זַענען אַלֶע אַכֵט מענטשן גַענאַנְגַען אַויפּ'ן וועג אַויפּוֹכֵן דְּעַם קעניג און קעניגין.

דַּעַרְנָאָד זַעַנְען זײ אָנגַעקומַען צו די מְדִינָה וואס די מַעַנְטֶשן פון די מְדִינָה האָבן זיך אויסַגעקלִיבן אז דער תּבִלִית איז 'רְצִיחָה', און זײ האָבן אויפֿגענומַען די 'קַעניג'ן אַלס מלֶכָה. זַעַנְען זײ אַרײן גַעקומַען צו איר און זײ האָבן זיך דַעַרקענט אַיינער דעם צווייטן. עס איז גַעווען א גרויסע שְמַחָה, אָבער זײ האָבן נאָך גַעוויינט אז זײ האָבן נאָכנישט גַעטראָפן דעם קַעניג.

זַעַנְען זײ ווייטער גַענאַנגען אויפֿן וועג און זײ זַעַנְען אָנגַעקומַען צו די מְדִינָה וואס די מַעַנְטֶשן פון די מְדִינָה האָבן זיך אויסַגעקלִיבן אז דער תּבִלִית איז 'כְּבוֹד'. און זײ האָבן אויפֿגענומַען דעם 'קַעניג' אַלס מלֶךְ. זַעַנְען זײ אַרײן גַעקומַען צום 'קַעניג' וואס איז גַעוואָרן מלֶךְ אין דער מְדִינָה און זײ האָבן זיך דַעַרקענט אַיינער דעם צווייטן.

די שְמַחָה וואס איז דאַרט גַעווען - אז דער גאַנצער הייליגער קבוֹץ איז זיך שוין צוריק צוזאַמגעקומען - קען מען זיך נאָרנישט אויס'מַשְׁלֵן. מען האט שוין גַעטראָפן דער קַעניג, די קַעניגין, די בת מלֶךְ מיט איר קינד, דער מליץ, דער חֶכֶם, דער גבור, דער בעל תּפִלָּה, דער אוהב נאָמן און דער ממונה פון די אוצרות פונעם קַעניג.

די עֲשִׁירִים פון די מְדִינָה פון די עֲשִׁירִים זַעַנְען אויך דאַרט גַעווען, און זײ האָבן

נאָרנישט פאַרשטאַנען וואס דא טוט זיך, פאַרוואס איז יעדער דא פֿרייליך.

וואס איז יעצט דא דער שְמַחָה?

הָאֵט דער ראש ישיבה שליט"א גַעוואָנט: אַסאַך מאל זעט מען ווי מַעַנְטֶשן קומען אַרײן אין א בְּרֶסֶלְבֶּר שְׂמִיבֶל און זײ זַעַען ווי יעדער איז פֿרייליך, וואונדערן זײ זיך 'וואס איז יעצט דער שְמַחָה?' 'וואס טאַנצט מען דא?' - אזוי ווי מען זעט דא אין די מעשה, ווילאנג א מַעַנְטֶש איז ווייט פונעם אַמת, ער איז נאָך פאַר'נאַט'עט אין זײנע תּאַוֹת פאַרשטייט ער נישט וואס דער שְמַחָה איז ביים בעל תּפִלָּה און זײנע מַעַנְטֶשן.

דַּעַרְנָאָד איז דער בעל תּפִלָּה גַענאַנגען צו אַלע מְדִינֹת אויס צו רייניגן און מחזיר זיין בתּשובָה די אַלע מַעַנְטֶשן וואס זַעַנְען געליגן אין די אַלע שְׁלַעכְטַע תּאַוֹת.

דורך תּפִלָּה וְהַתְּבוּדוֹת וועסטו ארויסקיין פון אַלע תּאַוֹת

הָאֵט דער ראש ישיבה שליט"א גַעוואָנט: דאס איז פאַר אונז מורא'דיגע הַתְּחִזְקוֹת; מען זעט דא אז אפילו א מַעַנְטֶש איז שוין אַרײן גַעפאַלן אין סיי וועלכע כּתָּה פון די אויבן דערמאַנטע כּתוֹת ווי כְּבוֹד, רְצִיחָה, נִיאוֹף און גַעלֶט אָדער ער איז גַעבֶּעך אַרײן גַעפאַלן אין אַלע תּאַוֹת אַינאַיינעם רחֲמַנָא לְצַל, איז

נאכאלין דא א וועג פאר אים ארויס פון זיין שלעכטס, דער בעל תפלה קען דיה רייניגן, דער הייליגער רבי קען דיה רייניגן.

אז דו וועסט פאלגן דעם רבי'ן, דו וועסט נעמען די עצה פון 'תפלה והתבודדות', דו וועסט בעטן דעם אייבערשטן: "רבנו של עולם, איך בעט דיה הייליגער באשעפער, העלף מיר איך זאל ארויס גיין פון מינע שלעכטע מדות, העלף מיר איך זאל ארויס גיין פון מינע שלעכטע תאוות", וועסטו מיט די צייט ארויסגיין פון אלע תאוות און ווערן אינגאנצן אויסגערייניגט.

מען דארף נישט קיין חכמות אדער ספעציעלע דיבורים ווען מען רעדט צום אייבערשטן, מען קען רעדן צום אייבערשטן פשוט'ע דיבורים: "רבנו של עולם וואס וועט זיין מיט מיר? ווען וועל איך שוין זוכה זיין נאר צו טראכטן פון דיר? ווען וועל איך שוין לעבן מיט דיר? ווען וועל איך שוין ארויס גיין פון אלע נארישקייטן, ווען וועל איך שוין זוכה זיין דיה צו דינען?"

וואס מיינט שכל און דמיון?

דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א', סימן כה): "צריך כל אדם להוציא את עצמו מהמדמה", מען דארף ארויסגיין פון דמיונות, "ולעלות אל השכל", און צוקומען צו האבן שכל; מוהרא"ש איז

מסביר וואס הייסט מען זאל ארויסגיין פון דמיונות? כל זמן א מענטש טראכט נישט פונעם אייבערשטן, איז אלעס וואס ער טוט איין שטיק דמיון!

נישט נאר א מענטש וואס איז געבעד אריין געפאלן אין די נישט גוטע פיתות, נאר אפילו א מענטש וואס איז אן ערליכער איד, דאך ווילאנג ער לעבט נישט מיט'ן אייבערשטן, ער ווייסט נישט אז דער אייבערשטער איז מיט אים, ער קען דאנקען דעם אייבערשטן, ער קען איבערבעטן דעם אייבערשטן, און ער קען וויינען צום אייבערשטן, - ער שפירט נאכנישט די קלארע לויטערע אמונה, איז ער און א גרויסער דמיון.

אפילו איינער וואס האט שוין זוכה געווען צו מקורב ווערן צום רבי'ן, און העלפט אפילו בויען די שטעטל, מיינט נאכאלין נישט אז ער איז ביים שכל, ווייל שכל איז טראכטן פונעם אייבערשטן, רעדן צום אייבערשטן, זיך מתבודד זיין מיט'ן אייבערשטן, קרעכצן צום אייבערשטן, ווילאנג מען טוט דאס נישט - לעבט מען אין א גרויסער 'דמיון'.

אין די וועלט טייטשט מען דאס אויס אנדערש, מענטשן מיינען אז 'שכל' איז דער וואס קען געבן א בלינק מיט זיין אויג צו א חבר, אדער מאכן א ווערטל אויף איינעם אנדעם וואס יענער זאל באמערקן, און דער וואס איז א תמים, ער

גייט אנגעטון אנדערש ווי דיר, מיט לענגערע פיאות וכדומה - איז דער אינטערעסאנטער מענטש, אבער מוהרא"ש איז דאס מסביר אנדערש, אויב דו רעדסט צום איבערשטן האסטו חכמה און שכל, און אויב דו טראכט נאר פון זיך, "איך וועל האבן", "איך וועל זיין מעכטיג", "יעדער וועט וויסן פון מיר", - ביסטו טיף אין 'דמיונות'.

איינער וואס קומט פון אן אנדערע מדינה און גייט אנגעטון אינגאנצן אנדערש פון דיר, מיינט נישט אז ער איז מאדנע און האט נישט קיין שכל, פארקערט, ער איז א נאטורליכער גראדער מענטש, ווי דער פסוק זאגט (קהלת ז, כט): "עשה האלקים את האדם ישר", דער איבערשטער האט באשאפן א מענטש גראד, דער מענטש דינט דעם איבערשטן אויף זיין וועג. א מאדנער מענטש איז דער וואס מיינט אז ער איז געריבן און מאכט חזק פון אנדערע מענטשן.

דער קאך און פייער וואס מען זעט נישט דערציילט דער רבי ווייטער: דער מלך האט געזאגט צום גבור ווי אזוי מען קען דורך דעם וועג פונעם שווערד ארויס גיין פון די תאוה פון געלט. אז אויפ'ן וועג צום שווערד איז דא איין וועג אין דער זייט וואס פירט צו א בארג פון פייער, און פון די אנדערע זייט איז דא נאך א וועג וואס פירט צו א קאך וואס מען קאכט דארט אלע ערליי

מאכלים. עס איז נישטא קיין פייער אין דעם קאך, די עסן ווערן געקאכט דורך דעם פייער פון דעם בארג, און מען קען נישט זען - נישט דער בארג פון פייער און נישט דעם קאך.

עס איז דא א סימן צו וויסן וואו דער קאך איז, אז אויף דעם קאך שטייען פייגלעך און זיי פאכן מיט די פליגל, און דורך דעם צינדן זיי אן דעם פייער און פארלעשן דעם פייער.

דערפאר - זאגט דער קעניג צום גבור - זאלסטו פירן די מענטשן פון די מדינה פון די עשירים קעגן דעם ווינט פדי זיי זאלן שמעקן די גערוך פון די עסן פון דעם קאך, נאכדעם זאלסטו זיי געבן פון די עסן, וועלן זיי בודאי אוועק ווארפן די תאוה פון געלט.

מוהרא"ש איז מסביר (אין ספר נהרי אפרסמו) אז דער קאך גייט ארויף אויפ'ן צדיק אמת, פון אים גייט ארויס אלע גוטע עסן פאר די נאנצע וועלט, דעם צדיק'ס פייער פלאמט אויף די נאנצע וועלט, דעם צדיק'ס התחזקות איז מחזק די נאנצע וועלט. און מען קען נישט זען דעם קאך און פייער, פון אינדרויסן קען מען גארנישט אנזען אויפ'ן צדיק אז דאס איז א צדיק וואס איז מחזק די נאנצע וועלט.

בחיים חיותו איז מוהרא"ש זכותו יגן עלינו געווען זייער באהאלטן, ער

איז געווען ביי זיך אין א בעיסמענט אין בארא פארק, אזוי ווי א מענטש וואס זיצט אין א פארמאכטע הייל, ער האט געשריבן טויזנטער טויזנטער בריוון פאר בחורים און אינגעלייט פון אלע קהלות און קרייזן, אן א צאל מענטשן זענען דורך אים צוריק געקומען צום אייבערשטן און אפגעלאזט זייערע גארשיקייטן.

פונקט ווי א צווייטער, גאר דער חילוק איז אז זיין פנימיות איז גאר אן אנדערע ענין. דערפאר פלעגט מוהרא"ש שרייבן: "זיי זיך ווייטער מתנה מיט די ספרים, קונטרסים און דיבורים, עס פעלט נישט אויס צו קומען".

עס איז געווען מענטשן וואס האבן געשריבן בריוון פאר מוהרא"ש אז זיי ווילן קומען וואוינען אין בארא פארק צו זיין מיט מוהרא"ש פון דער זאגט, האט מוהרא"ש זיי צוריק געשריבן: "קום נישט אהער, בלייב מיט די ספרים און דיבורים, אז דו וועסט קומען קען זיין דו וועסט האבן חלישת הרעת". ווייל ווען מען קוקט אריין אין 'אשר בנחל' זעט מען ווי דער מחבר איז א ברענעדיגע צדיק, א שטיק פייער, און אז מען איז געקומען צו מוהרא"ש האט מען אויבנאויף גארנישט געזען פון איגדרויסן, (איגעווייניג איז געווען גאר אסאך צו זען, אבער סתם פון קוקן אויבנאויף האט מען גארנישט געזען).

פייגלעך שטייען אויפ'ן קאך און פאכן מיט די פליגל

וואס איז דער סימן וואו דער קאך איז? אז מען זעט ווי פייגלעך שטייען אויפ'ן קאך און פאכן מיט די פליגל, דאס גייט ארויף אויף די אלע הענט וואס שאקלען דעם תנועה: "מען האט נישט געהאלטן פון דעם", "מען האט נישט געהאלטן פון דעם", דאס איז דער סימן אז טאקע דא איז דער קאך, דא איז באהאלטן א פייער, א הייליגקייט, וואס שטעלט צו די אלע גוטע מאכלים פאר די וועלט.

אזוי ווי דער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן קטז): מענטשן זענען זיך שווער און זיי מיינען אז מען דארף דערקענען א צדיק פון איגדרויסן - פון זיין אנטון, פון זיין פנים וכו', אבער עס איז נישט אזוי, דער צדיק זעט אויס פון איגדרויסן

זענען גוטע זאך דארף אנקומען שווער דער רבי זאגט אז די פייגל וואס פאכן מיט די פליגל טוען צוויי זאכן, זיי צינדן אן דעם פייער און לעשן אויס דעם פייער. דאס גייט ארויף אויף די מניעות און שוועריקייטן וואס א מענטש גייט אריבער ווען ער וויל מקורב ווערן צום צדיק, אז מענטשן מאכן אזעלכע תנועות מיט די הענט אז מען האט נישט געהאלטן פון דעם, ביי געוויסע מענטשן ברענגט

דאס ער זאל שטערקער ווערן אויפגעפלאמט און שטערקער מקורב ווערן צום רבי'ן, און געוויסע מענטשן ווערן דורך דעם נתרחק פון רבי'ן.

מוֹתְרָא"ש פֿלעגט זאגן אז ער האט מקובל אז יעדע גוטע זאך דארף אנקומען שווער, און אויב א מענטש זעט א גוטע זאך קומט אים יא אן גרינג, דארף ער בודק זיין וואס דא גייט פאר, ווייל א גוטע זאך קומט נישט אן גרינג.

יעדע גוטע זאך וואס א מענטש וויל טון וועט ער האבן מניעות עס אויסצופירן. לאמיר געמען אלס ביישפיל ראש השנה אין אומאן; דאס פארן קיין אומאן אויף ראש השנה קומט אן פאר יעדן זייער שווער, עס איז נישטא אזא זאך עס זאל פאר איינעם אנקומען גרינג.

א אינגערמאן האט מיר געפרעגט אזא שאלה, ער האט לעצטנס געהערט דעם שיחה וואס מוֹתְרָא"ש האט געזאגט

(עיני פעולת הצדיק, סימן תתמ"ה) אז אנשי שלומינו פירן זיך שמחת תורה ווען מען מאנצט מיט די ספר תורה אין האנט, צו שווערן אז גלייך ווען מען וועט אנוועק גיין פון די וועלט, זאל מען גיין צום הייליגן רבי'ן - רבינו נחמן בן פינא זכותו יגן עלינו - פאר א תיקון. ער האט געוואלט מאכן דעם שבועה מיט דעם ספר תורה אין די האנט, אבער אזוי ווי זיין גאנצע קאפ און מוח טראכט יעצט נאר פון אומאן, ער וויל זייער קומען ראש השנה קיין אומאן און זיין ווייב לאזט אים נישט וכו', איז בטעות ארויס געקומען פון זיין מויל די ווערטער: "איך שווער אז איך גיי דאס יאר פארן קיין אומאן אויף ראש השנה", פרעגט ער מיר: "געוואלד! וואס טו איך דא? איך האב געשווארן א שבועה דאורייתא בנקיטת חפץ צו קומען קיין אומאן", איך האב אים געזאגט אז עס איז א שבועה בטעות, עס איז נישט געווען פיו ולבו שוין, דאס הייסט נישט קיין שבועה.

1. דער ראש ישיבה שליט"א שרייבט אין א בריוו:

בעורת ה' ותקרה, יום ר' פרשת וישלח, י"ג בכסלו, שנת תשפ"ג לפרט קמן לכתוב ... גרו יאיר

איך האב ערהאלטן דיין בריוו.

איך האב געהערט פון מוֹתְרָא"ש זכותו יגן עלינו, וואס האט געהערט פון ר' אליהו חיים רוזן זכרונו לברכה, וואס האט געהערט פון הצדיק רבי אברהם בן רבי נחמן זכותו יגן עלינו: "א זאך וואס קומט אן גרינג - איז מען הויש אפֿשר איז דאס פון די אנדערע זייט, די סטרא אהרא, ווייל א גוטע זאך קומט אן שווער".

דאס איז מוֹתְרָא"ש דינע הויז, (עצתו אמונה פרשת ויגש תשפ"ג, קונטרס 282)

אַשֶׁר הָיָה

פֿרשֶׁת רֵאָה

אַל יֵאָדָל

קִיט

דאס איז אַזאַ גרויסע און וויכטיגע זאך.
מוז דאס אַנקומען שווער.

משניות און תהלים

די זעלבע זאך איז מיט לערנען משניות.
יעדעס מאל מען וויל עפענען א משניות
הייבט מען אן טראכטן: 'יא', 'גיון', 'איך
וועל באלד לערנען'.

איך קומט אן שווער צו זאגן תהלים,
ווייל דאס זענען גוטע זאכן.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוה"ר, חלק
ב', סימן עג) אז מען זעט אין די טעג
פון אלול און עשרת ימי תשובה זענען
אלע עוסק אין זאגן תהלים, ווייל דאס
איז מסוגל צו תשובה. לאמיר האלטן א
קליינע תהלים אין טאש און יעדע איבריגע
מינוט זאגן אפאר קאפיטלעך תהלים.

שְׁלוֹם בַּיִת אִיז א גרויסע יסוד אין קדושה
צו האבן שלום בית איז די שווערסטע
זאך! אויב איינער קען זיך בארוקען:

"איך האב שלום בית", מיינט דאס אז
איינער איז ערליך, אדער איז דער מאן
אן ערליכער איד, אדער די ווייב אן
ערליכע פרוי, אדער זענען ביידע צוזאמען
ערליך, ווייל עס קען נישט זיין א קאפל
זאל האבן שלום בית, זיך ליב האבן, זיך
פארשטיין און הנאה האבן, נאר אויב
איינער איז ערליך, איינער שליינגט, איינער
איז מותר, איינער בייגט איין דעם קאפ,

אנב, מוה"רא"ש זאגט אז פרויען וואס
האלטן דאך נישט קיין ספרי תורה,
זאלן מאכן דעם שבועה שמחת תורה
ביי די 'מוזוה', מען לייגט ארויף די
האנט אויף די מוזוה און מען זאגט אז
גלייך ווען מען וועט אנוועק גיין פון די
וועלט, זאל מען גיין צום הייליגן רבי'ן
- רבינו נחמן בן פינא זכותו יגן עלינו
- פאר א תיקון.

זעט מען ווי אינגעלייט גייען אריבער
אזעלכע שוועריקייטן, מניעות און
עבובים צו קענען קומען קיין אומאן, זיי
וויילן אזוי שמארק קומען, און די ווייב
זאגט "דו פארסט נישט קיין אומאן!" וואס
זאלן זיי טון, מען קען דאך נישט צעברעכן
א שטוב צוליב דעם; ביי זיי איז דאס
דער מניעה.

ביי אנדערע איז די מניעה דער מענטש
אליינס, ער וויל נישט קומען קיין
אומאן ווייל עס איז א שווערע וועג, אדער
ווייל ער טראכט 'פארן וואס פעלט אויס
צו פארן'.

א טאטע האט מיר געבעטן: "איך וויל
מיין בחור זאל פארן קיין אומאן און
ער וויל נישט, איך צאל אויס דעם טיקעט
פארן ראש ישיבה און שלעפ מיין זון
קיין אומאן!" זיין מנהל, משגיח און
עלטערן אלע שטיפן אים שוין צו פארן
קיין אומאן, יעצט איז זיין מניעה ער
אליינס, אז ער וויל נישט גיין. וויבאלד

איינער האט אפגעמאכט: 'איך וויל גארנישט, גאר איין זאך - האלטן מיין שטוב, און איך גיי האלטן מיין שטוב פאר יעדע פרייז'.

איך מוז שמייכלען פֿרי מען זאל מיינען אז איך בין מסודר, אבער איך וויל צוריק מיין ערשטע ווייב מיט די קינדער."

האלטן א שטוב אז די קינדער זאלן האבן א טאטע מאמע איז טאקע זייער שווער, אבער דאס איז 'קדושה', דאס איז 'אייבערשטער'. אפילו זי קען נישט קאכן, זי קען נישט מאכן די בעט, זי טוט גארנישט, זי זיצט אויפ'ן קאנטש (סאפע) א גאנצן טאג מיט'ן טעלעפאן, זי שאפט, זי בעט געלט, געלט, געלט, - זוך אויף גוטס אין איר, קוק אויף איר גוטס, רעד מיט איר, שמועס מיט איר, געב איר גוטע ווערטער, וועט זיך אלעס טוישן צום גוטן.

דעות פון די לינקע וועלט כאפן זיך אריין מיט אביסל שכל זעט מען אז עפעס גייט דא זיין, עס קומט נישט קיין דריטע וועלט מלחמה מיט ביקסן און טאנקען, גאר אזוי ווי רבי נתן האט געזאגט אז 'פאר משיח וועט קומען וועט זיין א מלחמה ביי יעדן מענטש אין מח', מען וועט גיין אנגעטון מיט די שמרייכל, מיט די בעקימטשע, מיט די ווייסע זאקן, און מען וועט האבן נסיונות אין די אמנה.

דאס זעט מען שוין לידער ביים טיר, די דעות פון די לינקע וועלט כאפן זיך אריין צווישן אידישע קינדער. אנשטאט מען זאל לעבן אזוי ווי דער אייבערשטער האט באשאפן די וועלט, אז צוויי מענטשן וואס האבן חתונה, זאל איינער ארויסגיין פון זיין וועג פאר'ן צווייטן, איך בין גרייט צו העלפן מיין ווייב און מיין ווייב איז גרייט מיר צו העלפן, איך געב אנוועק מיין שלאף פאר איר און זי געבט אנוועק איר שלאף פאר מיר. אזוי האט דער אייבערשטער באשאפן די וועלט, דאס איז די וועג פון לעבן מאן און ווייב, און דאס איז די וועג פון הנאה האבן אינאיינעם, - כאפן זיך אריין די דעות פון די לינקע וועלט, מען זאל קוקן אויף זיך, אויף די אייגענע הנאות, "איך בין

איך בין געזיגן שעות מיט א אינגערמאן וואס האט זיך געוואלט גט', איך האב זיך געבעטן ביי אים: "גט זיך נישט; דו ליינסט צוגרינד דייע קינדער, ענדערש געם א ביקס, שים אויס דייע קינדער, דערנאך גט זיך..." ער האט מיר נישט געפאלגט און האט זיך גע'נט, ווייל ער האט גע'טענה'ט: "איך בין נישט מחויב צו ליידן צוליב מיינע קינדער", למעשה האט ער געמראפן א שידוך, שפעטער נאך א קורצע צייט קומט ער צו מיר וויינען בסוד סודות: "פארן וואס האב איך נישט געפאלגט דעם ראש ישיבה? איך האב נישט קיין געפיל צו מיין גייע ווייב,

אַשֶׁר הָיָה

פֿרשֶׁת רֵאָה

אַל יֵאָל

קכא

נישט מחויב צו ליידן פאר מיין ווייב",
און זי זאגט: "איך בין נישט מחויב צו
ליידן פאר מיין מאן".

ווען א פרוי קומט אן צו א טערעפיסט,
זאגט מען איר: "לאז אפ דיין מאן,
נעם דיין צייט וכו'", און פאר'ן מאן זאגט
מען: "לאז איר אפ", פאר די פרויען זאגט
מען אז די מענער זענען נישט קיין
נארמאלע מענטשן, און פאר די מענער
זאגט מען אז די פרויען זענען נישט
נארמאל. נאר ווער עס האלט זיך ביים
צדיק, ביים הייליגן רבי'ן, וועט בלייבן
מיט ערליכע דורות, ווייל דער רבי לערנט
אזויס די וועג פון לעבן ווי אזוי דער
אייבערשטער זאגט, מען זאל זיך העלפן
איינער דעם צווייטן, יעדער זאל ארויס
גיין פון זיין וועג פאר'ן צווייטן.

מחזק זיין די ווייב צו קומען צו די פרויען
צאמקום

עס איז וויכטיג פאר אינגעלייט זיי זאלן
מחזק זיין זייער ווייב צו קומען צו
די פרויען צאמקום, זי זאל זיך קענען
אביסל אנפילן מיט פרישע כחות. רוב
פרויען זענען ביינאכט אויסגעמוטשעט
און זיי קענען נישט טראכטן פון ארויסקיין
צו א שיעור, מען וועט ענדערש בלייבן
אינדערהיים און גיין שלאפן. מען דארף
איר מפתה זיין און מפיים זיין אז זי
זאל מסכים זיין צו קומען, זאג איר:
"עס איז גוט דו זאלסט גיין צו א שיעור,

דו וועסט דארט טרעפן חבר'טעס וכו'",
און דער מציאות איז אז די פרויען
קומען אהיים פון די צוזאמקומען פול
מיט כח, פול מיט בעטערי, פול מיט
ענערגיע און שמחה.

עס האט נישט מיט איר, דו דארפסט תשובה
טון!

אז דו קומסט אהיים נאך א טאג ארבעט
און דיין ווייב בלאזט, האט דאס
נארנישט צוטון מיט איר, דו דארפסט
תשובה טון! ווי דער רבי זאגט (לקישי
מזהר'ן, חלק ב', סימן פו), ווען א מענטש
זינדנט אין פגם הברית, ער קוקט עבירות
רחמנא לצלן, פארלירט ער זיין שידוך,
און אפילו איינער וואס האט שוין זיין
שידוך, ער האט שוין חתונה געהאט, וועט
זיך זיין ווייב קריגן מיט אים וכו'. אז מען
היט זיך נישט די אויגן, אדער אפילו מען
האט נאר אן אלטע פגם אויף וואס מען
האט נאכנישט תשובה געטון, ליידיט מען
פון די ווייב.

מן תשובה, זאג פאר'ן אייבערשטן: "איך
האב חרטה אויף מיינע זינד, איך
דארף נארנישט, איך גיי נישט צעברעכן
מיין שטוב, איך גיי האלטן מיין שטוב,
איך גיי רעדן שוין אינדערהיים".

דער ראש ישיבה שליט'א האט זייער
געוויינט: עס איז פחד פחדים;
אינגעלייט וואס גייען מיט שטריימל, ווייסע

זאָקן און אַ ווייסע װעסמל טראַכטן
מחשבות ניאוף אז 'דאס וואלט געווען
פאר מיר אַ בעסערע שידוך'... דער
הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א,
סימן רמב) אז ניאוף איז 'טמאת מת'!

אז דער אייבערשטער האט געהאלפן דו
האסט חתונה געהאט גיי אהיים לעב
מיט דיין ווייב, רעד צו איר שיין, קוק
נישט אויף אנדערע!

דו האסט פוטער אויפ'ן קאפ

די וואך האב איך געזאגט פאר אַ
אינגערמאן: "וואלט וויסן, אויב דו
וועסט נישט רעדן שיין צו דיין ווייב וועט
זי דוך איבער לאזן!" ווינקט מיר דער
אינגערמאן דערשראקענערהייט: "ששש,
צוויי בחורים הערן וואס דער ראש ישיבה
רעדט צו מיר", האב איך אים געזאגט:
וואס הערט מען?! באלד וועט מען עס
זען! וואס האסטו מורא אז אנדערע הערן,
באלד וועל איך עס זיי אויף זאגן, איך
זאג דאך עס פאר יעדן, אז דו האסט
אזוי מורא אז אנדערע וועלן הערן מיינט
אז דו האסט פוטער אויפ'ן קאפ, דאך
איך דיר דאס הערשט זאגן...

די זעלבע זאך איז געווען ביי מוהרא"ש
זכרוננו לברכה. מוהרא"ש פלעגט רעדן
ביי די שיעורים פון פארשידענע ענינים,
נאך יעדע שיעור זענען מענטשן אנועק
געגאנגען ווייל עס האט זיך זיי געדאכט

אז מוהרא"ש רעדט פון זיי ברבים,
מוהרא"ש מיינט זיי צו פארשעמען. באמת
האט מוהרא"ש בכלל נישט געמיינט
ספעציעל זיי, נאר וויבאלד דער מענטש
איז געווען געשלאגן אין אט די זאך פון
וואס מוהרא"ש האט גערעדט - האט זיך
אים עס אזוי געדאכט.

חלישת הדעת האט מיט'ן מענטש אליינס
עס איז געווען איינער וואס פלעגט זוכן
וואו ער קען מאכן מחלקת און אנועק
געמען מענטשן פון מוהרא"ש. איינער
האט מיר דערציילט אז יענער האט אים
געזאגט: "איך האב שוין מצליח געווען
אנועק צו געמען יעדן פון מוהרא"ש, אפילו
די נאנטסטע מענטשן, אויסער דער ראש
ישיבה". איך האב געוואוסט אז איך דאך
זיך זייער אכטונג געבן פון יענעם, איך
האב געהאט אסאך מעשיות מיט יענעם.

איינמאל איז אים בייגעפאלן א פלאן ווי
אזוי מ'דז צו מסדר זיין וכו',
האט ער אריין געלייגט אין א צייטונג
וואס איז פול מיט לשון הרע און רבילות
וכו', וואס מיט געלט קען מען דארט
אריין לייגן וועלכע נייעס מען וויל אפילו
לייגט און הוצאת שם רע וכו', אז
מוהרא"ש האט געהאלטן א דרשה אז
איך זאל איבער געמען, און עס איז אריין
אין דעם צייטונג. יענער האט עס געברענגט
פאר מוהרא"ש פאר'ן ליל שישי שיעור
און געוויזן: "קוק וואס דער ראש ישיבה

אשר היה

פרשת ראה

אל יואל

קנג

שרייבט אין די צייטונגען אז ער גייט איבער נעמען.

שרייבער געשריבן. מוהרא"ש האט מער גארנישט גערעדט צו מיר יענע נאכט.

איך האב געהאט א נס אז א אינגערמאן האט מיר גערופן אינמיטן טאג דערציילן איבער דעם נייעם אינעם צייטונג. איך האב פארשטאנען אז עפעס ווארט אויף מיר פון מוהרא"ש, איך בין ארויס שפאצירן און געוויינט צום אייבערשטן. ביי יענע שיעור האט מוהרא"ש גערעדט זייער שארף בתוך הדברים: "קומט א אינגערמאן א מחוצף און טראכט ווען וועל איך שוין קענען איבער נעמען מיין רבי' וכו'", איך האב א גאנצן צייט געבעטן דעם אייבערשטן: "רבנו של עולם איך גיי נישט אנועק פון מוהרא"ש, זאל זיין וואס עס זאל נאר זיין".

[איך האב א גרויסע הפרת הטוב פאר רבי יצחק שליט"א, ווייל ער איז אריין צו מוהרא"ש אים דערציילן דעם אמת אז איינער האט עס אונטערגעשטעלט און עס איז הוילע ליגנט, אזוי האט שוין מוהרא"ש געשמייכלט צו מיר דעם קומענדיגן וואך].

מוהרא"ש האט מיר געהאט גערופן יענעם אינדערפרי - איידער מען האט אים דערציילט איבער דעם נייעם פונעם צייטונג - אז איך זאל אים ברענגען פופצן טויזנט דאלער (עס צו געבן פאר יענעם באגריט וואס האט אריין געלייגט דעם נייעם אין די צייטונג...) איך האב שנעל געשאפן דאס גאנצע געלט. נאכ'ן שיעור בין איך אריין צו מוהרא"ש איבערגעבן דאס געלט. ווי נאר איך קום אריין ווייזט מיר מוהרא"ש דעם צעטל, און פרעגט מיר: "וואס שטייט דא? אז דו וועסט איבערנעמען?" איך האב געענטפערט פאר מוהרא"ש אז איך האב דאס נישט אריין געלייגט, דאס האט דער צייטונג

ווען איך בין צוריק אהיים געפארן קיין וויליאמסבורג בין איך געגאנגען צום וואסער זיך אפיסל מתבודד זיין, האב איך אריין גערופן 'קול ברסלב' און אויסגעקליבן צו הערן א שיעור פון מוהרא"ש פון דעם פרשה, הער איך ווי מוהרא"ש זאגט ממש די זעלבע שארפע דרשה אין די תש"ל יארן, בשעת איך בין נאכנישט געווען געבוירן... האב איך איינגעזען אז חלישת הדעת האט מיט'ן מענטש אליינס, מוהרא"ש האט נישט מיר געמיינט, די זעלבע דרשה האט ער איך געגעבן אנדערע יארן.

שבת דארף מען צולייגן מער ליבשאפט אז איך זאג פאר א אינגערמאן "רעד שוין צו דיין ווייב" - מיינט נישט אז איך וויל אים פארשעמען, ווייל אפילו דו וואלסט טאקע גערעדט שוין צו דיין ווייב וואלט איך דיר דאס אויך געדארפט זאגן, דער וואס רעדט שוין דארף אויך הערן ער זאל ווייטער רעדן שוין. דער הייליגער תנא רבי

שְׁמֵעוֹן בְּרַי יוֹחָאֵי זְאָגֵט (תיקוני זוהר, דף נו) אַז
שַׁבַּת דַּאֲרָף מֵעַן יַעֲרֵעַ זְאָף מֵאַכְּנָן טְאָפְלֵט,
אַ נֵאנְצֵע וְזָאף צִינְדֵט מֵעַן אָן אֵיין לִיכְט,
אויף שַׁבַּת זְאָל מֵעַן אָנְצִינְדֵן צוויי לִיכְט,
אַ נֵאנְצֵע וְזָאף הָאט מֵעַן אֵיין בְּרוּיט, שַׁבַּת
הָאט מֵעַן לְחַם מִשְׁנָה, אויב אִיז מֵעַן אַ
נֵאנְצֵע וְזָאף טְרוּיעֲרִיג, דַּאֲרָף מֵעַן שַׁבַּת
זֵיין פֿרִיילִיך, און אויב מֵעַן הָאט זיך גַּעקְרִיגֵט
דוּרְכֵן וְזָאף מִיט אַ צווייטן אָדער מִיט דִי
ווייב, דַּאֲרָף מֵעַן זיך שַׁבַּת אִיבֶּערֶבֶטֵן און
לֵעבֵן בְּשָׁלוֹם, פִּירֵט דְּעֵר זוּהַר אוֹיִם: און
אויב אַ מֵעַנְטִיש אִיז שוין בְּשָׁלוֹם אַ נֵאנְצֵע

וְזָאף מִיט זֵיין ווייב, עַר רַעֲדֵט שוין אַ
נֵאנְצֵע וְזָאף שֵׁיין צו זֵיין ווייב, דַּאֲרָף עַר
שַׁבַּת צוֹלִיגֵן מֵעַר לִיבִשְׁאָפֵט, רַעֲדֵן שֵׁינֵע
ווערִטֵער און זיך לִיב הָאכֵן.

דְּעֵר אִיבֶּערֶשְׁטֵער זְאָל הַעֲלֵפֵן מִיר זְאָלֵן
פֿאַלֵגֵן דְּעֵם רַבִּיז, וועלֵן מִיר הָאכֵן
אַ שֵׁינֵע לֵעבֵן, אַמֵן.

נֵאכְדֵעִם הָאט דְּעֵר ראש יְשִׁיבָה שְׁלִיט"א
גַּעזוּנְגֵען דְּעֵם גִּיגוֹן: זְכַרְנוּ לְחַיִּים,
מְלֶךְ חַפְּצֵי חַיִּים, וְפִתְּבֵנוּ בְּסִפְרֵי חַיִּים,
לְמַעַן אֵלֶקִים חַיִּים".

שְׁבַת קוֹדֵשׁ פֶּרֶשֶׁת רֵאָה, א' דְּרֹאשׁ חוֹדֶשׁ אֱלוּל, שְׁנַת תּשפ"ב לַפְּרֹט קָטָן, אִיז דְּעַר רֹאשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיט"א גְעוּוּעַן אִין שְׁטֶעטל, קרית ברסלב - ליבערטי יע"א.

בִּי סְעוּדָה שְׁלִישִׁית הָאֵט דְּעַר רֹאשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיט"א פֶּאָרְגַעלֶענֶנט סֶפֶר הַקְּדוּשׁ לִיקוּטֵי מוֹהַר"ן חֶלֶק ב', סִימָן פּו, און גֶּעֶרֶעֱדֶט פֿון דְּעַר סוּד פֿון חוֹדֶשׁ אֱלוּל.

נְטָה מוֹה, וּפְנִים בְּבַחֲנֵינַת דְּרָךְ, בְּבַחֲנֵינַת (פֶּרֶאשִׁית ו'): כִּי הִשְׁחִית כָּל בָּשָׂר אֶת דְּרָכָו. כִּי אִשָּׁה נִקְרָאת דְּרָךְ, כַּמּוּבָא בְּדִבְרֵי רַבּוֹתֵינוּ וּזְכוּרָנָם לְבִרְכָה (קוּדוּשׁוֹן ב:), וְיֵשׁ דְּרָךְ אַחֵר, בְּבַחֲנֵינַת (מִשְׁלֵי ל): דְּרָךְ אִשָּׁה מִנְּאֻפָּת.

אִיידער דער ראש ישיבה שליט"א האט אנגעהויבן דעם שיעור האט מען געוונגען דעם ניגון: "זכרנו לחיים, מלך חפץ בחיים, וכתבנו בספר החיים, למענה אלקים חיים".

לִיקוּטֵי מוֹהַר"ן חֶלֶק ב', סִימָן פּו

דְּעַר רֹאשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיט"א הָאֵט אָנְגַעוּיבֶן: דְּעַר הַיִּלְיִנְגֶּער רַבִּי זָאגט: דַּע, זְאֵלֶסט ווִיסן, שְׁבֻנַת אֱלוּל הֵם תִּקּוּן לַפְּנִים הַבְּרִית, חוֹדֶשׁ אֱלוּל אִיז מְסוּגָל צו פֶּאָרְרַעכְטֶן פְּנִים הַבְּרִית, כִּי סוּד פְּנוּת אֱלוּל הוּא תְּנוּתָן בְּיָם דְּרָךְ (ישעיה מ"ג) (וּכְמִבְּאָר בְּבִנְיַת הָאָר"י ו"ל) - לְהַאִיר בְּבַחֲנֵינַת דְּרָךְ בְּיָם, וְדְרָךְ זֶה נִפְתַּח בְּחֹדֶשׁ אֱלוּל (ועַן שֵׁם בְּבִנְיַת כָּל הַבְּנוֹת שֶׁל אֱלוּל), אַזוּי ווי דְּעַר הַיִּלְיִנְגֶּער אַרײַן"ל זָאגט אַז דְּעַר סוּד פֿון חוֹדֶשׁ אֱלוּל אִיז דְּעַר פֶּסוּק (ישעיהו מג טז): "תְּנוּתָן בְּיָם דְּרָךְ", דָּאס מִיִּיגט אַז חוֹדֶשׁ אֱלוּל קֶען מֶען טֶרַעפֶן דַּעס וועג אַרױס פֿונַעם שְׁמוֹרַעֲמִישׁן וואַסער, מֶען קֶען זױכּה זײַן זײַך צוּרִיק צו קַעֶרן צוּם אַיבֶּערֶשְׁטֶן. וְעַקֵּר פְּנִים הַבְּרִית הוּא בְּבַחֲנֵינַת דְּרָךְ תְּנוּת, כִּי הֵיךְ צְרִיב לְהַאִיר בְּבַחֲנֵינַת הַרְבֵּ"ד [מֵאֲתִים עֶשְׂרִים וְאַרְבַּעַת] אִזּוֹת בְּבַחֲנֵינַת יָם, בְּבַחֲנֵינַת אַמוּנָה, וְהוּא

וְחַפְּלָל - שְׁעַקֵּר תְּפִנָּם בְּבַחֲנֵינַת דְּרָךְ, שְׁלֵא הַאִיר תְּדְרָךְ בְּיָם, אַנְשְׁטָאט זײַן עַרְלִיךְ הָאֵט עַר פֿונַם גְּעוּוּעַן בְּבַרִית. וְלַפְּעַמִּים מַחֲמַת זֶה תְּפִנָּם יוּכַל לְאַבֵּד אֶת זױגוּ, כִּי מֵאַחַר שְׁנִטָּה מִזױגוּ, קִשָּׁה לױ לְמִצָּא אֶת זױגוּ, אַמָּאל קֶען אַ מְעַנְטֶשׁ דוּרְךְ דַּעס פְּנִים פֶּאָרְלִירֶן זײַן זױגוּ, וְאַפְּלוּ אַם יִמְצָא אֶת זױגוּ, און אַפִּילוּ דְּעַר וואַס הָאֵט זײַן זױגוּ, עַר הָאֵט שׁוִין תְּתוּנָה גַעהָאט, תְּהִיָה לױ מְנַגְּדַת, וְלֹא תְהִיָה נוֹטָה אַחֵר רְצוּנוּ, מַחֲמַת שְׁנִטָּה מְמַנָּה וְלֹא הַאִיר בָּהּ, מוֹה נִתְּהוּה שׁינֵשׁ לָהּ רְצוֹן אַחֵר בְּנַגְּדוּ. וְאִז: לֹא זָכָה - בְּנַגְּדוּ (בְּכּוּת סג), וועט עַר זײַך מוּטֶשְׁעַן אַינדֶערהײַם, זײַן ווייב וועט זײַך קרײַגן מיט אים וכו'.

זָאגט אַבֶּער דְּעַר רַבִּי: וְחֹדֶשׁ אֱלוּל שְׁאִז יְכוּלִין לְתַקֵּן זֶה וְלְהַאִיר תְּדְרָךְ בְּיָם בְּנ"ל, [עַל-בֶּן פְּנוּת אֱלוּל הֵם תִּקּוּן לְוַה], חוֹדֶשׁ אֱלוּל קֶען מֶען פֶּאָרְרַעכְטֶן

וואס מען האט פונם געווען אין פנים
הברית, וכשמתקן זה, אזי מוצא זיווג,
און אז מען טוט תשובה מרעפט מען א
שירוק, ותיא אינה פנגדו, רק פרצונו,
און מען באקומט שלום בית.

ויש בזה סוד נפלא, און עם איז דא
אין דעם א וואונדערליכע סוד. זאגט
דער רבני: פי דע, זאלסט וויסן, שיה
הסוד מסר אברהם לאליעזר עבדו,
בששלוהו לבקש הזיווג של יצחק בנו,
ווען אברהם אבינו האט באפוילן זיין
קנעכט אליעזר צו גיין זוכן א שירוק פאר
זיין זון יצחק אבינו, האט ער אים
אנטפלעקט דעם סוד, הינו סוד פונת
אלול, שהם מסגלים לתקון הברית, אז
חודש אלול איז מסוגל צו פאררעכטן
דעם אות ברית קודש, שעלידידיה
מוצאין הזיווג, און דורך דעם מרעפט
מען דעם שירוק, און מען באקומט שלום
בית. פי עלידי התקון הנ"ל נעשה בה
רצון אליו, פי מקדם לא היתה נוסה
אחר רצונו, פי נסתה ממנו כנ"ל, ועל-
ידיה אי אפשר למצא זיווג, ואפלו
אם מוצאה, אינה נוסה אחר רצונו
כנ"ל, אבל עלידי פונת אלול שהם
התקון לזה, עלידידיה חור ונעשה בה
רצון אליו כנ"ל.

וזה הסוד מכאן בתורה בפרשת אליעזר,
פי אברהם מסר לו הסוד הזה, וזה
שאמר אברהם לאליעזר (בראשית כ"ד):
ואם לא תאבה האשה ללכת אחריך,

דאס איז מרומו אין די ווערטער וואס
אברהם אבינו האט געזאגט פאר אליעזר
(בראשית כד, ח): "ואם לא תאבה האשה
ללכת אחריך", ראה והבט נפלאות
תורתנו, פי ראשי-תבות פסוק זה הם
אותיות אלול, וכאמצע הם תבות:
תאבה האשה, די ראשי תיבות פונעם
פסוק איז 'אלול', און אינמיטן שטייט די
ווערטער: 'תאבה האשה', פי עלידי
בחינת אלול, הינו סוד פונת אלול,
עלידידיה תאבה האשה, פי עלידידיה
נעשה בה רצון אליו כנ"ל, דאס קומט
אוינו וזיווג אז מען טוט תשובה חודש
'אלול' איז עם מסוגל צו מרעפן א שירוק
און מען איז זוכה צו האבן שלום בית.
נמצא שפאלו התבות בעצמן שדבר
אברהם עם אליעזר מענין החשש שמא
לא תתמצה לילך אחריי, דהינו מה
שאמר לו: ואם לא תאבה האשה ללכת
אחריך - פאלו התבות עצמן גלה לו
סוד התקון לזה, דהינו סוד אלול, המרמז
בראשי-תבות, שהוא התקון לזה, שעל-
ידיה תאבה האשה. ועוד יש בזה סודות
נוראים מאד, עם איז דא אסאך סודות
אין דעם.

גם עין במאמר המתחיל: ויאמר ה' אל
משה קרא את יהושע (בלקושי א' סימן
ו), פי שם מדבר מבונות אלול, והוא
תקון לפנים הברית כנ"ל. הינו לעין
באותו המאמר, ולזכות להבין בו
ולעשות עמו איזה עבודה בעבודת השם
- עלידידיה יתקן פנים הברית.

דער ראש ישיבה שליט"א האט געזאגט: דער רבי לערנט אונז דא אז חודש אלול איז א גוטע צייט צו תשובה טון, זיך צוריק קערן צום אייבערשטן, און אז מען טוט תשובה איז מען זוכה צו מרעפן א שידוך, און דער וואס האט שוין חתונה געהאט איז זוכה צו שלום בית.

יחד י"ו) וואס דער רבי פֿרעגט דא, אז דער סוד פון חודש אלול איז דער פֿסוק (ישעיהו מג טו): "הנותן בים הַיָּם", - דאס הייסט אז חודש אלול זאל מען נעמען דעם וועג וואס מען ניצט אין וואסער, דער וועג פון ארויסקוקן צום אייבערשטן!

זאג אביסל תהלים

קוק צום אייבערשטן!

די הייליגע חכמים זאגן (קידושין פב.): "הספנין רובן חסידים", רוב שוף-קאפיטאנען זענען ערליך, פארנוואס? ווייל ווען א מענטש זיצט אין א קאר וכדומה רעדט ער זיך איין אז אויב וועט עפעס געשען אינמיטן וועג וועלן אים מענטשן העלפן, אבער א שיפס קאפיטאן ווייסט אז ווי שטארק ער איז און ווי שטארק זיין שיף איז, וועט קיינער אים נישט קענען העלפן ווען עס פאסירט א שטורעם ווינט אדער שרעקליכע כוואלעס, דעריבער מראכט ער א גאנצן צייט גאר פונעם אייבערשטן אז דער אייבערשטער זאל אים העלפן. דערפאר זאגן די הייליגע חכמים אז רוב שוף-קאפיטאנען זענען ערליך, ווייל זיי קוקן א גאנצן צייט ארויס גאר צום אייבערשטן.

קוקן צום אייבערשטן מיינט עטליכע זאכן. די ערשטע וועג ווי אזוי א מענטש קוקט צום אייבערשטן איז דורך זאגן תהלים. דער הייליגער רבי נתן זכרנו לברכה פלעגט זאגן יעדן טאג דעם 'יום תהלים', און חודש אלול צוויי מאל דעם 'יום תהלים', דאס הייסט, זונטאג האט ער געזאגט צוויי מאל 'יום ראשון', מאנטאג צוויי מאל 'יום שני', און אזוי ווייטער. דערפאר, אז דו זאגסט יעדן טאג פינף קאפיטלעך תהלים, זאג חודש אלול צען קאפיטלעך תהלים, אז דו זאגסט יעדן טאג איין קאפיטל תהלים, זאג חודש אלול צוויי קאפיטלעך תהלים, און אויב דו זאגסט נישט קיין תהלים, זאלסטו חודש אלול עפענען א תהלים און זאגן כאטש 'איין קאפיטל תהלים'.

רעד צום אייבערשטן

די וועלט איז צוגעגליכן צו א שטורעמישע וואסער, און מען דארף נעמען דעם זעלבן מיטל וואס די שוף-קאפיטאנען ניצן, ארויס קוקן צום אייבערשטן, דאס איז די פונגה פונעם הייליגן ארז"ל (שער רוח הקודש,

די צווייטע וועג ווי אזוי א מענטש קוקט צום אייבערשטן איז דורך רעדן צום אייבערשטן. גיי שפאצירן און טו די עצה פון תפלה והתבודדות.

רעדן צום אייבערשטן געבט אמונה פאר א מענטש, דער מענטש הייבט אן שפירן אז דער אייבערשטער איז דא, איד קען אים בעטן יעדע זאך, איד דאנק אים אויף יעדע זאך, און איד ווייס אז דער אייבערשטער איז דא, איד דארף גישט מורא האבן פון קיינעם.

אמאל איז א אינגערמאן געקומען אויף שבת אין שטעטל אלס גאסט, איז ער צוגעקומען צו מיר שבת אינדערפרי און דערציילט מיר אז ער האט היינט געזען א פלא'דיגע זאך: "איד האב שפאצירט מיט מין ווייב אין גאס, און איד זע ווי א אינגל פון זיבן יאר גייט אליינס אין גאס, פֿרעג איד אים: 'אינגעלע, דו האסט גישט מורא צו גיין אליינס אין גאס?!' ענטפֿערט דער אינגל: 'פון וועמען זאל איד מורא האבן? דער אייבערשטער איז מיט מיר!' - דער אינגערמאן איז ארויס פון התפעלות, ווייל דאס קען מען זיך גישט מאכן, מען זעט אז דער אינגל האט עס געזאגט מיט אן אמת.

יעצט דארף מען זען אז די עלטערן זאלן דאס נאכמאכן. מען דארף וויסן אז קינדער באפן אויף ווען עפעס צעברעכט זיך אינדערהיים ווי אזוי טאטע מאמע רעאגירן, אנשטאט צו ווערן פארלוירן, און באשולדיגן איינער דעם צווייטן, דארף מען זיך מחזק זיין: "דער אייבערשטער וועט העלפן", "אלעס איז דער אייבערשטער", "גם זו למטובה" און "לאמיר

בעטן דעם אייבערשטן מען זאל עס קענען פאררעכטן".

למשל, ווען די מאמע האלט אינמיטן וואשן וועש און פלוצלינג צעברעכט זיך די וואש מאשין, וואס טוט מען דא? דארפן די עלטערן אריין לייגן 'אמונה' און 'תפלה' אין די קינדער, מען זאגט פאר די קינדער: "לאמיר אלע אינאיינעם מאכן א 'מעשה פון תפלה', מען גייט בעטן דעם אייבערשטן אז די וואש מאשין זאל צוריק אנהייבן צו ארבעטן, לאמיר זאגן צוזאמען: 'הייליגער פאשעפער העלף די וואש מאשין זאל זיך פאררעכטן'".

לערנען די הייליגע תורה

די דריטע וועג ווי אזוי א מענטש קוקט צום אייבערשטן איז דורך לערנען די הייליגע תורה. לערן 'אביסל' משניות, 'אביסל' גמרא. ווען רבי נתן איז געקומען צום רבי'ן האט ער נאכדעם געזאגט: "דער רבי האט מיר אויסגעלערנט א נייע זאך, דער רבי האט מיר אויסגעלערנט אז 'אביסל' איז אויך גוט".

'אלול', 'אלול', 'אלול'...

עס קומט אלול, מענטשן הייבן אן מורא'דיג צו ברענען; רבי נתן האט געזאגט: "מענטשן ברענען: 'אלול', 'אלול', 'אלול' און מען טוט גארנישט!" אלול הייבט זיך גישט אן מארגן, היינט ראש

אַשֶׁר הָיָה

פֶּרֶשֶׁת רֵאָה

אֵל יִצְחָק

קַט

און מען וועט האבן שלום בית, וועלן מיר
האבן א זיסע ליכטיגע יאר, אמן.

דערנאך האט דער ראש ישיבה שליט"א
געזאגט דעם ניגון לכבוד ראש
חודש: "יחד־שהו הקדוש ברוך הוא עלינו
ועל כל עמו בית ישראל בכל מקום
שהם. למזכה ולברכה. לששון ולשמחה.
לישועה ולנחמה. לפרנסה טובה
ולבליגלה. לחיים טובים ולשלום. לשמעות
טובות. ולבשורות טובות. ולגשמים
בעתם. ולרפואה שלימה. ולגאולה קרובה
ונאמר אמן".

חודש' איז שוין אלול, מאך זיך א חשבון
הנפש: וואס האב איך היינט געטון פאר
אלול? איך האב שוין געעפנט א חומש?
איך האב שוין געעפנט א משניות? איך
האב שוין געעפנט א גמרא? איך האב
שוין געעפנט א תהלים? איך בין שוין
געגאנגען אביסל שפאצירן מיטן
אייבערשטן? איך האב שוין גערעדט צום
אייבערשטן? - דאס איז אלול!

דער אייבערשטער זאל העלפן, מען זאל
פאלגן דעם רבין, מען וועט מתקן
זיין דעם אות ברית קודש, וועט זיין שידוכים

מִלְשָׁת
שׁוֹמְטִים

פֿרשֶׁת שׁוֹפֵטִים

שֶׁבֶת קוֹדֵשׁ פֿרשֶׁת שׁוֹפֵטִים, שְׁנַת תשפ"ב לִפְרֻט קָטָן, אִיז דָּער ראשׁ ישיבה שליט"א גֵּעוּעוּען אִין שְׁטֵעטל, קרית ברסלב - ליבערטי יע"א.

פֿרייטאָג צונאַכטס ביים באַטע האַט דָּער ראשׁ ישיבה שליט"א גֵּערעדט הערליכע דִּבְרֵי הַתְּחִזְקוֹת בְּעִנְיַן ווי אזוי זיך צו קריגן מיט'ן יצור הרע וואס זוכט אראפ צו ווארפן דעם מענטש אויף אלע ערליי וועגן.

"הַמַּעֲלָה מֵאַרְצֵי מִצְרַיִם", דָּער זעלבער באַשעפֿער וואס האַט דיך אַרויס געצויגן פֿון לאַנד מִצְרַיִם פֿון די מ"ט שַׁעֲרֵי טוֹמָאָה, וועט דיר אויך העלפֿן מיט דיין מלחמה קעגן דער יצור הרע.

"וְהָיָה בְּקִרְבְּכֶם אֵל הַמַּלְחָמָה" (דברים כ, ב), ווען עמס וועט זיך דערנענטערן צו די מלחמה קעגן דעם יצור הרע, "וְנָגַשׁ הַכֹּהֵן", זאל דער פֿהן זיך דערנענטערן - דאס גייט ארויף אויפ'ן צדיק, דער הייליגער רבי, וואס איז מחזק אידישע קינדער, "וְדַבֵּר אֶל הָעָם", ער זאל רעדן צום פֿאלק.

"וְאָמַר אֲלֵהֶם" (דברים כ, ג), ער זאל זאגן צו זיי, "שְׁמַע יִשְׂרָאֵל", זאגט רש"י: "אִפִּילוּ אִין בְּכֶם זְכוּת אֱלֹהֵי קְרִיאַת שְׁמַע בְּלִבְךָ, בְּדַאי אַתֶּם שׁוֹשִׁיעֵי אֶתְכֶם", אפילו איר האט גאר דעם זכות פֿון קריאת

זיי שטארק, האב נישט מורא דער ראשׁ ישיבה שליט"א האט אָנגעהויבן: עס שטייט אין די וואכעדיגע סדרה ווי אזוי מען זאל זיך פֿירן ווען מען גייט ארויס צו א מלחמה קעגן די פיינט. אלע הייליגע ספרים טייטשן אויס די פֿסוקים אויפ'ן 'מלחמת היצור'.

דער פֿסוק זאגט (דברים כ, א): "כִּי תִצֵּא לְמַלְחָמָה עַל אֹיְבֶיךָ", ווען דו וועסט ארויס גיין מלחמה האלטן קעגן דעם גרעסטן פיינט, דער יצור הרע, "וְרִאִיתָ סוּס וָרֶכֶב עִם רַב מִמֶּךָ", דו וועסט זען אז דער יצור הרע איז פיל שטערקער פֿון דיר, דו וועסט שפֿירן ווי דו פֿאלסט אראפ, דו האסט נישט קיין פֿח זיך צו קריגן מיט אים, זאגט די הייליגע תורה זייער א וויכטיגע זאך: "לֹא תִירָא מִהֶם", האב נישט מורא פֿון אים, "כִּי ה' אֱלֹהֶיךָ עִמָּךְ", ווייל דער אייבערשטער גייט מיט דיך,

שְׁמַע, "אתם קרבים היום למלחמה על איביכם", איז שוין גענוג אז דער אייבערשטער זאל ענגק העלפן ביישטיין די מלחמה.

אזוי ווי דער רבי זאגט (ספר המידות, אות אמונה, סימן לג): "על ידי אמונה, הקדוש ברוך הוא יסלח לה על כל עוונותיה", אז מען האט אמונה איז דער אייבערשטער מוחל אויף אלע עבירות.

דער צדיק זאגט אינז אן: עטס זאלטס זיין געווארנט, "אל ירד לבבכם", ענקער הארץ זאל נישט ווערן שוואך, "אל תיראו", עטס זאלטס מורא האבן, "ואל תחפזו", עטס זאלטס זיך נישט דערשרעקן, "ואל תערצו מפניהם", און עטס זאלטס נישט ווערן צעבראכן פון זיי.

די גאנצע זאך פון דער סמ"ך מ"ם איז אריין צו ברענגען אינעם מענטש א חלישות תדעת, דער מענטש זאל זיך דערשרעקן און טראכטן: 'צדיקים קענען דיגען דעם אייבערשטן, איך קען נישט, עס איז נישט געמאכט פאר מיר, קומט די הייליגע תורה און זאגט אונז מורא'דיגע התחזקות, זיי שטארקן, האב נישט מורא, אפילו דו האסט נאר די מצוה פון קריאת שְׁמַע, דו האסט נאר די אמונה - וועט דאס דיך העלפן.

איך ווייס אז איך קען גארנישט "כי ה' אלקיכם תהלך עמכם להצחם לכם" (דברים כ, ד), ווייל דער

אייבערשטער ענקער באשעפער גייט מיט ענגק צו מלחמה האלטן פאר ענק, "עם איביכם", מיט ענקערע פיינט, "להושיע אתכם", ענגק צו העלפן; איך האב דעם אייבערשטן.

רש"י זאגט: "הם באים בנצחוננו של בשר ודם", דער סמ"ך מ"ם וייל דיך איינערדן אז דו האסט פח זיך צו קריגן קעגן אים, און למעשה פארשטייטו אז דו האסט נישט קיין פח זיך צו קריגן קעגן אים, ווייל ווי אזוי קען זיך א בשר ודם קריגן מיט א מלאך? דערפאר ווילסטו אויפגעבן די מלחמה. אבער באמת, "ואתם באים בנצחוננו של מקום", איך גלייב אינעם אייבערשטן אז דער אייבערשטער וועט מיר העלפן זיך קריגן, איך וועל בעטן דעם אייבערשטן ער זאל מיר העלפן אין מיין מלחמת הוצר, אזוי וועל איך אים מנצח זיין.

דאס איז די זאך וואס דער רבי לערנט אינז אויס, און דאס איז די גאנצע ברסלב'ער חסידות; דו האסט נסיונות? דו האסט שוועריקייטן אין לעבן? זאלסטו וויסן 'כי ה' אלקיכם תהלך עמכם להצחם לכם', דער אייבערשטער איז מיט דיר, פאל נישט אראפ, ווער נישט פארלוירן.

'אבער איך האב נישט קיין פח זיך צו קריגן קעגן דעם יצר הרע', - דו האסט טאקע נישט קיין פח זיך צו קריגן, אבער וואס דארפסטו פח? דער אייבערשטער איז מיט דיר! אז מען רעדט

זֶה אֵינִי אִם מִעַן קוֹמֵט 'בְּנִצְחוֹנוֹ שֶׁל בְּשָׂר וְדָם', מִיֵּט מִיֵּינִי אֵינְנֵנֶע בְּחַ, פּאַלֵט מִעַן פּוֹן דִּי בַחֹת, מִעַן קֵעֵן טאַקע נִישְׁט מִצְלִיחַ זײַן, אָפּער אִיךְ קוֹם 'בְּנִצְחוֹנוֹ שֶׁל מְקוֹם', אִיךְ הָאָב דַּעַם אֵיבְעֶרֶשְׁטֵן, אִיךְ ווִיִּים אִז אִיךְ קֵעֵן גַּארְנִישְׁט, אָפּער דַּער אֵיבְעֶרֶשְׁטֵר אִז מִיט מִיר, אִיךְ וועל בַּעַטֵּן דַּעַם אֵיבְעֶרֶשְׁטֵן, וועט דַּער אֵיבְעֶרֶשְׁטֵר מִיךְ הַעֲלֶפֶן.

שְׁתַּחֲוֹת נְפִילָה - נִיסָה

שְׁמַיִט ווִיִּשְׁטֵר אִין פֶּסוּק (דְּבָרִים כ, ט):
 "וּפְקֹדוּ שָׂרֵי צְבָאוֹת בְּרֹאשׁ הָעָם",
 מִעַן זֶאל אֵיפֿנֶעמֶען הַעֲרֵן פּוֹן מִלִּישְׁטֵר אִין שְׁפִיץ פּוֹנֶעם פֶּאַלְק, זֶאגְט רִשׁ"י:
 "שְׁמַעֲמִידִין וְקָפִין מִלְּפָנֵיהֶם", מִעַן שְׁטַעֲלֵט שְׁטאַרְקע לֵייט אִין פֶּאַרְנֵט פּוֹן דִּי מִלִּישְׁטֵר, "וּמֵאַחֲרֵיהֶם", און פּוֹן הִינְטֵר דִּי מִלִּישְׁטֵר, "וּכְשִׁילִים שֶׁל בְּרוֹזֶל בִּידֵיהֶם", מִיט אֵיזֶעֶרנֶע הַעֵק אִין זײַעֶרע הַעֲנֵט, "וְכֹל מִי שְׂרוּצָה לְחֹזֵר, הִרְשׁוֹת בְּיָדוֹ לְקַפֵּחַ אֶת שׁוֹקֵיו", דִּי שְׁטאַרְקע מִעֲנִיטֵשֵׁן זַעֲנֵעֵן בַּאַרְעֲכֻמִּיגֵט אונְטֵר צוּ הַאַקֵן דִּי פִים פּוֹן דִּי אַנטְלוֹיפֶערס. ... "שְׁתַּחֲוֹת נְפִילָה - נִיסָה", ווִייל אִז מִעַן אַנטְלוֹיפֶט, פֶּאַרְלִירֵט מִעַן דִּי מִלְחָמָה.

נְפִילָה - נִיסָה, ווִייל רִשׁ"י ווִייל אונְז לַעֲרַנֶען אִז יַעֲדֵע אָנְהִיב פּוֹן אַ מְפֻלָּה, אִז אַ מִעֲנִיטֵשׁ פֶּאַרְלִירֵט דִּי מִלְחָמָה, קוֹמֵט נֶאר פּוֹן דַּעַם וואַס מִעַן אַנטְלוֹיפֶט, מִעַן אִז זֶה מִנִּיאֵשׁ. דַּעֲרִיבֵער שְׁטַעֲלֵט מִעַן אַוועֵק גַּעֲנֶעראַלן, מִעַן שְׁטַעֲלֵט אַוועֵק צִדִּיקִים וואַס זֶאלן אֵויסֶשרֵייען: אַנטְלוֹיף נִישְׁט, לֶאז נִישְׁט אָפּ, זײ זֶה נִישְׁט מִנִּיאֵשׁ! דַּער רַבִּי הָאָט גַּעֲשֶׂרִיגֵן (לִקוּטֵי מוֹהַר"ן חֵלֶק ב, סִימָן עח): "אִין שׁוֹם יֵאוּשׁ בַּעֲוֹלָם כָּלֵל!" זֶאגְט רַבִּי נֶרְנָן (שִׁחוֹת הַר"ן, סִימָן קנג): דַּער רַבִּי הָאָט דָאָס גַּעֲשֶׂרִיגֵן מִיט זײַן לַעֲצֻמֶע בִּיסָל בְּחַ: "גִּיוֹאֵלֵד, זײט אִיךְ נִישְׁט מִנִּיאֵשׁ, קײן יֵאוּשׁ אִז גַּארְנִישְׁט פֶּאַרְהַאַנֶען"; עַם אִז נִישְׁטאַ אַזאַ זַאךְ ווִי יֵאוּשׁ.

דַּער טַעוֹת פּוֹן בַּחֹרִים און אֵינְנֶעלֵייט זֶאל אַ מִעֲנִיטֵשׁ הַאַבֵּן גַּעַטוֹן וואַס עַר הָאָט גַּעַטוֹן, עַר זֶאל זײַן וואוּ עַר זֶאל נֶאר זײַן, און עַם זֶאל הַאַבֵּן אֵיבְעֶר גַּענאַנְנֶען אֵויף אִים וואַס עַם אִז אֵיבְעֶר גַּענאַנְנֶען, קַענְטֵטוּ נֶאַבְאַלֵץ צוֹרִיק קוֹמֶען צוֹם אֵיבְעֶרֶשְׁטֵן, און נִישְׁט נֶאר דוּ קַענְטֵט צוֹרִיק קוֹמֶען צוֹם אֵיבְעֶרֶשְׁטֵן, נֶאר דוּ קַענְטֵט נֶאךְ וועֶרן אַ גְרוֹיסֶער צִדִּיק!

עַם אִז דָא אַ טַעוֹת צוֹוִישֵׁן בַּחֹרִים און אֵינְנֶעלֵייט וואַס מֵיינֶען אִז דִּי צִדִּיקִים הַאַבֵּן זוכֶה גַּעוועֶן צו זײַן צִדִּיקִים ווִייל זײ שְׁטאַמֶען פּוֹן צִדִּיקִים; רַבִּי נֶרְנָן שְׂרִיבֵט (שְׁבַחֵי הַר"ן, סִימָן כו): יַעֲדֵעַס מֶאַל וועֶן דַּער רַבִּי הָאָט גַּעֲהַעֲרֵט אִז מִעֲנִיטֵשֵׁן זֶאגֵן אִז

מִעַן זַעַט אִין דִּי גְמָרָא (סוֹפָה מו:): שְׁמַיִט אַ פֶּאַרְקֶערֶטע לְשׁוֹן: "שְׁתַּחֲוֹת נִיסָה - נְפִילָה", אִז מִעַן הֵייבֵט אָן צו אַנטְלוֹיפֵן, פֶּאַרְלִירֵט מִעַן דִּי מִלְחָמָה. אָפּער רִשׁ"י הָאָט גַּעטוִישְׁט דַּעַם לְשׁוֹן אֵויף: "שְׁתַּחֲוֹת

נייע טאג אָדער אַ נייע וואָך, אָבער דער רבי האט אָנגעהויבן פון פֿריש כּמעט יעדע מינוט, ווייל אין אַ טאָג איז דאָ 'פֿערצן הונדערט און פֿערציג מינוט'.

די עבירות זענען נאר קליינע פּאַמפּעס ביי די מלחמת היצור איז נישטא קיין אנטלויפן, נישטא קיין אויפגעבן. מענטשן מיינען אז דער מלחמת היצור איז 'עבירות', דער יצור הרע וויל דער מענטש זאל אראפ פאלן אין אן עבירה, דאס איז א טעות, די 'עבירות' זענען נאר קליינע פּאַמפּעס וואס דער יצור הרע שטעלט אונטער מיטן ציל ער זאל קענען ווארפן זיין גרויסע פּאַמפּע, וואס איז זיין גרויסע פּאַמפּע? - דער מענטש זאל אפמאכן: "איך געב אויף!" די עבירות זענען דער מיטל דערצו אז דער מענטש זאל מחליט זיין 'איך האב שוין געטון צופיל עבירות, עס איז גוט, איך געב אויף, איך הער אויף צו פֿענקען צו זיין א גוטער איד, איך הער אויף צו וועלן זיין א צדיק'.

זיך נישט פּאַנגונגען, ווילן נאך און נאך יעדער בחור וויל זיין א צדיק, ווען מען ווערט עלטער געבט מען אויף דעם ווילן, מען פּאַנגונגט זיך מיט אביסל גמרא און משניות, איך האב א שיעור צופרי און ביינאכט, אָבער איך זאל נאך אויסגיין צו וועלן זיין א צדיק?! דאס איז דער יצור הרע'ס מלחמה, דער מענטש

דער רבי איז צוגעקומען צו זיינע גרויסע מדרגות און השגות ווייל ער איז אן אייניקל פון דעם הייליגן בעל שם טוב זכותו יגן עלינו, און פון הרב הקדוש רבי נחמן הורודענקער זכותו יגן עלינו, און פון נאך צדיקים, פֿלעגט דער רבי זייער מקפיד זיין, און זאגן: "איך בין צוגעקומען צו וואס איך בין צוגעקומען, נישט ווייל איך שטאם פון אזעלכע גרויסע זיידעס, און נישט ווייל מיין נשמה זוכה, נאר ווייל איך האב זייער אסאך געהארעוועט, און יעדער מענטש קען זוכה זיין צו דעם", און "אפילו איך וואלט געבוירן געווארן ביי די פשוט'סטע שטוב, וואלט איך איך זוכה געווען צו מיינע מדרגות, דורך דעם וואס איך האב אסאך געהארעוועט" (שגחי הר"ן סימן כה).

דער הייליגער רבי האט דערציילט (שגחי הר"ן סימן ה) ווי שטארק ער האט זיך געמושטעט אין זיינע יונגע יארן צו דינען דעם אייבערשטן, ער האט אָנגעהויבן צו דינען דעם אייבערשטן און איז אראפ געפאלן, ער האט זיך דערהאלטן און נאכאמאל אָנגעהויבן פונדאסגיי צו דינען דעם אייבערשטן, אזוי איז ער נאכאמאל און נאכאמאל צוריק גענאנגען צום אייבערשטן. נאך האט דער רבי דערציילט אז אין זיינע יונגע יארן האט ער געמאכט "שווינגט התחלות אין איין טאג!" דאס איז מוראדיגע חזוק, ווייל געווענליך ווארט א מענטש אָנצוהייבן פון פֿריש אויף א

זאל אויפגעבן זיין ווילן און טראכטן: קריאת שמע איז נישט פאר מיר, תצות איז נישט פאר מיר, התבודדות איז נישט פאר מיר, זוהר הקדוש איז נישט פאר מיר, כתבי האר"י איז נישט פאר מיר.

דער רבי האט דערציילט (שכחי הר"ן סימן ה), ווי אזוי ער האט אנגעהויבן לערנען ווען ער איז געווען א יונג קינד, אז עס איז אים זייער שווער אנגעקומען צו לערנען ווען ער איז געווען יונג, ער האט געלערנט משניות אבער ער האט נישט פארשטאנען וואס ער לערנט, וואס האט ער געטון? ער האט זייער אסאך געוויינט צום אייבערשטן אז ער וויל זוכה זיין צו פארשטיין, ביז ער האט זוכה געווען צו קענען לערנען און פארשטיין משניות. נאכדעם האט דער רבי געלערנט אנדערע ספרים און ער האט נישט פארשטאנען וואס ער לערנט, האט ער ווייטער געוויינט צום אייבערשטן ער זאל זוכה זיין צו פארשטיין, ביז דער אייבערשטער האט אים געהאלפן אז ער האט פארשטאנען אלעס וואס ער האט געלערנט, שרייבט רבי נתן: "וכן בלמוד זוהר וכתבי האר"י זכרונו לברכה, היה בוכה גם בן הרבה עד שזכה להבין", ער האט אסאך געוויינט צום אייבערשטן ער זאל פארשטיין זוהר און כתבי אר"י, ביז ער האט אלעס פארשטאנען, עיין שם.

מען זעט דא אז דער רבי האט זיך נישט באנוגנט מיט דעם אז ער לערנט

משניות, ער האט אויך געוואלט קענען זוהר און כתבי אר"י, ער האט געוואלט פארשטיין קבלה, דער רבי האט זיך נישט מויאש געווען, דער רבי האט געוויינט: "הייליגער פאשעפער איך וויל אויך זיין א צדיק! אז דער אר"י הקדוש האט פארשטאנען - וויל איך אויך פארשטיין זיינע ווערטער, פארנואס זאל זיין נאר דער אר"י הקדוש און רבי שמעון בן יוחאי און איך נישט?" ער האט אסאך געוויינט צום אייבערשטן ביז ער האט אלעס פארשטאנען.

דינען דעם אייבערשטן אן קיין גן עדן דאס קענען מיר ארויס נעמען פון די היינטיגע פֿרשעה, א מענטש זעט א נאנצע וועלט מיט אזויפיל שמוץ, מיט אזויפיל פראבלעמען, ער ווערט מויאש ווי אזוי וועל איך קענען מנצח זיין די מלחמה? זאגט די הייליגע תורה: האב נישט מורא, דער אייבערשטער איז מיט דיר, דער אייבערשטער האט דיך ארויס גענומען פון מצרים; אין מצרים איז געווען מער טומאה וויפיל דו האסט, אז דער אייבערשטער האט דיך ארויס גענומען פון דארט, וועט ער דיך אויך העלפן יעצט. איך האב ברוך השם די אמונה, איך גלייב אינעם אייבערשטן; די אמונה אליינים איז אזא שטארקע זאך אז ווען א מענטש זאגט 'איך גלייב אינעם אייבערשטן, זאל זיין וואס עס זאל נאר זיין מיט מיר, גלייב איך ווייטער אינעם

אייבערשטן - פארברענט ער אלע קליפות וואס ער האט פאשאפן דורך זיינע עבירות.

ווען דער הייליגער בעל שם טוב זכותו יגן עלינו איז געווען אויף פסח אין איסטאנבול, איז געווען א מעשה אז ער האט גארנישט געהאט קיין עסן אויף יום טוב, אינמיטן זענען אנגעקומען א פאר-פאלק פון דייטשלאנד און געברענגט פארן בעל שם טוב אלע עסן אויף יום טוב, אינמיטן דעם סדר פֿרענט דער בעל שם טוב זיין טאכטער אדל: "ווער האט געברענגט די מצות, וויין, מיט אלע גוטע עסן?" האט אדל געזאגט אז די פאר-פאלק האבן געברענגט און צוגעשטעלט דעם גאנצע סדר, שוין לאנגע יארן וואס זיי האבן נישט קיין קינדער, זיי ווילן דו זאלסט זיי בענמשן מיט א קינד. האט דער הייליגער בעל שם טוב זיך אנגערופן: "איך זאג צו מיט א שטארקע צוואג, ביז א יאר וועט איר געהאלפן ווערן מיט א קינד", פלוצלינג הערט ער א ברוז פון הימל ווי מען רופט אויס אז ער האט פארלוירן זיין גאנצע עולם הבא, דערציילט דער הייליגער רבי (שחות הר"ן, סימן מח) אז דער בעל שם טוב איז געווארן זייער צעבראכן דערפון און ער האט נישט געהאט מיט וואס זיך צו מהני' צו זיין, האט ער זיך אנגערופן: "איך בלייב געטריי דעם אייבערשטן, איך וועל דינען דעם אייבערשטן אן קיין גן עדן, אפילו איך וועל גארנישט האבן!"

דער יצר הרע דערשרעקט א מענטש, וואס וועסטו האבן פון דינען דעם אייבערשטן? דו וועסט עם סיי ווי נישט מאכן, דו וועסט סיי ווי נישט מנצח זיין דעם יצר הרע, דו וועסט סיי ווי נישט קענען אנהאלטן דיין קבלה, דארף מען אים ענטפערן: אין בין ווער איך בין, און עם גייט מיר גארנישט אן וואס איך וועל האבן אויף יענע וועלט, איך דין דעם אייבערשטן! - און צו דעם קען יעדער פשוט'ער בחרור און אינגערמאן צוקומען. דער רבי זאגט (שם) אז יעדער איד וואס וויל דינען דעם אייבערשטן דארף זיין גרייט צו דינען דעם אייבערשטן אפילו מען וועט נישט פאקומען קיין שום שבר - נישט אויף דער וועלט און נישט אויף יענער וועלט, נאר אזוי קען מען זוכה זיין צו ווערן אן ערליכער איד.

צוויי קשיות פון מוהרא"ש אלס קינד

מוהרא"ש האט דערציילט (עין ספר רגעי מוהרא"ש, סימן ז, וסימן טו בהנהגה), ווען ער איז געווען א אינגל פלעגט ער ליינען אסאך מעשה ביכלעה פון צדיקים, האט אים אלץ געבאדערט צוויי זאכן, איינס, וואס איז פֿשט אז נאר די צדיקים זענען געווען צדיקים, פארוואס עפעס זענען זיי געווארן אויסגעוועלט און נישט איך? צווייטנס, וואס איז די זאך וואס מען זעט אין די מעשה ביכלעה אז צדיקים פלעגן ארויפגיין אין הימל שפאצירן אין די

עולמות העליונים, ווי אזוי גייט מען ארויף אין הימל? ווי אזוי שפאצירט מען אין די עולמות העליונים? - די צוויי זאכן האבן אים ממש געפייניגט.

ווייסן נאכנישט וואס דאס מיינט, אבער אז מיר וועלן פאלגן, מיר וועלן זיך מתבודד זיין, וועלן מיר אויך זוכה זיין צו באקומען א נייע מוח.

ווען ער האט געטראפן דעם ספר משיבת נפש, און ער האט אנגעפאנגען לערנען דעם רבינ'ס זאך פון תפלה והתבודדות, פון רעדן צום אייבערשטן, האט ער שוין פארשטאנען ווי אזוי יעדער איינער קען זוכה זיין צו זיין א צדיק, דורך די עצת פון תפלה והתבודדות, ווי דער רבי זאגט (ליקוטי מוה"ר חלק ב' סימן כה): "מקטן ועד גדול, פונעם קלענסטן ביזן גרעסטן - ווער עס וועט מיד פאלגן מיט די עצת פון זיך מתבודד זיין מיטן אייבערשטן, וועט ער זוכה זיין אנצוקומען צו די גרעסטע מדרגות וואס איז דא".

רעד אביסל צום אייבערשטן אז מען וויל אסאך טוט מען נארנישט, לאמיר רעדן 'אביסל' צום אייבערשטן. מען הייבט אן מיט אביסל, מען רעדט צום אייבערשטן איין ווארט און נאך א ווארט, א טראפ נאך א טראפ, וועלן מיר אויך זוכה זיין צו די גרעסטע מדרגות. גיי אין א זייט, זען זיך אנוועק און רעד צום אייבערשטן. דא אין שטעטל קען מען עס מקיים זיין צווישן די ביימער.

אויך האט ער שוין פארשטאנען אן ענטפער אויף זיין צווייטע וואונדער 'ווי אזוי שפאצירט מען אין די עולמות העליונים?' - ווייל ווען א מענטש הייבט אן רעדן צום אייבערשטן און איז ממשיך צו רעדן נאך און נאך צום אייבערשטן, ווערט אים די מוח געטוישט אז ער שפאצירט אין די עולמות העליונים! מיר

זאג פאר'ן אייבערשטן: "רבונו של עולם איך וויל גלייבן אין דיר, רבונו של עולם איך וויל דיר שפירן, רבונו של עולם איך וויל שוין זוכה זיין צו טראכטן פון דיר, איך וויל נישט פארנעסן פון דיר, א נאנצן טאג בין איך מסיח דעת פון דיר, איך פארנעם פון דיר, איך טראכט נאר פון געלט, פון עסן, פון שלאפן, פון פבוד, פון פאליטיק און

ז. דער ספר האט מחבר געווען רבי אלטער טעפליקער זכרונו לברכה. ער האט מחבר געווען צוויי ספרים, דער ספר "השתפכות הנפש". וואס איז געבויט אויף דער ענין פון התבודדות, און דער ספר "משיבת נפש" וואס איז געבויט אויף דער ענין פון התחזקות, ביידע ספרים זענען לקוטים פון רבי'ן און רבי נתן'ס ספרים. בווזן שני האט ער חתונה געהאט מיט די טאכטער פון רבי נחמן מולטשינער זכרונו לברכה, און ער האט אסאך געהאלפן זיין שוואגער רבי אברהם בן רבי נתמן מיט'ן ארויס געבן דעם ספר "מוכבי אור".

נאך ואכן, העלה מיר איד זאל טראכטן פון דיר".

אפילו מען איז נאך ווייט פון די אלע זאכן, אבער אז דער מענטש זאגט עס איבער איינמאל און נאכאמאל און נאכאמאל, מיט יעדע ווארט וואס מען רעדט צום אייבערשטן ווערט מען מער צוגעקלעבט צום אייבערשטן און אלץ מער קלארט זיך אויס די מוח און מען הייבט אן צו שפירן דעם אייבערשטן.

מען דארף עס נאר אנהייבן צו טון, און מען קען אויף דעם אליינס אויף בעטן דעם אייבערשטן: "רבונו של עולם איד וויל שוין אנהייבן רעדן צו דיר, איד וויל אנהייבן שפירן וואס דער רבי זאגט וואס עס געשעט ווען מען רעדט צו דיר".

ווען דו גייסט ארויס אויפ'ן גאס, דו זעסט די הימל, הייב אן שמועסן מיטן אייבערשטן, בעט אים וואס דו דארפסט, אויף א שידוך, פרנסה, קינדער, נחת, און אזוי ווייטער יעדע זאך מקטן ועד גדול.

זיין גאנצע איינקויפן איז איין שטיק דביקות בה'

מענטשן פרעגן וואו קען מען עפעס אגוען אויף א ברוסל'ער חסיד? - דער ענטפער איז, דאס איז נישט א זאך וואס מען קען אגוען; צוויי מענטשן קענען גיין

איינקויפן אין גראסערי לקבוד שבת, איינער מאכט א גאנצן צייט מיט די ליפן: "הייליגער באשעפער וואו ליגט די מילה, די פערפל, די לאקשן?" "אה שבת אייבערשטער איד האב עס געטראפן", זיין גאנצע איינקויפן איז איין שטיק דביקות בה', ווידער דער צווייטער איז טאקע עוסק אין איינקויפן לקבוד שבת אבער ער טוט עס נישט מיטן אייבערשטן!

עס קען אויסקוקן פאר מענטשן מאדנע, דו בעטסט דעם אייבערשטן אויף שמוותים והבלים, וואו עס ליגט פערפל און לאקשן?! - לאמיר אבער זען, פון וועם טראכטסטו און פון וועם טראכט איד?! איד טראכט פונעם אייבערשטן! יעדע רגע וואס א מענטש טראכט אז דער אייבערשטער איז מלא כל הארץ כבודו, ער איז דא געבן מיר און איד קען אים אלעס בעטן - אזוי ער דבוק צום אייבערשטן, ער איז מקיים אזויפיל מצות.

מען טאר זיך נישט צוטון מאכן פון מענטשן וואס לאכן פון דעם, ווייל די מענטשן וואס לאכן - לאכן פון די אמונה, רחמנא לצלן.

מען קען אויסקוקן ווי אן איש פשוט, גיין אנגעטון מיט ארבעט'ס קליידער, נישט מאכן קיין טומל, קיינער זאל נישט וויסן פון אים, און מען קען גיין אנגעטון מיט אלע שמונה בגדים, מיט סמראקעס און געפעפעטע הויזן, זיצן אויבן אן ביים

מִנְרַח וּוּאָנְט, און עס טוט זיך א גאַנצע טומל ארום אים, ווען מען קוקט אויף אים קוקט ער אױס ווי אן ערנסטער מענטש, יעדער פֿרעגט: "וועמענ'ס אידעם איז ער? אה יענעמ'ס אידעם?" - אָבער עס איז בכלל נישט געוואָרן אין דעם, דער עיקר איז 'וואו איז מיין מחשבה?' אויב בעט ער יעדע זאך פונעם אייבערשטן, אפילו אינמיטן די ארבעט - איז ער דבוק צום אייבערשטן! און אויב נישט - האט ער גארנישט מיטן אייבערשטן, עס איז בלויז עטענשן (אויפֿמערקזאמקייט): זיין גאַנצע מחשבה איז גאר פארנומען מיט 'וואס וועט מען זאָגן אויף מיר, און 'וואס וועט מען טראכטן אויף מיר'!

ביידע קענען גיין נעבן און מען וועט גארנישט אָנזען א חילוק צווישן זיי צוויי, אָבער דער חילוק איז גרויס, דער רעדט צום אייבערשטן, דער לעבט מיטן אייבערשטן, און דער אַנדערער נישט.

אייבערשטן, קען ער עס נישט הערן, אָבער דער רבי זאָגט אונז: גלייב אז דער אייבערשטער הערט דיך יא אױס, זען זיך אַוועק אין א זייט און בעט: "באשעפער העלף מיר".

דא זיצט א חתן וואס איז די וואך א חתן געוואָרן, ביי די לחיים האט ער געזאָגט א הערליכע פֿשעטל, ער האט דערציילט זיין מעשה פון תפלה, אז ער האט געטראכט אז בדרך הטבע גייט ער נישט קיין חתן ווערן, ער האט געוויינט צום אייבערשטן: "אייבערשטער העלף מיר", "רבוננו של עולם ווען וועל איך שוין חתונה האָבן, איך וויל שוין האָבן מיין שידוך, איך וויל זיין אפֿגעהיטן, איך וויל מַהרַת מַחֲשָׁבָה", ער האט אסאך געבעטן און געוויינט צום אייבערשטן, און דער אייבערשטער האט געהאלפֿן אז ער איז א חתן געוואָרן!

נישט גיין אויף צוריק

איינע פון די וועגן פונעם יצר הרע, ווי אזוי ער שטערט א מענטש פון דינען דעם אייבערשטן, איז דורך מבבל זיין דעם מענטש מיט מחשבות ער זאל טוישן פון איין הנהגה צו אן אנדערע הנהגה, דארף מען וויסן אז 'תחלת ניסה - נפילה', אז מען לױפֿט אַוועק פארלירט מען די מלחמה, אז מען האט אפֿגעמאַכט: 'דאס איז מיין מנין וואו איך דאַווען, 'דאס גיי איך לערנען, 'דאס איז מיין

דער אייבערשטער הערט דיך יא אױס דער פֿסוק זאָגט (דברים כ, ב - ג): "וּנְשֵׂא הַכֹּהֵן וְדָבַר אֶל הָעָם, וְאָמַר אֲלֵהֶם שְׁמַע יִשְׂרָאֵל", דער כהן, דער הייליגער רבי זאָגט אונז, גלייב אינעם אייבערשטן אז ער וועט דיך העלפֿן! אסאך מאל פאלט א מענטש אריין אין אזא קטנות, ער ווערט אזוי דערבישערט אז אפילו איינער זאָגט אים: "בעט דעם

נישט געלאזט שטערן דורך טוישן די וועג
וואס ער האט אפגעמאכט.

מצרים איז נאך היינט דא

דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן
לעבן מיט די אלע פסוקים, מיר
זאלן גלייבן אז 'כי ה' אלקה עמך המעלה
מארץ מצרים', פונקט אזוי ווי דער
אייבערשטער האט אונז ארויס געצויגן פון
לאנד מצרים, וועט ער מיר אויך ארויס
געמען פון מין אייגענעם מצרים.

קינדער אין דער מיינען אז מצרים איז א
לאנד וואס איז אמאל געווען אונז
צו פייניגן, עס איז נישט אמת, מצרים איז
נאך היינט דא, מצרים איז אין מלחמת מצרים
איז די ווערטער מצרים, אז א מענטש
מראבט 'וואס וועט זיין?' 'וואס וועט זיין?'
איז ער אין מצרים, זיין מלחמה איז אין מצרים.
און דורך תפלה והתבודדות קען מען ארויס
גיין אויך פון דעם מצרים.

דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן
פאלגן דעם רבי'ן, וועלן מיר קענען
דינען דעם אייבערשטן און האבן א שיינע
לעבן, אמן.

יראת שמים, און דער יצר הרע מאכט
עס שווער, דארף מען וויסן אז דאס איז
א טריק פונעם יצר הרע וואס וויל אז
דער מענטש זאל ווערן שוואך און אלעס
אפלאזן, מען דארף זיין שטארק נישט
גיין אויף צוריק, נאר גלייבן מיט די גוטע
קבלות וואס מען האט זיך פארגענומען,
אפילו עס איז ביטער שווער.

דער רבי האט דערציילט (לקושי מוהר"ן חלק
ב', סימן קטו), ווען ער איז געווען יונג,
האט ער זיך געשטעלט אויף דעם נישט
אפצולאזן וואס ער האט אפגעמאכט צו
טון; אז ער האט אפגעמאכט א געוויסע
וועג ווי אזוי צו דינען דעם אייבערשטן,
איז ער געווען שטארק פאר א שטיק
צייט מיט דעם הנהגה, אפילו עס איז
אים געווען ביטער שווער, ווען עס איז
אים אריינגעקומען מחשבות ער זאל
אפלאזן די הנהגות און אנהייבן אנדערע
הנהגות, האט ער זיי נישט צוגעהערט,
ער האט זיך נישט וואוסענדיג געמאכט
פון די מחשבות, ער איז געווען זייער
שטארק צו גלייבן מיט די וועג, מיט די
קבלות טובות און הנהגות וואס ער האט
אפגעמאכט צו טון, און האט זיך קיינמאל

שֶׁבֶת קוֹדֵשׁ פֶּרֶשֶׁת שׁוֹפְטִים, שְׁנַת תַּשְׁפ"ב לַפְּרִט קָטָן, אִיז דְּעַר רֹאשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיט"א גְּעוּוֹעַן אִין שְׁטַעטל, קָרִית בְּרֶסֶלֶב - לִיבֶעֱרַטִי יַע"א.

אִינְדֶּרפֶּרִי אִיז גְּעוּוֹעַן אָן אױפֶּרוּף פֿון אַ חֶתָּן אַ תְּלֻמִּיד הַיְשִׁיבָה גֵּרוּ יְאִיר. גָּאכֵן דֹּאוּעֵנען בֵּימִים 'קִידוּשָׁא רַבָּא' הָאט דְּעַר רֹאשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיט"א מְכַשִּׁיף גְּעוּוֹעַן דְּעַם שִׁיעוּר אִין סֵפֶר הַקְּדוּשׁ 'סִפּוּרֵי מַעֲשִׂוֹת', און גְּעֵעֵנְדִיגֵט מַעֲשֶׂה יב, מִבְּעַל תְּפִלָּה.

פֿאַר עֲשִׂירִים פֿון די מְדִינָה פֿון די עֲשִׂירִים, עַר הָאט זײ גַּעפִּירט קַעגֵן דְּעַם ווײַנט, ווי זײ הָאבן גַּעשְׁמַעקט די גוֹטע גַּערוּך פֿון די עָסֵן הָאבן זײ זײער גַּעבְּעֵטן עַר זֵאל זײ גַּעבֵן פֿון די מַאָכְלִים, דְּעַרנֶאָךְ הָאט עַר זײ אַוועק גַּעפִּירט פֿון דְּעַם ווײַנט הָאבן זײ אָנגַעהױבן צו שְׁרײַען אַז עִם שְׁמִינְקַט זײער. נֶאכְדַּעַם הָאט עַר זײ נֶאכְאָמַאל גַּעפִּירט קַעגֵן דְּעַם ווײַנט, הָאבן זײ ווײַדער גַּעבְּעֵטן עַר זֵאל זײ גַּעבֵן פֿון די גוֹטע עָסֵן, דְּעַרנֶאָךְ הָאט עַר זײ נֶאכְאָמַאל אַוועק גַּעפִּירט פֿון דְּעַם ווײַנט הָאבן זײ ווײַדער אָנגַעהױבן צו שְׁרײַען אַז עִם שְׁמִינְקַט זײער.

דְּעַר רֹאשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיט"א הָאט גַּעזֶאנְט:
דְּעַר רַבִּי אִיז דָּא מְרַמֵּז אַז ווען אַ מַעֲנִשׁ ווײַל אָנְהײבן צו דינען דְּעַם אײבֶּעֱרֶשְׁטן דֶּאָרף עַר ווײַסן אַז עַר גײט הָאבן עֲלִיּוֹת און יְרִידוֹת, אִין אָנְהײב בְּרַעֲנַט מַעַן צוֹם אײבֶּעֱרֶשְׁטן דְּעַרנֶאָךְ פֶּאַלֵט מַעַן אַרָאפּ, און מַעַן הײבֵט זיך צוּרִיק אױף און מַעַן פֶּאַלֵט ווײַטער אַרָאפּ; אַזױ גײט עֲבֹדַת ה'.

מִיר גֵּרײַטן זיך צו גײן אױף רֹאשׁ הַשְּׁנָה צוֹם רַבִּינ'ס קָאָד, קײן אומאן, דֶּאָרף

דְּעַר רֹאשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיט"א הָאט פֿאַרְגַּעלֶרַנט די מַעֲשֶׂה פֿון אִינְעוּוײַניג. מִיר בְּרַעֲנַנְען עִם דָּא אִין קוֹרְצֵן:

דְּעַר קַעניג הָאט גַּעזֶאנְט פֿאַר'ן גִּבּוּר ווי אַזױ מַעַן קַען הוֹרֵךְ גײן דְּעַם וועג פֿונעם שְׁוועֶרד אַרויס גײן פֿון די תְּאֹוה פֿון גַּעלֵט. אַז אױפֿ'ן וועג צוֹם שְׁוועֶרד אִיז דָּא אִין דְּעַר זײט אַ וועג וואָס פִּירט צו אַ קָאָד וואָס מַעַן קאַכט דֶּאָרט אַלע עַרלײַ מַאָכְלִים.

מוֹתֶרָא"ש אִיז מִסְבִּיר אַז דְּעַר קָאָד גײט אַרויף אױפֿ'ן הײלִיגן רַבִּי'ן, וואָס פֿון אִים גײט אַרויס אַלע גוֹטע עָסֵן - תּוֹרוֹת און הַתְּחֻקוֹת וואָס אִיז מְחֻק דִּי גַאנְצֶע וועלֵט.

דו גײסט הָאבן עֲלִיּוֹת און יְרִידוֹת
דְּעַרפֶּאַר - זֶאגט דְּעַר קַעניג צוֹם גִּבּוּר - זֶאָלְסְטוּ פִּירן די מַעֲנִשָׁן פֿון די מְדִינָה פֿון די עֲשִׂירִים קַעגֵן דְּעַם ווײַנט בְּדִי זײ זֶאלֵן שְׁמַעֵקן די גַּערוּך פֿון די עָסֵן פֿון דְּעַם קָאָד, נֶאכְדַּעַם זֶאָלְסְטוּ זײ גַּעבֵן פֿון די עָסֵן, וועלֵן זײ בְּנֹדַאי אַוועק וואַרפֵן די תְּאֹוה פֿון גַּעלֵט. דְּעַר גִּבּוּר הָאט אַזױ גַּעטוּן, עַר הָאט גַּענוּמַעַן דִּי

מעריב, איך וויל זוכה זיין צו לערנען יעדן טאג אביסל די הייליגע תורה.

מיר זענען דא ביים רבי'ן אין היכל הקודש, דארפן מיר געדענקן, ווען מען קומט זיך צוזאם מיט חברים, אנשטאט רעדן פון געלט אז 'דער האט אזוי סאך געלט' און 'דער האט אזוי סאך געלט', זאל מען רעדן פון רבי'ן, שיחות פון רבי'ן, נאך א ווארט פון רבי'ן, נאך אן התחזקות פון רבי'ן, אז אפילו איך בין אראפגעפאלן קען איך אנהייבן פונדאסניי, און אפילו איך גיי אריבער וואס איך גיי אריבער, קען איך נאכאלץ זוכה זיין צו ווערן אן ערליכער איד.

מען דאס געדענקען אז צו ווערן אן ערליכער איד גייט נישט אין איין מינוט, אפילו מען איז זיך דארט מקבל גוטע קבלות, מען מאכט אפ אז מען גייט אפלאזן דאס שלעכטס און מען גייט אנהייבן לעבן מיט תכלית, בלייבט מען נישט שטענדיג אויף די זעלבע מדרינה, ווען מען קומט אהיים פונעם קאך - פון אומאן, וועט מען צוריק אראפ פאלן, אבער אז מען שטארקט זיך, מען הייבט זיך אויף נאכאמאל און נאכאמאל, וועט מען זוכה זיין צו ווערן אן ערליכער איד.

דורך'ן לערנען דעם רבינ'ס ספרים הייבט מען אן צו לעבן מיט תכלית

דער גבור האט זיך אנגערופן צו זיי: "איר זעט דאך אז עס איז גארנישט דא קיין זאך וואס זאל שטיינקען, מוז בנדאי זיין אז איר אליין שטיינקט". דערנאך האט דער גבור זיי געגעבן פון די מאכלים. ווי נאר זיי האבן געגעסן פון די מאכלים, זיי האבן פארוזכט די התחזקות פון הייליגן רבי'ן, האבן זיי אנגעהויבן זען דאס געמיינקייט פון געלט, זיי האבן אנגעהויבן שפירן ווי עס שטיינקט.

אז מען לערנט דעם הייליגן רבינ'ס ספרים, הייבט מען אן טראכטן תכלית, איך וויל זיין אן ערליכער איד, איך וויל דינען דעם אייבערשטן, איך וויל זוכה זיין צו דאווענען יעדן טאג שחרית, מנחה און

וואס זאל זיין מיין רצון, מיין חלום, מיין תשוקה?

האבן זיי תפא אונעק געווארפן זייער געלט, און זיי האבן זיך אויסגעגראבן גריבער און זיך באגראבן פון גרויס בושה.

פון איין זייט האט דער רבי זייער מקפיד געווען מען זאל אכטונג געבן נישט צו פארלירן געלט, רבי נתן זכרוננו לברכה שרייבט (שיחות הר"ן, סימן רפא): ווען אנשי שלומינו זענען געקומען קרעכצן צום רבי'ן אז זיי האבן פארלוירן געלט, פלעגט דער רבי זיי פארשעמען, דער רבי פלעגט זיי פארהאלטן פארוואס זיי האבן נישט אכטונג געגעבן, וויאזוי קען דאס פאסירן?

מען האט מבטל געווען אסאך צייט פון תורה און תפלה צו קענען פארדינען דאס געלט, און יעצט אז מען האט עס פארלוירן וועט מען נאכאמאל דארפן אויסגעבן די צייט לבטלה. אבער פון די אנדערע זייט האט דער רבי פאר'מיואס'ט תאוות ממון.

עס איז בכלל נישט קיין סתירה, מען דארף טאקע אכטונג געבן אויף די געלט עס נישט צו פארלוירן, מען זאל קענען דינען דעם אייבערשטן, לערנען און דאווענען, און קענען באצאלן די רענט און מארגענדיש אין צייט, אבער די אמונה, די רצון, די חלום, די תשוקה, דער תכלית, דער פיוטשער (צוקונפט) זאל זיין געלט?! - דאס נישט!

דער רבי לערנט אויז אז 'מיין תכלית, מיין פיוטשער, מיין ווילן, איז צו דינען דעם אייבערשטן, און נאכאלץ וועלן זיין אן ערליכער איד'.

א איד איז אמאל געקומען צו רבי נתן, ער האט זייער געוויינט אז ער וויל זוכה זיין צו זיין אן ערליכער איד, ער פרובירט אהער און אהין, עס איז שוין אריבער אויפיל צייט און עס גייט אים נישט, האט רבי נתן אים געזאגט: "קוק אויף מיר, איך האב שוין א גרויע בארד, און איך האב נאכאלץ ברעה, איך האב נאכאלץ א פלאן, צו זיין אן ערליכער איד".

איך בין דער גבור!

דער גבור איז געקומען און זיי ארויסגענומען פון די גריבער און געזאגט: "קומט מיט מיר. היינט דארפט איר שוין נישט מורא האבן פונעם גבור, ווייל דאס בין איך; איך בין דער גבור!"

מוחרא"ש איז מסביר (ספר נהרי אפרסמו) אז דער 'גבור' גייט ארויף אויף די 'מדת הגבורה', צרות און יסורים, וואס דער אייבערשטער ברענגט אויף א מענטש. און דער אייבערשטער ברענגט די שוועריקייטן כדי דער מענטש זאל זיך אויסקערן צו אים, דער מענטש זאל אנהייבן לעבן מיט'ן אייבערשטן, דערפאר ווען א מענטש איז שוין זוכה אפצולאזן זיינע נארישקייטן, און הייבט אן צו לעבן מיט'ן אייבערשטן, דארף ער מער נישט מורא האבן פונעם גבור. און יעצט זעט ער איין אז דער 'גבור' איז גאר געווען זיין ישועה, ווייל זיינע צרות און יסורים האבן אים דערנענטערט צום אייבערשטן.

ווען א מענטש וועט גוט קוקן וואס האט אים געברענגט צום רבי'ן, וועט ער זען אז זיינע שוועריקייטן וואס ער איז אריבער, אדער זיין מצב וואס ער גייט נאכאלץ אריבער, דאס ברענגט אים צום רבי'ן.

מוחרא"ש זכותו יגן עלינו ברענגט אלץ וואס די הייליגע חכמים זאגן (סדרש תנחומא פרשת תצא, סימן ב): "צריך אדם

דעם גבור אלס זיין פריינד, ווייל דער גבור ברענגט אים צוריק צום אייבערשטן.

דער סימן פון תשובה

זיי האבן געבעטן דעם גבור ער זאל זיי געבן נאך פון די עסן, זיי ווילן עס געבן פאר די מענטשן פון זייער מדינה, ווייל אפילו זיי זענען שוין ארויס פון די תאוה פון געלט, ווילן זיי אויך אז זייער גאנצע מדינה זאל ארויסגיין פון די תאוה.

דאס איז דער סימן פון תשובה, אז דער מענטש באגוננט זיך נישט בלויז מיט דעם אז ער איז געקומען צום אמת, נאר ער וויל אויך מזה זיין אנדערע אידן זיי זאלן אויך ווערן ערליכע אידן.

ווי נאר זיי האבן געגעבן די עסן פאר די מענטשן פון זייער מדינה האבן אלע אנוועק געווארן זייער געלט. דערנאך האט מען זיי גשיקט דעם בעל תפחה, ער האט זיי געגעבן תשובות און תיקונים, און האט זיי גערייניגט פון זייערע תאוות. דער קעניג איז געווארן קעניג אויף די גאנצע וועלט, און די גאנצע וועלט האט זיך אומגעקערט צום אייבערשטן, אלע האבן נאר עוסק געווען אין תורה, תפלה, תשובה און מעשים טובים, אמן פן יהו רצון ברוך ה' לעולם אמן ואמן.

לאמיר אנהייבן עסן די גוטע עסן פון רבי'ן האט דער ראש ישיבה שליט"א געזאגט: מיר גרייטן זיך שוין צו פארן צום

להחזיק טובה להקדוש ברוך הוא בזמן שהיסורין באין עליו. למה, שהיסורין מושבין את האדם להקדוש ברוך הוא", א מענטש דארף מחזיק טובה זיין דעם אייבערשטן, ער דארף דאנקען דעם אייבערשטן ווען עס גייט אים נישט גוט, ווייל דאס ברענגט אים צוריק צום אייבערשטן.

סתם אזוי גייט נישט א מענטש צו צום שאפע נעמען א תהלים, נאר ווען ער איז פארווייטאגט, ער מוששעט זיך מיט א פראבלעם, אדער דער דאקטער האט עפעס אנגעשראקן חס ושלום, דאן געמט ער א תהלים און זוכט וואס ער קען זיך עפעס פארנעמען צו פאררעכטן, קומט אויס אז דער פראבלעם ברענגט גענטער צום אייבערשטן.

א מענטש וואס האט נישט קיין צדיק, און לעבט נישט מיט'ן אייבערשטן, ווען עס גייט אים עפעס נישט גוט הייבט ער אן צו שעלטן רחמנא לצלן, אזוי ווי להבדיל אלף הבדלות - א גוי טמא; מותרא"ש זאגט: ווען עפעס גייט נישט גוט פאר א גוי, ער רעגט זיך אויף, דאס ערשטע שעלט ער מיט קללות גמרצות זיין אפגאט... אבער א איד וואס לעבט מיט'ן אייבערשטן, ווייסט אז דער אייבערשטער האט אים דאס געשיקט אים אויפצואוועקן פון שלאף, ער זאל זיך צוריק קערן צו אים, דערפאר האט ער נישט מורא פונעם גבור, ער פאררעכנט

הייליגן רבי'ן אויף ראש השנה, דארף מען זען צו האבן א שייכות מיט'ן רבי'ן. דער רבי האט געזאגט פאר אנשי שלומינו (שיחות הר"ן, סימן רנא) אום חודש אלול איז מסוגל דורךצוזאגן גאנץ 'תורה נביאים וכתובים', און רבי נתן האט צוגעלייגט מען זאל אויך לערנען דעם רבינ'ס ספרים, איז יעצט א גוטע צייט זיך צו באנייען מאכן א שיעור אין לקוטי מוהר"ן, לאמיר אנהייבן עסן די גוטע עסן פון רבי'ן.

דער רבי האט געזאגט (תוי מוהר"ן, סימן שטט): "שיכולין להיות נעשה בעל תשובה גמור על ידי למוד הספר שר"ו, מען קען ווערן א גרויסער בעל תשובה אז מען לערנט זיין ספר. "ואמר, שמי שישב ויעסק בספריו, רק בלי קנטור ונצחון, ויסתכל בו באמת, אז בודאי יהיו נבקעין אצלו כל גידי קשיות לבבו", נאך האט דער רבי געזאגט: "ווער עס וועט לערנען זיין ספר מיט אן אמת, וועט זיך אים עפענען אלע זיינע פארשטאפטע אדערן". דער לקוטי מוהר"ן מאכט אן אפּעראציע, אפילו א מענטש וואס זיינע אדערן זענען אינגאנצן פארשטאפט מיט אלע תאוות רעות רחמנא לצלן, וועט ער זוכה זיין דורכ'ן לערנען לקוטי מוהר"ן אויפצושניידן און אויפשמאפן זיינע פארשטאפטע אדערן.

זאג די ווערטער, דו וועסט פארשטיין אין אנהייב קען מען נאכגיט פארשטיין וואס דער רבי זאגט, מען דארף בלויז

זאגן די ווערטער, און צום סוף איז מען זוכה צו פארשטיין.

מענטשן פרעגן: "ווי אזוי ארבעט דער סדר דרך הלימוד פון בלויז זאגן די ווערטער?" "אז מען וועט בלויז זאגן די ווערטער פון די תורה וועט דאך נישט אויסוואקסן קיין דגים?" דער ענטפער איז: פרוביר עס אליינס אויס; נעם א משניות, נעם א גמרא, הייב אן זאגן די ווערטער דו וועסט שוין אליינס זען ווי אזוי עס ארבעט וואונדערליך, דער אייבערשטער העלפט אז צום סוף איז מען זוכה צו פארשטיין.

עס הערט זיך וואונדערליך אז דורך זאגן די ווערטער וועט מען פארשטיין, עס שטימט נישט על פי שכל, דארף מען וויסן אז די תורה איז נישט סתם א חכמה וואס מען לערנט זיך, תורה איז א רוחניות'דיגע זאך, און אז מען זאגט אסאך בלויז די ווערטער אן פארשטאנד איז מען זוכה ביים סוף צו פארשטיין. ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א', סימן קי) אויפ'ן פסוק (יהושע א, ח): "לא ימוש ספר התורה הנה מפיד", אז די תורה איז א רוחניות'דיגע זאך, ווער עס פירט זיך ערליך און הייליג דער קען פארשטיין די תורה און וועט גארנישט פארגעסן, ווייל א רוחניות'דיגע זאך פארנעמט נישט קיין פלאץ, עס קען זיך צעשפרייטן אן קיין שיעור. און ווער עס

בבלי, אז מען קען נישט לערנען אזויפיל, קען מען לערנען איין בלאט א טאג, ענדיגט מען אין זיבן יאר תלמוד בבלי.

ווען מען קומט צום רבי'ן איז עס נישט אויף אראפ צו נעמען, עס איז נאר אויף צו מוסף זיין. האלט ווייטער אן אלע שיעורים מיט דייעע חברות, דער טאג איז גענוג לאנג אויף צולייגן נאך א שיעור, אויסער דייעע שיעורים, נעם א משניות און לערן פסדרן אן אפשטעל, לערן איין פרק און נאך א פרק ביז דו ענדיגסט גאנץ ששה סדרי משנה, נאכדעם הייב אן נאכאמאל, די זעלבע זאך איז מיט ש"ס, לערן א בלאט נאך א בלאט ביז דו ענדיגסט איינמאל, נאכדעם הייב אן נאכאמאל פון אנהייב.

א מענטש טראכט: 'ווי קום איך אן צו זתר תקדוש? הלואי זאל איך כאטש לערנען חומש מיט רש"י, אבער מיט די עצות פון רבי'ן קען מען ענדיגן ביידע, און אויך אלע אנדערע ספרים, אלע מדרשים און כתבי ארז"ל וכו'.

ווער איז זיך מניאש?!

מענטשן מאכן חזק פון פּרסל'כער חסידים: מען זינגט 'געוואלד זייט איך נישט מניאש', עס איז דאך אזא שיינע וועלט, ווער איז דען זיך מניאש?! - וואס מיינט יאוש? - דאס אז דו טראכסט נישט דורכצולערנען כאטש

קוקט אויף די תורה ווי א גשמיות'דיגע זאך, דער קען נישט זוכה זיין צו די תורה נאר וויפיל עס גייט אריין אין זיין מח. מיט דעם טייטשט דער רבי דעם פסוק: "לא ימוש ספר התורה", אז 'ימוש' איז א לשון פון ממשות, דאס ווארנט אונז די תורה: מאך נישט קיין גשמיות פון די תורה, קוק אויף די תורה ווי א זאך וואס איז רוחניות וועסטו מצליח זיין.

ווי אזוי קען איך אנקומען צו לערנען די גאנצע תורה?

אויבן אין הימל פרענט מען א נשמה אויב ער האט געלערנט די גאנצע תורה, - ווי אזוי קען איך אנקומען צו לערנען די גאנצע תורה? - דער רבי האט אונז אויסגעלערנט א שיינע דרך הלימוד (עין שחות תר"ן, סימן עו), מען זאל זאגן די ווערטער פון די תורה אפילו אן פארשטאנד, אז מען פאלנט דעם רבי'ן קען מען ענדיגן די גאנצע תורה.

פרוץ השם אז מיר האבן זייער א רייכע קהלה, מיר האבן בחורים און אינגעלייט וואס זענען יעדעס יאר מסוים ש"ס. מען קען עס באווייזן; לא בשמים הוא לאמר מי יעלה לנו השממה (דברים ל, יב), די תורה איז נישט א זאך וואס מען קען נישט ענדיגן. עס נעמט בערך א שעה צייט צו גורס זיין זיבן בלאט גמרא, און מען ענדיגט יעדע יאר תלמוד

איינמאל אין לעבן נאנץ רמב"ם און נאנץ ד' חלקי שלחן ערוך, דו ביסט צופרידן מיט'ן קענען אביסל הלכות שבת און יזרה דעה, - דאס איז יאוש!

דאס אז דו טראכסט נישט נאכאמאל צו בעטן דעם אייבערשטן: "רבזנו של עולם איך וויל נישט רעדן קיין לשון הרע", איז יאוש. אין ישיבה קטנה איז מען זיך מקבל צו לערנען דעם ספר 'שמירת הלשון', און מען טראכט נאך יעדעס מאל ווען מען רעדט פון א צווייטן: 'אוי, מען טאר נישט רעדן קיין לשון הרע', און יעצט איז שוין אפגעמאכט ביי זיך 'אזוי גייט עס, דאס איז די וועלט, מען רעדט פון דעם און פון יענעם'.

די מתנה פון תפלה והתבודדות דער רבי האט אונז געגעבן די זאך פון 'תפלה והתבודדות', וואס זאל נאר זיין מיט א מענטש, האט ער די מויל וואס ער קען בעטן: "רבזנו של עולם איך וויל זיין אפגעהיטן", "רבזנו של עולם איך וויל לערנען", "רבזנו של עולם איך וויל דאווענען".

וואו דו ביסט, און וואס דו ביסט, מקמן ועד גדול, גרויס, קליין, יונג און אלט, קלוג און נישט קלוג, גוט און נישט גוט, אפילו א מענטש זאל זיין וואו ער זאל נאר זיין רחמנא לצלן, קענסטו נאכאלץ רעדן צום באשעפער.

יעדער בחור וויל האבן שמירת עינים, דאס אז דו האסט שוין אויפגעגעבן אויף דיין שמירת עינים קומט אויך פון יאוש! אויף דעם האבן מיר דעם רבי'ן וואס זאגט אונז: "גיוואלד, זייט איך נישט מייאש, קיין יאוש איז גארנישט פארהאנען!" דו קענסט נאך יא זוכה זיין נישט צו רעדן קיין 'לשון הרע', דו קענסט נאך יא זוכה זיין צו האבן 'שמירת עינים', בעט דעם אייבערשטן: "רבזנו של עולם איך וויל נישט רעדן קיין לשון הרע", "רבזנו של עולם איך וויל האבן שמירת עינים", רבזנו של עולם איך וויל האבן שמירת המחשבה, איך וויל נאר טראכטן פון דיר".

דער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן עה): רעדן צום אייבערשטן איז אזוי ווי א מאמע וואס גייט מיט שמענדיג מיט איר קינד. בחורים און אינגעלייט וואס האבן נאכנישט קיין קינדער פארשטייען דאס נאכנישט. סתם אזוי פארברענגט מען מיט א קליין קינד, דער טאטע טוט זיך אויף: "דער קינד איז מיין קרעדיט"... ביי דאס קינד הייבט אן שמעקן, דאן וויל שוין קיינער נישט האבן מיט'ן קינד - אויסער די מאמע. די מאמע רעגט זיך נישט אויפ'ן קינד, זי וואשט אים ארום, זי רעדט און זינגט צום קינד, און זי טוט אים צוריק אן שוין, נאכדעם קומען אלע צוריק זיך שפילן מיט'ן קינד; נאר די מאמע גייט אראפ מיט'ן קינד אין אלע פארשמירטע פלעצער.

זאָנט דער רבי - אזוי איז דאס רעדן צום אייבערשטן, דאס איז די איינציגסטע זאך וואס גייט מיט מיטן מענטש, אפילו ווען קיינער וויל נישט שטיין געבן אים, ווען אלע שרייען: "שגן ארויס!" "שעמסט זיך נישט? דאס טוסטו? דאס טראכסטו?" בלייבט איין זאך מיטן מענטש: זיין מויל, זאג צום אייבערשטן: "רבנו של עולם קוק מיר אן ווי אזוי איך זע אים, נעם מיך צוריק, איך וויל זיין אן ערליכער איד".

איך דארף א רבי זאל מיר נאכאמאל זאגן די עצה פון לערנען משניות. מענטשן קוקן אן משניות ווי א ריווגע זאך, ווי עס פלעגט זיין די אלטע סעט משניות פון דרייצן גרויסע בענדער, היינט קען מען האבן גאנץ משניות אין איין באנד, און היינט איז דא משניות מיט ווייכע דעקלעך וואס מען קען האלטן ביי זיך אין טאש, ווען מען האט א מינוט לערנט מען א פרק משניות און מען לייגט אריין א סטיקער אלס סימן וואו מען האלט.

איך בין זיך מתיזה מיט די חיזוק פון רבין מענטשן האבן זייער מורא פון ברסלב, יעדן טאג קומען דא געסט קוקן די שטעטל, זאגן זיי מיר: "איך בין נישט קיין ברסלבער, אבער איך האב זייער הנאה פון אייערע שיעורים און חיזוק", איך זאג זיי צוריק: איך בין איך נישט קיין ברסלבער, איך בין אויפגעוואקסן אין סאטמאר, און איך בין זיך אויך מתיזה מיט די חיזוק פון רבין. איך דארף א רבי זאל מיר נאכאמאל דערמאנען איך זאל גיין צום אייבערשטן; איך דארף א רבי זאל מיר נאכאמאל זאגן די עצה פון מעביר סדרה זיין יעדן טאג אביסל, זונטאג ביז שני, מאנטאג ביז שלישי, דינסטאג ביז רביעי און אזוי ווייטער, אזוי ווי עס שטייט אין שלחן ערוך (אורח חיים סימן רפה, סעיף ג) זען שם במשנה ברורה סעיף קטן ח).

איך דארף א רבי זאל מיר נאכאמאל זאגן איך זאל לערנען גמרא, דער רבי געבט מיר אן עצה צו קענען מסוים זיין גאנץ ש"ס, ברוך השם אז ביים רבין קענען אפילו בחורים און קינדער ענדיגן ש"ס. ווען איך וועל אנועק גיין פון די וועלט וועט מען מיר פרעגן אויבן אין הימל: "האסט געענדיגט משניות? האסט געענדיגט גמרא?" ברוך השם אז דער רבי ברענגט מיר צו די אלע שיינע זאכן.

ווי אזוי איז מען זוכה צו עשירות?

אז מען שמעקט דעם רבינ'ס עסן, מען איז טועם פון רבינ'ס עסן, מען לערנט דעם רבינ'ס התחזקות, דערמאנט מען זיך אנצוהייבן לעבן מיט תכלית, אנשטאט לויפן צו נארישקייטן, "איך גיי האבן געלט", און "איך גיי האבן געלט", טראכט איך פונעם אייבערשטן. עס מיינט נישט אז מען

דאַרף נישט האבן פּרנסה, דער רבי האט אויך געוואלט מען זאל האבן פּרנסה, אָבער דער קאפּ דאַרף ליגן ביים אייבערשטן.

דער רבי זאגט (ליקוטי מוה"ר, חלק א', סימן 50) אז די גאַנצע עשירות וואס א מענטש איז זוכה קומט בזכות מען איז מכבד די ווייב. מוה"ר"ש ברענגט זייער א שארפע לשון פון תקוני זהר (הקדמה ב:): "קמצן נבל במקמינה, דלאו איהו נדיב ולאו איהו מורעא דאבהו", א קמצן איז א נבל; אין שטוב טאר מען נישט זיין קיין קמצן.

עס זענען דא אינגעלייט וואס האבן נישט קיין שכל, ווען די ווייב וויל פארן מיט א קאר סערוויס, רעגט ער זיך: "דו קענסט נישט גיין צופיס?" און ווען זי בעט געלט צו נעמען א רוימערקע ווערט ער אויסער זיך, ער שרייט: "דו עסט מיר אויף דאס גאַנצע געלט?" בשעת די גאַנצע געלט קומט נאר בזכות אז מען רעדט שיינ און מען געבט געלט פאר די ווייב.

אז מען קומט צום רבי'ן אויף ראש השנה דארף מען וויסן אז ביים רבי'ן האט מען נישט געקענט קומען נאר ווער עס האט געהאט שלום בית, אויב איינער וואס האט זיך געקריגט אין שטוב איז געקומען צום רבי'ן, האט זיך דער רבי אויפגעשטעלט און אנוועק געגאנגען פון טיש. שלום בית איז געווען אן עיקר ביים רבי'ן, ווייל נאר אז מען האט שלום בית

האט מען א ריינעם מוח, ביים רבי'ן איז קדושת המוח און טהרת המחשבה געווען די ערשטע זאך.

א וועג צו פארדינען געלט - דורך הפצה מוה"ר"ש האט אונז געגעבן א וועג צו פארדינען געלט, דורך הפצה, מוה"ר"ש זאגט: ווי אזוי קענען אנשי שלומינו קרעכצן אז זיי האבן נישט קיין פּרנסה? עס איז דא א שיינע און רייכע וועג צו האבן פּרנסה, צו גיין מיט'ן רבינ'ס ספרים ביי די הייזער, אזוי איז מען נישט קיין גארד לגריות און א מצפה לשלחן חבירו וואס חכמינו זכרונם לברכה זאגן (ביצה לב:): אז "עולם תשך בעדו".

מיר גרייטן זיך שוין צו פארן צום רבי'ן אויף ראש השנה. היי יאר קאסט די נסיעה אסאך געלט, פאר די פליגער און פאנען וכו'; עס זענען דא מענטשן וואס לייגן אנוועק פּעקלעך געלט, זיי האבן שוין אויסגעגליכן אלע הונדערטערס אויף איין זייט, געעפנט אלע שפיצן, און אפילו געביגלט די געלט עס זאל זיין שיינ גלאט... מען דארף נישט מורא האבן ארויסצונעמען דעם פּעקל געלט פאר די נסיעה, דער רבי האט געזאגט: "איך זארג פאר ענקער שפעזן, די וועג צו מיר און די וועג אהיים", אויך זאגט דער רבי (ספר המדות, אות צדיק, סימן לג): "בזכות הצדיק תלמדו מוה"רנסים", אז דו קומסט צום צדיק וועסטו האבן געלט.

דָּעַר אײַבער־שטֿטער זאל העלפֿן, מײַר זאלן
 זוכה זײַן צו שטֿמעקן און עסן פֿון די
 גוטע התַּת־זקֿוֹת פֿון רבֿי'ן, וועלן מײַר זוכה
 זײַן אז דָּעַר בעל תַּפְּלָה וועט אױַג אײַנגאַנגֿן
 מִתְּקַן זײַן, אָמֵן.

נֶאֱכָרְעִם הָאֵט דָּעַר ראש ישיבֿה שְׁלִיט־א
 געזונגען דעם ניגון: "שבת
 קדֿשֵׁנוּ, מִחִמֵּד עֵינֵינוּ, מֵאִיר עֵינֵינוּ, בְּזִכֹּת
 רבֿנוּ. אֲשֶׁרֵינוּ אֲשֶׁרֵינוּ, מֵה טוֹב תְּלַקֵּנוּ,
 שְׂזַכֵּינוּ לְהִתְקַרֵּב לְרַבֵּנוּ".

שֶׁבֶת קוֹדֵשׁ פֶּרֶשֶׁת שׁוֹפְטִים, שְׁנַת תִּשְׁפ"ב לְפָרֵט קָטָן, אִיז דָּעַר רֹאשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיט"א גְּעוּוֹעוּ אִין שְׁטֵעֵטל, קָרִית בְּרֶסֶלַב - לִיבֶעֱרֵטִי יע"א.

בִּי סְעוּדָה שְׁלִישִׁית הָאֵט דָּעַר רֹאשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיט"א פֶּאַרְגֶּלְעֶרְנֵט סֶפֶר הַקְּדוּשׁ שִׁיחֹת הַר"ן, סִימֹן קכ.

אִידער דָּעַר רֹאשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיט"א הָאֵט אָנְגֶּעֵהוּיבֵן דַּעַם שִׁיעוֹר הָאֵט מֵעַן גְּעוּוֹנְגֶען דַּעַם נִיגוּן: "רְבוּנוּ שְׁלַ עוֹלָם, הָאֵב אוֹיף מִיר רַחֲמֵנוּת, הַעֲלֵף מִיר הַעֲלֵף מִיר, הָאֵב אוֹיף מִיר רַחֲמֵנוּת. רְבוּנוּ שְׁלַ עוֹלָם, הָאֵב אוֹיף מִיר רַחֲמֵנוּת, אִיךְ ווִיל זַיִן אַן עֲרִלִּיכֶער אִיד".

אַראַפּ פֶּאַלן פֿון קִיין שׁוּם זאַך, יְהִיָּה אִיךְ שִׁיחִיָּה, זַאל זַיִן וואַס עַם זַאל נָאָר זַיִן, כִּמְבֹאָר מִזֶּה בְּדַבְּרֵינוּ בְּמָה וּבְמָה פְּעֻמִּים (עִיין לִקוּשֵׁי תַּנְגָּא סִימֹן מח), אַזוֹי ווִי עַם שְׁמִיט שׁוִין אִין רַבִּינִים סֶפְרִים.

עַם גֵּיט נִישֵׁט אִין אִיין מִינוּט

דָּעַר רַבִּי טַייטשֵׁט אוֹים דַּעַם פֶּסוּק, אַז דַּעַרפֶּאַר כֹּאפֵט דַּעַר פֶּסוּק אָן דַּעַם לְשׁוֹן: "כָּל הַמִּיחֲלִים", אַלֶּע וואַס הָאָפֵן, ווִייל וועַן מֵעַן ווִיל וועַרן אַן עֲרִלִּיכֶער אִיד מוז מֵעַן זִיךְ מַחֲזוֹק זַיִן אִין ווִיסן אַז עַם גֵּיט נִישֵׁט אִין אִיין מִינוּט, מֵעַן דַּאַרף קוֹדֵם אַרִיבֶּער גַּיִן אַלֶּע סַאַרט חֲלִישׁוֹת הַדַּעַת אִון אַלֶּע בְּלִבּוּלִים, מֵעַן דַּאַרף זִיךְ שְׁטאַרְקֵן נִישֵׁט צו וועַרן צַעפֶּאַלן אִון טַראַכְטֵן עַם אִיז נִישֵׁט פֶּאַר מִיר, נָאָר ווִיטֶער הָאָפֵן, בַּעַנְקֶען אִון וועַלן.

שִׁיחֹת הַר"ן, סִימֹן קכ

דָּעַר רֹאשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיט"א הָאֵט אָנְגֶּעֵהוּיבֵן: עֲנֵה וְאָמַר: דָּעַר הַיִּלְיָגֶער רַבִּי הָאֵט גְּעוּזאַגֵט, עַם שְׁמִיט אִין תַּהֲלִים (לא, כח): חֲזָקוּ וְאַמְצוּ כָּל הַמִּיחֲלִים לַה', שְׁטאַרְקֵט זִיךְ אַלֶּע וואַס הָאָפֵן צוּם אִיבֶּערשְׁטֵן, "כָּל הַמִּיחֲלִים" דִּיקָא, דַּעַר פֶּסוּק כֹּאפֵט אַן דוֹקָא דַּעַם לְשׁוֹן 'כָּל הַמִּיחֲלִים', אַלֶּע וואַס הָאָפֵן, אַפִּלוּ אַם אִינְכֶם זוֹכִים לְשׁוּם קִדְשָׁה וְעִבּוּדָה חַס וְשָׁלוֹם, אַז אַפִּילוּ אַ מְעַנְמִישׁ זַעַט אַז עַר אִיז נָאָכְנִישֵׁט זוֹכֵה צו קִיין שׁוּם קְרוֹשָׁה אִון עִבּוּדָה, רַק מִיחֲלִים לְבַד, נָאָר עַר הָאָפֵט, עַר ווִיל, עַר בַּעַנְקֵט זִיךְ, אַף-עַל-פִּי-כֵן חֲזָקוּ וְאַמְצוּ, זַאל עַר זִיךְ שְׁטאַרְקֵן אִון זִיךְ דַּעַרְהאַלְטֵן, וְאַל תַּפְּלוּ מִשׁוּם דְּבַר שְׁבַעֲוֹלָם, אִון נִישֵׁט

ווי דָּעַר רַבִּי זַאָגֵט (לִקוּשֵׁי מוֹהֲר"ן חֶלֶק ב', סִימֹן מח): "כִּשְׂאֵדָם נִכְנָם בַּעֲבוּרַת הַשֶּׁם, אַזִּי תִדְרֹךְ שְׁמַרְאִין לוֹ הַתַּרְחֻקוֹת", וועַן אַ מְעַנְמִישׁ הוֹיבֵט אָן דִּינֶען דַּעַם אִיבֶּערשְׁטֵן, דַּאַרף עַר זַיִן גֵּרִיט אַז מֵעַן גֵּיט אִים ווִיזוֹן ווי מֵעַן דַּאַרף אִים נִישֵׁט,

מענטש טראכט 'איך קען דען מחזק זיין א צווייטן? איך אליינס דארף נאך תשובה טון, איך אליינס דארף דאך רחמי שמים צו זיין אן ערליכער איד?!" אף-על-פי-כן יחזק את חברו, פון דעסט וועגן - זאגט דער רבי - זיי מחזק דיין חבר, קוק נישט אויף דיר, אפילו דו אליינס קענסט נאכנישט דינען דעם אייבערשטן, אבער דיין חבר קענסטו מחזק זיין, בי את חברו בכל יותר לחזק מלחזק את עצמו, ווייל עס איז גרינגער צו מחזק זיין א צווייטן, זאגן פאר א חבר: "ברודער שטארק זיך", "זאלסט וויסן אז עס וועט אריבער גיין", ווי זיך אליינס מחזק זיין, בי אין חבוש מתיר את עצמו מבית האסורים (גרות ה:), ווייל ווען א מענטש איז איינגעשפארט אין תפיסה, זאל ער זיין ווי געלונגען ער זאל נאר זיין, קען ער זיך אליינס נישט אויסלייזן, א צווייטער מוז אים אויסלייזן, די זעלבע זאך איז מיט זיך מחזק זיין אין עבודת השם, איז גרינגער פאר א מענטש צו מחזק זיין אנדערע, ווי זיך אליינס.

בי אין רעה גדולה מנפילה, עס איז נישטא קיין ערגערע זאך ווי אראפ פאלן פון שרעק. וכמו שאמרו רבותינו ו"ל לענין מלחמה הנשמיות על פסוק: "אל תיראו ואל תערצו" וכו' (דברים כ, ט), אזוי ווי עס שטייט די וואך אין די סדרה ביי א גשמיות'דיגע מלחמה, אז פאר מען גייט ארויס אין א מלחמה

"ונדמה לו שפרחיקין אותו מלמעלה, ואין מניחין אותו כלל לפנים לעבודת השם", עס וועט זיך אים דאכטן ווי פון הימל שטופט מען אים אנועק און מען לאזט אים נישט ווערן אן ערליכער איד, "ובאמת כל ההתרחקות הוא רק ברו התקרבות", אבער וויסן זאלסטו, דאס וואס מען שפירט ווי מען ווערט דערווייטערט - איז נאר צו ברענגען דעם מענטש נענטער צום אייבערשטן. "וצריך התחזקות גדול מאד מאד לבלי לפל בדתו, חס ושלום", און מען דארף זיין זייער שטארק נישט צו באקומען חלישות הרעת, "בשרואה שעוברים במה וכמה ימים ושנים שהוא מתנגע ביגיעות גדולות בשביל עבודת השם", פון וואס מען זעט ווי עס גייען אריבער אזויפיל טעג און יארן וואס מען מוטשעט זיך מיט שווערע עבודות, "ועדין הוא רחוק מאד", און מען איז נאכאלץ זייער ווייט, "ולא התחיל כלל לבגס לשערי הקדושה", מען האט נאך בכלל נישט אנגעהויבן אריינקומען צו די קדושה.

יותר ויותר מזה צריך כל אחד ואחד לחזק את חברו, נאכמער דארף יעדער מענטש מחזק זיין וויין חבר, ווען ער זעט ווי ער הייבט אן צו דינען דעם אייבערשטן, לכל יפל בדעתו משום דבר שבעולם, אז ער זאל נישט ווערן צעפאלן פון קיין שום זאך. ואפילו אם הוא יודע בעצמו שהוא כמו שהוא, אפילו דער

רופט דער פהן מ'שווח מלחמה אויס (דברים כ, פסוק ג): "אל ירד לבבכם", ענקער הארץ זאל נישט שוואך ווערן, "אל תיראו", עמס זאלטס נישט מורא האבן, "ואל תחפזו", עמס זאלטס זיך נישט דערשרעקן, "ואל תערצו מפניהם", און נישט ווערן צעבראכן. אל תיראו משפעת הקלגסים ואל תערצו מקול הקרנות וכו', זאגן דערויף די הייליגע חכמים (סוטה מב.) ער האט זיי אנגעזאגט זיי זאלן נישט ווערן שוואך און דערשראקן פון די גרודער פון זייערע פערד, פון זייערע פאנצערס, פון זייערע שופרות און פון זייערע געשרייען ווען זיי גרייטן זיך צו די מלחמה.

שכל הדברים האלה עוברים על מי שחפץ לבנם בעבודת ה', די זעלבע זאך איז מיט די רוחניות'דיגע מלחמה, שבמה מיני מלחמות ופחדים ושפעת הקלגסים וקול הקרנות וכו' וכו' עוברים על כל אחד ואחד (וכמבאר בדברינו מזה בספר לקושי הלכות ביהרה דעה, הלכות גלות, הלכה ג, אות ט), ווער עס וויל אנהייבן דינען דעם אייבערשטן, גייט אריבער אין זיין מוח די אלע סארט שרעק וואס דער יצר הרע ווארפט אריין אינעם מענטש, ווייל ער וויל אז דער מענטש זאל ווערן אפגעשוואכט און דערשראקן, וצריך לעמוד על עמדו, לבלי להניח את מקומו בשום אופן בעולם, און דאס איז דער גסיון פונעם מלחמה, אז ער זאל נישט ווערן שוואך, נישט מורא האבן, זיך נישט

דערשרעקן און נישט ווערן צעבראכן, ולצפות לישועה תמיד, נאר ווארטן אויף א ישועה, ולבלי להתרחק ולגנוס ממנו ותברך חס ושלום, נישט אנועק צו גיין פונעם אייבערשטן, און נישט אנטלויפן פונעם אייבערשטן חס ושלום.

אפילו דו שפירסט זיך ווי א פארפאלענער, ווי איך קען נישט, ווי קיינער דארף מיר נישט, ווי מען הערט מיר נישט אויס, ווי איך טאפ א וואנט און ווי איך גיי אין די פינסטער, ווייל וויפיל מאל דו מאכסט אפ פון פריש צו זיין א פשוטער איד, צו לערנען, צו דאווענען - גייט עס נישט, זאגט דער רבי, האב נישט מורא! לאז נישט אפ דיין עבודת השם, לאז נישט אפ דיין רצון צו זיין גוט, גיי יעדן טאג התבודדות, בעט דעם אייבערשטן: "רבנו של עולם איך וויל זיין אן ערליכער איד", "רבנו של עולם איך וויל אויך דאווענען, איך וויל אויך לערנען, איך וויל אויך זוכה זיין צו זיין א צדיק, איך וויל אויך זוכה זיין צו אלע קדשות", און דער אייבערשטער וועט העלפן אז צום סוף וועסטו זוכה זיין צו קדושה.

וכמו שאמרו רבותינו ז"ל (סוטה מד): אזוי ווי חכמינו זכרונם לברכה זאגן, לענין מלחמה שתתלת מפלה ניסה, רחמנא לצלן, אז דורך שרעק און אנועק לויפן פארלירט מען די מלחמה, פוי: אנה

אפילו עם גייט נישט אריין אין יענעמ'ס אויער, דאך ווערט אן אור חוזר און דער מענטש אליינס ווערט שטארק מחוזק.

בעט און בענק וועסטו אויך זוכה זיין האט דער ראש ישיבה שליט"א געזאגט: דער רבי זאגט דא, פונקט אזוי ווי ביי א גשמיות'דיגע מלחמה איז דער שוועריקייט נישט צו ווערן דערשראקן פון דער פחד וואס דער שונא מאכט, די זעלבע זאך איז מיט אונזער רוחניות'דיגע מלחמה, קעגן דעם יצר הרע, דארף מען זיך אויך שטארקן נישט צו ווערן דערשראקן פונעם יצר הרע.

מען זעט בגשמיות ווען עס קומט צו פארדינען געלט, פרובירט א מענטש איינמאל און נאכאמאל, אז עס איז אים נישט גענאנגען מיט דעם געשעפט, וועט ער פרובירן א צווייטע סארט געשעפט, אבער ברוחניות מאכט דער יצר הרע אז דער מענטש זאל פארלירן זיין מוט, דער מענטש זאל טראכטן: נע, עס איז נישט פאר מיר, עס איז נאר פאר די חשוכ'ע אידן, - פארן וואס טראכסטו אזוי?! עס איז נישט ריכטיג, בעט דעם אייבערשטן און בענק צום אייבערשטן, וועסטו אויך זוכה זיין.

דער רבי האט בפירוש געזאגט (לקוטי מוה"ר חלק ב', סימן מח): אלע צדיקים האבן געשפירט אין אנהייב ווי מען דארף זיי

מפניך אברהם, און ווי איז שייך אנועק צו לויפן פונעם אייבערשטן, אם אפק שמים שם אתה, אז איך וועל ארויפגיין אין הימל - ביסטו דארט רבוננו של עולם, ואציעה שאול הנך וכו' (תהלים קל"ט), אז איך וועל זיך באהאלטן אין תהום - ביסטו ווייטער דארט רבוננו של עולם, כי השם יתברך בכל מקום, דער אייבערשטער געפינט זיך איבעראל. בי צדיקין להיות עקשן גדול בעבודת ה', מען דארף זיין א גרויסער עקשן ווען עס קומט צו דינען דעם אייבערשטן, במבאר בדברינו עין שם (לקוטי תנ"א מ"ח).

וכשיזכה לבלי להפיל את חברו, ווען א מענטש איז זוכה צו מחזק זיין א חבר ער זאל נישט פאלן, אה-על-פי שידע בעצמו שהוא רחוק מעבודתו, אפילו דער מענטש איז נאך ווייט פונעם אייבערשטן, אדרבא יחזקו בכל מיני התחזקות, ויחיהו וישיבהו בכל מיני דבורים המשיבין את הנפש וכו', איז ער אים מחזק מיט שיינע דיבורים ער זאל זיך שטארקן און נישט אויפגעבן, על-ידי-זה יכול להיות שאחר-כך יזכה גם הוא לחזק ולשוב לעבודת ה' על-ידי-זה, דאס אליינס וועט שוין מאכן אז ער זאל אויך ווערן אן ערליכער איד.

אזוי ווי דער רבי זאגט (לקוטי מוה"ר חלק א', סימן קפד), ווען מען רעדט צו א צווייטן דבורי התחזקות - ווערט אן אור ישר און אן אור חוזר; דאס הייסט אז

געהאט די מאס התחזקות! פארנוואס איז דער אר"י הקדוש געווען דער אר"י הקדוש? ווייל ער האט געהאט די מאס התחזקות! פארנוואס איז דער בעל שם טוב הקדוש געווען דער בעל שם טוב הקדוש? ווייל ער האט געהאט די מאס התחזקות! פארנוואס איז דער הייליגער רבי געווען דער הייליגער רבי? ווייל ער האט געהאט די מאס התחזקות! און פארנוואס בין איך וואס איך בין? ווייל איך האב די מאס התחזקות! זעט מען פון דעם אז דער עיקר איז זיך דערהאלטן, נישט ווערן דערשראקן פון גארנישט, ווייל אויף אלע צדיקים איז איבער געגאנגען וואס איז איבער געגאנגען, און נאר ווייל זיי האבן זיך דערהאלטן זענען זיי צוגעקומען צו זייערע מדריגות.

ווען צוויי מענטשן קרייגן זיך, מען שלאגט זיך איינער דעם צווייטן, ווער איז דער געוואונענער? דער וואס געבט דעם לעצטן פאמיש! די זעלבע זאך איז מיט די מלחמה מיטן יצר הרע, אז איך האב געכאפט א פאמיש פונעם יצר הרע, עס איז אים געלונגען מיד אראפ צו ווארפן, איך האב פונם וואס איך האב פונם געווען, איך בין דורכגעפאלן וואו איך בין דורכגעפאלן, וועל איך אים צוריק געבן א פאמיש, איך וועל זיך נאכאמאל אויפהייבן.

דער רבי האט דערציילט אז אין זיינע יונגע יארן האט ער געמאכט "טויזנט

נישט, מען הערט זיי נישט אויס, און עס גייט זיי נישט, וויפיל מאל זיי האבן זיך מקבל געווען א גוטע קבלה איז עס נישט געגאנגען, "כאשר שמענו מפיהם בפרוש", אזוי ווי מיר האבן געהערט פון זיי אליינס, "שנדמה להם", אז עס האט זיך זיי געדראכט, "שהשם יתברך אין מסתכל ופונה אליהם כלל", אז דער איבערשטער קוקט נישט אויף זיי און דארף זיי נישט, "מחמת שראוי", ווען זיי האבן געזען, "שזה זמן רב", אז נאך אזא לאנגע צייט, "שהם מבקשים", וואס זיי בעטן, "ויגעים", און פלאגן זיך, "ועושים ועובדים עבודת השם יתברך", און טוען עבודת השם, "ועדין הם רחוקים מאד מאד", זענען זיי נאכאלץ זייער ווייט, "ואלו לא היו מחזקים עצמן מאד", און ווען זיי וואלטן זיך נישט געשמארקט, "לכלי להסתכל על זה", נישט צו קוקן אויף די אלע זאכן, "היו נשארים במקומם הראשון", וואלטן זיי געבלבן ווי ביים אנהויב, "ולא היו זוכים למה שזכו", און זיי וואלטן נישט זוכה געווען צו ווערן צדיקים.

דער עיקר איז זיך דערהאלטן

רבי נתן האט אמאל געשמעסט מיט אנשי שלומינו דיבורי התחזקות, ער האט זיי מחזק געווען זיי זאלן זיך דערהאלטן מיט אלע פוחות אפילו עס גייט נישט ווי מען וויל וכו'; אינמיטן האט זיך רבי נתן צופייערט און געזאגט: "פארנוואס איז רבי שמעון בן יוחאי געווען רבי שמעון בן יוחאי? ווייל ער האט

התחלות אין איין טאג". הלואי זאלן מיר כאמש איין מאל א טאג זיך נאכאמאל באנייען, נאכאמאל אפמאכן צו וועלן זיין אן ערליכער איד, נאכאמאל וועלן אינוינען האבן דאס דאווענען, נאכאמאל וועלן היטן די אייגן, און נישט טראכטן 'נע עם איז נישט פאר מיר', - עם איז יא פאר מיר! איך גיי נאכאמאל וועלן זיין א צדיק, איך גיי נאכאמאל זיך נישט אויפֿרענגן, איך גיי נאכאמאל וועלן, איך גיי נאכאמאל בענקען דיך צו דינען אפילו עם גייט מיר נישט, וועט דער אייבערשטער העלפֿן מען וועט זוכה זיין צו ווערן גרויסע צדיקים.

מיר פֿארן צום הייליגן רבי'ן אויף ראש השנה

בפרט אז מיר גרייטן זיך יעצט מיט'ן אייבערשטג'ס הילף צו פֿארן צום הייליגן רבי'ן אויף ראש השנה, וועט אויגן דער רבי מתקן זיין, אזוי ווי דער רבי האט אויגן מבטיח געווען אז ראש השנה קען ער יעדן איינעם העלפֿן, ער קען אויגן אלע מתקן זיין, אפילו וועם ער קען נישט א גאנץ יאר מתקן זיין (חיי מוהר"ן, סימן תז).

מענטשן פרעגן: "היי יאר פֿארט מען אויך אויף ראש השנה קיין אומאן?" - מען קען זיך נישט פֿארשטעלן וואס עם מיניט זיין ביים הייליגן רבינ'ס ציון. רבי נתן האט געזאגט: "דער עונש פון מגלגול ווערן, דארפֿן נאכאמאל

אראפקומען אויף די וועלט - איז זייער א גרויסער עונש, מען קען זיך נישט פֿארשטעלן די צער און יסורים וואס א נשמה מאכט מיט ווען מען שיקט איר אראפ נאכאמאל אויף די וועלט", דער רבי האט געזאגט (חיי מוהר"ן, סימן תמו) מען זאל זיך עקשנען אויבן אין הימל ביים בית דין של מעלה און זאגן: "עקט מיט מיר דא, איך וויל נישט דעם עונש פון גלגול", ווען מען שטייט פֿאר'ן בית דין של מעלה זאל מען זאגן פֿאר'ן בית דין של מעלה אז מען איז גרייט צו נעמען אויף זיך אלע שטראפֿן, אלע גיהנום'ס - אבי נישט צו דארפֿן נאכאמאל אראפ קומען בְּנוֹה הַעוֹלָם, "מיט דעם אלעם" - האט רבי נתן געזאגט: "אויב מען וועט מיר געבן די מעגליכקייט נאכאמאל צו קענען גיין צום רבינ'ס ציון וועל איך ענדערש אראפ קומען נאכאמאל אויף די וועלט, אבי צו זיין ביים הייליגן רבינ'ס ציון".

דורכברעכן אלע מניעות

דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן, חלק א, סימן סו): 'יעדע גוטע זאך וואס א מענטש דארף טון, צום ביישפיל פֿארן צום צדיק, אדער אנדערע גוטע זאכן, ברענגט מען פון הימל א גליסטעניש צו וועלן טון די זאך, און די וועג ווי אזוי מען ברענגט די גליסטעניש איז דורך דעם וואס מען האלט אפ דעם מענטש פון עם קענען טון, - דאס מאכט אז

אָשֶׁר הָיָה

פֶּרֶשֶׁת שׁוֹפְטִים

אֵל יִשְׂרָאֵל

קִנְט

מֵעַן זֶאֵל עִם נֶאֱדָה מְעַר וְוַעֲלֵן טוֹן. זַעֲמַת
מֵעַן פּוֹן דַּעַם אִזּוֹ אוֹיֶף יַעֲדַע גּוֹטְעַ זֶאֱדָה
שׁוֹעֲרִיקוּיִטְוֵן, שׁוֹעֲרִיקוּיִטְוֵן, שׁוֹעֲרִיקוּיִטְוֵן,
אִזּוֹ דָּאָד זִיכַעַר אִזּוֹ אוֹיֶף אִזּוֹ הַיִּלְיִנְעַ
זֶאֱדָה וּוִי קוֹמְעַן צוֹם רַבִּי'ן אוֹיֶף רֵאשׁ
הַשָּׁנָה וְוַעֲמַת אוֹנְטְעַר קוֹמְעַן שׁטְעַרוֹנְגְעַן,
דָּאָרְף מֵעַן שׁוִיִן מֵאָבְן אֵן הַכְּנֵה, מֵעַן
זֶאֵל טֵאָקַע אָנְקוֹמְעַן צוֹם רַבִּי'ן אִזּוֹן
דוֹרְכְּבֶרַעְבֵן אַלַע מְנִיעוֹת.

בְּעַת דַּעַם אִיִּבְעַרְשֶׁטְוֵן: "רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם
הַעֲלִיף מִיר אִיִּד זֶאֵל אָנְקוֹמְעַן קִיִּז

אוֹמַאן אוֹיֶף רֵאשׁ הַשָּׁנָה, אִיִּד וּוִיִּל
זוֹכָה זִיִּז צוֹ זֶאֱבֵן דִּי אָעַן קֵאֶפִּיטְלֶעַד
הַתְּהִלִּים בַּיּוֹם רַבִּינִ'ם צִיִּז. הַעֲלִיף מִיר
אִיִּד זֶאֵל זִיִּד קַעַנְעַן אוֹיִסְגִּיטְוֵן דָּאָם
הַאֲרִיץ בַּיּוֹם רַבִּי'ן, אִזּוֹן דַּעַר רַבִּי זֶאֵל
מִיִּד מְתַקֵּן זִיִּז".

דַּעַר אִיִּבְעַרְשֶׁטְוֵן זֶאֵל הַעֲלֵפֵן מִיר זֶאֱלֵן
נִישֶׁט אוֹיִפְנֶעְבֵן, נֶאֱרַ נֶאֱבֵאָמַאֵל
אָגְהִיִּבֵן מִיט אַ פֶּרִישֶׁקִיט, אִזּוֹן מִיר זֶאֱלֵן
פֶּאֱלֵגֵן דַּעַם רַבִּי'ן, וְוַעֲלֵן מִיר הָאָבְן אַ
שׁיִנְעַ לַעֲבֵן, אָמֵן.

מִלְכָּה
מִלְכָּה

פִּרְשֵׁת בִּי תַצֵּא

שְׁבֵת קוֹדֵשׁ פִּרְשֵׁת בִּי תַצֵּא, שְׁנַת תַּשְׁפ"ב לַפְּרִט קָטָן, אִיז דְּעַר רֹאשׁ יִשִּׁיבָה שְׁלִיט"א גְּעוּוּעַן אִיז ווִיליאַמְסְבוּרְג יַע"א.

בִּי סְעוּדָה שְׁלִישִׁית הָאֵט דְּעַר רֹאשׁ יִשִּׁיבָה שְׁלִיט"א פֶּאָרְגֶלְעֶרְנִט סֶפֶר הַקְּדוּשׁ חַיִּי מוֹהֲר"ן, סִימָנִים תַּג, תַּד, תַּה.

מִיר אוֹיף רֹאשׁ הַשָּׁנָה, אִישׁ לֹא יַעֲדֶר, קִינְעֶר טָאָר נִישְׁט פֻּעֵלֶן. בִּי פֶל עֲנִין שְׁלִי הוּא רַב רֹאשׁ הַשָּׁנָה, ווִייל מִיין גֶּאנְצֶע זַאךְ אִיז רֹאשׁ הַשָּׁנָה, וְהַזְהִיר לַעֲשׂוֹת פֶּרוּז, שְׁפֹל מִי שְׁפֹר אֶל מִשְׁמַעְתּוֹ, וּמִקְרָב אֱלֹוִי, יִהְיֶה עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה אָצֵּל, דְּעַר רַבִּי הָאֵט גְּעַהֲיִסֶן מֵעַן זֶאל מוֹדִיעַ זַיִן פֶּאָר אֶלְע מְעַנְטְשֵׁן וּוּאָס גְּלִיבֶן אִיז אִים, אִיז זְעַנְען מִקְרָב צו אִים, אָז עַר הָאֵט גְּעַהֲיִסֶן קוֹמְעַן צו אִים אוֹיף רֹאשׁ הַשָּׁנָה, לֹא יִחַסֵּר אִישׁ, קִינְעֶר זֶאל נִישְׁט פֻּעֵלֶן. וּמִי שְׁזוֹכָה לְהִיּוֹת עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה, רְאוּי לֹא לְשַׁמַּח מְאֹד מְאֹד, אֲכָלוּ מְעַדְנִים וְשָׁתוּ מִמֵּתְקִים, בִּי חֲדוּת ה' הִיא מְעֻזָּב, וְזֶה נֶאֱמַר עַל רֹאשׁ־הַשָּׁנָה, אִיז זוֹכָה צו זַיִן בִּי אִים אוֹיף רֹאשׁ הַשָּׁנָה דֶּאָרְף זִיךְ וַיַּעֲד פֶּרִיעֵן א גֶּאנְץ יָאָר, אַזוּי ווִי עִם שְׁטִיט (נְחֵמְיָה ה, ט): "אֲכָלוּ מִשְׂמֵנִים וְשָׁתוּ מִמֵּתְקִים ... בִּי חֲדוּת ה' הִיא מְעֻזָּב", עִסַּט אִיז טְרִינקט גוּטע זַאכֶּן,

דְּעַר רֹאשׁ יִשִּׁיבָה שְׁלִיט"א הָאֵט אָנְגֶּעֻהוּיבֶן: מִיר שְׁטִייעַן דֶּאָךְ יַעֲצֵט פֶּאָר'ן רַבִּינ'ס רֹאשׁ הַשָּׁנָה, וְוַעֲלֵן מִיר לְעֶרְנֶען אַבִּיסֶל וּוּאָס דְּעַר רַבִּי הָאֵט גְּעוּזַאגְט אוֹיף דָּאָס גְּרוּיִסקִיט פֿון זַיִן רֹאשׁ הַשָּׁנָה בִּי אִים.

חַיִּי מוֹהֲר"ן סִימָן תַּג

גְּדַל וְקֶרֶת רֹאשׁ־הַשָּׁנָה שְׁלוֹ, דָּאָס גְּרוּיִסקִיט פֿון רַבִּינ'ס רֹאשׁ הַשָּׁנָה. אָמֵר, דְּעַר רַבִּי הָאֵט גְּעוּזַאגְט, הָרֹאשׁ הַשָּׁנָה שְׁלִי עוֹלָה עַל הַבַּל, זַיִן בִּי מִיר רֹאשׁ הַשָּׁנָה אִיז גֶּרעסער פֿון אֶלְעס, וְהָיָה פֶּלֶא אָצֵּל, מֵאַחַר שֶׁהַמְּקַרְבִּים שְׁלִי מֵאַמִּינִים לִי, וְלָמָּה לֹא יִזְהַרוּ בַּל הָאֲנָשִׁים הַמְּקַרְבִּים אֵלַי, שִׁיְהִיו בְּלֶם עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה, אִיז אִיךְ וואונדער זִיךְ אוֹיף מִינְע תַּלְמִידִים וּוּאָס גְּלִיבֶן אִיז מִיר אִיז זְעַנְען מִקְרָב צו מִיר, פֶּאָרוּוּאָס זֶאלן זַיִי נִישְׁט מְעוֹרֵר זַיִן מִינְע מְעַנְטְשֵׁן אָז אֶלְע זֶאלן קוֹמְעַן צו

ווייל די פרייד פונעם אייבערשטן איז
ענקער שטארקייט.

חיי מוהר"ן סימן תד

אחד אמר לפניו, איינער האט אמאל
געזאגט פאר'ן רבי'ן, שהיה נחא
לו יותר להיות אצלו על שבת תשובה
ולא על ראש-השנה, אז עם אזו אים
שנוער צו קומען אויף ראש השנה, עם
אזו אים גרינגער צו קומען אויף שבת
תשובה, כי אין לו מקום לעמד שם
בבית-המדרש, ווייל ער האט נישט קיין
זיץ אין בית המדרש, וגם אין לו אכסניא
טובה לאכל וללון, אויך האט ער נישט
קיין געהעריגע פלאץ וואו צו עסן און וואו
צו שלאפן, ומחמת זה דעתו מבלבלת
מאד ואינו יכול להתפלל בכונה,
דעריבער איז ער צעמישט און קען נישט
געהעריג דאווענען מיט פוונה, על-כן היה
טוב לפניו יותר להיות אצלו בזמן אחר
ולא פראש-השנה, עם וועט אים זיין
בעסער אויב ער וועט קומען אין אן
אנדערע צייט, נישט אום ראש השנה.
השיב לו רבנו זכרנו לברכה בזה הלשון,
אם לאכל אם שלא לאכל, אם לישן
אם שלא לישן, אם להתפלל אם שלא
להתפלל (רצונו לומר שלא להתפלל
בכונה בראוי), אך ורק שתהיו אצלי
על ראש-השנה יהיה איד שיהיה. ואמר
בלשון אשכנז בזה הלשון: "יא עסין גיט
עסין, יא שלאפין גיט שלאפין, יא
דאוויגען גיט דאוויגען, אבי דו זאלסט

ביי מיר זיין אויף ראש-השנה", האט
דער רבי אים געזאגט מיט דעם לשון:
"יא עסן - נישט עסן, יא שלאפן - נישט
שלאפן, יא דאווענען - נישט דאווענען,
אבי דו זאלסט זיין ביי מיר אויף ראש
השנה". שרייבט רבי נתן: (ובאמת כל
דברים אלו הנ"ל הם רק דמיונות
ופתויות של הפעל דבר, כי תודה לאל
נראה בחוש שעל-פי הרב מתפללין יותר
בכונה בכלל הקבוצת הקדוש על ראש-
השנה, ממה שהיה מתפלל בביתו),
באמת זענען די אלע זאכן בלויז דמיונות
און קאפ דרייענישן פונעם פעל דבר, ווייל
מען זעט בחוש אז די אלע וואס קומען
צום רבינ'ס קיבוץ - דאווענען מיט א
גרעסערע פוונה ווי די וואס דאווענען
ערגעץ אנדערש.

מניעות פון אינדרויסן

די אלע טענות וואס דער רבי ברענגט
דא, אז עם איז שווער צו קומען אויף
ראש השנה ווייל מען קען נישט געהעריג
דאווענען און מען האט נישט וואו
איינזושטיין וכו', די אלע זאכן גייען
אריבער אויף יעדן איינעם. מען דארף
אבער וויסן אז ווילאנג עם איז מניעות
פון אינדרויסן, פון אנדערע מענטשן, -
קען מען נישט זאגן אז עם איז גארנישט,
ווייל עם איז אויך שווערע מניעות, אויך
בין עם אויך אריבער גענאנגען, אבער
מען קען עם נאך גרינג איבער קומען.

מניעה פון אינעווייניג

נאכדעם איז אבער דא פיל א שווערערע
מניעה, פון אינעווייניג, פונעם
מענטש אליינס, עס הייבט אן אריין קומען
אינעם מענטש בלבולים: 'וואס האב איך
צו פארן צום רבין, איך בין שוין געווען
פאר יאר און עס האט מיר נארנישט
געהאלפן, איך האב נאכאלץ געהאט א
שווערע יאר'.

מען האט אמאל געפרעגט דעם רבין
וואס איז די חילוק פון א לב נשבר,
א צעבראכענע הארץ - צו עצבות וקרה
שחורה, דעפרעסט, דערביטערט; האט
דער רבי געזאגט (שיחות הר"ן, סימן מב)
עצבות איז זיין ברונו אויפ'ן אייבערשטן,
האבן טענות 'איך בין געווען פאר יאר אין
אומאן און איך האב געהאט א שווערע
יאר, אדער 'וואס האב איך פון לערנען
און דאווענען אז עס העלפט מיר סיי ווי
נישט, איך מוששע זיך ווייטער מיט
פראבלעמען, אבער א 'לב נשבר' איז
זיך אויסרעדן צום אייבערשטן, זיך בעטן
ביים אייבערשטן: "הייליגער באשעפער
איך בין געווען אין אומאן אויף ראש
השנה העלה מיר ארויס אין מיין צרה",
"הייליגער באשעפער איך פרוביר צו
לערנען און דאווענען העלה מיר ארויס
אין מיין צרה".

דעם לעצטן ערב יום כיפור פון רבין,
שנת תקע"א איז געווען ביים רבין
א מעשה. איינער פון רבי'ס מענטשן איז

מענטשן טראכטן: 'וואס גייט מען זאגן
אויף מיר?'... - איך האב דאס
אויך געהאט; איך האב געמיינט אז די
וועלט גייט זיך ענדיגן אויב איך וועל
פארן קיין אומאן. ווען איך בין געקומען
צום רבין בין איך געוואויר געווארן אז
עס איז א גרויסע דמיון, מען וועט מיר
ארויס ווארפן און אריין ווארפן - אלעס
איז דמיונות.

פיי איינעם איז דער מניעה צוליב געלט,
ער קען נישט קומען קיין אומאן ווייל
עס קאסט אים צופיל געלט, איי, וואס
טוט מען נישט פארן לעבן, ראש השנה
גייט מען דאך משפט'ן דיך, דיין ווייב,
דיינע קינדער אויפ'ן גאנצן יאר!

איך האב געהאט א חבר וואס פלעגט
יעדעס יאר קומען צום רבין, איין
יאר האט ער אויפגעהערט קומען, פרגע
איך אים: "פאר וואס קומסטו מער נישט
צום רבין?" זאגט ער מיר אז ער האט
געעפנט א בעקעריי, און ערב ראש השנה
מאכט ער זיין עיקר געלט, ווייל ער
פארקויפט האניג קיבן. איך קוק אים אן:
וועגן דעם קומסטו נישט צום רבין?!
ענדערש פארקויף דיין ביזנעס און עפן
אן אנדערע ביזנעס, פדי דו זאלסט קענען
קומען קיין אומאן. אזוי איז עס, יעדער
האט זיך זיינע בלבולים. און מען קען
נישט זאגן פאר א מענטש אז ער האט
דמיונות.

געקומען צום רבי'ן זאגן אז ער דארף א ברכה, ער איז זייער אפגעשוואכט און ער האט גרויסע יסורים. בשעת ער האט דאס דערציילט דעם רבי'ן איז געווען דארט איינער וואס האט געקענט דעם מענטש, זינס א חבר, און יענער האט זיך אנגערופן צום רבי'ן: "דער רבי זאל וויסן, אלעס וואס גייט אריבער אויף אים איז ווייל ער גייט אין מקנה, דאס מאכט אים קראנק", האט דער רבי געזאגט (שיחות הר"ן, סימן רחצ): פארנוואס זאלסטו צאמשטעלן זיין קראנקייט מיט מצות וואס ער האט געטון, ענדערש זאלסטו דאס אנהענגען אין עבירות, אפשר אז ער היט זיך נישט די אויגן, ער פאלט אראפ אין עבירות - דאס ברענגט אים זיין קראנקהייט?! - פארנוואס הענגסטו אן דייע צרות אין אומאן?! אז דו האסט געהאט א שווערע יאר מיינט אז דו דארפסט תשובה טון.

היי יאר איז די נסיעה קיין אומאן א שווערע, אבער אז מען טראכט אריין, האט מען נישט קיין השגה וואס טוט זיך אפ מיט א נשמה אויבן אין הימל, עס איז אזא רחמנות אויף א נשמה, א נשמה קען ארויפקומען אין הימל און ווערן פארנוואגלט אויף הוגדערטער און טויזנטער יארן, איז דא א צדיק וואס האט צוגעזאגט (מי מיתרין, סימן תו): "ראש השנה קען איך פאררעכטן, אפילו וועם איך קען נישט פאררעכטן א נאגין יאר", גייען מיר צום רבי'ן אפילו ווי שווער עס זאל זיין, מיט

די פלינער, מיט די פאן און די פאס, אבי צו קומען צום הייליגן רבי'ן אויף ראש השנה.

חיי מוהר"ן סימן תה

ענה ואמר, דער הייליגער רבי האט געזאגט, הראש השנה שלי הוא חדוש גדול, מיין ראש השנה איז א גרויסער חידוש, והשם יתברך יודע שאין הדבר הזה בירשה מאבותי, רק השם יתברך נתן לי זאת כמתנה - שאני יודע מהו ראש השנה, דער אייבערשטער האט מיר געגעבן א מתנה אז איך ווייס וואס איז ראש השנה, איך האב דאס נישט באקומען בירושה פון מיינע עלטערן נאר איך האב דאס באקומען א מתנה פונעם אייבערשטן, לא מבצא אתם בלבם בנדאי תלויין בראש השנה שלי, און נישט נאר איר - מיינע תלמידים זענט אנגעהאנגען אין מיין ראש השנה, אלא אפילו כל העולם כלו תלוי בראש השנה שלי, נאר די גאנצע וועלט שטייט אויף מיין ראש השנה.

פון וואו האט מען געלט פאר די נסיעה? מען דארף בעטן דעם אייבערשטן אז מען זאל זיך קענען מתגבר זיין אויף אלע מגיעות און בלבולים וואס מען האט צו קומען צום רבי'ן.

אז מען האט נישט קיין געלט קען מען גיין פארגן געלט. בעצם קען מען שוין

איך וויל דיר אויסצאלן דיין טינקעט, פֿרדי
איך זאל האָבן אַ חלק אין דיין אומאן".

מען דאַרף באַרוואַיגן די עלטערן
אינגעלייט זאָגן מיר אז זייערע עלטערן
רופן יעדן טאג פֿרעגן: "דו
פֿאַרסט היי יאָר קיין אומאן?! עס איז
דאָ אַ ספֿנה צוליב די מלחמה מיט
רוסלאַנד!" דאַרף מען באַרוואַיגן טאטע
מאמע, שווער און שוויגער, אז עס איז
נישט קיין ספֿנה, עס איז דאָ מענטשן וואס
זענען שוין געפֿארן און זיי זענען אַנגעקומען
געזונטערהייט. מען דאַרף נאָר מתפלל זיין
אז אלעס זאל אַריבער גיין בשלום.

דער אייבערשטער זאל העלפֿן מיר זאָלן
זוכה זיין צו זיין ביים רבי'ן אויף
ראש השנה. און דער אייבערשטער זאל
העלפֿן מיר זאָלן פֿאלגן דעם רבי'ן, וועלן
מיר האָבן אַ שיינע לעבן, אָמין.

אָנעק לייגן געלט און גיין נאָך געלט
אַנהייב יאָר, אָפֿער אָפֿילו די לעצטע
מינוט קען מען נאָך אויך גיין נאָך געלט.

איך האב שוין בייגעוואוינט אסאך מאל
ווי אינגעלייט האָבן געטון אַן עצה,
אַנשטאט פֿאַרן געלט, גייען זיי ארום אין
בית המדרש, זיי פֿעסן: "קענסט מיר
אַפֿשר געבן צדקה איך זאל קענען פֿאַרן
קיין אומאן?" וועסטו זען אז איינער וועט
זאָגן: "גיין", און דער אַנדערער וועט דיר
געבן אַ פּופֿציגער, אַ הונדערטער.

פון אינדרויסן קוקט אויס ווי 'ווער האט
מיט בֿרסלב? אָפֿער שטילערהייט
לעבן אלע פון רבי'ן, אלע ווילן פֿאַרן קיין
אומאן, נאָר יעדער מיט זיינע מניעות קענען
נישט פֿאַרן, קען זיין אז מען טרעפט פונקט
אַן אין איינעם וואס וויל פֿאַרן, און יענער
וועט דיר זאָגן: "איך וויל אזוי שטאַרק
פֿאַרן קיין אומאן, נאָר איך האב מניעות,

מִלְשֵׁת
נִי תְבוּא

פֶּרֶשֶׁת כִּי תבוא

שֶׁבֶת קוֹדֵשׁ פֶּרֶשֶׁת כִּי תבוא לְאוּמָאן, שְׁנַת תַּשְׁפִּׁׁב לְפָרֶט קָטָן, אִיז דָּער ראש ישיבה שְׁלִיט״א גְעווען אין וויליאמסבורג יע״א.

אינדערפרי נאכ'ן דאווענען ביים 'קידושא רבא' האט דער ראש ישיבה שְׁלִיט״א אנגעהויבן א גייע מעשה אין ספר הקדוש 'ספורי מעשיות', די לעצטע מעשה, מעשה יג, די מעשה פון די זיבן בעטלערס.

צו בלייבן פרייליך אפילו ווען ער פארלירט זיין שטעלע קען נישט זיין קעניג, אבער אז דו וועסט בלייבן פרייליך וועל איך זיך נאכמער פרייען.

דער ראש ישיבה שְׁלִיט״א האט פארגעלערנט די מעשה פון אינעווייניג. מיר ברענגען עס דא אין קורצן:

דער הייליגער רבי דערציילט, עס איז געווען א קעניג וואס האט געהאט א בן יחיד. דער קעניג האט געוואלט אפגעבן זיין מלוכה פאר זיין זון בתיאי, האט ער געמאכט א גרויסע סעודה, וואו עס זענען זיך צוזאמגעקומען אלע שרי מלוכה, און מען איז געווען זייער פרייליך. אינמיטן די סעודה האט דער קעניג געזאגט פאר זיין זון: איך בין א שטערן זעער און איך זע אז דו גייסט איינמאל ווערן אויס קעניג, דערפאר זאלסטו זען נישט צו זיין טרויעריג. אז דו וועסט בלייבן פרייליך וועל איך אויך זיין פרייליך, און אז דו וועסט ווערן טרויעריג וועל איך אויך זיין פרייליך אז דו ביסט מער נישט קעניג, ווייל איינער וואס קען זיך נישט דערהאלטן

איינער וואס קען זיך נישט דערהאלטן קען נישט ווערן א צדיק מיט דעם שורה קען מען זיך שוין זייער מחנה זיין. דער רבי זאגט דא פאר יעדן איד, דו גייסט ווערן קעניג, דו גייסט מצליח זיין, דו גייסט ווערן אן ערליכער איד און אנקומען צו די העכסטע מדריגות, זאלסט אבער וויסן אז איינמאל גייסטו ווערן אויס קעניג, דו גייסט אראפפאלן פון דיין מדריגה, זאלסט זען נישט צו ווערן טרויעריג. אז דו וועסט זיין פרייליך וועל איך אויך זיין פרייליך, און אז דו וועסט זיין טרויעריג וועל איך אויך זיין פרייליך אז דו ביסט מער נישט קעניג, ווייל איינער וואס קען זיך נישט דערהאלטן

ווען ער האט א ירדה קען נישט ווערן
א צדיק.

געווארן געצויגן אין אפיקורסות, אויסער
די פשוט'ע מענטשן זיי זענען געבליבן
ערליך.

**פארנואם ווערסטו צעבראכן ווען דו
פאלסט אראפ? דו מיינסט**
אז צדיקים האבן נישט געהאט קיין שווערע
ביטערע נסיונות? דו מיינסט אז צדיקים
האבן נישט געהאט קיין נפילות?! דער
פסוק זאגט (משלי כה, טז): "כִּי שָׁבַע יְפוֹל
צָדִיק", דער צדיק האט אויך א נפילה,
נאר: "וְקָם", ווען דער צדיק פאלט אראפ
שטארקט ער זיך, ער שטעלט זיך צוריק
אויף. ווידער דער רשע - פירט דער פסוק
אויס (שם): "וְרָשָׁעִים יִבְשְׁלוּ בַרְעָה" - זיי
בלייבן ליגן אויף דער ערד.

האט דער ראש ישיבה שליט"א געזאגט:
דא זעט מען דאס גרויסקייט פון
'תמימות', א מענטש וואס לעבט מיט
תמימות, ער זוכט נישט קיין חכמות און
איז נישט קיין איבער חכם, בלייבט ער
ביים אייבערשטן, און ווי מער א מענטש
הייבט אן צו ניצן זיין שכל, ער הייבט
אן וועלן אלעס פארשטיין וכו' פאלט ער
אונטן פונעם אייבערשטן.

א אידישע נשמה און גוטע מדות

דער ציילט דער רבי ווייטער, וויבאלד
דער בן מלך איז געבוירן
געווארן מיט טוב - דאס גייט ארויף אויף
זיין אידישע נשמה, און ער האט געהאט
גוטע מדות, פלעגט ער זיך אלץ דערמאנען
'וואו בין איך אויף דער וועלט?'

דער רבי געט זיך צו דיר, דו גייסט
האבן א נפילה, בלייב פרייליך, קוק
נישט אויף צוריק, אויף וואס איז געווען,
קוק אויף פאראויס.

דאס גרויסקייט פון תמימות

א אידישע נשמה ציט אלץ צוריק צום
אייבערשטן, אפילו ער פאלט געבעה
אראפ אין שלעכטע זאכן טוט אים עס
וויי, נאכדערצו אז מען האט גוטע מדות,
טוען די גוטע מדות צוהעלפן מען זאל
זיך קענען צוריק קערן צום אייבערשטן.

דער ציילט דער רבי ווייטער, דער בן
מלך איז געווארן קעניג. ער
איז געווען א גרויסער חכם, ער האט
זייער ליב געהאט חכמה און ער האט
געהאט ביי זיך גרויסע חכמים, און ווייל
חכמה האט געהאט א השיבות ביי אים
האט זיך די גאנצע מדינה גענומען עוסק
זיין אין חכמה. און דורך די חכמות איז
די גאנצע מדינה אריין געפאלן אין
אפיקורסות, אויך דער בן מלך איז אריין

ווען דער בן מלך האט זיך דערמאנט
אין זיין מצב וואו ער איז אויף דער
וועלט, פלעגט ער זייער קרעכצן און זיפצן:

גַּעֲבַט אוֹנֵן דָּעֵר רַבִּי אֵן עֲצָה ווי אַזוי צו פִּירֵן דַּעַם מְלַחְמָה, יַעֲרַעַם מָאָל ווען דו דַּעֲרַמְאַנְסַט זיך פֿון תְּשׁוּבָה גַעב אַ קֶרַעֲכֵץ און אַ זיפֿץ צום אַייבֶּערֶשְׁמֵן! זאג פֿאַר'ן אַייבֶּערֶשְׁמֵן: "רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם וְאִם טוֹט זיך מִיַּט מִיר, וואוּ בֵּין אֵיךְ אֵיף דָּעֵר וועלַט, ווען וועל אֵיךְ שׁוֹיֵן תְּשׁוּבָה טוֹן?"

אַז דו בִּיסַט ווייטער אַרײַן גַעפֿאַלן אֵין אַפִּיקוֹרְסוֹת, גַעב נאַכאַמָאל אַ קֶרַעֲכֵץ און אַ זיפֿץ: "רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם וְאִם טוֹט זיך מִיַּט מִיר, וואוּ בֵּין אֵיךְ אֵיף דָּעֵר וועלַט, ווען וועל אֵיךְ שׁוֹיֵן תְּשׁוּבָה טוֹן?" און אַז דו בִּיסַט נאַכאַמָאל אַראָפֿגַעפֿאַלן, דו האַסט זיך נִישַׁט גַעהיטן די אױגן, דו האַסט ווייטער גַעקוקט עבִירוֹת רַחֲמָנָא לְצַלָן, שְׂרַיִי נאַכאַמָאל צום אַייבֶּערֶשְׁמֵן: "רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם וְאִם טוֹט זיך מִיַּט מִיר, וואוּ בֵּין אֵיךְ אֵיף דָּעֵר וועלַט, ווען וועל אֵיךְ שׁוֹיֵן תְּשׁוּבָה טוֹן?" מען טאַר נִישַׁט ווערן אַנטווישט אַז מען פֿאַלַט נאַכאַמָאל און נאַכאַמָאל, ווייל אַזוי גײט דָּעֵר מְלַחְמָה אַהיֵן און צוֹרִיק.

פֿאַרשְׁטײַט זיך אַז עַם אֵיז זײַער שְׁנוּעֵר די מְלַחְמָה, ווייל 'עַם פֿאַסט מִיר נִישַׁט אַז אֵיךְ בֵּין נאַכאַמָאל אַראָפֿגַעפֿאַלן, אֵיךְ האַב דאָךְ שׁוֹיֵן גַעכֶּטן צוגַעזאַגט אַז אֵיךְ גײַ מער נִישַׁט זיגֶדִיגן - פֿון דַּעַסַט וועגן דַּעֲרַהאַלַט זיך! אַזוי גײט עַם, עַם דאַרף דִיר יֵא פֿאַסן זיך נאַכאַמָאל אױפֿצוהײבֶן, און טאַקע דאָס

"פֿאַרוואָס טו אֵיךְ די שְׁלַעֲכַטֶע זאַכן? וואָס טוט זיך מִיַּט מִיר? וואוּ בֵּין אֵיךְ אֵיף דָּעֵר וועלַט?" אָבער ווי נָאָר עַר האַט צוֹרִיק אַנגַעהויבֶן צו נִיצֵן זײַן שֶׁבֶל, אֵיז צוֹרִיק גַעוואָרן גַעשְׁטאַרַקט זײַנע חֲכָמוֹת און אַפִּיקוֹרְסוֹת. אַזוי אֵיז גַעווען עַמְלִיכֶע מָאָל, ווען עַר האַט זיך דַּעֲרַמְאַנְט אֵין זײַן בִּיטֶערן מַצֵּב האַט עַר גַעקֶרַעֲכַט און גַעזיפֿצט, און ווי נָאָר עַר האַט אַנגַעהויבֶן נִיצֵן זײַן שֶׁבֶל אֵיז ווידער גַעוואָרן גַעשְׁטאַרַקט בײַ אִים דאָס אַפִּיקוֹרְסוֹת.

דָּעֵר רַבִּי האַט נִישַׁט אױסגַעפֿירט ווייטער דַּעַם חֲלָק מַעֲשֵׂה. רַבִּי נְתַן שְׂרַיִיבַט (בײַם עַנְדֶּע פֿון די מַעֲשֵׂה): "דַּעַם אױספֿיר פֿון דַּעַם בֵּן מְלַךְ וואָס די מַעֲשֵׂה האַט זיך דַּערפֿון אַנגַעהויבֶן, דאָס האַט עַר נִישַׁט דַּערצײלַט, און עַר האַט גַעזאַגט עַר וועט דאָס שׁוֹיֵן נִישַׁט דַּערצײלן, און מען וועט דאָס שׁוֹיֵן נִישַׁט הַעֲרֵן בִּיז מְשִׁיחַ וועט קומען בְּמַהֲרָה בְּיַמֵּינוּ אָמוֹן."

דָּעֵר מְלַחְמָה גײט אַהיֵן און צוֹרִיק

מִיר גַעמען אַרויס פֿון דַּעַם שְׁטִיקַל סיפּוֹרִי מַעֲשִׂוֹת אַז אַ מַעֲנִטֶש אֵיז אֵיף דָּעֵר וועלַט אֵין אַ מְלַחְמָה מִיט'ן יַצֵּר הַרַע, אַ מַעֲנִטֶש מַאכַט אַפּ בײַ זיך 'אֵיךְ גײַ ווערן אַן עַרלִיכֶער אֵיד, און דָּעֵר יַצֵּר הַרַע שְׁלַעֲפַט אִים צוֹרִיק צו אַפִּיקוֹרְסוֹת און נאַרִישְׁקײַטן. דָּעֵר מְלַחְמָה גײט אַהיֵן און צוֹרִיק נאַכאַמָאל און נאַכאַמָאל.

איז דער מלחמה, אז דער מענטש זאל טראכטן איך בין שוין נאכאמאל אראפגעפאלן, איך האב נאכאמאל פונם געווען, איך לאז שוין אפ, עס פאסט מיר נישט איך זאל דאס דורכגיין, און דער אייבערשטער וויל עס זאל דיר יא פאסן זיך צוריק אויפצוהייבן.

געב א קרעכץ צום אייבערשטן, געב א זיפץ צום אייבערשטן, בעט דעם אייבערשטן: "רבנו של עולם וואס מוט זיך מיט מיר, וואו בין איך אויף דער וועלט, ווען וועל איך שוין תשובה טון?" "רבנו של עולם איך וויל זיין אן ערליכער איד", דאס האט אונז דער רבי אויסגעלערנט, און דאס איז די נאנצע ברסלב'ער חסידות, מחזק זיין דעם מענטש ער זאל נאכאמאל צוריק גיין צום אייבערשטן און זיך נאכאמאל מחזק זיין, אפילו ער האלט אין איין אראפ פאלן.

דאס האט דער אייבערשטער ליב!

מיר האבן געהאט די וואך א מרא'דיגע רש"י וואס איז זייער מעורר און מחזק א מענטש. רש"י זאגט (דברים כט, א) אינעם טאג וואס משה רבינו האט איבער געגעבן דעם ספר תורה פאר די בני לוי, זענען אלע אידן געקומען צו משה רבינו און געזאגט: "משה רבינו, מיר זענען אויך געשטאנען ביים בארג סיני, און מיר האבן אויך מקבל געווען די תורה, פארוואס געבסטו די תורה נאר

פאר דיין שבט, די בני לוי?" האט משה רבינו זיך זייער געפריידט און געזאגט: "היום הנה נתיית לעם, היינט זע איך 'שאתם דבקים ונפצים במקום', איר זענט באהאפטן און נאנט צום אייבערשטן".

לכאורה איז דאס זייער שווער צו פארשטיין, די אידן האבן דאך זיך נישט אויסגעטון פון די וועלט און געטון עפעס גרויסע עבודות, זיי האבן פשוט געזאגט אפאר ווערטער צו משה רבינו מיט טענות, פארוואס קומט זיך זיי צוליב דעם צו פארדינען דעם גרויסן טיטל פון: 'דבקים ונפצים במקום'?

אלא מאי מוז זיין, אז דאס האט דער אייבערשטער ליב! א איד וואס קוקט אויס ווי אזוי ער קוקט אויס, ער פאלט געבעך אראפ וואו ער פאלט אראפ, און דאך שטארקט ער זיך און קומט צום אייבערשטן מיט א טענה, ער בעט זיך צום אייבערשטן: "פארוואס זענען דא צדיקים און איך בין אינדרויסן, פארוואס בין איך ווייט פון די קדושה?" "הייליגער באשעפער איך וויל אויך זיין א צדיק", "הייליגער באשעפער איך וויל אויך האבן א ריינעס מח", "הייליגער באשעפער איך וויל אויך האבן ריינע אויגן", "הייליגער באשעפער איך וויל אויך אויפשטיין אינדערפרי צו ליינען קריאת שמע אין צייט אזוי ווי אלע ערליכע אידן", אזא מענטש איז באהאפטן און נאנט צום אייבערשטן, דער

אִיבְעַרְשִׁטְעַר פֿרִידֵט זיך צו אים ווען ער זעט ווי שטארק ער וויל זיך צוריק קערן צו אים.

דאס גרויסקייט פון זיין ביים רבי'ן אויף ראש השנה

מיר גרייטן זיך צו פארן צום הייליגן רבי'ן אויף ראש השנה, איך ווייס נישט ווער פון דא עס פלאנט צו פארן און ווער עס טראכט נישט צו פארן, מען מוז רעדן פון דאס גרויסקייט פון זיין ביים רבי'ן אויף ראש השנה. דער רבי האט געזאגט (תי מוה"ר, סימן ט): "הראש השנה שְׂרֵי עוֹלָה עַל הַבַּל, וְהָיָה פְּלֵא אֶצְלֵי, מֵאַחַר שֶׁהַמְקַרְבִּים שְׂרֵי מֵאַמִּינִים לִי, וְלָמָּה לֹא יִזְהָרוּ כָּל הָאֲנָשִׁים הַמְקַרְבִּים אֵלַי, שִׁיְהִיו כְּרָם עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה אִישׁ לֹא יַעֲדֶר; כִּי כָּל עֲנָן שְׂרֵי הוּא רַק רֹאשׁ הַשָּׁנָה", מיין גאנצע זאך איז ראש השנה און עס איז מיר א וואונדער פארנוואס מינע מענטשן וואס גלייבן אין מיר, זאלן נישט רעדן צו אלעמען אז מען זאל קומען צו מיר אויף ראש השנה, "וְהִזְהִיר לַעֲשׂוֹת כְּרוּז, שֶׁכָּל מִי שֶׁסָּר אֶל מִשְׁמַעְתּוֹ וּמְקַרֵּב אֵלָיו יְהִיָּה עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה אֶצְלוֹ לֹא יִחַסֵּר אִישׁ, וּמִי שֶׁזֹּכֵר לְהִיּוֹת עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה רְאוּי לֹו לְשַׂמַּח מְאֹד מְאֹד", דער רבי האט געהייסן מען זאל מאכן א כרוז, אז אלע זאלן קומען צו זיין ראש השנה. נאך האט דער רבי געזאגט: "ווער עס קומט צו אים אויף ראש השנה דארף זיין פרייליך א גאנץ יאר".

דער רבי האט געהייסן (תי מוה"ר, סימן ט) יעדן פון אנשי שלומינו רעדן צו אנדערע מענטשן אז מען זאל קומען צו אים אויף ראש השנה, דארף דאס יעדער איינער טון, איינער קען רעדן צו די גאנצע וועלט און איינער קען כאטש רעדן צו זיין חבר און גוטע פריינד. איינער האט מיר געכטן ביים באטע געזאגט א ווערטל אז דער פּרעזידענט פון רוסלאנד האט היי יאר געמאכט דעם גרעסטן 'כרוז', ווייל פון ווען ער איז אריין אין מלחמה מיט אוקריינא איז נישטא קיין מענטש וואס זאל נישט רעדן פון רבי'ס ראש השנה, אפילו דער פארשטיפסטער מענטש וואס האט נאכנישט געוואוסט אז עס איז דא אזא זאך פון ראש השנה אין אומאן איז אויך געוואויר געווארן דערפון, די גאנצע גייעס דריידט זיך ארום אומאן, 'מען פארט יא קיין אומאן, 'מען פארט נישט קיין אומאן. מענטשן זעען איין אז עס זענען דא מענטשן וואס קוקן נישט אויף באמבעס און אויף גארנישט, אבי צו זיין ביים רבי'ן אויף ראש השנה.

מיט 'תפלה וְהַתְּבוּדָּה' קען מען גאר אסאך פועל'ן

א אינגערמאן האט מיר דערציילט א שיינע מעשה, אז ער האט געכאפט א שמועס מיט איינעם פון זיין משפחה, בתוך הדברים פּרעגט ער יענעם: "קומסט

קײן אומאן?״ ענטפערט יענער: ״ניין״, זאגט אים דער אינגערמאן: ״בעט דעם אייבערשטן אז דו זאלסט זוכה זיין צו קומען קײן אומאן״, ענטפערט יענער: ״עס איז א תפילת שוא, איד קען נישט קומען קײן אומאן!״ זאגט אים דער אינגערמאן: ״בעט דעם אייבערשטן א תפילת שוא״.

שוא, בפשטות מיינט דאס אז מען זאל נישט בעטן דערויף, איז אבער דא אן אנדערע פשט דערויף, אז דאס איז מאקע א תפילת שוא אבער מען קען נאכאלץ בעטן דעם אייבערשטן דערויף.

די משנה זאגט (ברכות נד.) אויב מען דאווענט ווען מען ווארט שוין א קינד עס זאל ווערן א אינגל איז דאס א תפילת

זאגט אים דער אינגערמאן: בעט יעדן טאג דעם אייבערשטן: ״הייליגער באשעפער העלף איד זאל וועלן קומען קײן אומאן, און איד זאל קומען קײן אומאן״, אפאר טעג שפעטער טרעפן זיי

ח. דער ראש ישיבה שליט״א שרייבט א לענגערע שמועס איבער דעם נושא אין א בריוו, מיר ברענגען עס אראפ:

בעורת ה' ותקרה, יום ג' פרשת וצא, י"ג מרחשון, שנת תשפ"ב לפרט קטן

אויף אייער פראגע, מען רעדט אזויפיל אין ישיבה אז מען קען בעטן אלעס פונעם אייבערשטן, פרעגט איר דעמאלט וואס מיינט תפילת שוא? די הייליגע חכמים זאגן דאך (ברכות נד.) אז אויב מען דאווענט ווען מען ווארט שוין א קינד עס זאל ווערן א אינגל איז דאס א תפילת שוא!

איר וועט דאס פארשטיין מיט אן הקדמה. חכמינו זכרונם לברכה פרעגן (שם ס.) מיר זעען דאך ביי איינע פון די פיר הייליגע אמהות, לאה, אז זי האט געבעטן דעם אייבערשטן ווען זי האט געזען ברוח הקודש אז זי ווארט א אינגל, עס זאל ווערן א מידל כדי איר שוועסטער רחל זאל נישט פארשעמט ווערן און האבן נאר איין קינד, און מיט תפילה האט זי איבערגעדרייט און דאס קינד איז געווארן א מידל, דינה; זעען מיר קלאר אז מען קען יא בעטן א תפילת שוא! ענטפערט די הייליגע גמרא: ״אין מזכירין מעשה ניסים״, פרעג נישט פון א מעשה פון א גס!

לכאורה איז שווער, ווי אזוי האט לאה געבעטן פאר די גס? אויך איז דא א מחלוקת (תנזוקא וצא, ח), רב הונא זאגט נאך בשם רבי יוסי: ״אינו כן״, עס איז נישט אזוי ווי דער תנא זאגט: ״היתה אשתו מעברת ואמר יהי רצון שתלד אשתי זכר, הרי זו תפילת שוא, אלא אפלו עד שעה שתשב על המושבר״, נאר ביז מען געבוירט דאס קינד, ״ותפלל שתלד זכר״, זאל מען בעטן דעם אייבערשטן עס זאל זיין א אינגל, ״לפי שאין קשה לפני הקדוש ברוך הוא״, ווייל עס איז נישט קיין שווערע זאך ביים אייבערשטן, ״לעשות את הנקבות זכרים״, צו מאכן פארקערט, ״ואת הזכרים נקבות״.

נאר וואס דען? מען קען זאגן אז דאס איז בכלל נישט קיין קשוא, און עס איז נישט קיין מחלוקת; מען רעדט דא פון צוויי סארט מענטשן, איינער איז א מענטש וואס האט נישט אום קלארע אמונה, ער איז אונטער געווארפן אונטער טבע, מקרה און מזל, ער גלייבט אז עס איז דא א באשעפער וואס האט באשאפן די וועלט, אבער ער האלט אז עס איז דא א טבע; אוא איינער קען נישט בעטן אויף אלעס, ביי אים איז דא תפילת שוא, ביי אים איז דא אין מזכירין מעשה ניסים.

זיך נאכאמאל, דערצייילט אים יענער די גוטע נייעס אז ער האט געמאכט א טיקעט צו קומען קיין אומאן!

איך דערציייל עם צוליב צוויי סיבות, איינס, מען זאל זען אז מען קען קיינמאל נישט וויסן וואס מען טוט אויף מיט איין ווארט חיוזק פאר א מענטש, צווייטנס, איז עם חיוזק אויף בעטן דעם אייבערשטן. אפילו אויב דיין ווייב האט דיר קלאר געזאגט: "אויב דו פארסט קיין אומאן קומט א גט", האט דער אייבערשטער גענוג וועגן דיר צו העלפן צו קענען קומען קיין אומאן, בעט דעם אייבערשטן יעדן טאג: "הייליגער פאשעפער מיר איך זאל זוכה זיין צו קומען צום רבי'ן אויף ראש השנה".

דארפסט נישט מורא האבן אז דיין ווייב וועט געוואויר ווערן אז דו בעסטסט דעם אייבערשטן צו פארן קיין

אומאן אויף ראש השנה, דיין ווייב הערט נישט וואס דו בעסטסט דעם אייבערשטן.

א תלמידה האט מיר געפרעגט אנפאנג יאר אז איר מאמע וויל איר נאכנישט קיין פלה מאכן, איר מאמע ווייסט אבער אז תפלה העלפט, האט זי איר אנגעזאגט: "איך לאז דיך אפילו נישט בעטן דעם אייבערשטן דו זאלסט א פלה ווערן", פֿרעגט זי מיר א שאלה אויב זי מעג יא בעטן דעם אייבערשטן דערויף, איך האב איר געענטפערט אז די מאמע דארף נישט וויסן אז זי בעט און זי זאל ווייטער בעטן דעם אייבערשטן דערויף. תפלה איז א זאך וואס קיינער דארף נישט הערן, מען בעט שטילערהייט דעם אייבערשטן: "הייליגער פאשעפער איך וויל ווערן א פלה", למעשה איז זי טאקע שוין א פלה!

מיט 'תפלה ותבודדות' קען מען גאר אסאך פועל'ן. זייט איך בין מקורב

נאכדעם איז דא איינער וואס פון איין זייט איז ער א פשוטער מענטש, אבער ער איז מקורב צום צדיק, דער צדיק שיינט אריין אזא שטארקע אמונה, ער פרעגט זיינע מענטשן צו אזא הויכע דרגה אין אמונה, עם איז מער נישטא קיין טבע, קיין מקרה און קיין מול; עם איז די זעלבע גס דאס אטעמען, זען הערן, רעדן, טאפן, גיין - ווי האבן א קינד און איבערדרייען פון א נקבה צו א זכר; ביי אזעלכע מענטשן איז - "אין קשה לפני הקדוש ברוך הוא" - גארנישט שווער ביים אייבערשטן, ביי די מענטשן איז דאס נישט א תפלת שווא, צו זיי רעדט רבי יוסי און זאגט זיי: "אפלו ער שעה שתשב על המושבר ותפלל שתלד זכר"; ווידער די ערשטע שיטה, די חכמים - זיי רעדן צום המון עם, מענטשן וואס זעען א טבע'דיגע וועלט, א מול'דיגע מענטש, א גוטער פאסירונג, א שלעכטע פאסירונג; פאר זיי זאגט מען 'תפלת שווא' און 'אין מוכרין מעשה ניסים'.

שטארקט איך מיט אמונה פשוטה, געמט אריין אין זיך אז אלעס איז אין סוף ברוך הוא; דומם, צומת, חי און מדבר - הכל לכל עצם עצמיות חיות אלקותו ותברכה, ביו איר וועט שפירן ביים בעטן דעם אייבערשטן, ביי יעדע זאך, "אין קשה לפני הקדוש ברוך הוא", גארנישט איז שווער צו באקומען.

געווארן צום רבי'ן בעט איך דעם אייבערשטן אז נישט נאר איך זאל קומען קיין אומאן, נאר מיין גאנצע משפחה און מיין ווייב'ס משפחה - אלע זאלן קומען צום רבי'ן. ברוך השם איך זע יעדע שטיק צייט נאך פון מיינע קרובים ווערן מקורב צום רבי'ן. קיין אומאן דארף מען זיך ארויסשטעלן צו קומען און דאס איז נאך שווער פאר זיי, אבער שטילערהייט זענען זיך אלע מחיה מיט די חיזוק פון רבי'ן, נישט בלויז מיט'ן 'הערן' די שיעורים, נאר זיי 'לעבן' מיט די שיעורים, אז עס איז איין וואך נישטא קיין פרויען שיעור, רופט מען שוין מיין ווייב זיך בעטן אז זיי ווארטן דערויף בכליזן עינים.

מען קען נישט וויסן וואס טוט זיך אפ אין א מענטש, איינעם האט די ווייב געסטראשעט, איינעם האט דער טאטע געסטראשעט און איינעם האט דער שווער געסטראשעט, "אויב פארסטו קיין אומאן..." קענסט אבער געבן א גרויסע קרעכץ און א גרויסע זיפץ, און בעטן דעם אייבערשטן, אפילו עס קוקט אויס צו זיין א 'תפלת שוא'.

קרעכץ און זיפץ צום אייבערשטן

דאס איז 'ברסלב'ער חסידות'; געב נאך א קרעכץ צום אייבערשטן, געב נאך א זיפץ צום אייבערשטן, בעט דעם אייבערשטן: "רבנו של עולם איך דארף

א שידוך", "רבנו של עולם איך דארף שלום בית", "רבנו של עולם איך וויל האבן קינדער", רבנו של עולם איך וויל האבן נחת פון מיינע קינדער", "רבנו של עולם איך וויל אויך זיין אן ערליכער איד", "רבנו של עולם איך וויל גיין צום רבי'ן אויף ראש השנה".

מראבט נישט: 'נע, די אלע שיינע זאכן זענען נישט געמאכט פאר מיר, איך וועל זיכער נישט אנקומען דערצו, - מאך איין תפלה און נאך א תפלה און נאך א תפלה, און דער אייבערשטער וועט דיר זיכער העלפן אז דו וועסט אנקומען צו אלעס וואס דו דארפט.

מען דארף אריבערגיין זיבן וואסערן

איך האב אויסגערעכנט אז היי יאר וועלן מיר גיין זיבן נסיעות אנצוקומען צום רבי'ן, די ערשטע נסיעה - פון שטוב צום לופטפעלד, (2) פון אמעריקע קיין ווארשע, (3) פון ווארשע קיין רישא, (4) פון רישא וועט זיין א באס וואס גייט טראגן קיין ליזענסק, (5) פון ליזענסק וועט זיין א באס וואס גייט טראגן קיין פשעמישל, צום באן סטאנציע, (6) פון פשעמישל וועט מען פארן מיט'ן באן קיין וויניצע, (7) און פון וויניצע וועט זיין א באס וואס גייט טראגן קיין אומאן.

זעט אויס אז אנצוקומען צו זיין ראש השנה אין אומאן - דארף מען

צו א גוט יאר, דערפאר פארן מיר קיין
אומאן אויף ראש השנה?

היינט איז דער ראש ישיבה עם מסביר
אינגאנצן אנדערש, אז עם לוינט
זיך צו קומען קיין אומאן אז די נשמה
זאל האבן מנוחה אויבן אין הימל ווען
מען וועט אנוועק גיין פון די וועלט! -
וואס איז פשט פונעם טוישן די דרשות
צו ווערטער פון די נשמה?!

זאג איך אים: דער רבי האט געהייסן
קומען קיין אומאן אן קיין פארנוואס
און אן קיין פארנווען, אן קיין משל און
אן קיין נמשל, יעדער איינער מוז קומען
קיין אומאן, איך פרוביר פשוט עם גרינגער
צו מאכן מיט משלים און הסברים,
דערפאר פלעג איך זאגן אז אז עם לוינט
זיך ווייל מען גייט פארדינען דערפון אויף
די וועלט, מען גייט האבן א יאר מיט
געלט, קינדער און נחת. אבער איינער
האט מיר געשריבן א בריוו אז ער איז
געקומען פאר יאר קיין אומאן מיט מסירות
נפש און מיט דעם אלעם איז אים געווען
אזוי שווער ברוחניות ובגשמיות, ער איז
אריבער א שווערע יאר, זאג איך יעצט
אנדערש, קום כאטש קיין אומאן וועגן
דיין נשמה, באלד וועט מען אנוועק גיין
פון די וועלט און דיין אומאן וועט דיר
גאר שטארק צוניין קומען דארט. - און
אז דאס וועט אויך גישט ארבעטן, וועל
איך דארפן נעמען א דריטע משל... דער

אריבערגיין זיבן וואסערן, זיבן נסיעות,
אזוי ווי דער רבי דערציילט די מעשה
פונעם בערגער ועני (סיפורי מעשיות מעשה י'
אז די בת קיסר האט יעדן איינעם געזאגט:
"די זיבן וואסערן זענען גאנטישט אויף
דיר אריבער, קען גישט ווערן דער שידוך".
דער אייבערשטער זאל העלפן עם זאל
זיין אזוי ווי די זיבן וואסערן וואס זענען
אריבער בקדושה מיטן בערגער, און גישט
ווי די זיבן וואסערן וואס זענען אריבער
מיטן רוצח.

דער עיקר איז: קום

איינער האט מיר געפרעגט, וואס איז
פשט אז דער ראש ישיבה האט
געטוישט דעם שניט פון די דרשות איבער
דאס גרויסקייט פון פארן קיין אומאן,
אמאל פלעגט דער ראש ישיבה זאגן אז
עם לוינט זיך צו קומען קיין אומאן ווייל
וואס טוט דען גישט א מענטש ווען עם
ווארט אים א משפט? ער וועט אלעס
פארקויפן אבי צו טרעפן דעם בעסטן
לוינער, דעם בעסטן שופט ארויסצוגיין זפאי
בדין, וואס טוט דען גישט א מענטש ווען
ער דארף א רפואה? ער וואלט אלעס
פארקויפט צו האבן געלט צו צאלן דעם
גרעסטן דאקטער; אזוי איז מיט ראש
השנה, מען גייט אויף אלע משפטים, מען
גייט אויף משפטן מי יחודה, מי ימות, איז
דער רבי דער גרעסטער און בעסטער
לוינער און דאקטער - מיר זאלן זוכה זיין

אל יואל

פרשת כי תבוא

אשר היה

קפ

ראש השנה, און מען זאל פועל'ן אלעם
גוטס, אמן.

עיקר איז: 'קום', ווייל דער רבי האט
געהייסן קומען אפילו מען פארשטייט
נישט פארנוואס.

נאכדעם האט דער ראש ישיבה שליט"א
געזונגען דעם ניגון: "אשרינו
שוכינו להתקרב לרבינו, אשרינו, אשרינו".

דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן
זוכה זיין צו קומען צום רב'ן אויף

שַׁבַּת קוֹדֵשׁ פְּרֻשַׁת פִּי תְבוּא לְאוּמָאן, שְׁנַת תַּשְׁפ"ב לְפֶרֶט קָטָן,
אִיז דָּער ראשׁ ישיבה שליט"א גְּעוּוּען אִין וויליאמסבורג יע"א.

בײַ סְעוּדָה שְׁלִישִׁית האט דער ראשׁ ישיבה שליט"א פֿאַרְגְּלֶעךְנֵט סֶפֶר הַקְּדוּשׁ
חײַ מוהר"ן, סִימָן תו.

נִישְׁט גַּעקוּמֶען צו אים אויף ראשׁ השָׁנָה,
וְהַתְּחִיל רַבִּי נִפְתָּלִי לְתַרְצוֹ, רַבִּי נִפְתָּלִי
הָאֵט אָנְגַּעפֿאַנְגֵּען יענעם צו פֿאַרענְטפֿעֶרן
אז ער האט נִישְׁט גַּעקֶענְט קוּמֶען, וְלֹא
קָבַל הַדְּבָרִים, אָבְעֶר דָּער רַבִּי האט נִישְׁט
גְּעוואָלט אָנְגַּעמֶען די תּירוּצִים, וְהַקְּפִיד
עָלָיו מְאֹד, דָּער רַבִּי האט זײַער מִקְפִּיד
גְּעוּוּען אויף אים.

אִידער דער ראשׁ ישיבה שליט"א האט
אָנְגַּעהוּיבֵן דַּעם שיעור האט מֶען
גְּעוּזֶנְגֶען דַּעם נִיגוּן: "מִי יִתֵּן לִי אֶבֶר בַּיּוֹנָה
אֲעוֹפֶה צִיּוֹן הַקְּדוּשׁ אוֹמְנָה. רַבִּי, אִיךְ
זָאל נָאר קֶענֶען פֿלִיעֵן, וואָלט אִיךְ גְּעמֶען
זיך מִיעֵן, גְּעפֿלויגֵן צו דִיין צִיּוֹן, גַּעבֵן דִּיר
צו רוּעֵן".

וְאַחַר־כֵּן דָּבַר עוֹד מֵאַחַד שְׁלֹא בָּא עַל
רֵאשִׁי־הַשָּׁנָה, מַחֲמַת רַבּוּי
מְנִיעוֹת, דָּער רַבִּי האט גַּערַעדֶט פֿון נֶאֱדָה
אִינעם וואס איז נִישְׁט גַּעקוּמֶען צו אים
אויף ראשׁ השָׁנָה, - דָּאס איז גְּעוּוּען דָּער
בְּרַסְלָב'ער רַב, רַבִּי אֶהֱרֹן זְכָרֹנוּ לְבִרְכָה,
וּמַחֲמַת זֶה נִסֵּעַ לְרַבְּנוּ זְכָרֹנוּ לְבִרְכָה
קִדְּם רֵאשִׁי־הַשָּׁנָה וְסִפֵּר לוֹ הַמְּנִיעוֹת,
פֿאַר ראשׁ השָׁנָה איז ער גַּעקוּמֶען צום
רַבִּי'ן, און גַּעפֿרַענְט אז ער קֶען נִישְׁט
קוּמֶען קִיין אוּמָאן אויף ראשׁ השָׁנָה ווייל
ער האט אַ בֵּית הַמִּדְרָשׁ און די קַהִילָה
ווייל ער זָאל בְּלִיבֵן ראשׁ השָׁנָה מִיט זײ,
וואס ער זָאל טוּן? וְצוּה לֹא רַבְּנוּ זְכָרֹנוּ
לְבִרְכָה בְּעֲצֻמוֹ לְשׁוּב לְבֵיתוֹ וְלֹא יִהְיֶה
אֲצִלוֹ עַל רֵאשִׁי־הַשָּׁנָה, האט אים דָּער
רַבִּי גְּעזָאגְט ער זָאל נִישְׁט קוּמֶען צו אים
אויף ראשׁ השָׁנָה. שְׂרִיבֶט רַבִּי נֶתָן, וְזֶה

חײַ מוהר"ן סִימָן תו
דָּער ראשׁ ישיבה שליט"א האט
אָנְגַּעהוּיבֵן: גְּדָל יִקְרַת רֵאשִׁי־
הַשָּׁנָה שְׁלוֹ, דָּאס גְּרוּיסקִיט פֿון רַבִּינ'ס
ראשׁ השָׁנָה. רַבִּי נֶתָן דַּערַצִּיילֶט דָּא אַ
מוֹרָא'דיגע זאך פֿון רַבִּי'ן: בְּעֶרְבַּ רֵאשִׁי־
הַשָּׁנָה האַחֲרוֹן בְּאוּמָיִן, דַּעם לַעֲצֹמֵן עֶרֶב
ראשׁ השָׁנָה בֵּימֵי רַבִּי'ן - שְׁנַת תַּקַּע"א,
עֲמַדְנוּ לְפָנָיו בְּעַת שְׁנַתְנָנוּ לוֹ הַצַּעֲטָלִיד
שְׁלָנוּ וּמַעוֹת עַל פְּדִיוֹן, זַענען מִיר
גַּעשְׂמֵאנֶען פֿאַר'ן רַבִּי'ן און אַיבֶּער גַּענֶעבֵן
די קוּוִיטֶלֶךְ און גַּעלֶט פֿאַר פְּדִיוֹן נֶפֶשׁ,
אזוי ווי דָּער רַבִּי זָאגְט (שיחות תר"ן, סִימָן ריד)
אז עֶרֶב ראשׁ השָׁנָה זָאל מֶען מֵאכֵן אַ
פְּדִיוֹן נֶפֶשׁ. אַז שְׂאֵל עַל אִישׁ אֶחָד
מִנְעַמְרִיב שְׁלֹא בָּא עַל רֵאשִׁי־הַשָּׁנָה, האט
זיך דָּער רַבִּי אִינְטֶרעסִירֶט אויף אִינֶעם
פֿון שְׂטֵאט גַּעמַעריב, פֿאַרוואס ער איז

האיש היה מגדולי החשובים, דער רבי אהרן איז געווען פון די חשוב'ע תלמידים פון רבי'ן, וְהָיָה צַר לוֹ מְאֹד מֵהַ שְׂלֵא יִזְכָּה לְהָיִיתׁ נְמֻנָה עִמָּנוּ בְּרֵאשֵׁי־הַשָּׁנָה, און עס האט אים זייער ווי געטון אז ער וועט נישט זוכה זיין צו זיין ביים רבי'ן אויף ראש השנה. וְהִתְחִיל לְהִתְעַקֵּשׁ לְפָנָיו זְכוּרָנוּ לְבִרְכָה שְׂלֵא יִשׁוּב לְבֵיתוֹ רַק יִשָּׂא אֶצְלוֹ עַל רֵאשֵׁי־הַשָּׁנָה, האט ער זיך אנגעהויבן עקשנ'ען אז ער וויל נישט אהיים פארן, ער וויל שוין דא בלייבן אויף ראש השנה. וְלֹא נִתְרַצָּה הוּא זְכוּרָנוּ לְבִרְכָה בְּדַבְּרָיו וְגִרְשׁוֹ לְבֵיתוֹ, אָבַעַר דְּעַר רַבִּי הָאֵט אִים גַּעֲהִיִּסֵן אֱהִיִּים גִּיין. וְאֵז אָמַר לוֹ רַבְּנוּ זְכוּרָנוּ לְבִרְכָה, און דער רבי האט אים געזאגט, אִינִי יָכוֹל לְצַיֵּד לְעֲצָמֵי הַצֶּעַר הַזֶּה מֵהַ שְׂאֵתָה לֹא תִהְיֶה אֶצְלִי עַל רֵאשֵׁי־הַשָּׁנָה, אִיךְ קָען זיך נישט פארשטעלן דעם צער וואס איך וועל האבן אז דו וועסט נישט דא זיין אויף ראש השנה, וְאָמַר לוֹ הָאִישׁ הַנַּ"ל אִם־בֶּן אֲשָׂאֵר בְּבֵאוֹ, האט ער געזאגט פאר'ן רבי'ן, דַּעֲמָאֲלֵט בְּלִיַּיב אִיךְ יֵא דָא אויף ראש השנה, וְלֹא הַסְּבִים וְשָׁב לְבֵיתוֹ, דער רבי האט נישט מסכים געווען, און ער האט זיך צוריק געקערט אהיים.

אחר־כֵּן בְּעֶרְבֵי־רֵאשֵׁי־הַשָּׁנָה דִּבֶּר עִמָּנוּ מִזֶּה, שְׁפַעֲטַעַר עָרַב רֹאשׁ הַשָּׁנָה הָאֵט דְּעַר רַבִּי גַּעֲרַעֲדַט פֿון דַּעַם, וְאָמַר שְׁעֲלִיו יֵשׁ רַחֲמָנוֹת גְּדוֹל, און דער רבי

האט געזאגט, עס איז א גרויסער רחמנות אויף דעם רבי אהרן, כִּי רָצָה בְּאֵמַת לְהָיִיתׁ בְּאֵן עַל רֵאשֵׁי־הַשָּׁנָה, אִיךְ נִמְנַע מִחֲמַת הַנַּ"ל, ווייל ער האט דאך געוואלט דא זיין אויף ראש השנה, נאר ער האט נישט געקענט איבער לאזן זיין קהלה. אחר־כֵּן עָנָה הוּא וַ"ל וְאָמַר בְּקוֹל הַזֶּק מַעֲמָק חֶלֶב וּמָה אָמַר לָכֵם אִין דְּבַר גְּדוֹל מִזֶּה, הִינֵנו מִלְּהִיּוֹת אֶצְלוֹ עַל רֵאשֵׁי־הַשָּׁנָה. וְאָמַר בְּזוֹ הַלְּשׁוֹן בְּקוֹל זֵע סָגִיא "וְיִי אֲזוּי זָאל אִיךְ אִיךְ זָאגִין, קיין גרעסערס דער פון איז ניט פאר האנין. אִי אַנְדֶּערַע גוֹטַע יוֹדִין זָאגִין נִיט אֲזוּי, אִיז נֵאךְ אַקְשִׁיא", נאכדעם האט זיך דער רבי אנגערופן מיט אן הויך קול, פון טיפעניש פון הארץ: "וואס זאל איך אִיךְ זָאגִין, קיין גרעסערס פון דעם איז נישט פארהאנען, אִי אַנְדֶּערַע גוֹטַע יוֹדִין זָאגִין נִישַׁט אֲזוּי, אִיז נֵאךְ אַ קְשִׁיא".

(בלומר הלא בלא זה בכר מקשין עליו קשיות הרבה ויהיה קשה עוד קשׁיא זאת גס־בן מה שהקפיד כל כך להיות אצלו על ראש־השנה דיקא), דאס מיינט צו זאגן, אִי אַנְדֶּערַע רַבִּים זָאגִין נִישַׁט מַעַן זָאל קוֹמַעַן צו זײ אויף ראש השנה? - אִיז שׁוין דָא נֵאךְ זָאגִין וואס דער רבי זאגט אַנְדֶּערַשׁ פֿון זײ, וועט דאס זיין נֵאךְ אַ קְשִׁיא.

וּמִכָּלֵל דִּבְרָיו תְּקוּדוֹשִׁים שְׂדַבֵּר אֵז עִמָּנוּ לְמַדְּנוּ בְּמָה דְּבָרִים, פֿון דַּעַם שְׂמוּעַס קָען מַעַן זיך לְעַרְנַעַן אַסֵּאךְ

שיינע זאכן. למדנו עוד הפעם עצם גדל החיוב להיות אצלו על ראש-השנה, קודם זעט מען דאס גרויסקייט פון קומען צום רבי'ן אויף ראש השנה, בי אף-על-פי שידענו זאת מכבד, אפילו מען ווייסט דאס שוין פון לאנג, אף-על-פי-כן מרבוי דבריו הקדושים אז בזה, ומתנועותיו הנזראות אז, הכינו עצם החיוב יותר ויותר, שאי אפשר לבאר זאת בבית, מיט דעם אלעם, פון דעם וואס דער רבי האט גערעדט דערפון אזויפיל מאל, און מען האט געזען די תנועות פון רבי'ן, פארשטייט מען נאכמער דאס וויכטיגקייט דערפון, וואס מען קען דאס ניטאמאל מסביר זיין בבית.

וגם אז למדנו, אויך זעט מען פון דעם, שרצונו חזק להיות אצלו באומין על ראש-השנה תמיד לאחר הסתלקותו, זיין שטארקע ווילן מען זאל קומען צו אים אויף ראש השנה אפילו נאך זיין הסתלקות, ושאיין דבר גדול מזה, אז עם איז נישטא קיין גרעסערס פון דעם.

ווייל די מעשה האט דאך פאסירט די לעצטע יאר פון רבי'ן, [דער רבי איז אנוועק נאך יענעם חודש, חול המועד סוכות], דער רבי האט שוין געוואוסט אז ער גייט נסתלק ווערן און דאס איז זיין לעצטע ראש השנה, ווייל דער רבי האט דאך געוואוינט אין ברוסלב און האט זיך נאר אריבער געצויגן קיין אומאן בדי צו ליגן דארט נאך זיין הסתלקות (עין ימי

מהר"ת חלק א', סימן מט), און מיט דעם אלעם האט דער רבי גערעדט אזויפיל וועגן קומען צו אים אויף ראש השנה, האט רבי נתן פארשטאנען אז דער רבי האט געמיינט אויך נאך זיין הסתלקות.

וגם למדנו, אויך זעט מען פון דעם, כמה צריכין לחזק לשפר המניעות מדבר שבקדשה, בפרט המניעות מלהיות על ראש-השנה שצריכים לשברם ביותר ולהיות דיקא על ראש השנה, ווי שטארק מען דארף זיך שטארקן צו צעברעכן מניעות, בפרט די מניעה אויף צו קומען צום רבי'ן אויף ראש השנה, עד שאפילו אם הוא ו"ל פעצמו מצוה ומסכים לבלי להיות אצלו על ראש-השנה, חלילה להסתכל על זה, אז אפילו דער רבי אליינס זאגט "גיי אהיים", זאל מען אויך נישט פאלגן. וצריכין לזהר מאד לבלי לשאל אותו שום שאלה על זה, און מען דארף אכטונג געבן אפילו נישט צו פרעגן צי מען זאל קומען אויף ראש השנה אדער נישט, בי הוא נשיב בנדאי לבלי להיות, ווייל ער וועט זיכער ענטפערן נישט צו קומען, ואף-על-פי-כן בנקדת האמת לאמתו צריכין להיות דיקא, אבער באמת דארף מען יא קומען. ליינט רבי נתן צו: [וכן הוא נוהג לדורות], אזוי איז עם אויך היינט, ווען איינער קומט פרעגן צי ער זאל פארן קיין אומאן אויף ראש השנה, ער האט מניעות, וועט מען

אים אויך נישט זאגן "קום", אבער באמת דארף מען קומען.

וענגן זה נוגע למה שאמרו רבותינו ו"ל (מכות י:): 'בדרך שאדם רוצה לילך מוליכין אותו' כמו שפרש רש"י, דאס איז אזוי ווי אונזערע הייליגע חכמים זאגן (מכות י:): "בדרך שאדם רוצה לילך בה מוליכין אותו", והוא מדברי רבותינו ו"ל על פסוק (במדבר כב): "לך עם האנשים", מען לערנט עם ארויס פון דעם וואס דער אייבערשטער האט קודם געזאגט פאר בלעם (במדבר כב, יב): "לא תלך עמהם", זאלסט נישט גיין מיט די הערן פון מדין, נאכדעם האט דער אייבערשטער אים געזאגט (במדבר כב, לה): "לך עם האנשים", קענסט יא גיין, פארנוואס? ווייל בלעם האט געוואלט גיין האט דער אייבערשטער מסכים געווען. וכן בשלוח מרגלים שהכרח משה רבנו עליו השלום בעצמו לשלחם, אף-על-פי שבאמת רצונו לא היה כלל בזה, די זעלבע זאך איז געווען מיטן שיקן די מרגלים, משה רבינו האט געגלייבט אז ארץ ישראל איז א ארץ זבת חלב ודבש, נאר די אידן האבן געוואלט שיקן מרגלים, האט משה רבינו געשיקט.

וענגן זה ראינו מרבנו ו"ל כמה פעמים, דער ענגן האבן מיר אסאך מאל געזען ביים רבי'ן, בפרט בענגן ראש השנה, בפרט אינעם ענגן פון ראש השנה,

שהיו אנשים שהיו להם מניעות מלהיות אצלו על ראש השנה, ושאלו אותו בעצמו, מענטשן זענען געקומען פרעגן דעם רבי'ן אז זיי האבן מניעות צו קומען צו אים אויף ראש השנה, והשיב להם שלא יהיו על ראש השנה, האט דער רבי זיי געזאגט נישט צו קומען. והתחילו להתעקש, הלא שמענו מכם גדל האזהרה להיות אצלכם על ראש השנה, האבן זיי געפרעגט דעם רבי'ן: "מיר האבן דאך געהערט פון אויך אז מען מוז קומען אויף ראש השנה?!" עשה עצמו במקפיד עליהם ונער בהם שלא ידברו יותר, האט דער רבי געשריגן אויף זיי, וכן עשו ולא באו על ראש השנה, און זיי זענען מאקע נישט געקומען אויף ראש השנה, ואף-על-פי-כן אנהנו וכינו להיות רגילים לעמד לפניו. שמענו והבננו ברמז ובפרוש שפנימיות רצונו אינו נוחה בזה כלל, רק הוא מכרח לומר להם כך מחמת ששואלים אותו על זה, אבער די וואס זענען געווען ביים רבי'ן האבן פארשטאנען אז באמת דארף מען יא קומען, נאר דער רבי דארף יענעם זאגן וואס יענער וויל הערן. ויש בזה הרבה לספר, ומעט מזה יתבאר במקום אחר (שיחות תר"ן, סימן ריד).

וכן הוא נוחג לדורות שבששואלין להרב והמנהיג על דבר שיש בו כעין מסירת נפש, אזוי איז יעדע מאל ווען מען קומט פרעגן א צדיק אויף א מסירת

נֶפֶשׁ וְוִי אֲזוּי זִיקָה צו פִּירָן, צָרִיד לְהַשִּׁיב לָאוּ, מוּזוּ מַעַן יַעֲנֵם זְאֵן נִשְׁט צו טוֹן, מַעַן קַעַן נִשְׁט יַעֲנֵם הַיִּסֵּן טוֹן דִּי מְסִירַת נֶפֶשׁ, אֶהֱעֵל־פִּי שְׁבַאֲמַת לְאַמַּתוֹ רְצוֹנוֹ שְׂיִמְסֹר נֶפֶשׁוֹ וַיִּשְׁפֹּר כָּל הַמְּנִיעוֹת, אֶפִּילוֹ בְּאַמַּת וּוִיל דְּעַר צָדִיק אִז דְּעַר מַעֲנִמְט זָאל יֵא זִיקָה מוּסַר נֶפֶשׁ זִיין אִזן צַעֲבֵרְעֵבן אֶלַע מְנִיעוֹת. עַל־כֵּן מִי שְׂרוּצָה לְהַתְקַרֵּב וּלְשַׁבֵּר הַמְּנִיעוֹת בְּאַמַּת לְאַמַּתוֹ, צָרִיד לְזַהַר מְאֹד לְבַלִּי לְשַׁאֵל אוֹתוֹ בְּזַה בְּלָל, דְּעַרְפֵּאָר וּועַר עֵם וּוִיל מְקוּרָב וּועַרן צוּם צָדִיק זָאל אַכְטוּנג גַּעבן נִשְׁט צו פִּרְעֵן דִּי סָאָרְט שְׂאֵלוֹת. וְעוֹד תְּבִין עֲגִין זֶה בְּמִקוּמוֹת אַחֲרִים שְׂמֻדְבָּרִים מַעֲנִינִים בְּאַלְהָ וְהֵבֵן מְאֹד:

(נֶשְׁמַט מְלַעִיל לְעִינֵי רֵאשֵׁי־הַשָּׁנָה שְׂצָרִיכִין לְהִיּוֹת אֲצִלוֹ עַל רֵאשֵׁי־הַשָּׁנָה דִּיקָא). אָמַר שְׂיִבּוֹלִין אִז אַנְשִׁים לְקַבֵּל תְּקוּנִים, דְּעַר הַיִּלְיָגַעַר רַבִּי הָאֵט גַּעזְאָגַט: רֵאשֵׁי הַשָּׁנָה קַעַן מַעַן בְּאַקוּמַעַן אַ תִּיקוּן, מַה שְׂבַבֵּל הַשָּׁנָה לֹא הָיָה בְּאַפְשָׁר שְׂיִהְיֶה לְהַם תְּקוּן בְּשׁוּם אִפְּוֹ, אֶפִּילוֹ אִינְמִיטן דִּי יֵאָר וּוּאֵלְט מַעַן נִשְׁט גַּעַקְעֵנְט בְּאַקוּמַעַן אַ תִּיקוּן, אֶהֱעֵל־פִּי כִּי־כֵן בְּרֵאשֵׁי־הַשָּׁנָה יְבּוֹלִין אֶפִּלוֹ הֵם לְקַבֵּל תְּקוּן, דָּאָךְ רֵאשֵׁי הַשָּׁנָה קַעַן אִיךְ זִי אֶלַע פֶּאָרְרַעֲכֵטן. אֶהֱעֵל־פִּי שְׂבַבֵּל הַשָּׁנָה אֶפִּלוֹ הוּא בַּעֲצוּמוֹ זְכָרוֹנוֹ לְבִרְכָה לֹא הָיָה יְכוּל לְתַקְנֵם, אֶפִּילוֹ דְּעַר הַיִּלְיָגַעַר רַבִּי קַעַן זִי נִשְׁט מַתְקֵן זִיין אַ גַּאנְץ יֵאָר, אֲבָל בְּרֵאשֵׁי־הַשָּׁנָה גַּם הֵם יְכוּלִים לְקַבֵּל

תְּקוּנִים, אָבַעַר רֵאשֵׁי הַשָּׁנָה קַעַן עַר זִי אֶלַע פֶּאָרְרַעֲכֵטן. כִּי אָמַר שְׂהוּא עוֹשֶׂה בְּרֵאשֵׁי־הַשָּׁנָה עֲנִינִים וְתְקוּנִים מַה שְׂבַבֵּל הַשָּׁנָה גַּם הוּא אִינּוֹ יְכוּל לְעֲשׂוֹת, רֵאשֵׁי הַשָּׁנָה קַעַן אִיךְ יַעַדן אִינְעַם הַעֲלָפֵן, אֶפִּילוֹ מַעֲנִמְטֵן וּוּאֵם אִיךְ קַעַן זִי נִשְׁט מַתְקֵן זִיין אַ גַּאנְץ יֵאָר.

מְשִׁיחַ וּועַט גַּעַמַעַן אֶלַע אִידן צוּם רַבִּינִים צִיּוֹן אוֹיף רֵאשֵׁי הַשָּׁנָה

הָאֵט דְּעַר רֵאשֵׁי יְשִׁיבָה שְׂלִיטִ"א גַּעזְאָגַט: דָּאָם אִיז מוֹרְא־דִינַע הַיּוֹזֵק פֶּאָר אוּגוֹ. מִיר דֶּאָרְפֵן אֶלַע גְּרוּים רַחֲמִים, עֵם קוּמַט אִז אַ גְּרוּיסַע יוֹם הַדִּין וּוּאֵם מַעַן גִּיט אֶפִּיר גַּעַמַעַן אֶלַעַם וּוּאֵם מִיר הָאָבן גַּעַטוּן, אִזן מִיר זַעַעַן אוּים וְוִי מִיר זַעַעַן אוּים, מִיר דֶּאָרְפֵן אֶלַע תְּשׁוּבָה טוֹן, אָבַעַר מִיר הָאָבן אַ גְּרוּיסַעַר רַבִּי וּוּאֵם הָאֵט צוּנגַעזְאָגַט צו פֶּאָרְרַעֲכֵטן וּועַר עֵם קוּמַט צו אִים אוֹיף רֵאשֵׁי הַשָּׁנָה.

אִיין יֵאָר הָאָבן גַּעוּוִיסַע בַּעֲלֵי מְקַבְּלִים אִין אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל פֶּאָרְשְׁפֶּרִיט אִז דָּאָם יֵאָר זָאל מַעַן נִשְׁט קוּיפֵן קִיין טִיקַעַטִם צו פֶּאָרן צוּם רַבִּי'ן אוֹיף רֵאשֵׁי הַשָּׁנָה, וּוִייל עֵם אִיז גַּעוּוִעַן אַ דְּבוּק וּוּאֵם הָאֵט גַּעזְאָגַט אִז מְשִׁיחַ קוּמַט שׁוּיין, אִיז דָּאָךְ אַ שְׂאָר סֵתֵם אוּיסְצוּנגַעבן גַּעַלְט פֶּאָר אַ טִיקַעַט. מַעֲנַמְטֵן הָאָבן זִייעַר גַּעגְלִיבִיט אִין דַּעַם, וּוִייל מַעֲנַמְטֵן הָאָבן זִייעַר לִיב דִּי זָאָבן פֶּון גְּשׁוּמוֹת, חִלוּמוֹת, דְּבוּקִים וְכַדוּמָה. הָאֵט מוֹהֲרָא"ש דַּעַמְאֵלְט גַּעזְאָגַט

ביים שיעור: "אז משיח קומט דארף מען הערשט קויפן טיקעטס קיין אומאן! ווען משיח גייט קומען וועט ער נעמען אלע אידן צום רבינ'ס ציין אויף ראש השנה".

מענטשן מיינען אז גלייך ווען משיח וועט קומען וועט זיין 'תחיית המתים',

אבער דער רבי זאגט (מני מותרין, סימן ערה) אפילו ווען משיח וועט קומען וועט מען ווייטער שטארבן, און משיח אליינס וועט אויך שטארבן.

דערפאר דארף מען זיך שגעל איינהאנדלען א טיקעט און א דירה, ווייל אויב אלע אידן וועלן קומען צו לויפן קיין אומאן וועלן די פרייזן ארויפגיין.

פארן קיין אומאן האט גארנישט צו טון מיט פרסלב

דער אייבערשטער זאל העלפן מען זאל זוכה זיין צו זיין אויף ראש השנה ביים רבי'ן. מען דארף אסאך מתפלל זיין

אויף דעם, נאר מיט תפלה קומט מען אן. מיר בעטן דעם אייבערשטן אז מיר זאלן קענען קומען און מיר בעטן אויך אויף אונזערע קינדער, די גאנצע משפחה און אלע אידן - אז אלע זאלן זוכה זיין צו קומען צום רבי'ן.

ווען מען טרעפט שכנים און באקאנטע, זיי שטעלן אפ און פרעגן: "היי יאר פארסטו אויך קיין אומאן?" אנשטאט זיך פארענטפערן פארנוואס איך פאר, זאל זיך יענער פארענטפערן פארנוואס ער פארט נישט, האב נישט מורא, פרעג אים צוריק: "זיכער פאר איך, וואס איז מיט דיר? דו קומסט קיין אומאן? פארנוואס נישט?" פארן קיין אומאן האט גארנישט צו טון מיט פרסלב, א פרסלב'ער לערנט דעם רבינ'ס ספרים, אבער פארן קיין אומאן איז אן עצה און סגולה פאר אלע אידן.

דער אייבערשטער זאל העלפן מען זאל זוכה זיין צו קומען צום רבי'ן אויף ראש השנה, און אז מיר וועלן פאלגן דעם רבי'ן וועלן מיר האבן א שיינע לעבן, אמן.

מִלְשֵׁת
נַעֲבִים

פּרשׂת נְצֻבִים

דְּבָרוֹת קוֹדֶשׁ וּוְאִם מִיר הָאָבֶן גְּעֵהאַט די זְכִיָּה צו הַעֲרֵן פּוֹנֵעַם ראשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיט"א,
שְׁבֵת קוֹדֶשׁ פּרשׂת נְצֻבִים, שְׁנַת תּשפ"ב לְפָרֵט קָטָן, אִין עִיר הַקּוֹדֶשׁ אומאן יע"א.

פּרִיטָאג צו נאַכטֶס בֵּיים בְּאַטע האַט דער ראשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיט"א גְּעֵרעֶדט הַעֲרָלִיקע
דְּבָרֵי הַתּחֲזָקוֹת בְּעֵנָן ווי אזוי מָען קָען אִין דָּעם שְׁבֵת פּאַרדֶּעכְטן אַלע שְׁבֵתִים
פּון יאַר.

פּלִיעֵן, וואַלט אַיך געטון זיך מיטן, געפֿלויגן
צו דיין צִיִּון, געבן דיר צו רוען.

פּאַר'ן רַעֲדוֹן הָאָט דער ראשׁ יְשִׁיבָה
שְׁלִיט"א אויסגערופֿן: ווער עֵם
הָאָט געברענגט זיינע קינדער קיין אומאן,
און וויל מיט האַלְטֵן דָּעם בְּאַטע, זאל זיי
נעמען געבן זיך, אָדער זאל ער גיין שְׁלֵאפֿן
צוזאַמען מיט זיי. מָען קָען נישט לֵאזֵן די
קינדער ווילדעווען אינדרויסן אויף הַפֿקָר,
דאָס איז אַן הַפֿקָרוֹת.

שוועריקייטן צו פֿאַרן קיין אומאן
דער ראשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיט"א הָאָט
אַנגעהויבן: געלויבט דער
אייבערשטער, מִה אָשִׁיב לָהּ כָּל תּגְּמוּלוֹהִי
עָלַי, וויפֿיל דאַרפֿן מיר דאַנקען דָּעם
אייבערשטן אז מיר קענען דאָ זיין אין
די צייט פֿון אַ מַלְחָמָה. וואוּ מָען גייט
שטעלן מענטשן אָפּ, מָען פֿרעגט: וואָס

איידער דער ראשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיט"א הָאָט
אַנגעהויבן דָּעם שיעור הָאָט מָען
געזונגען: אַיך וועל זיך לייגן אין דער
לענג און אין דער ברייט, אַיך זאל אים
א טובה טון, ביי די פיאות וועל אַיך אים
ארויסציען פֿון שְׂאוֹל תּחֲתִית. זאל זיין סיי
ווער, אויב ער וועט קומען צו מיין קבר,
זאג אַיך אים צו, אז אויב ער וועט דאַרט
זאָגן דָּעם תּיִקוֹן הַכִּלְלִי, נישט קיין חילוק
ווי גרויס זיינע עבירות זענען. אַיך וועל
זיך לייגן אין דער לענג און אין דער
ברייט, אַיך זאל אים א טובה טון, ביי
די פיאות וועל אַיך אים ארויסציען פֿון
שְׂאוֹל תּחֲתִית. און געב אַ פֿרוּמָה לְצַדִּיקָה
און זאג לעלוי נשמת רבינו נחמן בן פינא,
זאל ער זיין דער נידריגסטער איד, אויף
די קלענסטע מדריגה.

מי יתן לִי אָבֶר בִּיזְנָה אַעוּפָה ציִון הַקּוֹדֶשׁ
אומגה. רבי, אַיך זאל נאר קענען

די אלע שוועריקייטן זענען סימנים אז מיר שטייען שוין נאנט צו די גאולה, דערפאר פרובירט דער סמ"ך מ"ם אויף אלע וועגן אפצוהאלטן דעם רבינים ראש השנה, וואס דער רבי איז דעמאלט יעדן מתקן.

דאס יאר האט יעדער איינער געהאט מניעות, אפילו די וואס האבן סתם אזוי שוין גישט קיין מניעות. משפחות האבן זיך צוזאמגענומען אפצוהאלטן פון פארן קיין אומאן ווייל עס איז א שעת מלחמה, און אויך האט די נסיעה געקאסט אסאך געלט, און ברוך השם אז מיר זענען דא ביים רבי'ן.

געווענליך ווען איך קום צום ציון לייג איך אראפ מיין פּעקל וכו', און איך הייב גלייך אן צו וויינען, אבער דאס יאר בין איך געווען זייער פרייליך, איך האב געזאגט: "שבת אייבערשטער אז דו האסט מיר געברענגט צום רבי'ן", ווייל מען האט געמיינט אז היי יאר וועט מען גישט קענען קומען צום רבי'ן צוליב די מלחמה.

מען קען פאררעכטן אלע שבתים פונעם יאר

מיר שטייען יעצט אין די לעצטע שבת פון יאר. מוהרא"ש ברענגט אין אשר בנחל, מוהרא"ש פלעגט עס אויך תורן ביי די דרשות אין אומאן, אז אין דעם לעצטן שבת קען מען פאררעכטן אלע שבתים פונעם יאר.

גייען די ברוסל'ער חסידים טון דאס יאר? מען קען יא פארן, אדער גישט פארן קיין אומאן, ברוסל'ער חסידים טאנצן אריין אין די קשרי המלחמה, מען קוקט גישט אויף גארנישט. ווי דער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב', סימן מט): "מי שילבו חזק אינו מתגרא משום דבר, ורץ לתוך קשרי המלחמה, ומתגבר על ידי חזק ואמץ לבו", אז מען האט א שטארקע הארץ האט מען גישט מורא פון גארנישט, מען לויפט אריין אינמיטן די מלחמה, מיט א שטארקייט און דרייסקייט.

די לעצטע פאר יאר זענען געווען שוועריקייטן צו פארן קיין אומאן; ראש השנה שנת תשפ"א איז געווען פארשפארט די גרעניץ אריינצוקומען קיין אוקריינא, ראש השנה שנת תשפ"ב האט מען געקענט קומען אויב מען שטעקט זיך, מען געמט די קאראנע וואקסין, און מען האט אנגעשראקן אז ווער עס געמט די וואקסין גייט שטארבן, עד כדי כך אז עס זענען געווען אינגעלייט פון שטעטל וואס באמת האבן זיי גישט געוואלט געמען די וואקסין, זיי האבן עס אבער גענומען ווייל זיי האבן גישט געוואלט איבער בלייבן אליינס ביים לעבן, אויב די גאנצע שטעטל וועט שטארבן... אויך האט מען אנגעשראקן אז ווער עס געמט די וואקסין וועט גישט קענען האבן קיין קינדער, אבער אז דער רבי האט אונז געהייסן קומען קיין אומאן האט זיך יעדער געשטאבן, יעדער איז געקומען צום רבי'ן.

ווי אזוי פאררעכט מען דעם גאנצן יאר?
- וועלן מיר אויסשמועסן עטליכע עצות
פון רבי'ן, וואס דורכדעם וועלן מיר
פאררעכטן דעם גאנצן יאר.

די ערשטע עצה: נעם אריין דעם אייבערשטן
אין זיך!

הייב אן טראכטן: דער אייבערשטער איז
דא, דער אייבערשטער דארף מיד,
דער אייבערשטער האט הנאה פון מיד.
עס איז שוין צייט אויסצואוואשן דעם קאפ
פון די אלטע מעשיות וואס מען האט
געהערט אין די יונגע יארן אז דער
אייבערשטער דארף מיד נישט, און דער
אייבערשטער דארף אויגן נישט, און
'אמאליגע צייטן זענען געווען אידן וואס
זענען געווען ווערד אבער מיר זענען
גארנישט ווערד.

השוכל איז אז מען נעמט אריין אין זיך
אז דער אייבערשטער דארף מיד
יא, איך בין זייער חשוב ביים אייבערשטן,
דער אייבערשטער האט א מורא'דיגע
נחת פון מיין היטן שבת, דער
אייבערשטער האט מורא'דיג ליב מיין
דאווענען און דאס ביסל וואס איך לערן,
און דער אייבערשטער האט זייער ליב
אז איך רעד צו אים; ווען איך זאג ארויס
א ווארט צום אייבערשטן שטעלט זיך
אלעס אפ אויבן אין הימל.

ווען א בחור'ל אדער א אינגערמאן גייט
אביסל שפאצירן און רעדט צום

אייבערשטן אזוי ווי מען רעדט צו א חבר,
און קיינער ווייסט נישט אז ער רעדט
יעצט צום אייבערשטן, ער זאגט: "איך
דאנק דיך אייבערשטער", "איך פעט
דיך אבער אייבערשטער", "רבנו של
עולם העלה מיר", "רבנו של עולם איך
דארף א שידוך", "רבנו של עולם איך
דארף פרנסה", "רבנו של עולם איך
דארף קינדער", אדער מאכט ער זיך א
השבון הנפש: "מאטע וואס טו איך דא?
פארנוואס דריי איך זיך ארום דא אויף
דער וועלט און אריין כאפן עפעס
תכלית? איך לויף און לויף, איך ווייס
נישט פארנוואס איך בין אויפגעשטאנען,
איך ווייס נישט פארנוואס איך לעב", -
ווערט פון דעם אזא רעש אויבן אין הימל.

מוהרא"ש האט געזאגט: עס וועט נאך
קומען א צייט, וואס מען וועט

אזוי חרטה האבן פארנוואס מען האט
נישט גערעדט צום אייבערשטן. ווען מען
וועט ארויף קומען אין הימל וועט מען
זען ווי חשוב עס איז יעדע דיבור וואס
מען רעדט צום אייבערשטן, דעמאלט
וועט מען צוריק טראכטן א שאר, איך
האב דאך דאס געקענט טון, איך האב
דאך געקענט רעדן צום אייבערשטן!

מען זעט אין אוטאן א בחינה פון קיבוץ
גליות, עס קומען אלע סארט
מענטשן, רבנים, דינים, ראשי ישיבות,
כולל אינגעלייט און בעלי בתים, יעדער
גייט אנגעטון אויף זיין שטייגער, אלע זאגן

פֿעקלעך אויפ'ן וועג קיין אומאן, ווייל עס איז זייער א לאנגע נסיעה און מען גייט פון איין מדינה צום צווייטן, האט יעדער איינער געבעטן דעם אייבערשטן מען זאל נישט פארלירן קיין פֿעקלעך, איז געשען אן אינטערעסאנטע זאך אז אפֿשר 'צוויי פֿעקלעך' זענען פארלירן געווארן, אנדערש פון אלע יארן וואס מערערע מענטשן פלעגן פארלירן זייערע פֿעקלעך, מען האט געזען דער פֿת פון תפלה, אז מען בעט דעם אייבערשטן העלפט עס. יעצט וועלן מיר מאכן נאך מעשיות פון תפלה מען זאל האבן געלט צו באצאלן וואס מען האט געבארנט פאר די נסיעה און אויף יום טוב.

די גרעסטע רייכטום!

איך האב דא געטראפן איינעם, דערציילט ער מיר אז פאר יאר האט אים איינער געוויזן א סגולה אין א ספר אז אין א געוויסע צייט אין ראש השנה קען מען בעטן וואס מען וויל און מען גייט עס באקומען, ער איז נאכנישט געווען מקורב צום רבין האט ער אויסגעניצט דעם געלעגנהייט צו בעטן דעם אייבערשטן צו ווערן רייד, ווייל ווילאנג א מענטש איז נישט מקורב צום רבין טראכט זיין קאפ נאר פון 'געלט'. און דער אייבערשטער האט טאקע געהאלפן ער איז געווארן א גרויסער עושר, ווי אזוי? אינמיטן יאר האט ער געטראפן דעם רבין, ער איז

דעם תיקון הכללי, די צען קאפיטלעך תהלים [קאפיטל מז, לב, מא, מב, נט, עז, צ, קה, קלז, קנ], און יעדער שפירט ווי דער רבי איז פאר מיר, דער רבי איז מיר מתקן. דער רבי געבט אונז 'אורו של משיח', דער רבי געבט אונז שוין טועם צו זיין אביסל וואס גייט זיין ווען משיח וועט קומען, ווען משיח וועט קומען וועט נישט זיין נאר די חבורה, די הייפעלע אידן וואס דינען דעם אייבערשטן, משיח וועט אריין ברענגען א ליכטיגקייט אין די גאנצע וועלט, אפילו פאר די אומות העולם, אז יעדער איינער זאל אנהייבן רעדן צום אייבערשטן, יעדער זאל בעטן דעם אייבערשטן און דאנקען דעם אייבערשטן, ווי דער פסוק זאגט (ישעיהו יא, ט): "כי מלאה הארץ דעה את ה' פנים לים מכסים", די גאנצע וועלט וועט זיין פארנומען נאר מיט רעדן צום אייבערשטן.

שמועס מיט'ן אייבערשטן וואו דו ביסט, אינדערהיים, אין גאס, ביי די ארבעט, אינטערנוועגס, אין בעט, ווען דו זיצט, ווען דו שטייסט און ווען דו שפאצירסט; עפן דיין מויל און זאג ארויס א ווארט צום אייבערשטן: "הייליגער באשעפער העלף מיך".

א מעשה פון תפלה

היי יאר האבן מיר געהאט א מעשה פון תפלה. מען האט אנגעשראקן אז דאס יאר קען מען גרינגער פארלירן

מקורב געווארן צום רבי'ן, דאס איז די גרעסטע רייכטום!

ער זאגט מיר: "וואס וואלט איך געהאט אז איך האב געלט? איך וואלט נארנישט געהאט דערפון". ער האט אנגעפאנגען צו לעבן, עס גייט אים שוין נארנישט אן, זיין שווער האט אים געסטראשעט אויב ער פארט קיין אומאן וויל ער אים מער נישט קענען. אבער ער איז געווארן רייך, ער, זיין ווייב און זיינע קינדער האבן אנגעהויבן צו לעבן.

דער תנא זאגט (אבות פרק ה, משנה ד): "איזהו עשיר", ווער איז אן עושר? "השמת בחלקו", ווער עס איז א צופרידענער מענטש! מען דארף אסאך בעטן דעם אייבערשטן מען זאל זיין צופרידן ווייל א צופרידענער מענטש איז א געבענטשטער מענטש.

ווען א מענטש לערנט דעם רבינ'ס ספרים, ער הייבט אן צו פאלגן די עצות פון רבי'ן, פון רעדן צום אייבערשטן און זיך מחה, זיין מיט די נקודות טובות, ווערט אים גוט אין לעבן, ער ווערט צופרידן מיט זיך, מיט זיין ווייב און זיינע קינדער, אלעס איז אים גוט.

מען ווערט אזוי ווי א מענטש וואס איז פארדראגט און אנגעטרינקען, מען שפירט נישט קיין צער; דער רבי געבט אונז פון די אנגערישע וויין, די יין המשמר, אזוי ווי דער רבי האט געזאגט (תוי מוהר"ן,

סימן רס): ווען משיח וועט קומען, און אלע וועלן בעטן פון משיח אביסל פוס של ברכה פון די יין המשמר, אנדערע מענטשן וועט מען קענען אויסנארן, מען וועט זיי געבן סתם וויין און מען וועט זיי זאגן אז דאס איז גוטע וויין, דאס איז דער יין המשמר, אבער אנשי שלומינו וועט מען נישט קענען פארנארן ווייל עמס האמס מיד שוין טועם געווען, עמס האמס שוין טועם געווען פון די יין המשמר.

ביים רבי'ן דארף מען נישט קיין חכמות מען דארף נישט קיין חכמה פאר'ן רבינ'ס ספרים, פארקערט, ווי מער חכמות מען האט - אלץ שווערער איז צו מקורב ווערן צום רבי'ן, און ווי מער א מענטש איז א 'תם ומתם עם תמימים', ער געמט דעם רבינ'ס עצות בתמימות ופשיטות, ער גייט נישט אריין אין די טיפקייט פון רעדן צום אייבערשטן, נאר ער רעדט צום אייבערשטן פשוט, ער איז זיך מחה מיט זיינע גוטע נקודות וואס ער האט און פריידט זיך מיט זיין אידישקייט - אלץ מער קען ער זיך מקורב זיין צום רבי'ן.

עס איז זייער גרינג צו ווארפן דער שולד אויף מענטשן ארום, 'מיין מאמע איז שולדיג' און 'מיין מאמע איז שולדיג', און 'מיין ווייב איז שולדיג'. ווילאנג א מענטש באשולדיגט דעם און יענעם איז א סימן אז ער האט נאכנישט טועם געווען דעם

זוה אויף גוטע זאכן אין דיין לעבן, דו אָטעמסט? דאָנק דעם אייבערשטן! דו קענסט זען? דאָנק דעם אייבערשטן! מוהרא"ש פֿלעגט זאָגן ווען מען גייט אין גאס און מען זעט אין די זייט א בלינדער מענטש גיין מיט זיין שטעקן, איז דאס א דערמאנונג אז מען דארף דאנקען דעם אייבערשטן אז איה קען יא זען. מוהרא"ש זאגט אז דאס איז די ראשי תיבות פון עשי"ר: ע'נים, ש'נים, ג'דים און ר'גלים, א מענטש כאפט נישט ווי רייד ער איו, דאס אליינס אז מען האט די אכרים גאנץ איז מען שוין רייד.

א סגולה בדוק ומנוסה

א מענטש פֿרעגט מיר: "האסט עפעס חיזוק פאר מיר? עס גייט מיר נישט מיט מיין ווייב, מיט מייןע קינדער, מיט מיין פֿרנסה", זאג איה אים: קודם דאָנק דעם אייבערשטן אויף וואס דו האסט יא, דו לעבסט, דו ביסט געזונט! און אז דו וועסט אָנפֿאנגען צו דאנקען דעם אייבערשטן וועסטו זען אז עס וועט זיך דיר עפענען די הימלען, דו וועסט האבן נסים.

דאס איז א סגולה בדוק ומנוסה; ווען א מענטש געוואוינט זיך צו צו דאנקען דעם אייבערשטן, הייבט אן קומען צו אים נסים למעלה מדרגה הטבע!

איה בין עם אלץ מסביר מיט א משל ווי אזוי עס גייט צו מיט מענטשן;

רבי'ן, ווייל ווען א מענטש לערנט דעם רבינ'ס ספרים גייט אריין אין אים אזא אמונה, אזא ליכטיגקייט, אז ער הייבט אן צו זען אז אלעס איז אייבערשטער, מייןע קינדער איז אייבערשטער, מיין געלט איז אייבערשטער, און מיין דחקות איז אויך אייבערשטער, עס איז גארנישט קיין פערצופאל, ווייל ווער דרוקט מיר? - דער אייבערשטער! דער אייבערשטער ווייל זען וואו איה וועל לויפן, אויב איה וועל לויפן צו אים.

די צווייטע עצה: בעט איבער דעם אייבערשטן!

נאך אן עצה ווי אזוי צו פאררעכטן דעם גאנצן יאר; אז מען טוט תשובה, מען זאגט פאר'ן באשעפער: "רבנו של עולם זיי מיד מוחל, איה גיי שוין זיין וואויל", "רבנו של עולם קרבנו לעבודתך, ברענג מיר צוריק צו דיר, איה בענק זיך צו דיר, העלה מיד, איה וויל זיין גאנט צו דיר".

די דריטע עצה: דאנק דעם אייבערשטן!

נאך אן עצה ווי אזוי צו פאררעכטן דעם גאנצן יאר; זיי פרייליך, דאנק דעם אייבערשטן. א מענטש כאפט נישט וויפיל גוטס ער האט אין לעבן, ער איז נאר פארנומען צו טראכטן דאס פעלט מיר' און יענץ פעלט מיר, - אין די צייט וואס ער איז אָנגעפֿילט מיט אזויפיל גוטס.

זיך אָפּ: "די שוויצערס זענען צו שטעכעדיג", אז ער פאררעכט עס, רעדט מען זיך ווייטער אָפּ: "די וואסער קומט צו שטייט", און די מקנה איז נישט גענוג זויפער, וכדומה, עס איז נישט מעגליך צו צופרידן שטעלן יעדן איינעם.

וואס זאל דער פֿרסל'ער חסיד - וואס איז מקפיד יעדן טאג צו גיין אין מקנה - טון? ער דארף האבן די שכל צו וויסן אז וואס איז מיר א חילוק צו די מקנה איז גענוג זויפער אדער נישט, עס וועט זיך סיי ווי גארנישט טוישן, און אז איך וועל אים שטעכן וועל איך גארנישט פארדינען, איך וועל ענדערש צוגיין צום מקנה איד און זיך פאדאנקען: "שבת, די מקנה איז אזוי פיין, די מקנה איז א מתנה, די מקנה איז אזוי געשמאק". וועסטו זען ווי זיין הארץ וועט זיין אפן פאר דיר, ער וועט דיר זאגן: "קענסט אריין גיין אין מקנה, און דא האסטו א האנטוד?"

ווען איך געם א קאר צו פארן פון איין פלאץ צום צווייטן זאג איך אלץ פארן דרייווער: "שבת", פארוואס? איך צאל דאך אים גיין דאלער? אבער עס קומט זיך אים א שבת פארן אויפהייבן דעם טעלעפאון און קומען מיר אפגעמען, איך האב דאך גערופן אזויפיל קאמפעניס און קיינער האט נישט יעצט קיין קאר פאר מיר, איך האב שוין במעט געדארפט אנהייבן צו שרייען אויף מיין ווייב:

מוהרא"ש האט אונז אויסגעלערנט א חכמה, ווי מער דו דאנקסט א מענטש - וועסטו פארדינען! צום ביישפיל, א מענטש וואס דאנק אלץ זיין געשעפטס מאן, איין טאג ווען דער געשעפטס מאן וועט שוין וועלן פארמאכן זיין געשעפט און ער וועט אנקומען און פֿרעגן אויב ער קען נאך שטעל עפעס קויפן, וועט דער געשעפטס מאן ענטפערן: "יא, קויף שטעל וואס דו דארפסט!"

ווען איך קויף איין אין גראסערי פאדאנק איך זיך אלץ פארן בעל הבית, איך זאג אים: "שבת", פֿרענט מיר איינער: "וואס פאדאנקסטו אים, ער געבט דיר דאס בחנם?" זאג איך אים: "גיין, איך צאל אים, אבער איך דאנק אים פארן עפענען דעם גראסערי, וואס וואלט איך געטון ווען ער מאכט נישט קיין גראסערי? וואו וואלט איך איינגעקויפט עסן?!"

אסאך מאל דארף א מענטש צוקומען צו טובות פון א מקנה איד אז ער זאל אים אריין לאזן נאכ'ן פארשפארן, און געווענליך ווען א מענטש האט א שליסל פון א פלאץ קען ער שוין שרייען... נאכדערצו אז דער מקנה איד כאפט אריין פון יעדן איינעם, מענטשן שטייען און רעדן זיך אָפּ: "די מקנה איז צו הייס", אז ער מאכט עס קעלמער, רעדט מען זיך ווייטער אָפּ: "די מקנה איז נישט גענוג הייס, מאך עס הייסער", א צווייטער רעדט

"פֶּאֲרוּאָס אִיז נִישְׁטאַ קיין קאַרן..." ענדליך האט איינער אויפגעהויבן דעם טעלעפאון און געקומען מיר אָפּגעמען, קומט זיך אים אַ שִׁבְחָ! נאַכדעם זעט מען אן אינטערעסאַנטע זאַך, ער עפֿנט מיר דעם טיר פון די טראַנק און העלפֿט מיר ארויס געמען די פֿעקלעך, פֶּאֲרוּאָס? ווייל אַיך האב זיך באַדאַנקט פֿאַר אים.

דאָס איז אַ מוֹרָא־דיגע חֲכָמָה, און עס אַרבעט וואונדערליך, אַז מען דאַנקט קען מען נאַכדעם אַלעס פּוּעֵלֵן. אַז אַן אַרבעטער וויל אַ העכערונג אין געהאַלט, אַדער עֵלְטֵמֶרן ווילן די קינדער זאַלן צוזאַמנעמען די שפּילצייג, - דאַנק דעם בעל הבית, לויב אַיִם דעם קינד, וועט ער אַלעס טון פֿאַר דיר.

ווען אַיך וויל מיינע קינדער זאַלן צוזאַמנעמען די שפּילצייג רוף אַיך זיך אַן: "מאַמי, ער איז אַזוי וואויל, קוק ווי ער הייבט אַיִף אַלע שפּילצייג", און ער הייבט טאַקע אַן צו צוזאַמנעמען די שפּילצייג!

אַיך האב ליב אַרײַן צו בֶּרַעַנְגֶען אַ חיות אין די קינדער פון תּוֹרָה, ווי עס שטייט אין פֿסוק (שמות א, יח): "וּתְחַיֶּה אֶת הַיְלָדִים" (עין ליקושי הלכות, אורח חיים חלק ב', הלכות ברכת הודאה סימן ג, אות נח). עפֿן אַיך אַיִף דעם טיר פון אַ בְּהֵמָה און אַיך פֶּרַעַג דער מִלְמֵד: "רַבִּי, די קינדער זענען וואויל?" די מִלְמָדִים ווייסן שוין צו ענטפֿערן: "אַזעלכע וואוילע קינדער האב

אַיך נאך קיינמאַל נישט געהאַט!" און אַיִב ער וויל מיר עפֿעס מִרְמוֹ זיין לייגט ער צו: "דער ראש ישיבה זאל וויסן אַז די קינדער זענען שוין אַזוי דערוואַקסן אַז זיי ווייסן שוין ווען דער רַבִּי רעדט - רעדט מען נישט אַרײַן", דאָס איז פֿאַר מיר אַ סימן צו וויסן אַז דאָ איז דאָ אַ אַיִגל וואס רעדט יא אַרײַן ווען דער רַבִּי רעדט, אָבער דער מַהֲרֵךְ אַרבעט אַז דער אַיִגל זאל אויפֿהערן צו רעדן.

פֶּרוּבִּירט עס אַיִם אינדערהיים; עס איז דאָ די וועג פון געבן פֿעמִש און שרייען וכו', עס איז אַ שְׁנַעֲלֵע וועג אָבער עס העלפֿט נאָר אויפֿן מינוט, אַז דו ווילסט פּוּעֵלֵן עפֿעס ביי דיין קינד דאַרפֿסטו אים 'מחנה זיין', ווי אַזוי? הייב אים אויף, געב אים כּוֹבֵד, און דאַנק אים.

דאָס אַלעס איז אַ מִשְׁלַל צווישן איין מענטש מיט'ן צווייטן, ביים אייבערשטן איז עס פֿיל מער און שטערקער, ווי מער מען דאַנקט דעם אייבערשטן: "הייליגער באַשעפֿער בִּיסְט אַזוי גוט צו מיר", קומט אַראָפּ מער און מער גוטס.

אַז איינער פֿרעגט דיר: "וואס הערט זיך?" "וואס איז נייעס?" "וואס טוט זיך אין אַמֶעריקאַ?" "וואס טוט זיך אין אַרְץ יִשְׂרָאֵל?" - פֶּאֲרוּאָס ענטפֿערסטו נאַרנישט מיט'ן אייבערשטן? ענטפֿער: "בְּרוּךְ הַשֵּׁם", "שִׁבְחָ אַיִבֶּעֶרשטער", "דער אייבערשטער איז אַזוי גוט צו מיר".

לחַרְבַּ תְּזוּה׃ וְעַר עִם אִיזו זֹכֶה צו הָאָבִן דַּעַם גַּעוּוֹעַר, "צָרִיד לִידַע אִידָּ לְלַחַם עִם הַחֲרָב", דַּאָרְף וויסן ווי אזוי צו נוצן דַּעַם גַּעוּוֹעַר, "שָׁלֵא יִשָּׂה אֹתָהּ לְיָמִין אֹז לְשִׂמְאַל", עַר זַאל נִישְׂט בֵּינָן דַּעַם שְׁוֹעֵרֵד נִישְׂט רַעֲבָטִם אֹן נִישְׂט לִינְקִם, נָאָר דַּאָם הַאֲלָטִן גָּרַאָד אִינְמִיטִן; מוֹהֲרָא־שׁ אִיז מִסְבִּיר, אֹזוֹ ווי בֵּי א מִלְחָמָה ווען אִינְעֵר הַאֲלָט א גַּעוּוֹעַר אִין זײן הַאָנְט דַּאָרְף עַר וויסן ווי אזוי צו מִלְחָמָה הַאֲלָטִן דַּעַרְמִיט, אֹזוֹ אִידָּ ווען עִם קוֹמֵט צו תְּפִלָּה דַּאָרְף מָעַן וויסן ווי אזוי דַּאָם צו נוצן, עִם דַּאָרְף גײן פֿון בֵּידַע זײטִן; תּוֹרָה וְהוֹדָּאָה צוואַמֵּן מִיט תְּפִלָּה.

ווען א מענטש באשעפטיגט זיך נאר מיט תְּפִלָּה, קען ער חס ושלום אריין פאלן אין א יאוש, 'קוק, מיינע מעשיות פון תְּפִלָּה אַרְבַּעַט נִישְׂט, מן הסתם איז דער אייבערשטער ברויז אויף מיר, אָבַעַר אָז ער הײבט אָן מִיט דאַנקען דַּעַם אִיבַּעַר־שְׂטֵן, עַר טַרַעַפֵּט די גוֹטע זאַבן וואָס דער אִיבַּעַר־שְׂטֵר העלפֿט אים, דַּאָם אַלײַנס עַפְנֵט אױף זײן הַאָרְץ צו קענען בַּעַטֵן אױף ווייטער! אִידָּ בַּאֲקוֹמֵט מָעַן א מַרְיִסֵט אױסצואוואַרטן די יִשׁוּעָה, אֹן מָעַן פֿאַלֵט נִישְׂט אַרײַן אִין א דַּחִיקַת הַשְּׁעָה, וואָס די הײלִיגַע חֲכָמִים זאַגן (בְּרַבּוֹת סד.): "בֵּל הַדּוֹחֵק אֶת הַשְּׁעָה שְׁעָה דוֹחֵקֵתוֹ", ווער עִם שְׂטוּפֵט די צײַט, עַר קען נִישְׂט אױסוואַרטן זײן יִשׁוּעָה, ווערֵט אִינְגאַנצן צַעֲקוּוֹעַטֵשׂט.

מָעַנְטִשֵׁן וועלן זיך עַפְעַנען די אױגן, מָעַנְטִשֵׁן וועלן טַרַאָכְטֵן: 'וואָס אִיז גַּעֲשֵׂעַן מִיט דִיר? הַאָסֵט עַפְעַם אִינְגַּענוֹמֵעַן הײַנט...?' - עַנְטִפֿער: 'וואָס זַאל אִידָּ דִיר זאַגן? דַּער אִיבַּעַר־שְׂטֵר אִיז גוֹט צו מִיר. אִידָּ הַאָב אױגן, אִידָּ הַאָב אױערן; אִידָּ בֵּין גַּעוּוֹנֵט, מִיין ווייב אֹן מִינַע קוֹנְדַּער זַענען גַּעוּוֹנֵט'. אֹן דַּאָם אִיז די גַּרַעֲסֵטע הַפְּצָה, אָז מָעַן זַעט ווי א מָעַנְטִשׁ לַעֲבֵט מִיט א פֿאַזַעטִיוּקִיט צום אִיבַּעַר־שְׂטֵן.

אָז דו דַּאָרְפֿסט גַּעלֵט צו קענען בַּאֲצַאֲלֵן דײַן טִיקַעַט קײן אומאן, אָדַער דַּער דַּאָקטֵר הַאָט דִיך אַנְגַּע־שַׂרְאָקֵן אָז דו אָדַער דײַן ווייב אִיז נִישְׂט גַּעוּוֹנֵט הַשֵּׁם יִרְחֵם, הײב אָן צו דאַנקען דַּעַם אִיבַּעַר־שְׂטֵן, מִיט וועם דו רַעֲדִסֵט זאַג אים: "דַּער אִיבַּעַר־שְׂטֵר אִיז אֹזוֹ גוֹט צו מִיר", "דַּער אִיבַּעַר־שְׂטֵר אִיז אֹזוֹ גוֹט צו מִיר", וועסֵטו זַען ווי עִם וועט אַנְהִיִּיבֵן קוֹמַעַן צו דִיר שְׁפַע אֹן יִשׁוּעוֹת, דַּאָם אִיז בְּדוּק וּמְנוּסָה!

פֿאַר־שְׂמִיט זיך אָז מָעַן דַּאָרְף אִידָּ בַּעַטֵן דַּעַם אִיבַּעַר־שְׂטֵן אַלַּעַם וואָס מָעַן דַּאָרְף, אָבַעַר דַּער רַבִּי זאַגט (לְקוּשִׁי מוֹהֲרֵן חֵלֵק א, סִיפּוֹן ב) די אִידיִשַׁע גַּעוּוֹעַר אִיז תְּפִלָּה, מְשִׁיחַ וועט אִינְגַּעמַעַן די וועלֵט מִיט תְּפִלָּה, מָעַן דַּאָרְף אָבַעַר וויסן ווי אזוי צו מִלְחָמָה הַאֲלָטִן, מָעַן דַּאָרְף אַכְטוּנֵג גַּעבֵן צו הַאֲלָטִן דַּעַם שְׁוֹעֵרֵד גְּלײַךְ. זאַגט דַּער רַבִּי (שם): "וְכִי שֹׁכֶה

מען גליסט צו רעדן צום אייבערשטן, איז אויך גוט. גיי צום ציון, זאג די צען קאפיטלעך תהלים, און רעד אפאר ווערטער צום אייבערשטן.

גייעס ווארפט אריין דעם מענטש אין אומזיסטע פחדים

פריער טרעף איך א אינגערמאן, איך זע ווי ער זעט אויס דערשראקן צום טויט, פֿרעג איך אים: "וואס גייט פֿאר?" פֿרעגט ער מיר: "ראש ישיבה עם גייט טאקע גארנישט זיין מיט די מלחמה?" האב איך אים געזאגט: "וואו מלחמה, וואס מלחמה, וואס זעסטו?!" מאך צו דיין טעלעפאן ביז דו קומסט אהיים פון אומאן, וועט גיט זיין קיין מלחמה?"

פארנוואס דארפסטו א טעלעפאן? עם איז א פשוט'ע עדיקשאן (צוגעבינדענקייט), וואס גייט דו אן אז אין לאנדאן איז די מלכה געשטארבן און עם איז ארויף די פרייז פון אויל, און וואס עם טוט זיך אין צפון קארעע. וואס האבן די אלע זאכן מיט דיר? דיין לעבן איז דיר אזוי ביטער אז דו מוזט א גאנצן צייט טראכטן פון אנדערע זאכן פון וואס צו האבן א לעבן?!

מילא דו רעדסט פון גייעס פון די מדינה וואו דו וואוינסט, למשל ביי אונג אין ברוקלין רעדט מען אין די גייעס אויב מען וועט שוין קענען צוריק אנהייבן טרינקען קאווע אין פאום קאפס, אדער

וויינען איז א זאך וואס 'קען' געשען, עם 'מוז' גישט געשען

מען דארף גישט האבן קיין חלישות הדעת אז מען גייט צום ציון און מען קען גישט וויינען, עם עפנט זיך גישט דאס הארץ, ווייל געווענליך דאס אליינס אז מען וויל וויינען - שטערט מען זאל גישט קענען וויינען, אזוי זאגט דער רבי (לקוטי מוה"ר חלק ב', סימן צה); וואס קוקסטו אויף יענעם?! קוק גישט אויף דער עכטער ברסלב'ער חסיד וואס וויינט גלייך ווען ער הייבט נאר זאגן (תהלים קאפיטל טז): "מכתם לך", טראכט גישט 'פארנוואס קען איך גישט זיין אזוי ווי אים?' - וויינען איז א זאך וואס 'קען' געשען, עם 'מוז' גישט געשען.

זיי זיך מתבודד אויף דיין שטייגער, און אויב דו קענסט גישט מאכן קיין התבודדות, האט דער רבי אויף דעם אויך אן עצה, דער רבי זאגט (לקוטי מוה"ר חלק ב', סימן צו): אויב מען קען גישט רעדן צום אייבערשטן זאל מען זאגן די ווערטער: "רבנו של עולם", זאג איבער די דריי ווערטער אפילו טויזנט מאל: "רבנו של עולם". און אויב דו קענסט אפילו גישט זאגן "רבנו של עולם", זאגט דער רבי (לקוטי מוה"ר חלק ב', סימן כה): "אף-על-פי-כן זה בעצמו טוב מאד, דהיינו התכנה שהוא מוכן ועומד לפניו ותבונה, והפך ומשתוקק לדבר, אף שאינו יכול, זה בעצמו גס-בן טוב מאד", דאס אליינס אז מען וויל און

פֿרייליך דו ווערסט, דו וועסט אָנהייבן צו לעבן. בעט דאס ביים ציון: "הייליגער באשעפער העלף מיר איד זאל אפלאזן די גארשקייטן, איד וויל אָנהייבן צו כאפן ווער 'איד' בין, איד זאל נישט זיין פארנומען אַוועק צו לויפן צו די גייעס, העלף מיר איד זאל אָנהייבן לעבן מיט שחרית, מנחה און מעריב, מיט מיין פרנסה, מיט מיין משפחה, מיט מיין ווייב און קינדער, מיט מיין חומש, משניות און גמרא".

וואס קען איד טון פאר הפצה?

יעדער דארף טראכטן: וואס קען איד טון פאר הפצה אז נאך א איד זאל וויסן פון די זיסע לעבן, און נאך א איד זאל קענען קומען צום רבי'ן, פארוואס זאל נאר איד וויסן אז דער אייבערשטער איז מיט מיר און מען קען לערנען און דאווענען אן קיין לחץ, לאמיר דאס אריין ברענגען אין די גאנצע וועלט'.

דער אייבערשטער זאל העלפן דער רבי זאל מתקן זיין אונזער נפש רוח און נשמה, און מיר זאלן פועל'ן א גוט יאר און א זיס יאר, אמן.

מען וועט דארפן נוצן די פאפירענע קאפ'ס, קען מען נאך פארשטיין, ווייל די זאכן זענען נוגע פאר דיר, אבער סתם גייעס איז נישט פראי צו הערן. ענדערש גיי אין בית המדרש אביסל דאווענען און לערנען. אפילו די גייעס פון די מלחמה צווישן רוסלאנד און אוקריינא איז נישט גוט צו הערן, פון חודש אדר הער איד אויס וואס זיי זאגן פדי צו וויסן אויב מען וועט קענען פארן צום רבי'ן און ווי אזוי צו פארן, אבער סתם הערן די גייעס איז נישט פראי, עס ווארפט אריין דעם מענטש אין אומזיסטע פחדים.

מיר האבן געעפנט אין אמעריקא א שטעטל; די בחורים און אינגעלייט זאגן מיר אז עס איז א שטיקל פראבלעם דארט צו וואוינען, ווייל מען הייבט זיך אן קוקן אין שפיגל. אין שטאט - ווי נאר דו גייסט ארויס פון הויז פארגעסטו דיין נאמען... מען גייט און מען קומט, עס טוט זיך גייעס, אבער אין שטעטל איז גארנישט דא, ווינטער ווערט שוין זעקס אזויגער נאכט און עס איז מער נישטא וואס צו טון.

אפֿשר זאלסטו אויסלעשן דיין טעלעפאן פאר איין טאג? דו וועסט זען ווי

דברות קודש וואס מיר האבן געהאט די זכיה צו הערן פונעם ראש ישיבה שליט"א, שבת קודש פרשת נצבים, שנת תשפ"ב לפרט קטן, אין עיר הקודש אומאן יע"א.

אינדערפרי נאכ'ן דאווענען ביים 'קידושא רבא' האט דער ראש ישיבה שליט"א פארגעלערנט א שטיקל פון ספר הקדוש 'ספוגי מעשיות', מעשה יג, די מעשה פון די זיבן בעטלערס.

אזוי האט זיך די מעשה איבער געחנר'ט זיבן מאל, יעדעס מאל איז געקומען אן אנדערע בעטלער; א בלינדער, א טויבער, איינער וואס שטאמפלט זיינע רייד, מיט א קרומע האל, מיט א הויקער, אן הענט און אן פיס.

רעדן צום אייבערשטן

האט דער ראש ישיבה שליט"א געזאגט: דער רבי לערנט אונז דא, דאס גרויסקייט פון רעדן צום אייבערשטן. אז א מענטש זאל זיך צוגעוואוינען צו בעטן יעדע זאך וואס באדערט אים פונעם אייבערשטן, ווי מען זעט אין די מעשה ווי די צוויי קליינע קינדער זענען געווען פארלוירן אין וואלד, זיי זענען געווען הונגעריג, האבן זיי געוויינט צום אייבערשטן, און דער אייבערשטער האט רחמנות געהאט אויף זיי און געשיקט די זיבן בעטלערס.

תפלה העלפט - אבער איך דארף תשובה טון

מען דארף אבער וויסן ווי אזוי צו רעדן צום אייבערשטן. צום אייבערשטן דארף מען רעדן מיט דרך ארץ, ברחמים

דער ראש ישיבה שליט"א האט פארגעלערנט די מעשה פון אינעווייניג. מיר ברענגען עס דא אין קורצן:

דער רבי דערציילט, עס איז אמאל געווען אז מען האט געדארפט אנטלויפן פון א מדינה, בשעת מען איז אנטלאפן איז פארלוירן געווארן אין א וואלד צוויי קליינע קינדער, א אינגל און א מיידל פון פיר פינף יאר, די קינדער האבן גישט געהאט קיין עסן, האבן זיי געשריגן און געוויינט צום אייבערשטן.

האט דער אייבערשטער רחמנות געהאט אויף זיי און געשיקט א בלינדער בעטלער, ער האט זיי געגעבן ברויט, די קינדער האבן געבעטן פונעם בעטלער אז זיי ווילן מיט גיין מיט אים, האט דער בעטלער געזאגט אז ער וויל זיי גישט מיט געמען, ער האט זיי געבענטשט אז זיי זאלן זוכה זיין צו זיין אזוי ווי אים, ער האט איבער געלאזט אביסל ברויט און אנועק פון זיי. ווען די ברויט האט זיך אויסגעלאזט האבן די קינדער ווידער געוויינט און געשריגן צום אייבערשטן, האט דער אייבערשטער זיי נאכאמאל געשיקט א בעטלער.

ובתחנננים, נישט מיט חוצפה, און אז מען זעט נישט די ישועה קומען, זאל מען נאכאמאל בעטן און נאכאמאל בעטן, בעני בפתח, אזוי ווי אן ארעמאן בעט מיט א צעבראכענע הארץ.

פיל מאל הער איך פון מענטשן זייערע צרות און פראבלעמען, זאג איך זיי: "בעט דעם אייבערשטן", זאגט מען צוריק מיט א ביטערקייט: "איך האב שוין געבעטן", מיינענדיג צו זאגן אז די עצה ארבעט נישט, אדער די עצה ארבעט נישט ביי מיר, איך הער איך פון מענטשן זיך אפרעדן אז זיי קומען מער נישט קיין אומאן אויף ראש השנה, ווייל זיי זענען שוין געווען אין אומאן און עס האט סיי ווי גארנישט געהאלפן, זיי האבן נישט געהאט קיין גוט יאר. עס באדערט מיר זייער צו הערן אזעלכע אויסדרוקן, - וואס הייסט דו האסט שוין געבעטן? וואס הייסט אז תפלה העלפט נישט? ווי אזוי קען א איד אזוי זאגן?! חס ושלום אזוי צו זאגן!

חכמינו זכרונם לברכה זאגן אין מסכת ראש השנה (ד) דרייש איז געווארן א נישט ערליכער קעניג, ווייל ער האט געגעבן אסאך געלט פארן בית המקדש, בתנאי די כהנים זאלן דאווענען: "לחיי מלכא ובגוהי", דער קעניג מיט זיינע קינדער זאלן לעבן, און וויבאלד ער האט געטון די אלע גוטע זאכן נאר פאר

זיין הנאה איז ער נישט קיין ערליכער. פרעגט די גמרא: מיר האבן דאך געלערנט, אויב איינער געבט צדקה - "בשביל שיהיו בני", אז זיין קינד זאל לעבן, זיין קינד זאל זיין געזונט, אדער פדי ער זאל באקומען גן עדן, "הרי זה צדיק גמור" איז ער א גאנצער צדיק! ענטפערט די גמרא: "כאן בישראל, כאן בגוים"; א איד, ווען ער טוט א גוטע זאך עס זאל זיין א זכות פאר אים און ער זעט נישט די ישועה, "אינו קורא לו תגר", האט ער נישט קיין טענות אויפן אייבערשטן, "אָאָ תולה היסורים בעונו", ער הענגט אן דאס וואס פאסירט - אין זיינע עבירות (רש"י שם).

אז מען קומט צום רבין אויף ראש השנה און מען ווארט נאכאלץ אויף א ישועה, זאגט מען נישט: "עס העלפט נישט אומאן", דער אייבערשטער הערט נישט צו מיינע תפילות, נאר מען טוט תשובה. א גוי ווען עס גייט אים נישט וואס ער בעט און ווארט דערויף - האט ער טענות און ער ווערט ברוגז.

מזרחא"ש זכותו יגן עלינו זאגט: ווען א גוי רעגט זיך אויף אז עפעס גייט אים נישט גוט, צום ערשט שעלט ער מיט קללות נמרצות זיין אפגאט... - א איד האט קיינמאל נישט קיין טענות אויפן אייבערשטן, ער ווייסט אז זיכער דארף ער תשובה טון.

ווי אזוי געבט מען שבת דעם פרוטה לצדקה?
אנב האט דער ראש ישיבה שליט"א
געזאגט: דער רבי האט צוגעזאגט
 (תני מוהר"ן, סימן רכה) ווער עס וועט קומען
 צו זיין ציון זאגן דעם תיקון הפללי, די
 צען קאפיטלעך תהילים [קאפיטל מז, לב,
 מא, מב, נט, עז, צ, קה, קלז, קנ] און
 געבן א פרוטה לצדקה פאר זיין זכות,
 אפילו ער האט געטון די הארבסטע
 עבירות: "וועל איך מיד לייגן אויף די
 לענג און אויף די ברייט אים א טובה צו
 טון, ביי די פיאזות וועל איך אים ארויסציען
 פון שאול תחתית". שבת קען מען דאך
 נישט געבן קיין צדקה, זאל מען 'איגזין
 האבן' בשעת'ן זאגן דעם תיקון הפללי
 אז מען וועט געבן צדקה נאך שבת.

בעט זיך ביי איינעם ער זאל רחמנות
 האבן; אז דער אייבערשטער וועט אים
 העלפן איז גוט, און אז ער וועט אים נישט
 נאכגעבן - איז נישט. מיט דעם טייטשט
 דער רבי וואס חכמינו זכרונם לברכה זאגן
 (אבות ב, יג): "אל תעש תפלתך קבע", קבע
 איז א לשון פון גזלה, אזוי ווי עס שטייט
 (משלי כב, כג): "וקבע את קבעיהם נפש",
 הינו שכל מה שהוא מבקש, הן פרנסה
 או בנים או שאר צרכים, אסור להתעקש
 ולעמד עצמו בתפלתו, שדוקא יעשה
 הקדוש ברוך הוא את תפלתו, ווען מען
 בעט דעם אייבערשטן אויף פרנסה, אויף
 קינדער אדער אנדערע געבעטן, טאר מען
 זיך נישט איינעקשנען אז עס מוז זיין
 אזוי ווי ער וויל, "בי זה הוא תפילת קבע,
 שדוקח הדבר בחזקה בגזלה, רק ותפיל
 רחמים ותחנונים בנ"ל".

**אָפֿשׁר דאַרף אײַך מער בעטן דעם
 אייבערשטן?**

דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק
 א, סימן קצו): "אסור לאדם לעמד
 עצמו על שום דבר, הינו שאסור להתעקש
 בתפלתו, שהקדוש ברוך הוא יעשה לו
 דוקא את בקשתו וכו'", א מענטש טאר
 זיך נישט איינעקשנען ביים אייבערשטן,
 אז דער אייבערשטער מוז מיט אים טון
 אזוי ווי ער וויל. "רק צדיק להתפלל
 ולהתחנן לפני השם יתברך ברחמים
 ותחנונים, אם יתן השם יתברך, יתן, ואם
 לאו לאו", נאר מען דארף בעטן דעם
 אייבערשטן מיט רחמנות, אזוי ווי מען

פאר מיר איז נאך קיינמאל נישט
בייגעפאלן צו זאגן 'איך האב שוין
געבעטן און עס האט נישט געהאלפן,
פארקערט, איך טראכט אייביג 'אפֿשׁר
דאַרף אײַך מער בעטן דעם אייבערשטן.

זיך אויסרעדן צום אייבערשטן דארף מען
 יא

מען דארף וויסן אז זיך 'אויסרעדן' צום
 אייבערשטן איז די העכסטע זאך,
 ווידער זיך 'אפֿרעדן און קלאגן' איז נישט
 קיין גוטע זאך. 'אפֿגערעדט' און
 'אויסגערעדט' זענען צוויי אנדערע וועלטן.

אפרעדן טאר מען זיך נישט, מען טאר זיך נישט אפרעדן אויף גארנישט; אפילו א מענטש גייט אריבער ביטערע שווערע נסיונות דארף ער וויסן און געדענקען אז דער אייבערשטער פירט די וועלט מיט א פונקטליכער חשבון, און זיך נישט אפרעדן חס ושלום, מען דארף וויסן אז וואס דער אייבערשטער טוט - דאס איז גוט, מען דארף זיך תורץ דעם פסוק (דברים לב, ה): "הצור תמים פעלו כי כל דרכיו משפט, קל אמונה ואין עול, צדיק וישר הוא", דער אייבערשטער מאכט נאר גוט.

אויסרעדן צום אייבערשטן דאס דארף מען יא טון, דאס איז די גרויסע מדרגה וואס צדיקים טוען, ווען עס גייט אריבער אויף זיי שווערע ביטערע נסיונות רעדן זיי צום אייבערשטן מיט הכנעה, זיי האבן נישט קיין קשיות חס ושלום אויפן אייבערשטן, זיי פרעגן קיינמאל נישט: "פארוואס?" זיי ווייסן אז דאס קומט זיי דערפאר לעבן זיי שטענדיג מיט תשובה. זיי טוען תשובה, זיי נעמען זיך פאר אלעס צו פאררעכטן, דער צדיק בעט ברחמים ובתחנונים דעם אייבערשטן אז ער זאל רחמנות האבן אויף אים.

שלום בית איז א יסוד היסודות אין ברסלב דערנאך האט דער ראש ישיבה שליט"א געזאגט: אזוי ווי מען איז זיך צוזאמגעקומען אלע אנשי שלומינו תלמידיו

היכל הקודש' פון אלע לענדער פון די וועלט, דארף מען רעדן פון שלום בית.

עס איז נישטא נאך א פלאץ וואו מען זאל לייגן אזא דגוש אויף 'שלום בית' ווי ביים רבי'ן, 'שלום בית' איז א יסוד היסודות אין ברסלב.

א אינגערמאן וואס דריידט זיך אינדרויסן ביינאכט, איז עס א מוראדיגע קשוא. מילא א בחור איז דאך א רחמנות, ער האט געבעט נישט וואו צו גיין, וואו זאל ער גיין? דריידט ער זיך ביינאכט אינדרויסן.

מען דארף אבער וויסן אז נישט אלע בחורים זענען א רחמנות, עס זענען דא בחורים וואס מען טראגט זיי אן שידוכים און זיי זאגן אפ איינע נאך די אנדערע, ווייל קיין איינע פאסט נישט פאר זיי. די זענען זיך אליינס שולדיג! ווילאנג לעבט דען א מענטש, זיבן הונדערט יאר? מען לעבט בלויז זיבעציג יאר, מען דארף חתונה האבן פאר'ן אייבערשטן'ס וועגן, און ברענגען דורות אויף די וועלט.

אבער א אינגערמאן וואס האט חתונה געהאט, וואס זוכסטו אינדרויסן? גיי אהיים! אז דו ווילסט ערנעץ גיין - גיי מיט דיין ווייב! וואס איז געשען מיט דיר אז דו זוכסט צו אנטלויפן פון שטוב? דאס אז דיין ווייב האט נישט קיין חן אין דייע אונג האט גארנישט מיט איר, עס האט נאר מיט דיר! טו תשובה, ווארף

אנועק דיין טעלעפאון, וועט זי באקומען חן אין דייע אויגן.

די בעסטע טערעפי פאר א פרוי - איז איר מאן

א אינגערמאן פֿרעגט מיר: "וואס זאל איך טון אז מיין ווייב דערציילט מיר אלטע ווייטאג פון אלס קינד, און זי וויינט א גאנצן טאג?" זאג איך אים, דארפסט גארנישט טון, הער איר אויס און ווייז איר מיטגעפיל, זאל זי דיר ארויסגעבן איר גאנצע ווייטאג, אלעס וואס באדערט איר פון איר יוגנט, וועט זי ווערן א געזונטע פרוי, און זי וועט מער נישט וויינען.

די בעסטע טערעפי פאר א פרוי - איז דער מאן, א מאן קען אויפבויען זיין ווייב זי זאל זיין געזונט און שטארק, און מיט אסאך סבלנות קען מען ארויסנעמען אלע אלטע ווייטאג פון אלס קינד, פון שטוב און פון שולע, מען דארף אויסהערן און לאזן אויסרעדן - אפילו מען האט נישט וואס צו ענטפערן, און מען ווייסט נישט וואס צו ענטפערן.

אנשטאט זאגן 'מיין ווייב האט א פראבלעם', 'מיין ווייב האט אן

עבר', מיין ווייב האט 'אישו'ס', און איר שיקן צו טערעפי, זיי דו איר טערעפיסט, הער אויס איר געוויין און אירע מעשיות, וועט זי ווערן א געזונטע פרוי.

זאג איר נישט מוסר בשעת מעשה עם איז וויכטיג צו וויסן אז ווען די ווייב שרייט אויף די קינדער קען מען איר נישט דעמאלט זאגן מוסר אז מען טאר נישט שרייען און שלאגן די קינדער, בשעת מעשה דארף מען צוהעלפן אז די קינדער זאלן פאלגן, שפעטער ווען די קינדער שלאפן שוין, קען מען איר בארואיגן אז באמת זענען די קינדער וואויל, זיי ווילן זיין גוט, און מען דארף רעדן צו זיי אן שרייען און שלאגן.

דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן פאלגן דעם רבי'ן, וועלן מיר האבן א שיינע לעבן, אמן.

נאכדעם האט דער ראש ישיבה שליט"א געזונגען דעם ניגון: "שבת קדשנו, מחמד עינינו, מאיר עינינו, בזכות רבנו. אשרינו אשרינו, מה טוב חלקנו, שזכינו להתקרב לרבנו".

דְּבָרוֹת קוֹדֶשׁ וְאוֹס מִיר הָאָבֶן גַּעְהָאט דִּי זְכִיָּה צוּ הָעָרֶן פּוֹנֵעַם רֹאשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיט"א,
שְׁבַת קוֹדֶשׁ פְּרָשַׁת נְצִיבִים, שְׁנַת תַּשְׁפ"ב לְפָרַט קָטָן, אִין עִיר הַקּוֹדֶשׁ אוֹמָאן יַע"א,
בֵּי סְעוּדָה שְׁלִישִׁית.

מִיר הָאָבֶן צוּם רַבִּין! דַּעַר רַבִּי הָאָט
גַּעְזָאָמַט: "אִיךְ הָאָב דְּרִי פִיתוֹת פּוֹן
מַעַנְטֶשֶׁן וְאוֹס קוֹמַעַן צוּ מִיר, אִיין פֶּתָה
וְאוֹס הָאָבֶן לִיב מִיין תּוֹרָה, אִיין פֶּתָה
וְאוֹס קוֹמַעַן עֶסֶן קוִילִיטֶשׁ און אַ דְּרִיטֶע
פֶּתָה וְאוֹס זַעַנַען אִינגַעקְרִיצֶט אִין הָאָרֶץ",
- דָּאָס גֵּיט אױף בֵּיידֶע וועגן, סִי אִיךְ
בֵּין אִינגַעקְרִיצֶט בֵּי זֵי אִין הָאָרֶץ, און
סִי זֵי זַעַנַען אִינגַעקְרִיצֶט בֵּי מִיר אִין
הָאָרֶץ. דַּעַרפֿאַר, אַז מִיר הָאָבֶן זױכָה
גַּעְווען צוּ קוֹמַעַן צוּם רַבִּין, אִיז עֶס גֵּיט
פֿשוּט, מַעַן דָּאַרְף זֵיין זֵיעַר פֿרִייליך.

מִיר שְׁטִייעַן יַעֲצֵט אִין דִּי לַעֲצֵטֶע פֿאַר
שְׁעָה פּוֹן שְׁנַת תַּשְׁפ"ב, מִיר גֵּרִיטֶען
זִיךְ אַרִיין צוּ גֵיין אִין אַ גֵּייעַ יָאָר, לָאָמִיר
זִיךְ אַבִּיסֶל צאַמֶנעמען און מַאָכֶן אוֹגֶזערֶע
הַשְׁבּוֹנוֹת צוּ וְאוֹס אַ מַעַנְטֶשׁ קַעַן זױכָה
זֵיין אויב עַר פֿאַלְגַט דַּעַם רַבִּין.

מִיט'ן דְּרָךְ הַלִּימוּד קַעַן מַעַן לַעַרְנַעַן יַעֲדוּן
טָאָג

דַּעַר רַבִּי הָאָט אִינֶז גַּעַנְעֶבֶן אַ וועג צו
לַעַרְנַעַן (פּמבואר בְּשִׁיחוֹת הַר"ן, סִימָן עו),
אַפִּילוּ אִינער פֿאַרשְׁטִיט גֵּיטֶט קִיין
לַעַרְנַעַן, עַר הָאָט גֵּיטֶט קִיין גַּעדוּלֶד צו
לַעַרְנַעַן, עַר הָאָט גֵּיטֶט קִיין תְּכַרוּתָא, מִיט
אַלֶע מִינֵי תִירוּצִים וְאוֹס אִיז נָאָר דָּא, -

אִיידער דַּעַר רֹאשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיט"א הָאָט
אַנגַעהוּיבֶן דַּעַם שִׁיעוּר הָאָט מַעַן
גַּעְזוּנגַעַן דַּעַם גִּיגוּן: "רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, הָאָב
שׁוּין רַחֲמָנוֹת אױף מִיר".

אִינְמִיטֶן דַּעַם שִׁיעוּר הָאָט זִיךְ דַּעַר רֹאשׁ
יְשִׁיבָה שְׁלִיט"א אַנגַערופֶן צוּ דִּי
קִינדֶער: "קִינדֶער, וְיֶצֶט שׁיין פֿאַר אַפֿאַר
מִינוּט, מַעַן גֵּיט גֵּיטֶט רַעַדן לֶאָנְג; אִיר
וועט הָעָרֶן שִׁינַע זאַכֶן ווי אַזוּי אִיר וועט
קַעַנַען אויִסוואַקסן גְרוֹיסֶע צִדִּיקִים".

דַּעַם רַבִּינ'ס רֹאשׁ הַשָּׁנָה

דַּעַר רֹאשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיט"א הָאָט
אַנגַעהוּיבֶן: שְׁבַח הַיִּלְיָגֶער
באַשְׁפֶּער אַז מִיר הָאָבֶן זױכָה גַּעְווען צו
צַעֲבֶרֶעבֶן אַלֶע מְנוּעוֹת, און טוֹן דִּי ווִילן
פּוֹן הַיִּלְיָגֶן רַבִּין, צו קוֹמַעַן קִיין אוֹמָאן
אױף רֹאשׁ הַשָּׁנָה. דַּעַר רַבִּי הָאָט גַּעְזָאָמַט
(חֲנִי מוֹהֲר"ן, סִימָן תג) אַלֶע דָּאַרְפֶּן קוֹמַעַן צו
אִים אױף רֹאשׁ הַשָּׁנָה. עֶס אִיז גַּעְווען
בִּיטֶער שְׁווער פֿאַר יַעֲדוּן אִינַעם, און חֲסָדִי
הַשֶּׁם יתְבַרַךְ אַז מִיר זַעַנַען דָּא.

דִּי וועלט פֿאַרשְׁטִיט גֵּיטֶט, 'וואָס?! הֵי
יָאָר פֿאַרֶט מַעַן אױךְ קִיין אוֹמָאן, עֶס
אִיז דָּאךְ אִינְמִיטֶן אַ מַלְחָמָה?! - גֵּי זֵי
מַסְבִּיר פֿאַר מַעַנְטֶשֶׁן דָּאָס לִיבֶשאַפֶט וְאוֹס

ווען איך בין געווען אין ישיבה פלעגט מען געבן סוף וואך א בחינה בכתב, [ביי אונז אין פרסלב מאכט מען אויך בחינות, אבער אן פחד, אויב מען ענטפערט נישט ריכטיג איז גארנישט, ביי אונז פארלייגט מען זיך בעיקר אריין צו לייגן אין די תלמידים א פרייליכקייט און ליבשאפט צו די הייליגע תורה], פלעגן מיר יעדע וואך האבן אן אנדערע תירוץ פארנוואס נישט צו דארפן קענען די תשובות, און עס איז באמת געווען גוטע תירוצים, ווי אויך האב געהאט א חתונה, איך בין געקומען שפעט, איך האב נישט געהאט קיין חברותא; ווער רעדט נאך ביי חזרה האט מען שוין בכלל נישט געדארפט קענען, ווייל אויב איך האב געפעלט ביים פארלערנען האב איך דאך נישט וואס צו תורין... מיין מגיד שיעור פלעגט זאגן: "שערי תירוצים לא ננעלו"... - קומט אבער דער הייליגער רבי און לייגט אלע תירוצים אין דער וייט, דער רבי זאגט: נעם א משניות, נעם א גמרא, און הייב אן זאגן די ווערטער, אן קיין פארשטאנד, אן קיין טעם, אן קיין ראם, און אפילו אן קיין עברי.

אין אמעריקע רופט מען עס: 'ער איז עדיקטעד (צוגעבינדן) צו עבירות רחמנא לצלן', מען טראגט אים שוין פון איין טערעפי צום צווייטן טערעפי, פון איין חכם, פון איין העלעמער גולם צום צווייטן, זאגט דער רבי (שם): "אף על פי כן, הכח של התורה גדול כל כך, עד שיוכלה להוציא אותם מן העברות שרגילין בהם חס ושלום, ואם יעשו להם חק קבוע וחיוב תזק ללמד בכל יום ויום כך וכך, יהיה איך שיהיה, בודאי יזכו לצאת ממצודתם הרעה על ידי התורה, כי כח התורה גדול מאד", אויב וועט ער זיך מאכן א קביעות צו לערנען יעדן טאג "כך וכך" וועט ער סוף כל סוף ארויס גיין פון זיין בלאטע, ווייל די כח פון תורה איז אזוי גרויס אז עס נעמט ארויס דעם מענטש פון זיין שלעכטס.

דאס גייט נאר אויב מען לערנט מיטן רבינ'ס סדר דרך הלימוד, מען לערנט בגירסא, אפילו אן פארשטאנד, ווייל אויב מען לערנט נאר ווען מען פארשטייט, איז דא אסאך טעג וואס מען קען נישט לערנען, איין טאג קען דער חברותא נישט קומען, איין טאג איז מען נישט אויסגערוט, איין טאג איז מען אונטערווענגט. היי יאר זענען אפילו די ארץ ישראל'דיגע אידן געפארן במעט די זעלבע לאנגע נסיעה קיין אומאן ווי מיר אידן פון אמעריקע, זיי האבן זיך אויך געדארפט שלעפן פון איין מדינה צום

דער הייליגער רבי זאגט (שחות הר"ן, סימן יט): אויב א מענטש וועט זיך מאכן א קביעות צו לערנען יעדן טאג "כך וכך" וועט ער ווערן א גרויסער צדיק. אפילו א מענטש וואס איז זייער ווייט פון קדושה, ער טוט עבירות רחמנא לצלן און ער איז שוין אראפ געפאלן אין שאול תחתית,

צווייטן. וואו קען מען אין אַנעלכע טעג
 לערנען געהעריג מיט'ן גאנצן
 פארשטאנד? אבער מיט'ן דרך הלימוד
 קען מען לערנען יעדן טאג אן אויסנאם,
 קענסט זיצן אויפ'ן באס, אויפ'ן באן און
 גורם זיין פֿרקים משניות.

דו גייסט ווערן א געזונטער מענטש

אין ישיבות מאכט מען ליצנות פון בחורים,
 מען שיקט יעדן בחור צו הילף, און
 באַמַת איז טאקע דא פֿראבלעמען; איך
 דאַנק דעם אייבערשטן אז איך בין געבוירן
 געווארן אפֿאר יאר פֿריער, ווייל מיינע
 מגידי שיעור האבן זיך נישט געקענט אן
 עצה געבן מיט מיר, ווען איך וואלט
 געבוירן געווארן אפֿאר יאר שפּעטער
 וואלט מען מיר זיכער געטראָגן צו אלע
 טערעפיס. דעמאלט איז עס נאכנישט
 געווען, אז א קינד האט נישט געהאלטן
 ביים לערנען האט מען זיך געדארפֿט אן
 עצה געבן מיט אים, מען האט נישט
 געקענט זאגן "דער קינד האט א
 פֿראבלעם", אויסער אויב ער איז געווען
 אינגאנצן נישט געזונט - האט מען אים
 געטראָגן צו הילף, און פֿאר פֿערציג יאר
 צוריק איז דאס אויך נישט געווען, אלע
 נישט געזונטע קינדער האבן געלערנט
 צוזאמען מיט יעדן. היינט איז א וועלט
 וואס יעדער האט א נאמען פון א
 פֿראבלעם, איינער האט א"ו ס"י ד", א
 צווייטער האט ע"י ד"י ע"טש ד", איך

קען נישט אלע נעמען פון ע"י ב"י ס"י'ס
 וואס מענטשן האבן.

הערט אן עצה וואס מוהרא"ש זאגט,
 וואס דער רבי געבט, מען דארף
 שוין נישט אויסגעבן טויזנטער דאלארן
 פֿאר טערעפי, נעם א משניות און הייב
 אן זאגן משניות, דו גייסט ווערן א געזונטער
 מענטש און דו גייסט ווערן א צדיק!
 גלייב אין רבי'ן, עס העלפט נישט אין
 איין טאג, עס העלפט נישט אין איין וואך
 און אין איין חודש, אבער דער רבי זאגט
 צו דו גייסט ווערן געזונט און דו גייסט
 ווערן א צדיק!

אז דיין קינד האט א פֿראבלעם, ער האט
 פֿחדים און קען נישט איינשלאפֿן, געב
 אים צו זאגן אביסל תּוֹרָה, אלע
 פֿראבלעמען וועלן אוועק גיין, תּוֹרָה היילט
 אים א מענטש.

פֿאלג דעם דאקטער

אז מיר זענען געקומען צום רבי'ן לאמיר
 פֿאלגן דעם רבי'ן, לאמיר זיך מאכן
 א פֿרישע קבלה, לאמיר נעמען דעם
 רבי'נס טערעפי, דעם רבי'נס טריטמענטס
 (טפּוֹלִים). 'איך גיי יעדן טאג נעמען א
 משניות', אז מען קען זאגן 'אכצן פֿרקים
 משניות' איז זיכער גוט, דאס איז א זאך
 וואס יעדער קען באווייזן, מען קען עס
 אַנקוקן ווי מען האט מיר איינגערעדט א
 נארישקייט, 'איך קען נישט זאגן אכצן

פֻּרְקִים מִשְׁנִיּוֹת, אָבְעֵר עִם אִיז נִישְׁט רִיכְטִיג, "עִם אִיז בּוֹדַאי יֵא דָא!" (לשון רבֵינוּ בַסְפּוּרֵי מַעֲשִׂיּוֹת, מַעֲשֵׂה א), מְעַן קַעַן עִם יָא בַאֲוִיזִין!

אִיבְרִינֶע לִימוּדִים וְעַט שׁוִין יַעֲדֵר אִינְעֵר אַלֵינַם אַנְקוֹמֵעַן צו וואס עַר דאַרף אַנְקוֹמֵעַן, אָבְעֵר אָנְהֵיבֵן הַיִּבֵּט מְעַן אַן מִיט 'מִשְׁנִיּוֹת אִין גְּמָרָא', דָאס מוֹיֶשֶׁט אַ מְעַנְטֵשׁ אִינְגאַנְצֵן!

אַפִּילוּ אִינְעֵר וואס זאַנט 'אִיךְ קַעַן נִישְׁט לְעֵרְנֵעַן אַכְצֵן פֻּרְקִים מִשְׁנִיּוֹת', - זאַג כאַטֵשׁ אִיין פֻּרְק מִשְׁנִיּוֹת, צוויי פֻּרְקִים מִשְׁנִיּוֹת, און אִיין בְּלַאט גְּמָרָא, דאַרְפֶּסט נִישְׁט פּאַרֶשְׁטִיין, זאַג בְּלוּזוּ די ווערְטֵער, מִיט די צִיט וועסְטוּ ווערְן אַ צְדִיק! [בְּרַבִּים פֿלֶעגְט נִישְׁט מוֹהֲרָא"ש רַעְדֵן פֿון אַכְצֵן פֻּרְקִים מִשְׁנִיּוֹת, עַר הָאט גַעֲרַעֲדֵט נַאֲר פֿון אִיין פֻּרְק מִשְׁנִיּוֹת, פֿון צוויי פֻּרְקִים מִשְׁנִיּוֹת, אויסַעַר וועַן מוֹהֲרָא"ש הָאט גַעֲרַעֲדֵט אִין יְשיבָה צו די בַּחוּרִים פֿלֶעגְט עַר יֵא רַעְדֵן אַז אַ בַּחוּר זַאל זאַגן אַכְצֵן פֻּרְקִים מִשְׁנִיּוֹת].

דֶּעַר רַאשׁ יְשיבָה שְׁלִיט"א הָאט דֶּעַרְבִי גַעזוּגְעַן דַּעַם נִיגוּן (פֿון הַאֲדַמּוֹ"ר מִשְׁטַעפֿינַעֲשֵׁט זֶכֶר צְדִיק לְבִרְכָּה)

"תּוֹרַת תּוֹרַת תּוֹרַת תּוֹרַת תּוֹרַת תּוֹרַת, תּוֹרַת הַקְּדוּשָׁה, תּוֹרַת תּוֹרַת תּוֹרַת תּוֹרַת תּוֹרַת, תּוֹרַת תּוֹרַת, תּוֹרַת הַקְּדוּשָׁה, אַבְי וִרְבָּא, אַבְי וִרְבָּא אַבְי וִרְבָּא, קְדִישָׁא, אַבְי וִרְבָּא, אַבְי וִרְבָּא אַבְי וִרְבָּא, קְדִישָׁא".

וואס איז אַ בְּרַסְלֵבֶּעַר חֲסִיד?

אִיךְ וועל אִיךְ דֶּעַרְצִיילֵן אַ שְׂיִינֶע זאַךְ וואס אִיךְ הָאב מִיט גַעֲהאַלְטֵן בִּי מוֹהֲרָא"ש, אִיךְ דֶּעַרְצִייל עִם אַסאַךְ מַאָל, ווייל די מַעֲשֵׂה אִיז בִּי מִיר מוֹרָא'דיג חֲשׁוּב. עִם אִיז גַעוועַן בִּי אַ לְחִים פֿון אַ שִׁידוּךְ שְׁלִיסֵן פֿון אַ טאַכְטֵער פֿון אִינְעֵר פֿון אַנְשֵׁי שְׁלוֹמִינוּ, בִּי די לְחִים הָאט זיך דֶּעַר שְׁרָבֵן אַנגַערוּפֵן צו מוֹהֲרָא"ש: "דֶּעַר חֲתָן אִיז אַ בְּרַסְלֵבֶּעַר, עַר פֿאַרְט קִיין אומאַן אִויף רַאשׁ הַשְּׁנָה!" מוֹהֲרָא"ש אִיז נִישְׁט גַעוועַן צופֿרִידֵן פֿון דַּעַם, מוֹהֲרָא"ש הָאט זיך אַנגַערופֿן: "מְעַן ווערְט נִישְׁט אַ בְּרַסְלֵבֶּעַר דוּרְךְ פֿאַרְן קִיין אומאַן! אִין אומאַן דאַרְפֵן אַלע אַרְדֵן זִיין". - וועַן נִישְׁט די רַבִּי'ס, די מְפָרְסָמִים,

'אַבְעֵר אִיךְ בִּין צוֹנַעבִינְדֵן צו שְׁלַעַכְטֵע זאַכֵן, ווי אזוי קַעַן מִיר די תּוֹרַת הַיִּלְדֵן?! - דו פּאַרֶשְׁטִיסְט טאַקַע נִישְׁט ווי אזוי די תּוֹרַת וועט דִיךְ אויסְהַיִלֵן אָבְעֵר פֿאַלג דַּעַם דאַקְטֵער, פֿאַלג דַּעַם רַבִּין, זאַג 'מִשְׁנִיּוֹת אִין גְּמָרָא' וועסְטוּ זַעַן וואס די תּוֹרַת וועט מאַכן מִיט דִיר.

מִיר הָאבֵן אַ גְרוֹיסַע תּוֹרַת, מוֹהֲרָא"ש הָאט אַנְוַעַק גַעשְׁטַעלְט מְעַן זַאל לְעֵרְנֵעַן יַעַדֵן טַאג פּוּפְצֵן שְׁיעוּרִים און אִויךְ אַלע סְפָרֵי רַבֵינוּ, אָבְעֵר די צוויי לִימוּדִים זַעַנעַן אַן עִיקָר, מִשְׁנִיּוֹת און גְּמָרָא. די

פון אַזעלכע בעבי'שע זאַכן, פון זאַגן
משניות, זאַגן גמרא און רעדן שיין צו
די ווייב, עס איז צו פשוט'ע זאַכן... -
ברוך השם אז מיר זענען אַנגעקומען צו
א גוטע פלאץ וואו מען רעדט פון פשוט'ע
זאַכן!

רבי נתן דערציילט (שיחות הר"ן, סימן קנד):
"שעקר מה שהגיע למדרגתו, הוא
רק על ידי ענין 'פראסטיק', דער רבי
איז צוגעקומען צו זיינע גרויסע מדרגות
נאר ווייל ער האט זיך געפירט בתמימות
ופשיטות, ער האט זיך געפירט ווי א
פראסטיק, "שהיה מדבר הרבה ומשיח
הרבה בינו לבין קונו", ער האט אסאך
געשמועסט און גערעדט צום אייבערשטן,
"ואמר תהלים הרבה בפשיטות", און ער
האט געזאגט אסאך תהלים, "ועל ידי זה
דיקא הגיע למה שהגיע", און נאר אזוי
האט ער זוכה געווען צו וואס ער האט
זוכה געווען, דער רבי האט געזאגט: "אי
אי פראסטיק", ער האט זיך געבענקט צו
די גרויסע עבודה פון דינען דעם
אייבערשטן פשוט. "גם אמר", נאך האט
דער רבי געזאגט, "שדבר עם כמה צדיקים
גדולים", ער האט גערעדט מיט אסאך
גרויסע צדיקים, "ואמרו גם בן", זיי האבן
אים אויך געזאגט די זעלבע זאך, "שלא
הגיעו למדרגתם", זיי זענען גישט
צוגעקומען צו זייערע מדרגות, "פי אם
על ידי ענין פראסטיק", נאר דורך זיך פירן
ווי א פראסטיק, פשוט, "שעסקו בעבודתם

וואס האבן מורא אז זיי וועלן בלייבן אן
מגין און דעריבער האלטן זיי צוריק זייערע
מענטשן פון פארן קיין אומאן, וואלט
שוין גאנץ בלל ישראל געווען אין אומאן,
אומאן האט גארנישט מיט ברסלב, יעדער
איינער דארף א תיקון, דער רבי האט
געזאגט (חיי מוהר"ן, סימן תה) אלע דארפן
קומען צו מיר אויף ראש השנה, "לא
מבעיא אתם בלכם בודאי תלוין בראש
השנה שלי", גישט נאר איר - מיינע
תלמידים זענט אַנגעהאנגען אין מיין ראש
השנה, "אלא אפילו כל העולם כלו תלוי
בראש השנה שלי", נאר די גאנצע וועלט
שטייט אויף מיין ראש השנה. - "וואס
דען איז א ברסלב'ער חסיד? ווער עס
לערנט יעדן טאג אביסל חומש, אביסל
משניות און אביסל גמרא!"

ברסלב'ער חסידים; הערט נייע ווערטער,
וואס איז ברסלב? 'ברסלב'
איז גישט א געוויסע וועג פון זיך שאקלען,
א געוויסע וועג פון זיך אויפהייבן דעם
קאפ ביים דאווענען; ברסלב איז נעמען
א משניות און זאגן א פּרק משניות!

אי אי פראסטיק!

איינער פּרעגט מיר אמאל: איך הער
אויס דינע דרשות, איך האב
הנאה דערפון, איין זאך פארשטיי איך
אַבער גישט, פארנוואס האלסטו דינע
מענטשן אזוי פלאמטיק, פארנוואס לאזטו
זיי גישט ווערן אביסל העכער, דו רעדסט

בפשיטות גמור בהתבודדות ושיחה בינו לבין קונו", זיי האבן אסאך גערעדט צום אייבערשטן פשוט'ערהייט, און אסאך געשמועסט מיטן אייבערשטן, "ועל ידי זה הגיעו למה שהגיעו, אשרי להם", און נאר אזוי זענען זיי צוגעקומען צו וואס זיי זענען צוגעקומען, וואויל איז זיי.

מענטשן זוכן א פלאץ וואס זעט אויס דערהויבן, אז מען זעט א איד גייט איינגעבויגן, און די קאפ פאלט אים אויף די זייט וכו', טראכט מען: אה, דאס איז א גרויסער ערליכער איד! - מוזרא"ש זאגט, דער רבי האט אויגן מנגל געווען אז דאס איז בכלל נישט קיין ענוה, דאס איז חנופה, דער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן קצ"ז): "כי בודאי אין זה מעלת הענוה להתראות עצמו בכפיפת ראש בדרך שטות באלו הוא ענו, כי זה ענוה פסולה, ועקר הענוה פשהיא בהכמה", נישט דאס איז ענוה צו גיין מיט אן איינגעבויגענעם קאפ, ענוה איז בדעת, מען קען גיין מיט א גראדע אויפגעהויבענע קאפ און זיין ביי זיך צעבראכן כחרם הנשבר. ענוה איז נישט קיין זאך וואס מען זעט פון אינדרויסן, עיין שם.

פארשטאנען אז א צדיק דארף זיין עפעס א מאדנע מענטש, אויב זיין קאפ שטייט גראד און ער זיצט גראד אויפ'ן בענקל, איז דאס נישט א צדיק, אבער הרבה עבר עלי ביו איד האב מחליט געווען, איד זע ווען איד קום צו מוזרא"ש הייבן זאכן זיך אן צו ריסקן, איד לערן חומש, משניות, און גמרא, מען ווערט צוגעקלעבט צום אייבערשטן, מען הייבט אן רעדן צום אייבערשטן, מען הייבט אן טראכטן פונעם אייבערשטן, גייט מיר דאס נישט אן.

תורה איז די רפואה פאר אלע עבירות

די וואך האבן מיר געהאט אין די גמרא (כתובות ע"ז), רבי יוסי זאגט: עם איז דא פיר און צוואנציג מיני קרעין, אבער דער קרענק פון 'בעלי ראתן' איז שווערער פון אלעם. רש"י זאגט (שם, דבור הפתחיל בעלי ראתן): "וואס איז דאס בעלי ראתן? - שרץ יש לו במחו"; דאס גייט ארויף אויף עבירות. א מענטש וואס האט צאמגעקוקט עבירות, ער האט געבעה א שרץ אין זיין מת, זיין גאנצע מת איז איין זאך - שמוץ, דער מת איז אים אויסגעברענט.

דאס איז זייער אן איינגעשטעלטע קרענק וואס מען קען עם איבער כאפן איינער פון צווייטן, עד כדי כך אז רבי יוחנן האט אויסגערופן (שם): "געבט אכטונג פון די פליגן וואס זענען געווען ביי די

איד וועל ענק זאגן דעם אמת, ווען איד בין געקומען דאס ערשטע מאל צו מוזרא"ש איז דאס מיר געווען שווער, ברוך השם איד האב באקומען זייער א גוטע חינוך, אבער די זאך האב איד

מענטשן וואס האבן די קרענק בעלי ראתן; רבי זירא איז נישט געווען אויף די זייט וואו די ווינט בלאזט, אויב זענען דארט געווען מענטשן מיט די מחלה פון בעלי ראתן; רבי אליעזר איז נישט אריין אין א הויז אויב איז דארט געווען מענטשן מיט די מחלה פון בעלי ראתן; רבי אמי און רבי אסי האבן נישט געקויפט אייער וואס מען האט פארקויפט אויף א גאס וואס דארט איז דא א מענטש מיט די מחלה פון בעלי ראתן.

זאגן די הייליגע חכמים: אז דער הייליגע צדיק רבי יהושע בן לוי האט זיך ארום גענומען מיט זיי און געזאגט: "טייערע אידן עם איז דא אן עצה פאר ענק, לערנט תורה, נעם די גמרא, געמט די אותיות התורה, וועט עטם האבן א רפואה, איר וועט ארויס גיין פון ענקער צוגעבינדענקייט צו שלעכטס". מען האט אים געפרעגט: 'היתכן ער האט נישט מורא פון די קרענק?' האט רבי יהושע בן לוי געזאגט: "איך האב נישט מורא אנצוכאפן די קראנקע מענטשן, ווייל עם שטייט (משלי ה, יט): 'אילת אהבים ויעלת חן', ווער עם לערנט תורה באקומט חן, 'אם חן מעלה על לומדיה, אגוני לא מנא?' אויב באקומט מען חן, איז דאך זיכער אז עם היט אפ פון אלע קרענק".

דא זעט מען דאס גרויסקייט פון תורה, אפילו א מענטש איז שוין א בעלי ראתן, ער האט א שרץ אין קאפ, ער

איז געבעד אינגאנצן צעדריידט פון עבירות, אויב געמט ער די הייליגע תורה וועט ער זיך אינגאנצן אויסהיילן.

די גמרא דערציילט ווייטער אז דער מלאך המות האט נישט געהאט קיין שליטה אויף אים, און ער איז אריין געשפרינגען אין גן עדן לעבעדיגערהייט. ווי אזוי האט ער זוכה געווען צו דעם? - ווייל ער האט אריין געברענגט די השגה אין אנשים שפלים, מענטשן וואס קיינער האט שוין נישט געוואלט רעדן מיט זיי, מענטשן וואס זענען שוין געווען אין שאול תחתית, אז תורה איז די רפואה פאר אלע עבירות.

נעם א משניות זאג פרקים משניות, נעם די גמרא זאג בלעטער גמרא, טענה זיך נישט מיט קיינעם, בפרט מיט ברוסל'ער חסידים! וועסטו זען במשך הזמן צו וואס די תורה וועט זיך צוגברענגען, דו וועסט זען וואס משניות וועט מאכן מיט דיר.

פארוואס קען איך נישט וויינען?

דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן אויסגיין דעם לעצטן טאג פון יאר אזוי ווי עם דארף צו זיין, לאמיר גיין צום רבינ'ס ציון און זאגן דעם תיקון הפלג'י. די אלע וואס קומען צום ציון און ערווארטן צו קענען זיך אויסוויינען, מען האט בלבולים פארוואס קען איך נישט וויינען? איך וויל וויינען אזוי ווי אים, מאך זיך נישט נאריש, זאג די צען קאפיטלעך

תהלים פשוט. בעצם איז דער ציון א פלאץ וואס מאכט וויינען, מען באקומט אן התעוררות צו תשובה, נאר וואס דען? ווען א מענטש טראכט א גאנצן צייט: 'ווען גיי איך וויינען', 'ווען גיי איך וויינען', דאס מאכט אז מען זאל נישט קענען וויינען, - אזוי זאגט דער רבי (לקוטי מוה"ר) חלק ב', סימן צה).

מען דארף נישט וויינען, מען דארף גארנישט, איך זאג בלויז די צען קאפיטלעך תהלים [קאפיטל טו, לב, מא, מב, נט, עו, צ, קה, קלו, קנ]. אויב איינער וויל - קען ער אויך זאגן די תפלה פון רבי נתן, עס איז זייער א שיינע תפלה, אויב איינער האט נישט קיין פח צו אזא לאנגע תפלה, קען ער זאגן אן אייגענע תפלה: "רבונו של עולם איך בין געקומען דא צום רבינ'ס ציון ווייל איך וויל מתקן זיין מינע עבירות".

נאכדעם איז מען זיך מתבודד, א בחור בעט אויף א שידוך: "רבי, איך בין געקומען צו פארן צו דיין ציון, איך האב זיך געשלעפט, איך בין אנטלאפן פון שטוב, איך בין אנטלאפן פון ישיבה, מיין ראש ישיבה האט מיר געזאגט איך קען נישט צוריק קומען אין ישיבה, געב מיר מיין שידוך".

הנשמע בזאת! א בחור אין תרם! דא איז דא א בחור וואס זיין ראש ישיבה האט אויסגערופן א תרם, קיין שום

בחור טאר נישט רעדן מיט דעם בחור, פארנוואס? ווייל ער איז געפארן קיין אומאן! הנשמע בזאת?! צוליב דעם זאל מען מאכן א תרם אויף א בחור?! אז מען טרעפט א בחור א מגול, וואס לויפט נאך אנדערע בחורים רחמנא ליצלן, איז מען עס משתיק, ווייל זיין טאטע איז דער ראש הקהל, ער געבט אפאר טויזנט דאלער פאר די ישיבה, און אז א בחור פארט קיין אומאן, ווארפט מען אים ארויס אויפ'ן גאס!?

מוה"ר א"ש האט מיר אנגעזאגט: "דו זאלסט נישט ארויס ווארפן קיין בחור פאר קיין שום זאך, חוץ אויב ער איז א קראנקער בחור וואס לויפט נאך אנדערע בחורים, אדער ער רעדט שמוציג, אזא איינעם זאלסטו שוין ארויס ווארפן פון ישיבה. דאס איז דיין ארבעט. אנדערע זאכן זאלן דיך נישט באדערן".

גיי צום רבינ'ס ציון, וויין זיך אויס, זאג פארן רבי: "איך דארף א שידוך, איך וויל נישט צוריק גיין אין ישיבה", מוה"ר א"ש האט מיר געזאגט: "ווער דארף א ישיבה? באמת דארף מען נישט קיין ישיבה, בחורים דארפן חתונה האבן יונג מען זאל קענען לערנען תורה בטוהרה, נאר ביז מען האט חתונה דארף מען האבן א ישיבה".

זאגסט נישט אפ קיין שידוכים מיינערע בחורים, זאגסט נישט אפ קיין שידוכים. רעדט זיך נישט איין

אז איך וועל וואַרְטן וועל איך זיך בעסער קענען משלים זיין.

עס זענען דא בחורים וואס משל'ן זיך אויס א געוויסע סארט שידוך, און אלעס אנדערש זאגן זיי אפ, וואס מיינסטו? דו מיינסט אז מען לעבט זיבן הונדערט יאר?! מען לעבט אפאר יאר, און ווער עס כאפט אריין האט חתונה יונגערהייט, ער ברענגט קינדער און דאס בלייבט איבער פון אים. וואס האלסטו אפ שידוכים צוליב אן אויסקוק ווי אזוי דו זאלסט גיין אנגעטון אדער ווי אזוי זי זאל גיין אנגעטון, עס מאכט נישט אויס וועלכע הוט מען וועט גיין, דער עיקר דארף מען חתונה האבן!

עס איז געווען א איד אין ירושלים וואס פלעגט חתונה מאכן אלע זיינע טעכטער ביי די פופצן יאר, ביי איין טאכטער איז אים גענאנגען זייער שווער מיט די פרנסה, האט ער זיך נישט געקענט צוזאמקלויבן צו טון א שידוך ביי די פופצן יאר. ביי די זעכצן יאר רופט ער אריין זיין טאכטער און זאגט איר אז ער וויל איר מאכן דער שידוך, זאגט זי אים אז דאס געפעלט איר נישט, האט ער געגעבן א קרעכץ: "אוי, איך האב שוין פארפאסט, זי האט שוין א דעה, קיינער פון מיינע טעכטער האבן מיר נישט געזאגט 'אזא שידוך' אדער 'אזא שידוך', נאר זי".

ווען עס קומט צו א שידוך טון דארף מען עס טון איידער דאס קינד

ווערט פארדרייט און האט שוין אן אייגענע דעה, אזוי ווי א קינד פאלגט א טאטע ווען דער טאטע זאגט: "גיי אריין אין בעט", "טו זיך אן", "עס אויף די נאכטמאל", די זעלבע איז מיט א שידוך, ער וועט אויך וועלן פאלגן, און ווי עלטער מען ווערט איז מען שוין געבעה פארדרייט און מען האט שוין אן אייגענע דעה.

במשך די יארן ווערט א שטארקע ליבשאפט גייט צום רבי'ן, זאגטס פאר'ן רבי'ן: "איך דארף נישט נארנישט, איך דארף חתונה האבן, איך זאג נישט אפ קיין שידוך, וועלכע שידוך מען וועט מיר אנטראגן בין איך גרייט צו טון".

ברוך השם אז איך קען נאכטון מוהרא"ש, איך מאך שידוכים. אסאך מאל קומט צו דער בחור צו מיר נאכ'ן בעשוי און זאגט: "איך האב איר נישט אזוי ליב", - דו דארפסט איר נישט ליב האבן! די ליבשאפט וואס דו האסט געליינט אין די ביכער ווי מאן און ווייב האבן זיך ליב געהאט, זיי האבן זיך צעריסן איינער פאר'ן צווייטן, דאס געשעט מיט די צייט, אויב מען האט סבלנות אין לעבן, מען איז מוותר איינער פאר'ן צווייטן, און מען געבט אסאך גוטע ווערטער ווערט במשך די יארן א שטארקע ליבשאפט, אבער שוין נאכ'ן בעשוי ווילסטו דאס שפירן!?

"אבער עס איז נישט א קליק... - וועלכע בעל דרשן האסטו אויסגעהערט

וואס זאגט אז מען דארף זען צי דער שידוך איז א קליק?! די הייליגע חכמים זאגן (קידושין מא.): "אסור לאדם שיקדש את האשה עד שיראנה שפא יראה בה דבר מגונה ותתגנה עליו", מען טאר נישט טון קיין שידוך ביז מען זעט די מידל, כדי זי זאל נישט ווערן פאר'מיאוס'ט אין זיינע אויגן, עס שטייט נישט מען זאל קוקן אויב מען האט איר ליב און אויב עס איז א קליק, נאר איין נאך אויב זי איז נישט פאר'מיאוס'ט.

זיך צו קויפן דעם אַתרוג פאר ראש השנה, מען לייגט עס אַוועק ביז נאך ראש השנה, ווייל אויב מען האט געוויינט ראש השנה ווערט די אַתרוג שיין. און דער רבי זאגט (שם): "והאתרוג הוא בחינת אשה", א פרוי איז אזוי ווי אן אַתרוג; אז מען וויינט צום אייבערשטן, מען טוט תשובה אז מען גייט שוין אנהייבן צו היטן די אויגן, פאקומט די ווייב אלע חן און געשמאק. דער ראש ישיבה שליט"א האט זיך אַנגערופן צו די קינדער:

די אַתרוג און די ווייב ווערן שיין - דורך וויינען

דער רבי זאגט (שיחות הר"ן, סימן פו) ווי מער מען וויינט אין די ימים נוראים איז מען זוכה צו א שענערע אַתרוג. דערפאר זענען דא מענטשן וואס פירן

קינדערלעך; באלד ביי די מלוה מלכה גייען אסאך קינדער, בחורים און מאמע'ס מסיים זיין משניות, מסכתות גמרא און גאנץ ש"ס⁹. בעטס פון ענקערע מאמע'ס ער זאל ענק קויפן א משניות. הייבטס אן צו לערנען יעדן טאג אביסל משניות, אפילו איין משנה, צוויי משנה'ס,

- מ. מיר ברענגען דא אראפ די סוימים וואס זענען פאַרנעקומען מוצאי שבת פרשת נצבים ביי מלוה מלכה.
- 1 א אינגערמאן האט מסיים געווען די צוויי הונדערטסטע מאל ששה סדרי משנה.
- 2 א אינגערמאן האט מסיים געווען די צענטע מאל תלמוד בבלי.
- 3 א בחור האט מסיים געווען די צוועלפטע מאל ששה סדרי משנה.
- 4 א בחור האט מסיים געווען די אכטע מאל ששה סדרי משנה.
- 5 א אינגערמאן האט מסיים געווען די זיבן און צוואנציגסטע מאל תלמוד בבלי, און די פינף און צוואנציגסטע מאל תלמוד ירושלמי, און די צווייטע מאל ד' חלקי שלחן ערוך.
- 6 א אינגערמאן האט מסיים געווען כל כתבי רבינו.
- 7 א אינגערמאן האט מסיים געווען די פערטע מאל ששה סדרי משנה.
- 8 א חתן האט מסיים געווען די ערשטע מאל תלמוד בבלי.
- 9 א חתן האט מסיים געווען די ערשטע מאל תלמוד בבלי.
- 10 א בחור האט מסיים געווען די ניינטע מאל ששה סדרי משנה.
- 11 א בחור האט מסיים געווען די דריטע מאל תלמוד בבלי.

אַשֶׁר הָיָה

פְּרֻשֵׁת נְצֻבִים

אַל יֵאָדָל

רַטוּ

דְּרֵי מִשְׁנָה'ס אַ טָאג, וועט עמס קענען
קומענדיגע יאר אין אומאן מאכן די סיום
דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן
פאלגן דעם רבי'ן, וועלן מיר האבן
א שיינע לעבן, אמן.

-
- (12) א אינגל האט מסיים געווען תלמוד בבלי מסכת ברכות.
(13) א ברוור האט מסיים געווען ספר המדות.
(14) א אינגל האט מסיים געווען די ערשטע מאל ששה סדרי משנה.
(15) א אינגערמאן האט מסיים געווען די ניינצענטע מאל ששה סדרי משנה.
(16) א ברוור האט מסיים געווען די צווייטע מאל ספר המדות.
(17) א אינגערמאן האט מסיים געווען די פיפטע מאל ששה סדרי משנה, און די ערשטע מאל ספר המדות.
(18) א אינגערמאן האט מסיים געווען די זעכציגסטע מאל תלמוד בבלי מסכת תענית.
(19) א אינגל האט מסיים געווען כל כתבי רבינו.
(20) א אינגערמאן האט מסיים געווען די ערשטע מאל תלמוד בבלי.

מִלְּשֶׁת
וְיִלְדָּ:

פְּרֻשֵׁת וַיִּלָּךְ

שְׁבֵת קוֹדֵשׁ פְּרֻשֵׁת וַיִּלָּךְ, שְׁבֵת שׁוּבָה, שְׁנַת תַּשְׁפּ״ג לְפָרֵט קָטָן, אִיז דָּער ראשׁ ישיבה שליט״א געווען אין וויליאמסבורג יע״א.

אינדערפרי נאכ'ן דאווענען ביים 'קידושא רבא' האט דער ראש ישיבה שליט״א ממשיך געווען דעם שיעור אין ספר הקדוש 'ספורי מעשיות', מעשה יג, די מעשה פון די זיבן בעטלערס.

עס קויפן, ווייל עס איז זייער א גוטע זאך פאר די קינדער זיי זאלן אויפנואקסן מיט די מעשיות פון רבי'ן.

דער ראש ישיבה שליט״א האט פארגעלערנט די מעשה פון אינעווייניג. מיר ברענגען עס דא אין קורצן:

דער רבי דערציילט, עס איז אמאל געווען אז מען האט געדארפט אנטלויפן פון א מדינה, בשעת מען איז אנטלאפן איז פארלוירן געווארן אין א וואלד צוויי קליינע קינדער, א אינגל און א מיידל פון פיר פינף יאר, די קינדער האבן גישט געהאט קיין עסן, האבן זיי געשריגן און געוויינט צום אייבערשטן.

האט דער ראש ישיבה שליט״א געזאגט: ווען מען דערזעט זיך אן געלט, מען האט גישט קיין עסן אין שטוב, מען האט גישט קיין פּרנסה און מען קען גישט

סיפורי מעשיות מיט בילדער פאר קינדער דער ראש ישיבה שליט״א האט אנגעהויבן: איך האב אינדערהיים א בוך 'סיפורי מעשיות' מיט בילדער פאר קינדער. עס איז א טייערע בוך אבער עס לוינט זיך צו קויפן, עס איז ווערד דאס געלט. איך דערצייל דאס ביי די סעודות פאר מייע קינדער. אז די קינדער הערן די מעשה באגלייט מיט בילדער גייט דאס אריין שטערקער אין זיי. דער בוך האט ביי יעדע ווארט אן אנדערע בילד, אפילו דארט וואו עס שטייט דאס ווארט: "קינדער" - ווייזן זיי א בילד פון קינדער... מייע קינדער לאכן שוין אפילו ווען מען עפנט נאר אויף דעם בוך, עס איז מוראדיג אינטערעסאנט פאר זיי.

יעדעס יאר אין אומאן בעט איך אלץ די אינגעלייט אויב זיי זעען נאך א בוך ענליך צו דעם אז זיי זאלן מיר

דעקן די הוצאות, אדער א מענטש איז אריין געפאלן אין חובות לא עלינו, געבט דא דער רבי אן עצה וואס צו טון, שריי און וויין צום אייבערשטן: "הייליגער פאשעפער געב מיר עסן, געב מיר פרנסה", און גלייך וועט קומען א ישועה. ווי דער רבי דערציילט אז דער אייבערשטער האט רחמנות געהאט אויף זיי און געשיקט א בלינדער געטלער, ער האט זיי געגעבן ברויט.

פארוואס האבן די געטלערס נישט געוואלט מיט נעמען די קינדער?

די קינדער האבן געבעטן פונעם געטלער אז זיי ווילן מיט גיין מיט אים, האט דער געטלער געזאגט אז ער וויל זיי נישט מיט נעמען, ער האט זיי געבענטשט אז זיי זאלן זוכה זיין צו זיין אזוי ווי אים, ער האט איבער געלאזט אביסל ברויט און זיך אנוועק פון זיי.

ווען די ברויט האט זיך אויסגעלאזט האבן די קינדער ווידער געוויינט און געשריגן צום אייבערשטן, האט דער אייבערשטער זיי נאכאמאל געשיקט א געטלער.

אזוי האט זיך די מעשה איבער גע'חנר'ט זיבן מאל, יעדעס מאל איז געקומען אן אנדערע געטלער; א בלינדער, א טויבער, איינער וואס שטאמפלט זיינע רייד, מיט א קרומע האל, מיט א הויקער, אן הענט און אן פיס.

פארוואס האבן די געטלערס נישט געוואלט מיט נעמען די קינדער מיט זיך? נאר דא איז מרומז א וויכטיגע זאך וואס מען דארף וויסן; ווען א מענטש ווערט מקורב צום צדיק און הייבט אן דינען דעם אייבערשטן, געבט אים דער צדיק אביסל 'טועם צו זיין' גהוי אלקות, דער מענטש הייבט צוביסלעך אן רעדן צום אייבערשטן און שפירט אביסל דעם גוטן טעם פון שפירן אייבערשטער. מען דארף אבער וויסן אז באלד וועט מען עס אנוועק נעמען, באלד גייסטו אראפ פאלן פון דיין מדרגה, ווייל דער אייבערשטער וויל דו זאלסט זיך אליינס מוטשען און גענקען צו אים.

עס איז נישט אינטערעסאנט פאר'ן אייבערשטן ווען א מענטש דינט אים נאר ווען ער איז אין אן הויכע מדרגה. דער אייבערשטער האט אויבן אין הימל ביליאנען מלאכים וואס דינען אים און ברענען אן אויפהער, אויך זאגט דער רבי (חיי מוהר"ן, סימן של) אויב דער אייבערשטער וואלט געוואלט, וואלט ער זיך אליינס געדינט. די גאנצע זאך פארוואס דער אייבערשטער האט באשאפן דעם מענטש איז ווייל ער וויל זען דעם מענטש וואס מוטשעט זיך און עס גייט אים נישט דאס עבודת ה', - בעט זיך: "הייליגער פאשעפער איך וויל זוכה זיין צו זיין אן ערליכער איד", דערפאר לעשט ער אים נאך א שטיק צייט אלע ליכטיגקייטן

וואס דער מענטש האט געשפירט אין אנהייב, דער מענטש גייט צוריק צו זיין געהעריגן לעבן און פאלט צוריק אראפ איינמאל און נאכאמאל, און דאס שיינקייט איז אז דער מענטש שטארקט זיך און לאזט נישט אפ זיין עבודת ה'.

דערפאר האבן די בעטלערס געזאגט קומט נישט מיט אונז, גיי דיין וועג, מוטשע זיך ווייטער און בעט דעם אייבערשטן, דו וועסט נאכאמאל אראפ פאלן און זיך צוריק אויפהייבן, ווייל דאס וויל דער אייבערשטער.

האב געדולד, ווארט אויס

אסאך מאל ווערט א מענטש זייער צעבראכן נאך א נפילה רחמנא לצלן, 'וואס איז געשען מיט מיר אז איך בין דורכגעפאלן אין א נסיון?' איך האב דאס יעדעס יאר אין אומאן, בחורים און אברכים קומען צו מיר פרעגן ברוגז'דיגערהייט: "פארוואס איז דאס געשען? פארוואס האט דאס פאסירט פאר מיר פונקט דא ביים הייליגן רבי'ן זאל איך האבן אזא נפילה?!" און מען וויל שוין אנוועק גיין פון רבי'ן, מען האט חלישת הדעת אז דא ביים רבי'ן איז מען אזוי אראפגעפאלן.

דער ענטפער איז, ביסט טאקע געקומען צום צדיק און עס גליקט דיר צו בלייבן אין דעם ברוגז'דיג וואו דו שטייסט יעצט, אבער פון הימל זאגט מען דיר:

לאמיר זען צי דו קענסט זיך דערהאלטן, גיי צוריק, פאל אראפ און שטעל זיך צוריק אויף. האסט פוגם געווען בברית רחמנא לצלן, שטעל זיך אויף און זאג דעם 'תיקון הקללי' [קאפיטל טז, לב, מא, מב, נט, עו, צ, קה, קלו, קנ], און בעט נאכאמאל דעם אייבערשטן: "הייליגער באשעפער איך וויל זיין אן ערליכער איד", לאז נישט אפ דעם אייבערשטן, זאג פאר'ן אייבערשטן: "רבנו של עולם איך גיי נישט אנוועק גיין פון דיר, זיי מיר מקרב צו דיר".

די אלע בעטלערס זענען מרמז אויפ'ן רבי'ן; רבי נתן זכרנו לברכה האט אמאל געזאגט: "די אלע זיבן בעטלערס זענען איין מענטש, דאס איז דער הייליגער רבי אליינס, די זיבן זאכן זענען די זיבן בחינות' צו וואס דער רבי האט זוכה געווען". דער רבי געבט 'אביסל' עסן, דער רבי מאכט דיך שפירן א נאנטקייט צום אייבערשטן, דערנאך זאגט דיך דער רבי, יעצט גיי ווייטער אליינס, דו וועסט נאכאמאל אראפ פאלן, און שטעל זיך נאכאמאל אויף, לאז נישט אפ דינע גוטע קבלות אפילו דו זעסט ווי עס גייט דיר נישט, האב געדולד, ווארט אויס, איין טאג וועסטו אויך זוכה זיין צו ווערן אן ערליכער איד.

מיט געדולד וועסטו זוכה זיין צו שלום בית סבלנות איז דער יסוד אין עבודת ה', ווי אויבן דערמאנט, און דאס

איז אויך דער שליסל פאר שלום בית. אפילו דו מיינסט אז דו האסט שוין פרובירט אלע עצות, און עס גייט דיר נישט, איז נישטא אזא נאך אז איינער זאל נישט קענען האבן קיין שלום בית, אז דו וועסט האבן געדולד אויסצואווארטן וועסטו צום סוף זוכה זיין צו שלום בית.

פאר דער אייבערשטער שיקט א נסיון אויף א מענטש איז אנגעשריבן אויבן אין הימל א פינקטליכער צייט ווילאנג דער נסיון זאל זיין, אז מען דערהאלט זיך, גייט אריבער די צייט, פך פך טעג און פך פך וואכן, און די ישועה איז דא.

איך ווייס אסאך מעשיות פון אינגעלייט וואס זייערע עלטערן האבן נישט געוואלט רעדן צו זיי פאר לאנגע יארן ווייל זיי פארן קיין אומאן, עס איז דורך אפאר יאר און אלעס האט זיך געטוישט, זיי רעדן שוין מיטן קינד. עס האט זיך גארנישט געטוישט מיט זיי, זיי פארן ווייטער קיין אומאן, וואס איז פלוצלינג געשען? - עס איז געווען אנגעשריבן פך פך יארן גייסטו האבן א נסיון, און דער נסיון איז צי דו וועסט זיך קענען דערהאלטן נישט אפצולאזן דעם רבי'ן צוליב די מניעות.

נאך א אינגערמאן האט מיר דערציילט, ער פארט שוין קיין אומאן אכצן יאר! יעדעס יאר גייט פעמיש אינדערהיים

וועגן אומאן, עס גייט נישט סתם קיין פעמיש, נאר ערנער פון פעמיש וכו' וכו', קענסט זיך נישט פארשטעלן וואס מען האט אלץ געטון מיט אים יאר נאך יאר נאך ראש השנה, דאס יאר איז געווען די ערשטע יאר וואס זיין ווייב האט אים געהאלפן איינקויפן און איינגעפאקט פאר ראש השנה צו קענען פארן רואיגעהייט קיין אומאן, מ'זיט ווי א שנה ראשונה אינגערמאן, וואס איז יעצט געשען? נאר אין הימל איז געווען אנגעשריבן 'זיבעצן יאר זאלסטו ווארטן אויף דיין ישועה', ער האט זיך דערהאלטן, ער האט ווייטער גערעדט שוין צו איר, און ווייטער געבעטן דעם אייבערשטן, די אכצנטע יאר איז די ישועה אנגעקומען!

יעדער איינער קען גוט אריין קוקן אין זיינע פריוואטע מעשיות וואס ער גייט אריבער, וועט ער זען פילע זאכן וואס א דאנק ער האט א צדיק, ער איז מקורב צום רבי'ן, און ער פאלגט די עצה פון אויסווארטן די ישועה, האט ער זוכה געווען צו שיינע זאכן.

יעצט איז א צייט וואס דו דארפסט אריבער גיין א נסיון

א אינגערמאן האט זיך באקלאגט צו מיר אז ער ליידט פון זיין ווייב, האב איך זיך געבעטן ביי אים: "גט זיך נישט, דו האסט דאך קינדער", אבער דער אינגערמאן האט נישט געהאט קיין סבלנות

אויסצואווארטן די פאר שווערע טעג, האט ער זיך געבעהן גענוט, ער איז געקומען צו מיר מלא שמחה זאגן אז ער האט געטראפן אן אנדערע שידוך. עס גייט נישט אריבער קיין לאנגע צייט קומט ער צוריק וויינען אז ער האט נישט קיין געפיל צו איר; פון אינדרויסן קוקט אלעס אויס פיין, מען קומט, מען גייט, אבער עס איז פונקט גוט פאר די ארומיגע מען זאל מיינען אז עס איז דא עפעס וואס צו מקנא זיין.

זיי נישט קלונגער פון צדיקים! קום מיר נישט זאגן: "איך רעד שיין און עס העלפט מיר נישט", "ביי מיר ארבעט נישט די עצה", עס גייט באלד העלפן, עס גייט באלד ארבעטן, ווארט אביסל, יעצט איז נאר א צייט וואס דו דארפסט אריבער גיין א נסיון.

פאלג וואס דער רבי לערנט אונז

סתם קומען אין היכל הקודש און זיך דרייען דא - און נישט פאלגן די עצות, איז נישט אינטערעסאנט, פאלג וואס דער רבי לערנט אונז, גיי אהיים, טענה נישט, רעד שיין, וועסטו זען שיינע זאכן.

בפרט די אלע אינגעלייט וואס האבן זוכה געווען צו זיין ביים רבין אין אומאן, דארפן יעצט נאר דאנקען און דאנקען די ווייב, נאכאמאל זאגן "שכוח" אז זי האט זיך געלאזט גיין קיין אומאן.

און אפילו זי האט דיר נישט ממש געלאזט גיין, זאלסטו וויסן אז באמת האט זי דיר יא געלאזט גיין, נאר זי האט עס נישט געקענט ארויס זאגן פון מויל, נישט יעדע פרוי קען ארויס זאגן פון מויל: "איך בין מסכים דו זאלסט פארן קיין אומאן".

מיט אביסל שכל, אז מען רעדט שיינע ווערטער און מען טענה'ט נישט, איז מען זוכה צו שפירן דעם אייבערשטן אינדערהיים, דער שטוב ווערט א פלאץ פאר די שכינה הקדושה, נאכדעם ווערט מען שוין א צופרידענער מענטש און מען האט שוין אלעס.

א איד גלייבט אין תפלה, נאר ער טוט תשובה

פארנאנגענע וואך שבת אינדערפרי אין עיר הקודש אומאן יע"א,

האבן מיר גערעדט מורא'דיגע דיבורים ביים שיעור אין 'סיפורי מעשיות', איך ווייס נישט ווער עס איז דארט געווען, און אפילו די וואס זענען דארט געווען ווייס איך נישט ווער עס האט מיט געהאלטן דעם גאנצן שיעור, ווייל יעדער איז דארט אויסגעמאטערט פון די שווערע נסיעה; אין אומאן איז די איינציגסטע פלאץ וואס איך וועק נישט אויף קיין מענטשן ביי די שיעורים, איך לאז יעדן איינעם איינדריםלען. מען קען זיך נישט פארשטעלן ווי אויסגעמאטערט מען ווערט פון די שווערע נסיעה, מענטשן פאלן

פון די פחות, אז מען איז זוכה צו דאווענען און הערן אביסל דרשות איז שוין זייער שוין.

איך האב זוכה געווען צו זיצן צען יאר ביי די שיעורים פון מוה"רא"ש, עס איז נישט געווען אזא זאך איך זאל פארפאסן אפילו איין ווארט, אויסער איינמאל א יאר 'אין אומאן', דארט האב איך געשפירט ווי איך שלאף איין, און איך האב פרובירט מיט אלע פחות זיך צו שטארקן זיך צו האלטן אויף, אבער איך האב נישט געקענט, ביי יעדע דרשה האב איך איינגעדרימלט און פארפאסט א צען פופצן מינוט, דערנאך האב איך שוין געקענט מיטהאלטן דעם שיעור.

האבן מיר גערעדט זייער א וויכטיגע זאך, וואס איז דער חילוק צווישן א איד און להבדיל א גוי; ווען א איד טוט א גוטע זאך אדער ער געבט צדקה לזכות ער זאל געהאלפן ווערן מיט א רפואה וכוונת, אפילו ער ווערט נישט געהאלפן האט ער נישט קיין טענות אויפן אייבערשטן חס ושלום, נאר ער הענגט עס אן אין זיינע עבירות, אז ער דארף תשובה טון און זיך פארבעסערן, אבער א גוי האט טענות און ווערט ברוגז.

אזוי ווי די הייליגע חכמים זאגן (ראש השנה ד.) דרויש איז געווארן א נישט ערליכער קעניג, ווייל ער האט אנוועק געגעבן פון זיין פארמעגן ציגן, שעפסן, ווייזן, זאלין, וויין און אויל פאר'ן בית

המקדש בתנאי די פהנים זאלן דאווענען: "לחיי מלכא ובגוהי", דער קעניג מיט זיינע קינדער זאלן לעבן, און וויבאלד ער האט געטון די אלע גוטע זאכן נאר פאר זיין הנאה איז ער נישט קיין ערליכער. פרעגט די גמרא מיר האבן דאך געלערנט, אויב איינער געבט צדקה - "בשביל שיהיו בני" אז זיין קינד זאל לעבן, זיין קינד זאל זיין געזונט, אדער פדי ער זאל באקומען גן עדן, "הרי זה צדיק גמור" איז ער א גאנצער צדיק! ענטפערט די גמרא: "כאן ביישראל, כאן בגוים", א איד ווען ער טוט א גוטע זאך עס זאל זיין א זכות פאר אים און אז ער זעט נישט די ישועה "אינו קורא לו תגור", האט ער נישט קיין טענות אויפן אייבערשטן, "אָאָא תולה היסורים בעונו", ער הענגט אן דאס וואס פאסירט - אין זיינע עבירות (רש"י, שם).

אז מען קומט צום רבין אויף ראש השנה און מען ווארט נאכאלץ אויף א ישועה, זאגט מען נישט: "עס העלפט נישט אומאן", "וואו איז מיין שידוך?" וואו איז מיין פרנסה?" נאר מען טוט תשובה. א גוי ווען עס גייט אים נישט וואס ער בעט און ווארט דערויף - האט ער טענות און ער ווערט ברוגז.

מיר בעטן ווייטער דעם אייבערשטן איך האב פיל מאל ווען מען קומט ארויף אין אפים דערציילן א צרה און איך

זאג: "בעט דעם אייבערשטן", זאגט מען מיר: "איך האב שוין געבעטן", מיינענדיג צו זאגן 'די עצה ארבעט נישט', אדער 'די עצה ארבעט נישט ביי מיר', עס באדערט מיר זייער צו הערן אַזעלכע אויסדרוקן, 'וואס הייסט דו האסט שוין געבעטן?' 'וואס הייסט תפלה העלפט נישט?' חס ושלום אזוי צו זאגן! בעט נאכאמאל דעם אייבערשטן און בעט נאכאמאל דעם אייבערשטן, און נאכדעם בעט נאכאמאל דעם אייבערשטן!

באשעפער שיק שוין משיח, - און עס פאלט קיינעם נישט איין אויפצונגעבן פון בעטן דערויף, עס פאלט קיינעם נישט איין צו פארמאכן דעם בית המדרש און פארמאכן דעם סידור ווייל גרעסערע צדיקים האבן דאס שוין געבעטן און עס האט נאכנישט געהאלפן. מיר בעטן ווייטער דעם אייבערשטן, און מיר לאזן נישט אפ דעם אייבערשטן, מען טוט תשובה און מען בעט נאכאמאל און נאכאמאל.

מיר בעטן שוין צוויי טויזנט יאר אז דער אייבערשטער זאל אונז אויסלייזן פונעם ביטערן גלות, מיר בעטן דריי מאל א טאג ביי שמונה עשרה: "ולירושלים עירך ברחמים..." הייליגער באשעפער נעם אונז שוין צוריק קיין ירושלים, און: "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח..." הייליגער

מען געבט זיך איין דריי און די יאר גייט פארביי מיר זענען יעצט אריין אין א נייע יאר, איך האב געשריבן אינעם 'מכתב יומי' דעם פרייטאג א טעם פארן וואס מיר עסן רינדעכיגע חלות פון ראש השנה

י. מיר ברענגען עס דא אראפ:

בעורת ה' ותברך - ערב שבת קודש פרשת וילך - תשובה, ה' תשרי, שנת תשפ"ג, לפרט קטן לכתוב ... נרו יאיר

די וואך שבת איז שבת תשובה, די ערשטע שבת פונעם יאר. מיר פירן זיך צו עסן פון ראש השנה ביי סבות רינדעכיגע חלות. די פשוט'ע טעם איז צו דערמאנען פון "המליך", מען קרוינט יעצט דעם אייבערשטן; די חלה מאכט מען עס זאל אויסזען ווי א קרוין, יעצט זענען מיר ממליך דעם הייליגן באשעפער, מיר שרייען אויס: "דו ביסט אונזער טאטע, דו ביסט אונזער קעניג".

דעם צווייטן טאג ראש השנה האבן מיר דערמאנט ביי די תקיעת שופר דרשה א משל וואס צדיקים פלעגן זאגן ביי די דרשות פון די הייליגע טעג. עס איז געווען א קעניג וואס די רויבערס האבן פארבראפט זיין קינד, דער קינד האט געווארט אויף די צייט וואס דער קעניג קומט אין פעלד כאפן חיות, ווען ער האט געזען זיין טאטע האט ער געגעבן א שריי: "טאטעו!" "קעניגו!" זענען אלע רויבערס אנטלאפן פון פחד, אזוי איז ער צוריק צום טאטן.

אזוי אויך, מיר זענען פארבראפט ביי די נישט גוטע, מען איז ליידער אנגעקומען צו די רויבערס. יעצט אין חודש אלול ותשרי קומט דער אייבערשטער בביכול אראפ צווישן אונז, א ברוכה פון: "מלך בשדה",

רבו אָשֶׁר הָיָה פִּרְשֵׁת וַיִּלְךָ אֶל יִצְחָק

דער קעניג גייט אין פעלד; געבן מיר א געשריי אבינו מלכנו: "מאמעו" "קעניגו" אזוי אנטלויפן אלע קליפות, אלע מקטרינים, און מיר קלעבן זיך צוריק צו צום אייבערשטן.

עס איז דא נאך א טעם פארנואס מיר עסן רינדעביגע חלות, אינז צו דערמאנען אז מען האט טאקע יעצט אנגעהויבן די יאר, אבער מען דארף וויסן אז מען געבט זיך איין דריי און די יאר גייט פארביי. האסט געמאכט פרישע קבלות טובות, יעצט ביים אנהויב יאר דארף מען דאס שוין אנהויבן צו טון.

האסט זיך מקבל געווען צו דאווענען מיט מגן - הויב שוין אן גיין אין שול דריי מאל א טאג, שטופ דאס נישט אפ אויף מארגן.

האסט זיך מקבל געווען א קבלה טובה לכבוד דעם נייעם יאר צו גיין יעדן טאג אין מקנה - גיי שוין היינט אין מקנה.

האסט זיך מקבל געווען לכבוד דעם נייעם יאר נישט אהיים צו ברענגען דיין טעלעפאן, קוק אויף די רינדעביגע חלה; די יאר האט זיך שוין אנגעהויבן און עס ענדיגט זיך שוין, לייג שוין ארויס די זאכן פון שטוב.

אויך פירן מיר זיך צו עסן פון ראש השנה ביז סבות פיר עקעדניגע לאקשן. איך ווייס נישט די טעם, איך טראכט א טעם. מותרא"ש פלעגט דערציילן, דער הייליגער רבי אלימלך זכותו יגן עלינו האט אמאל געזאגט אין שטוב פאר זיין ווייב: "היינט וויל איך נישט פאר נאכטמאל קאשע, היינט וויל איך לאקשן", שפעטער האט ער געזאגט אין שטוב אז ער מיינט צו זאגן ער וויל מער נישט קיין קשיות און שאלות, ער וויל פון היינט לא-קשן, נישט קיין קשיות. יעצט ווען מיר שטייען אין די טעג וואס מיר זענען ממליך דעם אייבערשטן - עסן מיר לאקשן פון פיר עקן; געענדיגט מיט קשיות, לא-קשן, פאר אלע זייטן, ת'הא שנת פ'רעג גארנישט, אזוי ווי דער הייליגער קדושת לוי זכותו יגן עלינו פלעגט זינגען: "מזרח דו מעריב דו, צפון דו דרום דו, וואו איך גיי ביסטו באשעפער, ווען עס גייט מיר גוט - ביסטו עס באשעפער, און אז תלילה פארקערט - ביסטו עס ווייטער באשעפער".

זיי זיך מקבל לכבוד די נייע יאר צו האלטן ביים דאווענען דייע קינדער מיט דיר. מען דארף טאקע אסאך גערווען, אסאך געדולד, עס איז נישט גרינג, אבער גלייב מיר, עס איז אסאך שווערער שפעטער מיט גרויסע קינדער וואס זענען נישט מחונך. עס לוינט זיך צו האבן געדולד, ת'הא שנת פ'יל ג'עדולד. געם זיך מיט קענדיג אדער אנדערע נאש, און יעדע פאר מינוט געב פאר דייע קינדער נאך א קלייניקייט; אזוי ווי מלמדים ארבעטן מיט די קינדער א גאנצן טאג אין תדר מיט טינקעס, מיט שטערנדלעך, מיט גוטע נאש.

לאז זיי נישט ארומלויפן ביים דאווענען. די גאר קליינע געוואוין איין צו זאגן: "אמן". דער רמ"א זאגט (אורח חיים סימן קכד, סעיף ז): "מזד שרתינוק עונה אמן, יש לו חלק לעולם הבא", גלייך פון ווען א קינד זאגט אמן, איז ער א בן עולם הבא, און לויט די עלטער געוואוין זיי צו צו דאווענען מער און מער, קודם ברכו, נקדישה, בתר, ושמרו; אזוי צוביסליך מער און מער.

איינער האט מ'ך געפרעגט אין אומאן, גייענדיג ראש השנה פארטאגס צום ציון מיט'ן עולם, מיט מיינע קליינע קינדער: "ווי האט דער ראש ישיבה די הארץ אויפצואוועקן די קליינע קינדער אום פינף אזוינער פארטאגס, זיי זאלעפן שלאפעדיגערהייט צום ציון?" זאג איך אים: "נאר ווייל איך האב רחמנות טו איך דאס, איך קען נישט צווען זיי זאלן בלייבן שלאפן, איך וויל זיי געבן דאס בעסטע פאר זיי, איך וויל זיי אויסלערנען גיין צום ציון".

די וואך אין די פרשה געפונען מיר, משה רבינו גרייט אן זיין תלמיד יהושע בן נון מיט אזויפיל חיוב, צייל אפ וויפיל מאל משה רבינו זאגט אים איבער און איבער שטארק זיך און דערהאלט זיך; ממש

בזו נאך סבות, אונז צו דערמאנען אז מען האט טאקע יעצט אנגעהויבן די יאר, אבער מען דארף וויסן אז מען געבט זיך איין דריי און די יאר גייט פארביי.

האסט געמאכט פרישע קבלות טובות, יעצט ביים אנהויב יאר דארף מען דאס שוין אנהויבן צו טון. האסט זיך מקבל געווען צו דאווענען מיט מגן - הויב שוין אן גיין אין שול דריי מאל א טאג, שטופ דאס נישט אפ אויף מארגן.

האסט זיך מקבל געווען א קבלה טובה לכבוד דעם גייעם יאר צו גיין יעדן טאג אין מקוה - גיי שוין היינט אין מקוה.

האסט זיך מקבל געווען לכבוד דעם גייעם יאר נישט אהיים צו ברענגען דיין טעלעפאן, קוק אויף די רינדעכיגע חלה; די יאר האט זיך שוין אנגעהויבן און עס ענדיגט זיך שוין, לייג שוין ארויס די יאכן פון שטוב.

דאס יאר הייבט זיך נישט אן נאך חנוכה, אדער ווען מען ריקט דעם זייגער, אלע פרישע קבלות האבן זיך שוין

אנגעהויבן, מען דארף שוין אנהייבן רעדן צום אייבערשטן.

מען דארף שוין אנהייבן נעמען יעדן טאג א חומש. יעצט קומט קלענערע סדרות, יעצט איז א גוטע צייט אנצוהייבן מעביר סדרה זיין יעדן טאג אביסל, זונטאג ביז שני, מאנטאג ביז שלישי, דינסטאג ביז רביעי און אזוי ווייטער.

מען דארף שוין אנהייבן א שיעור אין משניות. דער רבי האט מבטיח געווען (שיחות הר"ן, סימן יט): אפילו א מענטש וואס איז זייער ווייט פון קדושה, ער טוט עבירות רחמנא לצלן און ער איז שוין אראפגעפאלן אין שאול התחתית, אויב וועט ער זיך מאכן א קביעות צו לערנען יעדן טאג "כך וכך", וועט ער סוף כל סוף ארויסגיין פון זיין בלאטע, ווייל די כח פון תורה איז אזוי גרויס אז עס נעמט ארויס דעם מענטש פון זיין שלעכטס. מותרא"ש זאגט, ער האט מקובל פון אנשי שלומינו אז דאס גייט ארויף אויף לימוד ח"י פרקים משניות; משניות - דאס נעמט ארויס דעם מענטש פון אלע עבירות מען זאל וואקסן א גרויסער צדיק.

דאס טוט דער הייליגער רבי מיט אונז, ער שטארקט אונז מיר זאלן נישט אפלאזן די ווילן, נישט אויפהערן בענקען צו זיין א גרויסער צדיק.

זע צו העלפן אין שטוב אנגרייטן דעם שבת, איך ווייס דו ביסט נאך זייער אפגעמאטערט פון די לאנגע נסיעה, איך בין נאך אויך גוט אפגעמאטערט, איך ווייס נאכנישט אויב איך וועל געבן א שיעור מאנטאג ערב יום הקדוש, אם ירצה ה' ליל שישי האמינו וועט זיין א שיעור.

א פרייליכן שבת.

אן לימוד התורה ליידיט מען אויף די גערון!
אפילו א מענטש וואס איז געבעך משוגע,
ער ליידיט אויף די גערון לא עלינו,
מענטשן זאגן מען זאל זיך אכטונג געבן
פון אים ווייל ער איז א גערון קראנקער
מענטש, אויב וועט ער זאגן משניות וועט
ער ווערן אויס גערון קראנק, ער וועט
ווערן אינגאנצן אויסגעהיילט, און דער
געזונטער מענטש - אן לימוד התורה -
וועט אנהייבן ליידין אויף די גערון!

ווייל עס איז נישט מעגליך דורכצוגיין
בזה העולם - אן לימוד התורה -
און בלייבן געזונט! געלונגענע מענטשן
ליידן פון די גערון, מען גייט איבער פון
די ווייב, פון די קינדער, פון די פרנסה,
מען ווערט איבער געשמרענגט, אבער אז
מען געמט די משניות און מען זאגט יעדן
טאג אביסל, געבט דאס פח זיך צו
דערהאלטן און זיך נישט פארלידן.

טרינק נישט אויס דעם גאנצן באטל אויף
איינמאל

פארשטייט זיך אז מען דארף גיין
צוביסלעך, יעדן טאג
אביסל, נישט צו אסאך אויפאמאל, אזוי
ווי ווען מען גייט צום דאקטער און ער
געבט א באטל מעדעצין, טרינקט מען
נישט אויס דעם גאנצן באטל אויף
איינמאל, נאר מען געמט יעדן טאג אביסל.

מען קען נישט ענדיגן אין איין טאג גאנץ
ששה סדרי משנה. בארואיג זיך; נעם א
משניות און הייב אן איין פרק, צוויי
פרקים, אדער דריי פרקים, ביז דער
אייבערשטער העלפט אז מען איז זוכה
אנצוקומען צום סוף צו אלע מדריגות
שבעולם.

דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן
פאלגן דעם הייליגן רבינים עצות,
און געדענקן דעם ווארט אויב דו קענסט
נישט מיטגיין מיטן רבין, גיי ווייטער אויף
דיין וועג און אז דו פאלסט נאכאמאל
אראפ, שמעל זיך צוריק אויף, און בעט
ווייטער דעם אייבערשטן, ביז מען איז
ביים סוף זוכה צו אלע דרגות אין קדושה
און צו אלע מדריגות, אזוי ווי דער רבי
דערציילט ווייטער אין די מעשה אז די
בעמלעךס זענען געקומען צו די חתונה
פון די קינדער און זיי געגעבן אלע זייערע
מדריגות אלס דרשה געשאנק.

דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן
האבן א זיס יאר, און א חתימה
טובה, און אז מיר וועלן פאלגן דעם רבין,
וועלן מיר האבן א שיינע לעבן, אמן.

נאכדעם האט דער ראש ישיבה שליט"א
געזונגען דעם ניגון: "שבת
קרשנו, מחמד עינינו, מאיר עינינו, בוכות
רבנו, אשרינו אשרינו, מה טוב חלקנו,
שזכינו להתקרב לרבנו".

שבת קודש פרשת וילך, שבת שובה, שנת תשפ"ג לפרט קטן, איז דער ראש ישיבה שליט"א געווען אין וויליאמסבורג יע"א.

ביי סעודה שלישית האט דער ראש ישיבה שליט"א פארגעלענדט ספר הקדוש ליקוטי מוהר"ן חלק ב', סימן מח.

דער ראש ישיבה שליט"א האט אנגעהויבן: אזוי ווי מיר שטייען יעצט אנהייב פון א נייע יאר, יעדער איינער האט זיך פארגענומען פרישע קבלות צו דינען דעם אייבערשטן, צו לערנען און דאווענען, וועלן מיר פארלערנען א שיינע תורה וואס מען דארף וויסן ווען מען הייבט אן צו דינען דעם אייבערשטן.

ליקוטי מוהר"ן חלק ב', סימן מח

זאגט דער הייליגער רבי: פשאדם נבנם בעבודת השם, אזי הדרדך שמראין לו התרחקות, ווען א מענטש הויבט אן דינען דעם אייבערשטן, דארף ער זיין גרייט אז מען גייט אים ווייזן ווי מען דארף אים נישט, ונדמה לו שמרחיקין אותו מלמעלה, ואין מניחין אותו כלל לננס לעבודת השם, עס וועט זיך אים דאכטן ווי פון הימל שטופט מען אים אנועק און מען לאזט אים נישט ווערן אן ערליכער איד, וכאמת כל ההתרחקות הוא רק בלו התקרבות, אבער וויסן זאלסטו, דאס וואס מען שפירט ווי מען ווערט דערווייטערט - איז נאר צו ברענגען דעם מענטש נענטער צום אייבערשטן.

וצריך התחזקות גדול מאד מאד לכלי לפל בדעתו, חס ושלום, און מען דארף זיין זייער שטארק נישט צו פאקומען חלישות הדעת, בפשוטה שעוברים כמה וכמה ימים ושנים שהוא מתיגע ביגיעות גדולות בשביל עבודת השם, פון וואס מען זעט ווי עס גייען אריבער אזויפיל מעג און יארן וואס מען מוטשעט זיך מיט שווערע עבודות, ועדין הוא רחוק מאד, און מען איז נאכאלץ זייער ווייט, ולא התחיל כלל לננס לשערי הקדשה, מען האט נאך בכלל נישט אנגעהויבן אריינקומען צו די קדושה. בי רואה עצמו שהוא מלא עדון עביות ונשמיות והרחורים ובלבולים גדולים, מען איז נאך א פארגרעפטער מענטש פול מיט שלעכטע געדאנקען און אזויפיל בלבולים, וכל מה שהוא רוצה לעשות בעבודת השם איזה דבר שבקדשה אין מניחין אותו, און וואס איך וויל נאר טון פאר עבודת השם גייט מיר נישט, ונדמה לו כאלו אין השם יתברך מסתכל עליו כלל, און דאס מאכט טראכטן אז דער אייבערשטער קוקט נישט אויף מיר, ואין רוצה כלל בעבודתו, און ער וויל נישט מיינע עבודות, מחמת שהוא רואה שהוא

דער ראש ישיבה שליט"א האט אנגעהויבן: אזוי ווי מיר שטייען יעצט אנהייב פון א נייע יאר, יעדער איינער האט זיך פארגענומען פרישע קבלות צו דינען דעם אייבערשטן, צו לערנען און דאווענען, וועלן מיר פארלערנען א שיינע תורה וואס מען דארף וויסן ווען מען הייבט אן צו דינען דעם אייבערשטן.

ליקוטי מוהר"ן חלק ב', סימן מח

זאגט דער הייליגער רבי: פשאדם נבנם בעבודת השם, אזי הדרדך שמראין לו התרחקות, ווען א מענטש הויבט אן דינען דעם אייבערשטן, דארף ער זיין גרייט אז מען גייט אים ווייזן ווי מען דארף אים נישט, ונדמה לו שמרחיקין אותו מלמעלה, ואין מניחין אותו כלל לננס לעבודת השם, עס וועט זיך אים דאכטן ווי פון הימל שטופט מען אים אנועק און מען לאזט אים נישט ווערן אן ערליכער איד, וכאמת כל ההתרחקות הוא רק בלו התקרבות, אבער וויסן זאלסטו, דאס וואס מען שפירט ווי מען ווערט דערווייטערט - איז נאר צו ברענגען דעם מענטש נענטער צום אייבערשטן.

צועק בכל פעם, ווייל איך שרײ, ומתחנן ומתנפל לפניו ותפדה, און איך בעט זיך ביים אייבערשטן, שײנעזרהו בעבודתו, ער זאל מיד העלפן, ואף על פי כן עדין הוא רחוק מאד מאד, און נאכאלץ בין איך אזוי ווייט, על כן נדמה לו כאלו אין השם ותפדה מסתפל עליו בלל, דאס מאכט טראכטן אז דער אייבערשטער קוקט נישט אויף מיר, ואין פונה אליו בלל און ער הערט נישט צו מיין געבעט, פי הוא ותפדה אין רוצה בו בלל, ער וויל מיד בכלל נישט, הן על כל אלה, אויף די אלע זאכן, וכיצא בזה, און אויך אנדערע סארט זאכן, צדיק התחזקות גדול לחזק עצמו מאד מאד, דארף מען זיך זייער שטארקן, ולבלי לתסתפל על כל זה בלל, נישט צו קוקן אויף דעם, פי באמת כל התרחקות הוא רק בלו התקרבות, ווייל דאס וואס מען שפירט זיך ווייט - איז נאר צו ברענגען דעם מענטש גענטער צום אייבערשטן, כנ"ל, אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט.

ובל הנ"ל, און אלעס וואס מיר האבן פריער דערמאנט, עבר על כל הצדיקים, איז אריבער אויף אלע צדיקים, כאשר שמענו מפייהם בפרוש, אזוי ווי מיר האבן געהערט פון זיי אליינס, שונדמה להם, אז עם האט זיך זיי געדראכט, שהשם ותפדה אין מסתפל ופונה אליהם בלל, אז דער אייבערשטער קוקט נישט אויף זיי און דארף זיי נישט, מחמת שראוי,

ווען זיי האבן געזען, שזה זמן רב, אז נאך אזא לאנגע צייט, שהם מבקשים, וואס זיי בעטן, ויגיעים, און פלאגן זיך, ועושים ועובדים עבודת השם ותפדה, און טוען עבודת השם, ועדין הם רחוקים מאד מאד, וענען זיי נאכאלץ זייער ווייט, ואלו לא היו מחזקים עצמן מאד, און ווען זיי וואלטן זיך נישט געשטארקט, לבלי להסתפל על זה, נישט צו קוקן אויף די אלע זאכן, היו נשארים במקומם הראשון, וואלטן זיי געבליבן ווי ביים אנהויב, ולא היו זוכים למה שזכו, און זיי וואלטן נישט זוכה געווען צו ווערן צדיקים.

ותפלל, אהובי אחי, מיין ליבער ברודער, חזק ואמץ מאד, שטארק זיך, ואחו עצמד בכל הכחות, און דערהאלט זיך מיט אלע כוחות, לשאר קנים בעבודתך, צו בלייבן דינען דעם אייבערשטן, ואל תחוש, און עם זאל דיך נישט אנגיין, ואל תסתפל בלל, און קוק נישט, על כל הנ"ל, אויף דאס אלעס, או כיצא בזה, און אויף אנדערע זאכן.

ואנט דא דער רבי מוראדיגע חיזוק; ואם אתה רחוק מאד מאד ממנו ותפדה, און אויב דו ביסט טאקע אזוי שטארק ווייט פונעם אייבערשטן, ונדמה לך, און עם דאכט זיך דיר, שאתה פוגם, אז דו טוסט שלעכטס, בכל שעה ממש נגדו ותפדה, ממש יעדע מינוט קעגן דעם אייבערשטן, עם כל זה, כנגד

זה, מיט דעם אלעם, תדע, שאיש בזה, זאלסטו וויסן אז אזא איינער, שהוא מגשם כל בך, וואס איז אזוי פארגרעבט, כל תנועה ותנועה, יעדע זאך, שהוא מנתק עצמו מעט מעט מן גשמיותו, וואס דו טוסט, ופונה להשם ותברך, און דו קומסט צום אייבערשטן, היא גדולה ויקרה מאד מאד, איז זייער גרויס און זייער טייער, ואפילו נקדה קטנה מאד, אפילו א פונטעלע, שהוא געתק מגשמיותו, וואס דו רייסט זיך אפ פון דיין פארגרעבטקייט, אליו ותברך, צום אייבערשטן, הוא רץ בזה, לויפסטו מיט דעם, בכה וכמה אלפים, טויזנטער, פרסאות, מייל, בעולמות עליונים, אין די העכערע וועלטן, באשר תבין היטב מן המעשה של הצדיק, אזוי ווי די מעשה פונעם צדיק, שהתגבר עליו מאד העצבות, וואס איז געווארן זייער טרויעריג, וכו', און אזוי ווייטער, כמובא אצלנו, אזוי ווי עם ווערט געברענגט צווישן די שמועסן סוף סוף סיפורי מעשיות. ועל זה ישמח מאד, און מיט דעם זאל מען זיך פרייען, ויחזק עצמו בשמחה תמיד, און זיך שטארקן צו זיין שטענדיג פרייליך, בי עצבות מוזק מאד מאד, ווייל זיין טרויעריג שעדיגט זייער.

מאקע ווייל דו ביסט אזוי ווייט פונעם אייבערשטן און פון דעסט וועגן כאפסטו ארויס א דיבור צום אייבערשטן, דו קומסט אין בית המדרש דאווענען,

עפנטסט א חומש, א משניות, דו לערנסט אביסל די הייליגע תורה - איז עם זייער גרויס און טייער ביים אייבערשטן.

זאגט דער רבי ווייטער, וואס איז די וויכטיגסטע זאך אויף וואס מען דארף זיך די ערשטע פארלייגן ווען מען הייבט אן צו דינען דעם אייבערשטן.

ודע, און וויסן זאלסטו, שתכף בשאדם רוצה לפגום בעבודתו ותברך, ווען מען הויבט אן דינען דעם אייבערשטן, אזי תכף היא עברה גדולה פשיש לו עצבות, חס ושלום, איז א גרויסע עבירה צו זיין טרויעריג, בי עצבות היא סטרא אחרא (זהר נח דף עא), ווייל טרויער קומט פון די סטרא אחרא, והשם ותברך שזנא אותה, דער אייבערשטער האט דאס פיינט.

די ערשטע זאך אויף וואס מען דארף זיך פארלייגן ווען מען הייבט אן צו דינען דעם אייבערשטן איז אנועק צו שטיפן די עצבות, ווייל טרויעריגקייט קומט פון די סטרא אחרא און דער אייבערשטער האט עם פיינט.

וצריך להיות עקשן גדול בעבודת השם, און מען דארף זיין זייער א גרויסער עקשן ווען עם קומט צו עבודת השם, לבלי להניח את מקומו, גישט אפצולאזן, דהיינו מעט מקצת עבודתו שהתחיל, דאס וואס מען האט אנגעהויבן

אלע הייליגע צדיקים זענען אויך אריבער
געגאנגען בלבולים און געמראכט די
אלע מחשבות: 'קיינער דארף מיך נישט',
'עס גייט מיך נישט', זיי האבן זיך
מורא'דיג מחזק געווען און נישט געקוקט
אויף דעם, ביז זיי האבן זוכה געווען צו
וואס זיי האבן זוכה געווען.

ידע, און וויסן זאלסטו, שיש אחד שבכר
הוא אצל הפתח של הקדושה,
אמאל שטייט מען שוין ביים טיר פון
קדושה, והוא חוזר לאחוריו מחמת
הבלבולים הנ"ל, און מען גייט אנועק
צוליב די אלע בלבולים, או שאני בשווא
סמוך אצל הפתח, אדער ווען די סטרא
אחרא זעט ווי דער מענטש גייט שוין
ממש אריין אין די קדושה, אז מתגבר
עליו הסטרא אחרא ותפעל דבר מאד
מאד רחמנא לצלן, פארלייגן זיי זיך
זייער אויף די נשמה, בהתגברות גדול
ונורא מאד מאד, רחמנא לצלן, מיט
זייער שטארקע נסיונות, דער
אייבערשטער זאל אויז אפהיטן פון דעם,
זאין מניחין אותו לבגס לתוך הפתח,
און מען לאזט אים נישט אריין, ווערן
ערליך, ומחמת זה הוא חוזר לאחור,
חס ושלום, און צוליב דעם לאזט דער
מענטש אפ זיין עבודת השם.

בי כן דרך הפעל דבר והסטרא אחרא,
ווייל דאס איז די וועג פון די סטרא
אחרא, בשרואה שהאדם סמוך סמוך
ממש לשערי הקדושה, ווען זיי זעען ווי

טון, אף אם יעבר עליו מה, זאל זיין
וואס זאל זיין, וזכר דבר זה היטב, און
געדענק דאס גוט, כי תצטרך לזה מאד,
ווייל דו וועסט דארפן צוקומען צו די
חיזוק, בשפתחיל קצת בעבודת השם,
ווען דו וועסט אנהויבן דינען דעם
אייבערשטן, כי צריך עקשנות גדול מאד
מאד להיות חזק ואמין לאחז עצמו
לעמד על עמדו, ווייל נאר אזוי קען מען
זיך דערהאלטן, אז מען איז א גרויסער
עקשן און מען דערהאלט זיך, אף אם
מפילין אותו, חס ושלום, בכל פעם,
אפילו מען פאלט א גאנצן צייט אראפ
חס ושלום, כי לפעמים יש שמפילין אחד
מעבודת השם, ווייל עס פאסירט מען
זאל אראפנוארפן דעם מענטש פון עבודת
השם, בידיע, אזוי ווי עס איז באוואוסט,
אף על פי כן, מיט דעם אלעם, עליו
לעשות את שלו, דארף מען טון וואס
מען האט צו טון, לעשות מה שיובל
בעבודת השם, צו טון וואס מען קען אין
עבודת השם, זאל יניח עצמו לפל לגמרי,
און נישט זיך לאזן אנועקפאלן אינגאנצן,
חס ושלום, כי כל אלו הנפילות
והירידות והבלבולים וכיוצא בזה, ווייל
דאס אלעס וואס מען גייט אריבער,
צריכים בהכרח לעבר בהם, קדם
שנכנסין בשערי הקדושה, דארף יעדער
איינער אריבער גיין איידער מען קומט
אריין אין די שערי קדושה, וגם הצדיקים
האמתיים עברו בכל זה, אויך אלע אמתיע
צדיקים זענען דאס אריבער.

איינער איז שוין ממש נאנט צו ווערן א צדיק, וכמעט שייכנס, און ער גייט שוין אט אט אריין אין די קדושה, אזי הוא מתפשט עליו בהתנברות גדול מאד מאד, רחמנא לצלן, דעמאלט פארלייגן זיי זיך זייער שטארק אויף דעם מענטש, על-בן צדיק או התחזקות גדול נגדו, דארף מען זיך זייער שטארקן.

ושמענו מצדיק אמתו שאמר, און איך האב געהערט פון אן אמת'ער צדיק, שאלו היה אומר לו אחד, ווען איינער וואלט אים געזאגט, יהיה מי שיהיה, זאל זיין ווער זאל נאר זיין, בעת שעסק בעבודת השם בתחלתו, אין זיינע יונגע יארן, ווען ער האט אנגעהויבן דינען דעם אייבערשטן - די ווערטער: אחי, חזק ואחו עצמך, ברודער שטארק זיך און דערהאלט זיך, הייתי רץ ומזדרז מאד בעבודתו ותברך, וואלט איך געלאפן מיט א פלינקקייט צו דינען דעם אייבערשטן. כי גם עליו עבר כל הנ"ל, ווייל אויף אים איז אויך אריבער דאס אלעס וואס מיר האבן אויבן דערמאנט, ולא היה שומע שום התחזקות משום אדם, און ער האט נישט געהערט קיין איין גוט ווארט פון קיינעם, על בן מי שרוצה לכנס בעבודת השם, דעריבער ווער עס וויל דינען דעם אייבערשטן, יזכר זאת היטב, דארף דאס גוט געדענקען, וחזק עצמך מאד, און זיך זייער שטארקן, ועשה מה שתוכל בעבודת השם, און

טון וואס מען קען נאר אין עבודת השם, ובכרבות הימים והשנים, און מיט די צייט, נאך טעג און יארן, תכנס לבטח בעזרתו ותברך לתוך שערי הקדשה, וועסטו זיכער זוכה זיין צו ווערן ערליך און הייליג.

משה רבינו האט געגעבן אסאך התחזקות פאר יהושע בן נון

האט דער ראש ישיבה שליט"א געזאגט: מענטשן זענען זייער מזלול אין ברוסלב, פארנוואס רעדט מען אזויפיל פון התחזקות, ווער דארף אזויפיל חיווק...?! אבער די וואך אין די סדרה זעט מען ווי משה רבינו זאגט פאר יהושע בן נון איינמאל און נאכאמאל (דברים לו, פסוק ו, אין כ"ג): "חזק ואמץ", אזוי אויך אין ספר יהושע זעט מען ווי משה רבינו זאגט פאר יהושע בן נון עטליכע מאל: "חזק ואמץ". משה רבינו האט געגעבן אסאך התחזקות פאר זיין תלמוד יהושע בן נון.

פארנוואס טאקע פעלט אויס אזויפיל חיווק? ווייל יהושע בן נון גייט דאך אריין ברענגען די אידישע קינדער קיין ארץ ישראל וואו די אידן גייען אנהייבן צו דינען דעם אייבערשטן פון פריש, דארף מען אסאך התחזקות, ווי דער רבי זאגט דא, ווען א מענטש הייבט אן צו דינען דעם אייבערשטן צורכים בהכרח לעבר בהם, קדם שנכנסין בשערי הקדשה, ער מוז אריבער גיין אסאך שוועריקייטן.

מיר וועסטו נישט צעברעכן!

מיר שטייען יעצט אין די ערשטע שבת פונעם יאר, יעדער איינער האט זיכער אנגעהויבן דאס יאר מיט פרישע קבלות צו דאווענען און לערנען, דארף מען וויסן אז מען גייט האבן שווערע נסיונות צו טון די אלע זאכן, און מען דארף זיין מורא'דיג שטארק נישט צו ווערן צעפאלן פון דעם וואס מען שפירט ווי עס גייט מיר נישט, און איך וויל אזוי שטארק ווערן אן ערליכער איד און איך פאל ווייטער אראפ, איך האב ווייטער נסיונות'. דער מענטש דארף אנהאלטן דעם רצון צו וועלן, בענקען און בעטן דעם אייבערשטן: "רבנו של עולם איך וויל זיין גוט, איך וויל דאווענען איך וויל לערנען".

אויף טאר מען זיך נישט לאזן צעברעכן פון מענטשן וואס זעען אויס חשוב, און זיי קומען צו זאגן: "איך וויל דיר נישט זאגן, אבער איך וועל דיר זאגן... זאלסט וויסן אז דיין דאווענען איז נישט קיין דאווענען, דיין לערנען איז נישט קיין לערנען" אדער ער זאגט דיר: "דו טוסט נישט ריכטיג, דו ווילסט נישט אמת'דיג, נישט דאס מיינט ברסלב'ער חסידות", אנטלויף פון אזא מענטש, דו קומסט מיד צעברעכן?! לאז מיד אפ! אנטלויף פון מיר! מיר וועסטו נישט צעברעכן!

מיר האבן אלע זוכה געווען צו זיין ביים רבי'ן; סיי די וואס זענען בפועל געווען און סיי די וואס האבן געוואלט

זיין ביים רבי'ן, איז עס אזוי ווי זיי זענען געווען ביים רבי'ן, ווייל פון דאס וואס א מענטש טראכט און וויל, איז אזוי ווי ער איז דארט. היי יאר איז נישט געווען א פשוט'ער יאר, עס איז געווען א שווערע לאנגע נסיעה, יעדער איינער איז נאך גוט אפגעשוואכט פון די נסיעה, דארף מען זיך מורא'דיג שטארקן און אנהייבן דעם יאר פון פריש צו דינען דעם אייבערשטן.

לערנען יעדן טאג אביסל חומש, תרגום און רש"י

די ערשטע זאך וואס איך געם זיך פאר איז, איך גיי יעדן טאג נעמען א חומש און לערנען אביסל חומש, תרגום און רש"י. דאס איז פון די העכסטע עבודות, קען זיין אז א מענטש קוקט עס אן ווי 'וואס איז שוין לערנען חומש... לאמיר לערנען קבלה', - צו לימוד קבלה דארף מען אויך איין טאג אנקומען, אבער 'חומש' איז די העכסטע לימוד!

אביסל משניות, און אביסל גמרא

לערן אביסל משניות, לערן אביסל גמרא. מען קען עס באווייזן, מען דארף נישט אנהייבן מיט אסאך, הייב אן מיט א פרק משניות א טאג, און א דף גמרא. איך האב אסאך מאל געהערט פון מורא'ש זאגן: "דער יצר הרע לאזט דעם מענטש אלעס טון, אויסער איין זאך, לערן נישט קיין גמרא, ווייל דאס

אַשֶׁר הָיָה

פִּרְשֵׁת וַיִּלְךְ

אֵל יִצְחָק

רַלָּה

פִּאָרְבֵּרעֲנֵט אַלע קלִיפֹת". און אז דו פִּאָרֶשְׁטִיִּסְט נישט קיין לערנען זאלסטו זאגן די ווערטער בתמימות ופשיטות, דאס איז עבודת השם.

שחרית, מנחה און מעריב מיט מנין

אויך דארף מען זיך פִּאָרנעמען מיט א שטארקקייט איך קום אין שול דאווענען שחרית, מנחה און מעריב, איך גיי נישט אין אפים פאר'ן דאווענען, איך גיי נישט צו קיין מיטונגען פאר'ן דאווענען. און איך גיי דאווענען מיט מנין; דאווענען מיט מנין איז מסוגל אויף פרנסה, אז מען דאווענט מיט מנין האט מען שפע, אזוי האט מוהרא"ש געזאגט: "ווער עם דאווענט

מיט מנין - וועט האבן א דבר שבמנין". מען דארף האבן א שטארקע התנברות אויף דעם, ווייל א מענטש טראכט: 'איך וועל שוין דאווענען שפעטער', מען טאר דאס נישט אפשטיפן אויף שפעטער.

התבודדות

אויך דארף מען זיך שטארקן אין התבודדות, גיין אין א זייט און זיך אויסשמועסן דאס הארץ מיט'ן אייבערשטן, יעדן טאג פאר אפאר מינוט.

דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן פאלגן דעם רבי'ן, וועלן מיר האבן א זים יאר, אמן.

מַלְשֵׁת
הַצִּיּוֹן

פֿרשׂת האַזינו

שבת קודש פֿרשׂת האַזינו, שנת תשפ"ג לפרט קטן,
איז דער ראש ישיבה שליט"א געווען אין וויליאמסבורג יע"א.

אינדערפרי נאכ'ן דאווענען ביים 'קידושא רבא' האט דער ראש ישיבה שליט"א
מזמיר געווען דעם שיעור אין ספר הקדוש 'ספורי מעשיות', מעשה יג, די מעשה
פון די זיבן בעטלערס.

אויף זעט מען דא ווי אזוי צו בעטן
דעם אייבערשטן. בעט אזוי ווי
קינדער בעטן, קליינע קינדער האבן נישט
קיין 'נוסח התפלה' ווי אזוי צו בעטן
עסן, זיי בעטן פון זייערע עלטערן פשוט,
אזוי פשוט דארף מען בעטן דעם
אייבערשטן, "הייליגער באשעפער איך
דארף ברויט", "הייליגער באשעפער איך
דארף פֿרנסה".

זיך פארלאזן אויף מענטשן איז א גרעסערע
צרה

אז דו האסט א פֿראבלעם איז דא איין
אדרעס: גיי צום אייבערשטן, בעט
דעם אייבערשטן, און אלע פֿראבלעמען
וועלן אוועק גיין. דאס וועט משיח אריין
ברענגען אין די וועלט, נישט בלויז פאר
די אידישע קינדער, אפילו פאר די גוי'אישע
פֿעלקער אויך.

דער ראש ישיבה שליט"א האט
פֿארגעלערנט די מעשה פון
אינעווייניג. מיר ברענגען עס דא אין קורצן:

דער רבי דערציילט, אז עס איז אמאל
געווען אז מען האט געדארפט
אנטלויפן פון א מדינה, בשעת מען איז
אנטלאפן איז פארלוירן געווארן אין א
וואלד צוויי קליינע קינדער פון פיר פינף
יאר, א אינגל און א מיידל, די קינדער
האבן נישט געהאט קיין עסן, האבן זיי
געשריגן און געוויינט.

בעט דעם אייבערשטן פשוט ווי א קליין
קינד

דער רבי לערנט אונז דא אזויס אן עצה
וואס צו טון ווען מען האט נישט
קיין עסן, מען האט נישט קיין פֿרנסה,
מען זאל בעטן דעם אייבערשטן!

משיח וועט אויסקלערנען פאר יעדן איינעם, בעט נישט קיין טובות פון מענטשן, מראסט נישט קיינעם, גלייב נישט אין קיינעם, גלייב נאר אין פאשעפער. ווען א מענטש האט א פראבלעם, צום ביישפיל, ער האט נישט קיין געלט, און ער טראכט: 'איך האב א נאנטער חבר, איך וועל אים בעטן געלט און ער וועט מיר זיכער העלפן', איז דאס נאך א גרעסערע פראבלעם ווי דער פראבלעם אליינס. דאס איז דאך דער גרעסטער פראבלעם אז א מענטש פארזיכערט זיך אין א מענטש, נישט אינעם אייבערשטן!

ברסלב איז רעדן צום אייבערשטן!

מענטשן פרעגן: וואס איז ברסלב'ער חסידות? וואס איז דער ברסלב'ער לימוד? ווי אזוי דארף מען גיין אנגעטון צו זיין א ברסלב'ער? וואו דארף מען וואוינען, וועלכע ניגון דארף מען זינגען, און וועלכע עסן דארף מען עסן צו זיין א ברסלב'ער? - דער ענטפער איז: 'ברסלב' האט גארנישט מיט די אלע זאכן, מען קען עסן וואס מען גלייבט און זינגען וועלכע סארט ניגון מען האט ליב, 'ברסלב' איז רעדן צום אייבערשטן!

דער רבי לערנט מיט אונז דאס וואס משיח וועט אריין ברענגען אין די וועלט, צו בעטן דעם אייבערשטן אויף יעדע זאך, צום ביישפיל, "רבנו של עולם העלה מיר איך זאל נישט זיין פארקילט",

"רבנו של עולם העלה מיר איך זאל נישט היסן", "הייליגער פאשעפער העלה מיר איך דארף מאכן א סוכת, איך דארף ד' מינים, איך דארף ברענגען געלט אויף יום טוב", "הייליגער פאשעפער איך וויל זיין פרייליך". דער רבי האט געזאגט (תוי מותרין, סימן רסו): "צווישן מיר און משיח איז נישטא קיין חילוק, נאר איין חילוק איז דא, ביי משיח וועט מער נישט זיין קיין בחירה און יעצט איז נאך דא די בחירה".

דאס איז די זאך פון תפלה; נאכדעם איז דא א גרעסערע זאך וואס הייסט 'התבודדות', דאס מיינט, נישט נאר איך רעד צום אייבערשטן - נאר איך שמועס מיטן אייבערשטן, איך דערצייל אים אלעס וואס באדערט מיר, אלעס וואס גייט אריבער אויף מיר, אזוי ווי מען שמועסט מיט א חבר.

די אלע זיבן בעטלערס איז דער רבי אליינס דאס האבן די קינדער פון וואלד געטון, זיי האבן געוויינט און געשריגן צום אייבערשטן. און דער אייבערשטער האט געהאלפן, עס איז געקומען צו גיין דער 'בלינדער בעטלער', דער צדיק וואס האט זיי געהאלפן. ער האט זיי געגעבן ברויט, דערנאך האט ער אנגעהויבן אוועק גיין פון זיי, האבן זיי אים געבעטן ער זאל זיי מיטנעמען מיט זיך, האט ער געזאגט אז ער וויל זיי נישט מיט נעמען, ער האט

זיי געפענטשט און איבער געלאזט אביסל ברויט און זיך אוועק.

אזוי האט זיך די מעשה איבער גע'חנר'ט זיבן מאל. דערפאר הייסט די מעשה "די מעשה פון די זיבן בעטלערס". יעדעס מאל איז געקומען אן אנדערע בעטלער, א בלינדער, א טויבער, איינער וואס שטאמפלט זיינע רייד, מיט א קרומע האלז, מיט א הויקער, אן הענט און אן פיס.

דער הייליגער רבי נתן זכרוננו לברכה האט געזאגט: "אין אדם עומד על דעת רבו אלא אחר ארבעים שנה" (עבודה זרה ה:), יעצט זע איך אז די אלע זיבן בעטלערס זענען איין מענטש, דאס איז דער הייליגער רבי אליינס, די זיבן זאכן זענען די 'זיבן בחינות' צו וואס דער רבי האט זוכה געווען.

פארן וואס האבן די בעטלערס נישט געוואלט מיט נעמען די קינדער?

האט דער ראש ישיבה שליט"א געזאגט: פארן וואס האבן די בעטלערס נישט געוואלט מיט נעמען די קינדער מיט זיך? - ווייל ווען א מענטש ווערט מקורב צום הייליגן רבי'ן, עפנט זיך א נייע וועלט, עס איז ממש א מחיה, דער מענטש שפירט זיך ווי אין גן עדן, ער הייבט אן רעדן צום אייבערשטן, ער שפירט אז ער האט זיך צו וועמען אויסצורעדן און מיט וועמען צו שמועסן. דער מענטש האפט

אז ער זאל שוין בלייבן אין דעם הויכן מדרגה א גאנץ לעבן, זאגט דער רבי, גיין, דו קענסט נישט שטענדיג מיט גיין מיט'ן צדיק, דו דארפסט זיך אביסל אליינס פלאגן, דו דארפסט צוריק גיין צו דיין טעגליכן שטייגער, מיט דייע ורידות און נפילות, דו זאלסט נאכאמאל שפירן ווי דו ביסט ווי א פארלוירענער אין וואלד, און פון דארט זאלסטו שרייען און זיך בענקען צום אייבערשטן, און אז דו וועסט זיך דערהאלטן אין אלע דייע מצבים וועסטו זוכה זיין אז דער צדיק וועט זיך אנטפלעקן צו דיר.

דער ציילט דער רבי ווייטער: ווען די ברויט איז אויסגעגאנגען, זענען זיי אריין אין ישוב און אנגעהויבן ארוםגיין קלייבן עסן ביי די הייזער. אזוי ווי עס ווערט גע'פסק'נט אין שלחן ערוך (יורה דעה, סימן רנ) אז ווער עס האט נישט קיין פרנסה מעג צאמנעמען צדקה פאר זיך. דאס איז די עצה ווען מען האט נישט קיין פרנסה, מען זאל ארוםגיין ביי די הייזער נאך געלט.

מוחרא"ש זכותו יגן עלינו האט אונז געגעבן א שיינע וועג ווי אזוי ארוםצוגיין נאך געלט, אנשטאט זיין א 'מקבל', ארוםגיין ביי די הייזער בעטן צדקה, זיי א 'משפיע', גיי ארום פארשפרייטן ביי די הייזער התחזקות, ספרים, קונטרסים, סיד'ים און יו עס ב'ים פון רבי'ן, זיי מחיה אנדערע אידן, לעב

אויף אידישע קינדער אז זיי זאלן אויך וויסן פון די עצות פון רבי'ן, נאכדעם פֿרעג זיי צי זיי ווילן געבן עפעס פאר צדקה, קומט אויס דו ביסט נישט א מקבל, נאר א משפיע.

זיך מחזק זיין מיט א גוטער חבר

די קינדער האבן אפגעמאכט צווישן זיך אז זיי גייען בלייבן שטענדיג אינאיינעם.

האט דער ראש ישיבה שליט"א געזאגט: דער רבי לערנט אונז דא א וויכטיגע זאך אז א מענטש דארף האבן א גוטער חבר. אז מען האט א גוטער חבר קען מען זיך מחיה און מחזק זיין, סיי ווען מען האט ברויט און סיי ווען די ברויט לאזט זיך אויס.

די שאלה איז נאר: וואס מיינט 'א גוטער חבר'? - א גוטער חבר מיינט נישט איינער וואס מען קען מיט אים גוט שמועסן, א גוטער חבר איז איינער וואס מען קען מיט אים איבער שמועסן וואס מען האט באקומען פון רבי'ן, מען דערציילט זיך איינער פאר'ן צווייטן וועלכע שיתחה, דיבור אדער תורה האט מיר היינט געטראגן און געגעבן ב"ח.

דער רבי זאגט אן אינטערעסאנטע זאך (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן קפד) ווען מען רעדט מיט א צווייטן דיבורי התחזקות ווערט אן 'אור ישר' און אן 'אור חוזר', א ליכטיגקייט וואס פארט און א

ליכטיגקייט וואס קומט צוריק. דאס הייסט, א מענטש קען זיך נישט אליינס מחזק זיין, ווען דו אליינס לערנסט דעם תורה פון רבי'ן, שיינט עס נישט אזוי שטארק, אזוי ווי חכמינו זכרונם לברכה זאגן (ברכות ה:)' אין חבוש מתיר עצמו מבית האסורים', אבער אז דו מרעכסט א צווייטן און דו זאגסט אים איבער א דיבור פון רבי'ן, א דיבור פון התחזקות, זאגט דער רבי: נישט נאר יענער ווערט מחזק, נאר יעצט הייבט שוין אן די חיווק צו ארבעטן אויך אויף דיר, עס הייבט אן צו שיינען מיט א מורא'דיגע ליכטיגקייט.

די אלע וואס האבן גוטע חברים זענען בעסער מצליח, דער רבי איז נישט ביי זיי עפעס אן אלטע אפגעוועטשטע זאך, נאר עס איז ביי זיי פריש, 'אה, מען גייט רעדן צום אייבערשטן, 'אה, מיר האבן מעשיות פון תפילה, און מען דערציילט זיך איינער פאר'ן צווייטן "אויך האב געבעטן דעם אייבערשטן פֿך ופֿך און דער אייבערשטער האט מיר געהאלפן".

דערציילן מעשיות פון תפילה

אין די יעצטיגע טעג איז דא אסאך מעשיות פון תפילה וואס צו דערציילן, ווייל יעדער האט דאך אסאך הוצאות פונעם יום טוב וואס קאסט געלט, פון די ד' מינים, א סוכה וכו', און אז מען בעט דעם אייבערשטן געשעט מעשיות

פון תפלה אז מען האט דאס געלט. אפגערעדט איבער די נסיעה קיין אומאן האט מען גאר אסאך ניסים צו דערציילן וואס דער אייבערשטער האט געמאכט.

איינע פון די מעשיות פון תפלה וואס איך האב איז, אז א גאנץ יאר האב איך געבעטן דעם אייבערשטן איך זאל קענען קומען צום רבין אויף ראש השנה. איך וועל זאגן דעם אמת, ווען מיר זענען געווען אין פשעמישל און געווארט זייער לאנג אויף די באן וואס וועט פארן קיין וויניצע, האב איך שטילערהייט געטראכט 'אפשר איז די גאנצע זאך א וויין...! מען איז דארט געשטאנען און געווארט אויף די באן און עס איז נישט אנגעקומען, איך האב שוין מורא געהאט אז דער עולם וועט באפאלן דעם אנפירער פונעם נסיעה אז ער האט אויגן סתם אויסגעפאפט, עס הייבט זיך נישט אן, עס איז נישטא קיין באן, איך האב נישט אויפגעהערט צו בעטן: "רבנו של עולם העלה מיר זאלן אנקומען קיין אומאן", און ברוך השם אז מיר האבן זוכה געווען צו זיין אין אומאן.

אויך האב איך אסאך געבעטן דעם אייבערשטן איך זאל אנקומען און אהיימפארן מיט אלע מיינע פעקלעך. היי יאר איז געשען א גרויסע נס, אלע יארן האט זיך פארלוירן די פעקלעך פון ארום פופציג מענטשן, היי יאר איז געווען די ערשטע יאר וואס בלויז איין אדער צוויי

מענטשן האבן פארלוירן זייערע פעקלעך; זעט מען די גרויסע כח וואס תפלה האט. אז מען דערציילט אזעלכע סארט מעשיות פאר א גוטער חבר פאקומט מען א חיות, מען לעבט נישט א פארשלאפענע לעבן.

אז מען האט קינדער אינדערהיים דארף מען מאכן אן גאנצע עסק פון מעשיות פון תפלה, דורך דעם וואס מען פרעגט די קינדער: "ווער האט א מעשה פון תפלה?" און מען בעט אסאך דעם אייבערשטן די גאנצע משפחה צוזאמען, און מען רעדט מיט די קינדער פון תפלה, אויך איז גוט אז די קינדער זאלן זיך דערציילן איינער פאר'ן צווייטן זייערע תפלה מעשיות.

עס איז אינטערעסאנט צו זען ווי דאס וואס איז א פשוט'ע זאך ביים רבין איז אזוי ווייט אין אנדערע מענטשנ'ס אויגן. אסאך מאל ווען א קינד דערציילט א מעשה פון תפלה פאר זיין זידע, אז ער האט געבעטן דעם אייבערשטן און דער אייבערשטער האט געהאלפן, ווערט דער זידע באגייסטירט; וואו, אזא קליין קינד בעט שוין דעם אייבערשטן?!

איך באמערק ביי די חתונות וואס קומען פאר אין ישיבה, ווי מחותנים זענען מרגש אז זיי מאכן חתונה א קינד, שטייען זיי ביי די חופה און שאקלען זיך און ווייסן נישט וואס צו טון פון התרגשות, ווידער דער חתן וואס האט געלערנט

ביים רבין, מאכט מיט זיינע ליפן און ניצט אויס די צייט מיט תפלה וְהַתְּבוּדָה.

מען זעט ווי ביים רבין איז מען אויסגעלייזט, מען לעבט ווי אין גן עדן, און אז מען האט נישט קיין צדיק לעבט מען אין עולם התהו.

דאס רעדן קלעבט צו איין מענטש צום אנדערן

אין תב"ד איז דא דער זאך פון זיך מתבונן ויין אין גדלות הבורא. דאס איז טאקע גאר א גרויסע זאך, אז א מענטש 'טראכט' פונעם אייבערשטן, אבער 'רעדן' צום אייבערשטן איז א שטערקערע זאך, דאס קלעבט ממש צו דעם מענטש צום אייבערשטן.

איך וועל עס מסביר מיט א משל פון א מאן און ווייב; וואס מיינט אז מאן און ווייב זענען צעקריגט? דער קליינער מויל! אויב זיי רעדן נישט צווישן זיך - מיינט אז זיי זענען צעקריגט.

אמאל איז דא א קלוגע פארפאלק וואס קריגן זיך, און זיי ווילן דאך נישט

אז די גאנצע משפחה זאל זיך דערוויסן אז זיי זענען צעקריגט, לעבן זיי ווייטער פון אינדרויסן די געהעריגע לעבן, זיי פארן אין קאנטרי אזוי ווי יעדער, די ווייב גרייט אן הערליכע סעודות, זי קאכט אפילו די קרויט און קרעפלעך, ווען דער מאן קומט אהיים פון שול גריסט ער איר שיין "גוט שבת" און פאר יום כפור גייען זיי צוזאמען זיך וואונטשן ביי זייערע עלטערן און אזוי ווייטער, אבער אינעווייניג קוקן זיי זיך נישט אין די אויגן, און רעדן נישט צווישן זיך.

ערב ראש השנה ביי פדיון נפש איז צוגעקומען צו מיר א אינגערמאן, ער דערציילט מיר אז שוין אפאר יאר וואס ער האט נישט קיין שייכות מיט זיין ווייב, איך קען נאכנישט צו זיך קומען פון דעם, קיינער קען דאס נישט אפילו חלומ'ען, מן הסתם זענען דא מענטשן וואס טראכטן און פייניגן זיך: 'הלואי וואלט איך געהאט אזא שטוב ווי זיי', פון אינדרויסן זעט ביי זיי אויס אלעס גלאנציג און פיין, זיי גייען אפילו אמאל שפאצירן, און שטילערהיים איז בכלל נישטא קיין לעבן צווישן זיי".

יא. מיר ברענגען אראפ א בריוו וואס דער ראש ושיבה שליט"א האט געשריבן איבער דעם:

בעורת ה' ותברך, יום א' פרשת ואת הברכה, י"ד תשרי, ערב סבות, שנת תשפ"ג לפרט קטן לכתוב ... גרו יאיר

איך קען נישט צו זיך קומען פון וואס דו האסט מיר דערציילט די יאר ביי פדיון נפש, אז דיין ווייב איז אפגעשיידט פון דיר פאר אפאר יאר. קיינער קען דאס נישט אפילו חלומ'ען, פון אינדרויסן

אַז מאַן און ווייב זאָגן זיך איינער צום צווייטן שיינע ווערטער: "איך האב דיך ליב", "דו ביסט אזוי שוין", "דו ביסט אזוי גוט צו מיר", "שפּוּר", - די פּשוט'ע ווערטער ברענגען נאנט איינער צום אנדערן. נישט אלע ווייסן דאס, און אפילו די וואס ווייסן דאס שוין - טוען זיי עס נישט.

פארנאנגענעם זומער איז צוגעקומען צו מיר א וואוילער איד, א מגיד שיעור, ער זאגט מיר: "שטילערהייט הער איך אויס די דרשות וואס דער ראש ישיבה געבט פאר די פרויען, איך וויל פּרעגן דעם ראש ישיבה ווי אזוי קען מען פועל'ן ביי א ווייב אז זי זאל געבן גוטע ווערטער פאר איר מאן? מיין ווייב האט מיר זייט די חתונה נאך קיינמאל נישט געגעבן א גוט ווארט?" איך האב אים

נישט געוואלט טשעפען, איך וואלט אים געדארפט צוריק פּרעגן: "דו האסט שוין יא געגעבן זייט די חתונה א גוט ווארט פאר דיין ווייב? דו האסט שוין יא אמאל געזאגט פאר דיין ווייב איך האב דיך ליב?"

עס איז אזוי וואונדערליך, דער מאן חלישט אז זיין ווייב זאל אים געבן גוטע ווערטער, און די ווייב חלישט אז איר מאן זאל איר געבן גוטע ווערטער, אזוי לעבן זיי שוין צוואנציג דרייסיג יאר און ביידע ווארטן אז דער אנדערער זאל אנהייבן געבן דעם גוט ווארט!

דאס רעדן צום אייבערשטן קלעבט צו דעם מענטש צום אייבערשטן דאס איז א משל לגבי שלום בית, דער נמשל איז לגבי א איר מיטן

זעט אויס אלעס ביי דיר אזוי גלאנציג, און שטילערהייט איז בכלל נישטא קיין לעבן צווישן דיר און דיין ווייב.

בעט דעם אייבערשטן עס זאל אריינגיין אין איר א רוח טהרה, מיט תפילה קען זיך אלעס טוישן. אויך זאלסטו רעדן צו איר: האב נישט מורא צו רעדן צו איר פון דעם. זאג איר: "מיר מוזן גיין צו א רב, מיר קענען נישט לעבן אזוי: מען קען נישט לעבן אנדערש ווי דער אייבערשטער זאגט, מען קען נישט לעבן אנדערש ווי די תורה לערנט אונז".

אז דו וועסט זיין שטארק מיט די צוויי זאכן, איינס, דו וועסט בעטן דעם אייבערשטן טאג נאך טאג עס זאל אריינגיין אין איר א רוח טהרה, זי זאל ווערן געוונט, זי זאל ווערן ערליך. און צווייטנס, דו וועסט רעדן צו איר אן קיין פחד און אן קיין טשעפען, דו וועסט רעדן צו איר פון טון די ווילן פונעם אייבערשטן און אז 'מיר מוזן גיין צו א רב, אן ערליכער רב, וואס זאל אונז מדרוך זיין ווי אזוי צו לעבן, און אז זי וועט דיך אויבערקלוגן, זי וועט דיך שטיל מאכן מיט איר אויבער'קב'קייט זאלסטו נישט מורא האבן אויפצוברענגען דעם שמועס נאכאמאל און נאכאמאל - וועסטו זען אז זאכן וועלן זיך טוישן צום גוטן.

א גוט יום טוב.

(עצתו אמנה פרשת לך לך תשפ"ג, קנטרס 275)

גישט געמיינט צו זאגן (ווקרא כג, מב): "בסבת
השבו שבעת ימים", אז עם זאל אראפפאלן
א פארטיגע סופה פון הימל און מען זאל
זיך אריין זעצן דערין, זיכער איז די מצוה
מען זאל 'בויען א סופה' מען זאל קענען
זיצן יום טוב אין דעם.

אזוי אויך איז מיט אלע אנדערע מצות,
ווי די מצוה פון שאקלען ד' מינים,
בלאזן שופר, עסן מצה, ביי אלעס איז
דא א מצוה מען זאל אנגריימן פאר יום
טוב אלע הכנות מען זאל קענען מקיים
זיין די מצוה ווען עם ווערט יום טוב.
קומט אויס אז יעצט איז זייער א הייליגע
צייט, טאג און נאכט איז מען פארנומען
צו מקיים זיין הייליגע מצות, צו קויפן די
ד' מינים און בויען די סופה וכו'.

דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן
פאלגן דעם רבין, וועלן מיר האבן
א שיינע לעבן, אמן.

נאכדעם האט דער ראש ישיבה שליט"א
געזונגען דעם ניגון: "שבת
קרשנו, מחמד עינינו, מאיר עינינו, בזכות
רבנו. אשרינו אשרינו, מה טוב חלקנו,
שזכינו להתקרב לרבנו".

אייבערשטן; א איד ווערט איינס מיטן
אייבערשטן דורך זיין דיבור! אז דער איד
זאגט פארן אייבערשטן: "הייליגער
פאשעפער איך האב דיר ליב", "הייליגער
פאשעפער איך וויל טראכטן פון דיר",
"הייליגער פאשעפער איך וויל לעבן
מיט דיר", איז דא שלום בית, דער איד
ווערט איינס מיטן פאשעפער.

טאג און נאכט איז מען פארנומען צו מקיים
זיין הייליגע מצות

דער הייליגער סאטמער רבי זכותו יגן
עלינו שרייבט (שאלות ותשובות דברי
יואל, חלק א', סימן נו), אז אין די גמרא (סופה
מו; מנחות מב.) זענען דא שיטות צי מען
זאל מאכן א 'ברכת שהתינו' בשעת מען
בויעט די סופה, ווייל דאס בויען די סופה
אליינס איז אויך א מצוה. מיר פסקן ענען
צו מאכן דעם שהתינו בשעת מען זיצט
יום טוב אין די סופה, וויבאלד די מצוה
ענדיגט זיך גישט מיטן בויען (פרי מגדים,
סימן תרכה, אשל אברהם סעיף קטן א), אבער
דאס מיינט גישט אז מען איז גישט מקיים
קיין מצוה מיטן בויען די סופה. באמת
איז דאס 'בויען א סופה' א געהעריגע
חיוב מן התורה, דער אייבערשטער האט

שַׁבַּת קוֹדֵשׁ פֶּרֶשֶׁת הָאֵינֹו, שְׁנַת תַּשְׁפ"ג לְפָרֶט קָטָן,
אִי דְעַר רֵאשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיט"א גְּעוּעוּעַן אִינֹ ווִילִיאַמְסְבוֹרֵג יַע"א.

בִּי סְעוּדָה שְׁלִישִׁית הָאֵט דְּעַר רֵאשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיט"א
פֶּאַרְגְּעֶלְעֶרְנִט סֶפֶר הַקְּדוֹשׁ שִׁיחֹות הַר"ן, סִימֹן קַכּה.

נִישְׁט זַיִן קִיִּין אַתְרוּגִים, וְלֹא הָיָה שׁוּם
אַתְרוּג בְּמַדִּינָה עַד עָרֵב סָבוֹת שְׁעָשָׂה
הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ נִסִּים וּסְפֵכּ סָבוֹת בְּדֶרֶךְ
נִם שְׁבֹאוֹ אַתְרוּגִים לְקַצֵּת עִירוֹת, בִּזוֹ
דְּעַר אִיבְעַרְשְׁמֵעַר הָאֵט גַּעמֵאכְט אַ נִם,
עָרֵב סָבוֹת אִיזוֹ אַנְגַּעקוּמַעַן אַתְרוּגִים צו
עַמְלִיכֶע שְׁמַעַט. וְהָיוּ נֹתְנִים אִזוֹ מִמֹּזֵן
הַרְבֵּה בְּעַד אַתְרוּג, בְּקַצֵּת קַהֲלוֹת נֹתְנוּ
חֲמִשִּׁים אַדְמִים וְיֹוֹתֵר בְּעַד אַתְרוּג אַחַד,
מַעַן הָאֵט בִּיאַצְאֵלְט אַסֵּאךְ גַּעֲלֵט צוֹ קַעַנְעַן
קוּיִפֵּן אִן אַתְרוּג.

וְגַם לְקַהֲלַת פֶּרְסֶלֶב בֵּא אַתְרוּג מִהַדְר
מֵאֵד לִיד רַבְּנֵנוּ זְכַר צַדִּיק לְבִרְכָּתָהּ,
אוּיךְ פֶּאַר'ן רַבִּי'ן הָאֵט מַעַן גַּעבְרַעַנְגַט
נֵאָר אַ שִׁינְעַם אַתְרוּג. וְהָיָה שְׁמַחָה גְּדוֹלָה
מֵאֵד לְרַבְּנֵנוּ זְכַרְנוּ לְבִרְכָּתָהּ, דְּעַר רַבִּי
אִיזוֹ גַּעוּוֹאֶרְן זַיַּעַר פֶּרִיִּילִיךְ, וְאָמַר לְהַבִּיא
לוֹ בְּלִי זְמֵר מַגְדֵּל הַשְּׁמַחָה, דְּעַר רַבִּי
הָאֵט גַּעוּוֹאֶנְט מַעַן זֵאל בְּרַעַנְגַעַן מוּזִיק,
מַעַן הָאֵט גַּעמֵאנְצֵט אִון גַּעשְׁפֶּרִינְגַעַן פֶּאַר
שְׁמַחָה אוּיִף דִּי נִם אִז מַעַן הָאֵט דִּי ד'
מִינִים. וְשִׁלְשָׁה יָמִים רְצוּפִים הָיָה לוֹ
חַיּוֹת גְּדוֹל מִן הָאַתְרוּג. וְהָיָה בְּרִיא כָּל
אוֹתָן הַשְּׁלִשָּׁה יָמִים וְלֹא הָיָה מַרְגִּישׁ
כְּלָל חַחֲלוּלָאֵת הַקָּשָׁה שְׁהָיָה לוֹ, מַגְדֵּל
הַשְּׁמַחָה שְׁהָיָה לוֹ מִן הָאַתְרוּג, פֶּאַר

דְּעַר רֵאשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיט"א הָאֵט
אַנְגַּעחֹויִפֵּן: מִיר שְׁמִייעַן יַעֲצֵט עָרֵב
סוּבוֹת, עִם זַעַנְעַן דֵּא וּוֹאס הָאָפֵן שׁוּיִן אִן
אַתְרוּג אִון עִם אִיזוֹ דֵּא וּוֹאס דֵּאֶרְפֵּן נֵאָךְ
קוּיִפֵּן, וּוְעֵלֵן מִיר זַעַן וּוֹאס רַבִּי נֹתֵן שְׁרִיִיבְט
אִיבְעַר דִּי גְרוּיסֶע שְׁמַחָה וּוֹאס דְּעַר רַבִּי
הָאֵט גַּעהָאֵט וּוְעַן מַעַן הָאֵט אִים גַּעבְרַעַנְגַט
אִן אַתְרוּג.

שִׁיחֹות הַר"ן, סִימֹן קַכּה

זֵאנְט דְּעַר הַיִּלְיֵנְעַר רַבִּי נֹתֵן: בְּחַג
הַסָּבוֹת תַּק"ע, אִז אָמַר מַעַנְיִן
הָאַתְרוּג: שְׁלִפִי בְּחִינַת הַיָּמִים נוֹרָאִים
רֵאוּי שְׁהָיָה לָנוּ אַתְרוּג נֵאָח, כַּמּוּבָא
לְעִיל, יוֹם טוֹב סוּבוֹת שְׁנַת תַּק"ע, אַ
יֵאָר פֶּאַר'ן רַבִּינִים הַסְתַּלְקוֹת, הָאֵט דְּעַר
רַבִּי גַּעזֵאנְט דַּעַם שִׁיחָה וּוֹאס שְׁמִיִּיט אִן
שִׁיחֹות הַר"ן, סִימֹן פּו, אִז וּוִי מַעַר מַעַן
וּוִינְט אִין דִּי הַיִּלְיֵנְעַ טַעַג הָאֵט מַעַן אַ
שְׁעַנְעַרַע אַתְרוּג.

וּבִאֹוֹתָהּ הַשְּׁנָה לֹא הָיוּ מְצוּיִים אַתְרוּגִים,
יַעַנֵּעַ יֵאָר אִיזוֹ נִישְׁט גַּעוּעוּעַן צו
גַּעפּוּנְעַן קִיִּין אַתְרוּגִים, וְהָיָה הַעוֹלָם
סְבוּרִים שְׁלֵא יְהִיָה לָהֶם אַתְרוּגִים בְּלָל,
דְּעַר עוֹלָם הָאֵט שׁוּיִן גַּעמִינְט אִז עִם וּוְעַט

פאלק, מען קען זיי נישט אויסנארן, און אז זיי געבן אויס אזויפיל געלט פאר'ן אַתרוג מוז זיין אז עפעס שטעקט אין דעם מצוה. ועוד האריך בספור זה והפליג מאד במעלת מצות אַתרוג, דער רבי האט מאריך געווען אין דאס גרויסקייט פון מצות אַתרוג.

נישט קרעכצן אז מצות קאסט געלט האט דער ראש ישיבה שליט"א געזאגט: דער רבי לערנט אויף דא די גרויסע שמחה וואס מען דארף האבן ווען מען גייט איינקויפן די ד' מינים, ווי שטארק מען דארף זיך פרייען אז מען קען מקיים זיין אזא טייערע און חשוב'ע מצוה.

ווען מען גייט איינקויפן די ד' מינים דארף מען מיט געמען די קינדער און מאכן אן עסק פון דעם, זיך פרייען מיט די מצוה, נישט קרעכצן אז עס קאסט געלט.

פארוואס דארף מען געלט? - די נאנצע געלט דארף מען האבן נאר אויף צו קענען טון דערמיט מצות! ווען דו גייסט דינגען א קאר אדער דו לייגסט אריין געזו אין דיין קאר און עס איז צו טייער, דעמאלט קענסטו קרעכצן: 'אוי עס איז אזוי טייער, עס קאסט מיר מיין נאנצע געלט!' אבער ווען עס קומט צו א מצוה, נאכדערצו די מצוה פון קויפן די ד' מינים, דארף מען זיין נאר פרייליך.

נאנצע דריי מעג האט דער רבי זיך גוט געשפירט, ער האט נישט געשפירט די יסורים פון זיין שרעקליכע קרענק; די שמחה אז עס איז דא אן אַתרוג - האט אים געמאכט פארגעסן אלע יסורים.

וגם אחר סבות ספר הרבה מן האַתרוג, אויך נאך סובות האט דער רבי גערעדט פונעם אַתרוג, ואמר, דער רבי האט געזאגט: שאין אנו יודעים כלל גדל יקרת מעלת מצות אַתרוג, מיר ווייסן נארנישט דאס גרויסקייט פון אן אַתרוג. ודרי אנו רואין שישאל מפודים ממון הרבה בשביל מצוה זו, יותר מעל שאר מצוות וכוונאי לא על חנם הוא, מען זעט דאך ווי אידישע קינדער געבן אויס נאר אסאך געלט צו קויפן אן אַתרוג. מסתמא מצוה זו הוא יקרה מאד מאד אשר אין לשער, זיכער איז דער מצוה נאר טייער וואס מען קען עס נישט אפשאצן, רק שאין אנו יודעין גדל מעלתה, מיר ווייסן נישט דאס גרויסקייט פון מצות אַתרוג. אפשר אם היו יודעין גדל מעלת מצוה זו, היו עושים מה שהיו עושים בשביל מצוה זו, ווען מיר וואלטן געוואוסט דאס גרויסקייט פון די מצוה וואלטן מיר זיך נאכמער אנגעשטרענגט עס צו מקיים ווי עס דארף צו זיין, בי ישראל עם קדוש הם חכמים וקשה להמעותם. וכוונאי בשם מפודים ממון הרבה בשביל מצוה זו, לא לחנם הוא, וייל אידישע קינדער זענען א קלוג

רבנו של עולם, הטעמינו טעם סוכה אלעם קען מען זיך מסדר זיין פון פאראויס, א שיינע סוכה, א שלאק, מיט נוי סוכה, אבער אויף שמחה, מען זאל זיין פרייליך, דארף מען בעטן דעם אייבערשטן, נאר דורך תפלה קען מען האבן א פרייליכער יום טוב, בעט דעם אייבערשטן: "רבנו של עולם איך וויל זיין פרייליך סוכות, איך וויל שפירן א טעם אין די סוכה, העלה מיר עם זאל מיך נארנישט באדערן אין די סוכה, איך וויל שפירן ווי איך זיין אונטערן שאמן פונעם אייבערשטן".

רבי נחמן טולמישינער זכרנו לברכה האט אויפגעשטעלט די סוכה פאר זיין רבי - רבי נתן; א גאנצן ערב סוכות האט ער געארבעט זייער שווער אויף די סוכה, עם זאל זיין שיין און שטארק. ביינאכט ביי די סעודה האט רבי נחמן טולמישינער געזאגט פאר רבי נתן אז מען שפירט אן אנדערע טעם אין די סוכה ווען מען האט זיך געפלאגט דאס אויף צו שטעלן, האט אים רבי נתן געענטפערט: "דאס האסטו נאך נישט פרובירט, צו בעטן א גאנצן טאג דעם אייבערשטן: 'רבנו של עולם, הטעמינו טעם סוכה, העלה מיר איך זאל שפירן א טעם אין די סוכה', וואס פאר א טעם מען שפירט דעמאלט".

אז מען בעט דעם אייבערשטן פאר יום טוב: "רבנו של עולם, הטעמינו טעם סוכה, העלה מיר איך זאל שפירן

בפרט אז מען האט קינדער דארף מען וויסן אז קינדער האלטן אלעם מיט, קינדער כאפן אויף יעדע שמועס וואס טאטע מאמע רעדן צווישן זיך שטילערהייט, און אומוילנדיג גייט עם אריין אין זיי; קינדער דארפן הערן טאטע מאמע טאנצן: "אה עם קומט שוין יום טוב! א מחה!" ווען קינדער הערן ווי דער טאטע קרעכצט צו די מאמע: "אוי עם קומט שוין יום טוב, עם גייט מיר אנהייבן צו קאסטן געלט", "שוין ווייטער קאסט עם", "עם קאסט אזוי טייער", - וועלן די קינדער נישט וועלן וויסן פון קיין אידישקייט רחמנא לצלן.

אין שטוב רעדט מען נישט פון געלט. ווען די ווייב בעט געלט פאר א רוימערקע טאר מען נישט קרעכצן, קרעכצן זאלסטו צום אייבערשטן, ווען קיינער זעט נישט זאלסטו זיך אויסוויינען צום אייבערשטן: "רבנו של עולם וואס טו איך דא? איך האב נישט קיין געלט צו באצאלן דעם יום טוב", אבער אין שטוב דארף הערשן נאר שמחה, נאר פרייליכקייט.

די זעלבע זאך איז מיט די סוכה. אסאך מענטשן האבן א קליינטיגע סוכה, אבער ווען עלטערן זענען פרייליך זענען די קינדער פרייליך, און אז די גאנצע משפחה איז פרייליך שפירט מען נישט אז די סוכה איז קליין, קאלט און רענגדיג; אז מען איז פרייליך איז אלעם גוט.

א טַעַם אִין די סוּפֿה, אִין די ר' מינים
און אִין אַלֶּע מצוֹת, איז עס אַן אַנדערע
סובות און אַן אַנדערע יום טוב.

וואס מאכט דער שייכות צווישן א מאן און
זיין ווייב?

היינט אינדערפרי ביי סיפורי מעשיות
האבן מיר גערעדט פון די מתנה
וואס דער רבי האט אונז געגעבן, אז מיר
קענען רעדן צום אייבערשטן אויף אונזער
פשוט'ע שפראך. יעדעס ווארט וואס מען
רעדט צום אייבערשטן קלעבט צו דעם
מענטש צום אייבערשטן.

מיר האבן עס מסביר געווען מיט א משל
פון שלום בית; מען קען נישט אָנזען
אויף א פאר-פאלק אויב זיי האבן שלום
בית ווייל שלום בית איז געוואנדן אין די
מויל, ווען עס איז נישטא קיין שלום בית
רעדט מען נישט צווישן זיך, קען זיין אז
מען זעט ווי זיי רעדן, אָבער דאס הייסט
נישט גערעדט, מען רעדט נאר וואס מען
מוז, ווי "וואו ליגט די בעזעס?" "וואו ליגט
די שאוול?" - פֿרי עס זאל אויסקוקן
פֿאילו אלעס גייט אָן פֿיין און וואויל. און
מענטשן זענען נאך מקנא זייער שיינע
שלום בית...

איך האב געהאט אמאל א אינגערמאן
אזי געקומען צו מיר זיך אָפֿרעדן:
"פאר וואס קען איך נישט האבן אזא גוטע
שלום בית ווי יענער האט", איך קוק אים
אן מיט וואונדער, איך פֿרעג אים: "וואו

זעסטו אז זיי האבן שלום בית?" זאגט
ער מיר: "וואס הייסט? איך זע ווי זיי
שפאצירן אזוי צוזאמען", פֿרעג איך אים
צוריק: "אפֿשר שפאצירן זיי צוזאמען ווייל
זיי גייען יעצט צו איינעם זיך דורך רעדן
ווי אזוי זיך צו גטן, וואס צו טון מיט די
קינדער און מיט די געלט וכו', און אזוי
איז טאקע געווען, דער פֿאר-פאלק זענען
געווען אויפֿן וועג צו מיר זיך דורך שמועסן
ווי אזוי זיך צו גטן, און זיי האבן זיך
טאקע געגט לא עלינו.

וואס מאכט דער שייכות צווישן א מענטש
מיט'ן אייבערשטן?

דער משל איז גוט פאר זיך, מען זאל
וויסן אז 'שלום בית' איז תלוי אינעם
מויל, אז מען רעדט שוין איינער צום
צווייטן איז דא שלום. אָבער דער נמשל
איז לגבי א איד מיט'ן אייבערשטן, וואס
מאכט דער שייכות צווישן א מענטש
מיט'ן אייבערשטן? דער מויל! אפֿילו
ערליכע וואוילע מענטשן אויב רעדן זיי
נישט צום אייבערשטן, פֿעלט זיי דער
שייכות מיט'ן אייבערשטן.

דערפֿאר דארפֿן מיר האבן דער רבי
וואס ברענגט דאס אריין אין
אונז, מיר זאלן זיך עפענען דאס מויל און
זיך אויסשמועסן דאס הארץ מיט'ן
אייבערשטן.

אינמיטן דעם שיעור ביי סיפורי מעשיות
האב איך געפֿרעגט א פֿחור'ל:

בשם ה' לעבדו שכם אחר", יעדער וועט
רעדן צום אייבערשטן.

יעצט ווען מען גייט שאקלען די ד' מינים
און זיצן אין די סוכה איז א פאסיגע
צייט זיך צוקלעבן צום אייבערשטן, און
בעטן דעם אייבערשטן: "רבוננו של עולם
איך וויל זיין פרייליך".

דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן
פאלגן דעם רבין, וועלן מיר האבן
א שיינע לעבן, אמן.

"וואס טראכסטו, וואס וועט משיח אריין
ברענגען אין די וועלט?" האט ער
געענטפערט: "מען זאל ממליך זיין דעם
אייבערשטן!" - מענטשן האבן נישט קיין
השגה וואס משיח וועט אויסלערנען, דער
רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א', סימן סו)
משיח וועט אריין ברענגען אין יעדן איינעם
אז 'מען זאל רעדן צום הייליגן באשעפער',
אזוי ווי דער פסוק זאגט (צפניה ג, ט): "אז
אהפך אל עמים שפה ברורה, לקרא בקם

סוד ה' ליראיו ובריתו להודיעם
זה שמו נאה לו

תקון הַבְּלִי

תקון נורא ונפלא מאד מאד
לכלליית החטאים
והוא פגם הברית, רחמנא ליצלן

ומסגל מאד גם לפרנסה ולהצלחה
בכל הענינים בגשמיות וברוחניות
אשרי מי שיאמרם בכל יום

יסדו תקנו וגלו, וצוה לפרסמו לכל ישראל
רבינו הקדוש והנורא אור הגנוז והצפון
בוצינא קדישא עלאה, אדונינו, מורנו ורבינו

רבי נחמן מברסלב
זכותו יגן עלינו

תקון הכללי

טוב לומר זאת לפני אמירת העשרה מזמורים:

הריני מקשר עצמי באמירת העשרה מזמורים אלו לכל הצדיקים
האמתיים שבדורנו, ולכל הצדיקים האמתיים שוכני עפר,
קדושים אשר בארץ המה, ובפרט לרבנו הקדוש צדיק יסוד עולם
נחל נובע מקור חכמה, רבנו נחמן בן פינא, זכותו יגן עלינו,
שגלה תקון זה.

לבו נרננה ליהוה גריעה לצור ישענו: נקדמה פניו בתודה בזמירות
גריע לו: כי אל גדול יהוה ומלך גדול על כל אלהים:

קודם שיתחיל תהלים יאמר זה:

הריני מזמן את פי להודות ולהלל ולשבח את בוראי לשם יחוד
קדשא בריך הוא ושכינתה ברחילו ורחימו עליידי שהוא טמיר
ונעלם בשם כל ישראל:

טז.

מכתם לדוד שמרני אל בייחסיי בך: אמרת ליהוה אדני
אתה, טובתי בלעלייך: לקדושים אשר בארץ המה,
ואדירי בלחפציכם: ירבו עצבותם אחר מקרו, בלאסוף
נספיהם מדם, ובלאשוא את שמותם על שפתי: יהוה מנת
חלקי וכוסי, אתה תומיך גורלי: חבלים נפלתי בנעימים,
אפנחלת שפרה עלי: אברך את יהוה אשר יעצני, אף לילות
יסרוני כליותי: שויתי יהוה לנגדי תמיד, כי מימיני בלאמוט:
לכן שמח לבי ויגל כבודי, אף בשירי ישפן לבטח: כי לא תעזב

תקון הקללי

נפשי לשאול, לא־תתן חסידך לראות שחת: תודיעני ארח
חיים שבע שמחות את־פניך נעמות בימיך נצח:

לב.

לְדוֹד מִשְׁכִּיל, אֲשֶׁר־י נְשׂוּי פֶשַׁע כְּסוּי חֲטָאָה: אֲשֶׁר־י אָדָם,
לֹא יִחְשַׁב יְהוָה לוֹ עֵוֹן, וְאִין בְּרוּחוֹ רְמִיָּה: כִּי הִתְרַשְׁתִּי
כְּלוֹ עֲצָמַי, בְּשֹׂאנְתִי כָּל־הַיּוֹם: כִּי יוֹמָם וּלְיָלֵלָה תִּכְבַּד עָלַי
יָדְךָ, נִהַפְּךָ לְשֹׁדֵי בְּחַרְבֵּנִי קוֹץ סֵלָה: חֲטָאתִי אֹדִיעֶךָ, וְעוֹנֵי
לֹא־כִסִּיתִי, אֲמַרְתִּי אֹדְדָה עָלַי פֶּשַׁעֵי לַיהוָה, וְאַתָּה נִשְׂאֵת
עֵוֹן חֲטָאתִי סֵלָה: עַל זֹאת יִתְפַּלֵּל כָּל־חֲסִיד אֱלֹהֶיךָ לְעֵת מְצֵא,
רַק לְשִׁטְף מִים רַבִּים אֱלֹוֹ לֹא יִגִּיעוּ: אַתָּה סֹתֵר לִי* מִצַּר
תִּצְרְנִי רְנִי פֶלֶט תְּסוּבְּבֵנִי סֵלָה: אֲשַׁכִּילְךָ וְאוֹרְךָ בְּדֶרֶךְ זוֹ
תִּלְךָ אִיעֲצָה עָלֶיךָ עֵינַי: אֵל תִּהְיוּ כְּסוּם כְּפָרֵד אִין הַבַּיִת
בְּמִתְגַּוְרֶסֶן עֲדִיו לְבָלוּם בַּל קָרַב אֱלֹהֶיךָ: רַבִּים מְכַאוֹבִים
לְרַשָּׁע, וְהַבּוֹשֵׁחַ בַּיהוָה חֶסֶד יְסוּבְּבֵנוּ: שְׁמַחוּ בַּיהוָה וְגִילוּ
צְדִיקִים וְהִרְנִינוּ כָּל־יִשְׂרָאֵל־לֵב:

מא.

לְמַנְצַח מְזֻמּוֹר לְדוֹד: אֲשֶׁר־י מִשְׁכִּיל אֶל־דָּל בְּיוֹם רָעָה יִמְדָּמְתוּ
יְהוָה: יְהוָה יִשְׁמְרֵהוּ וַיִּתִּיחוּ וְאֲשֶׁר בְּאָרֶץ, וְאֵל תִּתְּנֵהוּ
בְּנֶפֶשׁ אִיבִיו: יְהוָה יִסְעֲדֵנוּ עַל עֲרֵשׁ דְּוִי. כָּל מִשְׁכָּבוֹ הִפְכֹת
בְּחָלָיו: אֲנִי־אֲמַרְתִּי יְהוָה חֲנֻנִי, רַפָּאָה נִפְשִׁי כִּי חֲטָאתִי לָךְ:
אוֹיְבֵי יֹאמְרוּ רַע לִי מָתִי יָמוּת וְאָבֵד שְׁמוֹ: וְאִם־בָּא לְרֹאוֹת,

אחר 'אתה סתר לי' - צריך להפסיק מעט (עיין בלקו"מ ח"א סי' רי"ג)

תקון הקללי

שׁוֹא יְדַבֵּר, לְבוֹ יִקְבֹּץ-אֶנֶן לוֹ, יֵצֵא לְחוּץ יְדַבֵּר: יַחַד עָלַי
יִתְלַחֲשׁוּ כָּל-שֹׁנְאָי, עָלַי יַחֲשְׁבוּ רָעָה לִּי: דְּבַר-בְּלִיעַל יִצּוֹק
בוֹ, וְאֲשֶׁר שָׁכַב לֹא-יוֹסִיף לָקוּם: גַּם-אִישׁ שְׁלוֹמִי אֲשֶׁר-בְּטַחְתִּי
בוֹ, אוֹכַל לְחַמִּי, הַגִּדִיל עָלַי עֵקֵב: וְאַתָּה יְהוָה חַנּוּנִי וְהַקִּימֵנִי,
וְאֲשַׁקֵּמָה לָהֶם: בּוֹזֵאת יַדְעֵתִי כִּי-חִפְצָתָ בִּי, כִּי לֹא-יָרִיעַ אֹיְבֵי
עָלַי: וְאֲנִי, בְּתַמּוֹי, תְּמַכֶּתָ בִּי, וּתְצִיבֵנִי לְפָנֶיךָ לְעוֹלָם: בְּרוּךְ
יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִהֶעוֹלָם וְעַד הֶעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן:

מ.ב.

לְמַנְצַח מִשְׁכִּיל לְבָנֵי קִנְחָ: כָּאֵיל תִּעְרַג עַל-אֲפִיקֵי-מַיִם, כֵּן
נַפְשִׁי תִעְרַג אֵלֶיךָ אֱלֹהִים: צָמְאָה נַפְשִׁי לְאֱלֹהִים
לֹאֵל חַי, מְתֵי אָבוֹא וְאֶרְאֶה פָּנַי אֱלֹהִים: הִיָּתָה לִּי דְמַעְתִּי
לֶחֶם יוֹמָם וְלַיְלָה בְּאֹמֶר אֵלַי כָּל הַיּוֹם, אֵיךְ אֱלֹהֶיךָ: אֵלֶּה
אֲזַכְּרָה וְאֲשַׁפְּכָה עָלַי נַפְשִׁי, כִּי אֶעֱבֹר בַּסָּף, אֲדַדְּם עַד-בֵּית
אֱלֹהִים בְּקוֹל־רִנָּה וְתוֹדָה, הַמּוֹן חוֹגֵג: מִהִתְשַׁתּוּחַחִי נַפְשִׁי
וּתְהַמֵּי עָלַי הוֹחֲלִי לְאֱלֹהִים כִּי עוֹד אוֹדְנִי יִשׁוּעוֹת פָּנָיו:
אֱלֹהֵי, עָלַי נַפְשִׁי תִשְׁתּוּחַח עַל-כֵּן אֲזַכְּרֶךָ מֵאֶרֶץ יַרְדֵּן,
וְחֶרְמוֹנִים, מִהַר מְצָעֵר: תְּהוֹם-אֶל-תְּהוֹם קוֹרָא לְקוֹל צְנוּרִיךָ,
כָּל מִשְׁבְּרֶיךָ וְנִגְיֶיךָ עָלַי עֲבְרוּ: יוֹמָם יִצְוֶה יְהוָה חֲסִדּוֹ וּבִלְיָלָה
שִׁירָה עִמּוֹ, תִּפְּקֶה לֹאֵל חַיִּי: אוֹמְרָה לֹאֵל סְלַעֵי לְמָה
שָׁכַחְתִּנִּי, לְמָה-קִדְרָ אֱלֹהֶיךָ, בְּלַחֲץ אוֹיֵב: בְּרָצַח בְּעֲצָמוֹתַי
חֲרַפּוֹנֵי צוּרְרֵי, בְּאֹמֶרֶם אֵלַי כָּל הַיּוֹם אֵיךְ אֱלֹהֶיךָ: מִה־
תִּשְׁתּוּחַחִי נַפְשִׁי וּמִה־תְּהַמֵּי עָלַי הוֹחֲלִי לְאֱלֹהִים כִּי-עוֹד
אוֹדְנִי, יִשׁוּעַת פָּנָי וְאֱלֹהֵי:

תקון הקללי

נט.

לְמַנְצַח אֵל תִּשְׁחַת לְדוֹד מִכְתָּם, בְּשִׁלַּח שְׂאוֹל וַיִּשְׁמְרוּ
אֶת־הַבַּיִת לַהֲמִיתוֹ: הֲצִילַנִי מֵאֵיבֵי אֱלֹהֵי, מִמִּתְקוֹמְמֵי
תִּשְׁגָּבֵנִי: הֲצִילַנִי מִפְּעַלֵי אֲוֹן וּמֵאֲנָשֵׁי דָמִים הוֹשִׁיעֵנִי: כִּי הִנֵּה
אָרְבוּ לְנַפְשִׁי יְגוּרוּ עָלַי עֲזִים, לֹא־פִשְׁעֵי וְלֹא־חַטָּאתַי יְהוּה:
בְּלִי־עוֹן יִרְצוֹן וַיְכַוְּנֵנוּ, עוֹרָה לְקַרְאתִי וַרְאֵה: וְאַתָּה יְהוּה־אֱלֹהִים
צָבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, הִקְיִצָּה לְפָקֶד כָּל־הַגּוֹיִם אֶל־תַּחַן כָּל־בְּגָדֵי
אֲוֹן סִלָּה: יָשׁוּבוּ לְעָרֵב יִהְמוּ כַּכֶּלֶב, וַיִּסּוּבְבוּ עִיר: הִנֵּה יִבְיַעוֹן
בְּפִיהֶם, חֲרָבוֹת בְּשִׁפְתוֹתֵיהֶם, בִּי־מִי שִׁמְעֵ: וְאַתָּה יְהוּה תִּשְׁחַק־
לָמוֹ, תִּלְעַג לְכָל־גּוֹיִם: עָזוּ, אֱלֹהֵי אֲשֻׁמְרָה, כִּי אֱלֹהִים מִשְׁגָּבֵי:
אֱלֹהֵי חֲסָדֵי יִקְדְּמֵנִי אֱלֹהִים יִרְאֵנִי בְּשַׁרְרֵי: אֶל־תַּהַרְגֵם פְּנֵי־יִשְׁכַּחוּ
עִמִּי, הִנֵּיעֵמוּ בְּחִילָךְ וְהוֹרִידֵמוּ, מִגִּנְנוּ אֲדָנִי: חַטָּאת־פִּימוּ דְבַר־
שִׁפְתֵימוּ וַיִּדְכְּרוּ בְּגֵאוֹנָם, וּמֵאֲלֹהֵי וּמִכַּחַשׁ יִסְפְּרוּ: כִּלְהַ בְּחִמָּה,
כִּלְהַ וְאִינָמוּ וַיִּדְעוּ כִּי־אֱלֹהִים מִשַׁל בְּיַעֲקֹב, לְאַפְסֵי הָאָרֶץ
סִלָּה: וַיִּשְׁבוּ לְעָרֵב יִהְמוּ כַּכֶּלֶב, וַיִּסּוּבְבוּ עִיר: הִמָּה יִנִּיעוֹן
לְאָכַל, אִם־לֹא יִשְׁבְּעוּ וַיִּלְיֵנוּ: וְאֲנִי אֲשִׁיר עֲזָךְ, וְאֲרַנֵּן לְבַקֵּר
חֲסָדֶךָ, כִּי־הֵייתָ מִשְׁגָּב לִי, וּמָנוֹס, בְּיוֹם צָר־לִי: עָזִי אֱלֹהֵי
אֲזַמְרָה, כִּי־אֱלֹהִים מִשְׁגָּבֵי אֱלֹהֵי חֲסָדֵי:

עז.

לְמַנְצַח עַל־יְדוּתוֹן לְאַסָּף מִזְמוֹר: קוֹלִי* אֶל־אֱלֹהִים וְאַצְעֻקָה,
קוֹלִי אֶל־אֱלֹהִים וְהֶאֱזִין אֵלַי: בְּיוֹם צָרְתִי אֲדָנִי דַרְשָׁתִּי,

באמרוך 'אל אלהים' תכוון המילוי כזה: אל"ף למ"ד אל"ף למ"ד ה"י יו"ד מ"ם

תקון הכְּלִי

יְדֵי לַיְלָה נִגְרָה וְלֹא תִפּוֹג מֵאַנְהָה הַנְּחָם נַפְשִׁי: אֲזַכְּרָה אֱלֹהִים
וְאֶהְמִיָּה, אֲשִׁיחָה, וְתַתְּעִטֶנּוּ רֹחֵי סֵלָה: אַחֲזֹת שְׁמֵרוֹת עֵינַי,
נִפְעַמְתִּי וְלֹא אֲדַבֵּר: חֲשַׁבְתִּי יָמִים מִקֶּדֶם, שָׁנוֹת עוֹלָמִים:
אֲזַכְּרָה נְגִינָתִי בַּיְלָה, עִם־לִבִּי אֲשִׁיחָה, וַיִּחַפֵּשׂ רֹחִי:
הִלְעוֹלָמִים יִזְנַח אֲדָנִי וְלֹא־יִסֹּף לְרֻצוֹת עוֹד: הֵאֲפֵס לְנֹצַח
חֲסֵדוֹ, נֹמֵר אֲמַר לְדָר וְדָר: הַשְׁכַּח חֲנוּת אֵל, אִם־קִפֵּץ בְּאֵף
רַחֲמָיו סֵלָה: וְאֲמַר חֲלוֹתֵי הַיָּא, שָׁנוֹת יָמִין עֲלִיּוֹן: אֲזַכְּרֶנּוּ
מִעֲלֵי יְהוָה, כִּי אֲזַכְּרָה מִקֶּדֶם פְּלֹאֲךָ: וְהִגִּיתִי בְּכָל־פְּעֻלָּךְ
וּבַעֲלִילוֹתֶיךָ אֲשִׁיחָה: אֱלֹהִים בִּקְדָשׁ דְּרָכֶךָ, מִי־אֵל גָּדוֹל
בְּאֱלֹהִים: אַתָּה הָאֵל עֲשֵׂה פֶלֶא הוֹדְעֵת בְּעַמִּים עֲנֹךָ: גְּאֻלַּת
בְּרוּעַ עַמֶּךָ, בְּנִי יַעֲקֹב וַיִּוֹסֶף סֵלָה: רְאוּךָ מִיָּמִים אֱלֹהִים, רְאוּךָ
מִיָּמִים יָחִילוּ אֵף יִרְגְּזוּ תַהֲמוֹת: זָרְמוּ מַיִם עֲבוֹת קוֹל נִתְּנוּ
שְׁחָקִים, אֶפְ־חֲצִצִּיךָ יִתְהַלְּכוּ: קוֹל רַעֲמֶךָ בְּגִלְגָּל, הַאִירוּ בְּרָקִים
תַּבַּל, רַגְזָה וַתִּרְעַשׂ הָאָרֶץ: בְּיָם דְּרָכֶךָ וּשְׁבִילֶךָ בְּמַיִם רַבִּים,
וְעַקְבוֹתֶיךָ לֹא נוֹדְעוּ: נַחֲיֵת כְּצֹאן עַמֶּךָ, בְּיַד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן:

צ.

תַּבְּרָחָה לְמֹשֶׁה אִישׁ הָאֱלֹהִים אֲדָנִי מֵעוֹן אַתָּה הָיִיתָ לָנוּ
בְּדָר וְדָר: בְּטָרֶם הָרִים יִדְּרוּ וַתַּחֲוִלֵּל אָרֶץ וַתַּבַּל,
וּמַעוֹלָם עַד־עוֹלָם אַתָּה אֵל: תִּשָּׁב אֲנוּשׁ עַד־כָּא, וַתֹּאמֶר
שׁוּבוּ בְנֵי־אָדָם: כִּי אֶלֶף שָׁנִים בְּעֵינֶיךָ כְּיוֹם אֶתְמוֹל כִּי יַעֲבֹר,
וְאֲשִׁמוּרָה בַּיְלָה: זָרַמְתָּם, שָׁנָה יְהִי, בַּבֶּקֶר כְּחֲצִיר יִחְלֹף:
בַּבֶּקֶר יִצִּיץ וְחֲלָף, לְעָרֵב יִמּוֹלֵל וַיִּבֶשׁ: כִּי כָלֵנוּ בְּאִפְךָ,
וּבְחֲמַתְךָ נִבְהַלְנוּ: שֵׁת עֹנֵתֵינוּ לְנִגְדֶךָ עֲלַמְנוּ לְמֵאוֹר פְּנִיךָ:

תקון הקללי

כִּי כָל־יָמֵינוּ פָּנּוּ בְּעִבְרַתְךָ כְּלֵינוּ שְׁנֵינוּ כְּמוֹהֶנּוּהָ: יָמֵי שְׁנוֹתֵנוּ
בָּהֶם שִׁבְעִים שָׁנָה, וְאִם בְּגִבּוֹרֵת שְׁמוֹנִים שָׁנָה, וְרַהֲבָם עָמַל
וְאֹנָן, כִּי גַז חֵישׁ וְנִעְפָּה: מִי יוֹדֵעַ עֵז אַפְּךָ, וּכְיִרְאָתְךָ עִבְרַתְךָ:
לְמִנּוֹת יָמֵינוּ בֶּן הַיּוֹדֵעַ, וְנָבִיא לְבַב חֲכָמָה: שׁוֹבָה יְהוָה
עַד־מָתִי וְהִנָּחֵם עַל עִבְרִיךָ: שִׁבְעֵנוּ בַּבֶּקֶר חֲסִדְךָ, וְנִרְנָנָה
וְנִשְׁמָחָה בְּכָל־יָמֵינוּ: שִׁמְחָנוּ בַיּוֹמֹת עֲנִיתָנוּ, שְׁנוֹת רְאִינוּ רָעָה:
יִרְאָה אֶל־עִבְרִיךָ פִּעֲלֶךָ וְהִדְרֶךָ עַל בְּנֵיהֶם: וַיְהִי נָעַם אֲדָנִי
אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יַדֵּינוּ בּוֹנֵנָה עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יַדֵּינוּ בּוֹנֵנָהוּ:

קה.

הוֹדוּ לַיהוָה קְרָאוּ בְשֵׁמוֹ הוֹדִיעוּ בְּעַמִּים עֲלִילוֹתָיו: שִׁירוּ לוֹ
זְמִירוֹלוֹ שִׁיחוּ בְּכָל נִפְלְאוֹתָיו: הִתְהַלְלוּ בְּשֵׁם קִדְשׁוֹ
יִשְׁמַח לֵב מִבְּקִשֵׁי יְהוָה: דִּרְשׁוּ יְהוָה וְעִזּוּ בִּקְשׁוֹ פָּנָיו תִּמְדִּד:
זָכְרוּ נִפְלְאוֹתָיו אֲשֶׁר עָשָׂה, מִפְּתֵיו וּמִשְׁפְּטֵי־פִיו: זָרַע אֲבָרָהֶם
עֲבָדוּ בְּנֵי יַעֲקֹב בְּחִירָיו: הוּא יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּכָל־הָאָרֶץ
מִשְׁפָּטָיו: זָכַר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ דְּבַר צְוָה לְאַלְפֵי דוֹר: אֲשֶׁר
בְּרַת אֶת אֲבָרָהֶם וּשְׁבוּעָתוֹ לְיִשְׁחָק: וַיַּעֲמִידָהּ לְיַעֲקֹב לְחֶק
לְיִשְׂרָאֵל בְּרִית עוֹלָם: לֵאמֹר לְךָ אֶתֵּן אֶת אֶרֶץ כְּנָעַן חֶבְל
נַחֲלָתְכֶם: בְּהִיוֹתֶם מְתֵי מִסְפָּר כְּמַעֲט וְגָרִים בָּהֶ: וַיִּתְהַלְּכוּ
מִגּוֹי אֶל גּוֹי מִמַּמְלָכָה אֶל־עַם אַחֵר: לֹא הִנִּיחַ אָדָם לְעַשְׁקֶם
וַיּוֹכַח עֲלֵיהֶם מַלְכִים: אֵל תִּגְעוּ בְּמִשִּׁיחֵי וְלִנְבִיאֵי אֵל תִּרְעוּ:
וַיִּקְרָא רָעַב עַל־הָאָרֶץ כָּל מִטְהַלְחֵם שָׁבֵר: שָׁלַח לִפְנֵיהֶם
אִישׁ לְעֶבֶד נִמְכָּר יוֹסֵף: עָנּוּ בַּכֶּבֶל רָגְלוֹ בְּרוֹל בָּאָה נִפְשׁוֹ:
עַד עַתָּה בָּא דְבָרוֹ אִמְרַת יְהוָה צְרַפְתָּהוּ: שָׁלַח מֶלֶךְ וַיִּתִּירָהוּ

תקון הכללי

משל עמים ויפתחהו: שמו ארון לביתו ומשל בכל־קנניו:
לאסר שריו בנפשו וזקניו יחכם: ויבא ישראל מצרים ויעקב
גר בארץ־חם: ויפר את־עמו מאד ויעצמהו מצריו: הפך
לכם לשנא עמו להתנכל בעבדיו: שלח משה עבדו אהרן
אשר בחר בו: שמו־כם דברי אתותיו, ומפתים בארץ חם:
שלח חשד ויחשיד ולא מרו את דברו: הפך את מימיהם
לדם וימת את דגתם: שרץ ארצם צפרדעים בחדרי מלביהם:
אמר ויבא ערב כנים בכל גבולם: נתן גשמייהם ברד, איש
להבות בארצם: ויך גפנם ותאנתם, וישבר עץ גבולם: אמר
ויבא ארבה, וילק ואין מספר: ויאכל כל־עשב בארצם,
ויאכל פרי אדמתם: ויך כל בכור בארצם, ראשית לכל־אונם:
ויציאם בכסף וזהב ואין בשבטיו בושל: שמת מצרים
ביצאתם, ביינפל פחדם עליהם: פרש ענן למסך, ואש להאיר
לילה: שאל ויבא שליו ולחם שמים ישביעים: פתח צור
ויזובו מים, הלכו בציות נהר: כי זכר את־דבר קדשו,
את־אברהם עבדו: ויציא עמו בששון, ברנה את בחיריו:
ויפגן להם ארצות גוים, ועמל לאמים יירשו: בעבור ישמרו
חקיו ותורתיו ינצרו, תללויה:

קלו.

על נהרות בכל שם ישבנו, גם־בכינו בוכרנו את־ציון: על
ערכים בתוכה תלינו פנרותינו: כי שם שאלונו שובינו
דברי־שיר, ותוללינו שמחה, שירו לנו משיר ציון: איך נשיר
את־שיר יהוה, על אדמת גבר: אם־אשכחך ירושלים תשפח

תקון הכללי

ימיני: תדבק לשוני לחכי, אם לא אזכרכי, אם-לא אעלה
את ירושלים על ראש שמחתי: זכר יהוה לבני אדם את
יום ירושלים, האמרים ערו ערו עד היסוד בה: בת-בבל
השדודה, אשרי שישלם-לך את-גמולך שגמלת לנו: אשרי,
שיאחו ונפיץ את-עלליך אל הסלע:

קג.

הללויה, הלל-אל בקדשו, הללוהו ברקיע עזו: הללוהו
בגבורתיו, הללוהו פרב גדלו: הללוהו בתקע שופר
הללוהו בגבל וכנור: הללוהו בתוף ומחול, הללוהו במנים
וענב: הללוהו בצלצלי-שמע, הללוהו בצלצלי תרועה: כל
הנשמה תהלל יה, הללויה:

אחר שסיים תהלים, יאמר שלשה פסוקים אלו:

מי יתן מציון ישועת ישראל בשוב יהוה שבות עמו יגל יעקב
ישמח ישראל: ותשועת צדיקים מיהוה מעזם בעת צרה:
ויעזרם יהוה ויפלטם, יפלטם מרשעים ויושיעם פי חסו בו:

הספר הקדוש הזה נדפס לזכות

שמעון אליהו איש

וזגתו

יענטא חי' דבורה

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות לבם לטובה,
ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי ומזוני רוויחא, ויזכו
לדוות רוב נחת דקדושה מכל יוצאי חלציהם,
אמן בן יהי רצון

הספר הקדוש הזה נדפס לזכות

נחמן יהושע איינהארן

הקדוש ברוך הוא ימלא
את כל משאלות לבו לטובה,
ויתברך מפי אל עליון
בבני חיי ומזוני רוויחא,
ולהצלחה בכל ענינים,
אמן בן יהי רצון.

הספר הקדוש הזה נרפס לזכות

שאול חיים אינהארן

וזגתו

מרים נדיינא

וילדיהם

יואל יוסף ומשפחתו, נתן נחום ומשפחתו, מאיר שלמה ומשפחתו,
יקותיאל יהודה ומשפחתו, שמעון ומשפחתו, משה ומשפחתו,
נחמן יהושע, גענסא חנה גאלדא.

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות לבם לטובה,
ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי ומזוני רוויחא,
ויזכו לרעות רוב נחת דקדושה מכל יוצאי חלציהם,
אמן בן יהי רצון

הספר הקדוש הזה נרפס לזכות

מנשה איצקאזויטש

וזגתו

חיה שבע

וילדיהם

שמואל דוד, ישדאל יוסף, רוזא בלימא,
פייגא, צבי דוב, אברהם קלונימוס.

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות לבם לטובה,
ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי ומזוני רוויחא,
ויזכו לרעות רוב נחת דקדושה מכל יוצאי חלציהם,
אמן בן יהי רצון

חֶסֶד הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה נִדְפַס לְזִמְתָּ
מִנְחָם מֵעֲנָדֵל בְּאַלְעָבָא

וְזוּגְתּוֹ

שְׂרָה רִבְקָה

וּבְתָם

בְּתִיָּה

הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יִמְלֵא אֶת כָּל מִשְׁאֲלוֹת לִבִּי לְטוֹבָה,
וְיִתְבָּרְכוּ מִפִּי אֵל עֲלִיּוֹן בְּבִנֵי חַיֵּי וּמְזוּנֵי רוּיָחָא, וְיִזְכוּ
לְרוּזוֹת רֹב נַחַת דְּקָדוּשָׁה מִכָּל יוֹצְאֵי חֲלָצִיָּהֶם,
אֲמֵן בֶּן יְהִי רַצוֹן

חֶסֶד הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה נִדְפַס לְזִמְתָּ
אֲשֶׁר יַעֲקֹב בְּלוֹם

וְזוּגְתּוֹ

חֵיהָ חַנָּה

וְיִלְדִיָּהֶם

לֵאָה פִּיגָא, עֵטֵל, נַחְמֵן נַתָּן,

הַעֲנִיא פְּרוּמָא, אֲלִיעֶזֶר שְׁלֹמָה.

הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יִמְלֵא אֶת כָּל מִשְׁאֲלוֹת לִבִּי לְטוֹבָה,
וְיִתְבָּרְכוּ מִפִּי אֵל עֲלִיּוֹן בְּבִנֵי חַיֵּי וּמְזוּנֵי רוּיָחֵי,
וְיִזְכוּ לְרוּזוֹת רֹב נַחַת דְּקָדוּשָׁה מִכָּל יוֹצְאֵי חֲלָצִיָּהֶם,
אֲמֵן בֶּן יְהִי רַצוֹן

חֶסֶד הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה נִדְפַס לְזִמְנֵת

משה שמואל בדאדי

וזגתו

שדה דיזל

וילדיהם

מאלא, חי צילא, בלימא,

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות לבם לטובה,
ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי ומזוני רוויחא, ויזכו
לרוות רוב נחת דקדושה מכל יוצאי חלציהם,
אמן בן יהי רצון

חֶסֶד הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה נִדְפַס לְזִמְנֵת

יוסף אליהו בריסק

הקדוש ברוך הוא ימלא
את כל משאלות לבו לטובה,
ויתברך מפי אל עליון
בבני חיי ומזוני רוויחא,
ולזיווג הגון בקרוב
ולהצלחה בכל הענינים,
אמן בן יהי רצון.

הספר הקדוש הזה נדפס לזכות

שלמה זאב בריסק

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות לבו לטובה,
ויתברך מפי אל עליון בבני חיי ומזוני רוזיחא,
ולהצלחה בכל הענינים, אמן בן יהי רצון.

ולע"נ שאול בן ד' שלמה
אלטא עטיא בת נתן נטע
ת.נ.צ.ב.ה

הספר הקדוש הזה נדפס לזכות

שלמה זלמן גלאנשטיין

וזגתו

אסתר מלכה דינא

וילדיהם

אברהם משה, שרה דבורה, הדסה פייגא מיה.

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות לבם לטובה,
ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי ומזוני רוזיחא,
ויזכו לרווחת רוב נחת דקדושה מכל יוצאי חלציהם,
אמן בן יהי רצון

חֶסֶד הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה נִדְפַס לְזִכְרוֹת

אפרים מרדכי שכנא גפן

וזגתו

דבורה

וילדיהם

יוטא, שלמה אהרן גרשון, יוסף יהודה, זאב, היים צבי.

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות לבם לטובה,
ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי ומזוני רוזיחא,
ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה מכל יוצאי חלציהם,
אמן בן יהי רצון

חֶסֶד הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה נִדְפַס לְזִכְרוֹת

דוד דייטש

וזגתו

חנה

זבנס

שלמה

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות לבם לטובה,
ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי ומזוני רוזיחא,
ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה מכל יוצאי חלציהם,
אמן בן יהי רצון

חֶסֶד הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה נִדְפַס לְזִמְנֵת

מִדְרָכֵי אֶהְרֵן חַיִּים הַיִּלְפְּדִין

זִזְגָתוֹ

פְּעֵרֶל

וּלְדֵיהֶם

נִתְנָאֵל, יְחֻזְקָאֵל שְׂדֵגָא, חַיָּה אֶסְתֵּר, נַחֲמָן נִתָּן.

הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יִמְלֵא אֶת כָּל מִשְׁאֲלוֹת לְבָם לְטוֹבָה,

וְיִתְבַּרְכוּ מִפִּי אֵל עֲלִיּוֹן בְּבִנֵי חַיִּים וּמְזֻנֵי רוֹזִיחָא,

וְיִזְכּוּ לְרוֹזוֹת רַבֵּי נַחַת דְּקְדוּשָׁה מִכָּל יוֹצְאֵי חֲלָצִיהֶם,

אֲמֵן בֶּן יְהִי דְצִוָּן

חֶסֶד הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה נִדְפַס לְזִמְנֵת

מִדְרָכֵי הַיִּמְלוּךְ

זִזְגָתוֹ

מֵדִים

וּלְדֵיהֶם

חַיָּה שְׂיִינְדֵל, יוֹשֻׁעַ, אֶדֶל, אֶסְתֵּר, נַחֲמָן נִתָּן.

הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יִמְלֵא אֶת כָּל מִשְׁאֲלוֹת לְבָם לְטוֹבָה,

וְיִתְבַּרְכוּ מִפִּי אֵל עֲלִיּוֹן בְּבִנֵי חַיִּים וּמְזֻנֵי רוֹזִיחָא, וְיִזְכּוּ

לְרוֹזוֹת רַבֵּי נַחַת דְּקְדוּשָׁה מִכָּל יוֹצְאֵי חֲלָצִיהֶם,

אֲמֵן בֶּן יְהִי דְצִוָּן

הספר הקדוש הזה נרפס לזכות

ישראל דוד העסקעל

וזוגתו

שרה

וילדיהם

נפתלי, מרדכי, יהודית.

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות לבם לטובה,
ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי ומזוני רוויחא,
ויזכו לדרות רוב נחת דקדושה מכל יוצאי חלציהם,
אמן בן יהי רצון

הספר הקדוש הזה נרפס לזכות

הרוצה בעילום שמו

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות לבם לטובה,
ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי ומזוני רוויחא, ויזכו
לדרות רוב נחת דקדושה מכל יוצאי חלציהם,
אמן בן יהי רצון

הספר הקדוש הזה נרפס לזכות

יוסף בן קלנימוס קלמן יהושע ז"ל

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות לבו לטובה,
ויתברך מפי אל עליון בבני חיי ומזוני רוזיחא,
ולזיווג הגון בקרוב
ולהצלחה בכל הענינים,
אמן בן יהי רצון.

הספר הקדוש הזה נרפס לזכות

שמעיה זואקס

לע"נ יצחק בן אמרהם דאזענבערג
ולע"נ ברכה בלה יהודית בת יעקב גדלי'.

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות לבו לטובה,
ויתברך מפי אל עליון בבני חיי ומזוני רוזיחא,
ולהצלחה בכל ענינים, אמן בן יהי רצון.

חֲסֵפֵי הַקֹּדֶשׁ הַזֶּה נִדְפְּס לְזִמְתָּ

אֲבֵרָהּם חַיִּים זְוִיזֵל

זְוִגְתּוֹ

חֹזֶה דְבִקָּה שֵׁינְדֵל

וּילְדֵיהֶם

יִזְאֵל יִזְחַנֵּן וּמִשְׁפַּחְתּוֹ, חַי' אֶסְתֵּר וּמִשְׁפַּחְתּוֹ, מִיטָה וּמִשְׁפַּחְתּוֹ,
אֶלְתֵּר יַעֲקֹב מִשֵּׁה וּמִשְׁפַּחְתּוֹ, אֲשֶׁר מִדְּרָבִי, יִשְׁעֵי יוֹסֵף בַּעֲנֵדִיט.

הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא יִמְלֵא אֶת כָּל מִשְׁאֲלוֹת לִבְּס לְטוֹבָה,
וְיִתְבָּרְכוּ מִפִּי אֵל עֲלִיּוֹן בְּבִנֵי חַיִּים וּמְזוֹנֵי רוֹזִיחָא,
וְיִזְכּוּ לְרוֹזוֹת רֹב נַחַת דְּקִדּוּשָׁה מִכָּל יוֹצְאֵי חֲלִצִיהֶם,
אֲמֵן בֵּן יְהִי דְצִוָּן

חֲסֵפֵי הַקֹּדֶשׁ הַזֶּה נִדְפְּס לְזִמְתָּ

אֲבֵרָהּם צְבִי זְוַעֲבַדְמָאן

זְוִגְתּוֹ

לֵאָה שַׁעֲנִיא

וּילְדֵיהֶם

דִּיזְזֵל, חַיָּה, דְבִקָּה, יִטָּא, אֲלִיעֶזֶר
שְׁלֵמָה, נַחְמָן יִזְאֵל, חַיִּים, פְּרָאדֵל.

הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא יִמְלֵא אֶת כָּל מִשְׁאֲלוֹת לִבְּס לְטוֹבָה,
וְיִתְבָּרְכוּ מִפִּי אֵל עֲלִיּוֹן בְּבִנֵי חַיִּים וּמְזוֹנֵי רוֹזִיחָא,
וְיִזְכּוּ לְרוֹזוֹת רֹב נַחַת דְּקִדּוּשָׁה מִכָּל יוֹצְאֵי חֲלִצִיהֶם,
אֲמֵן בֵּן יְהִי דְצִוָּן

הספר הקדוש הזה נרפס לזכות

לזי יצחק זאפיד

וזוגתו

דבורה

וילדיהם

חיים צבי בן דבורה, אליעזר שלמה בן דבורה.

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות לבם לטובה,

ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי ומזוני רוויחא,

ויזכו לרעות רוב נחת דקדושה מכל יוצאי חלציהם,

אמן בן יהי רצון

הספר הקדוש הזה נרפס לזכות

אשר לעמיל זוסמאן

וזוגתו

פערל חי'

וילדיהם

בנימין זאב, יוכבד מידל, נעכא ליבא, שפרה,

נחמן נתן, שלום יואל, אליעזר שלמה.

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות לבם לטובה,

ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי ומזוני רוויחא, ויזכו

לרעות רוב נחת דקדושה מכל יוצאי חלציהם,

אמן בן יהי רצון

חֶסֶד הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה נִדְפַס לְזִמְנֵת

יְחֻזְקָא לְזִיגְלֵעַד

זִזְגָתוּ

מֵרִים

וּלְדִיהֶם

דוּד, דוּיָא.

הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יִמְלֵא אֶת כָּל מְשֻׁאלוֹת לִבִּי לְטוֹבָה,
וְיִתְבַּרְכּוּ מִפִּי אֵל עֲלִיּוֹן בְּבִנֵי חַיֵּי וּמְזוּנֵי דְרוּיָחָא,
וְיִזְכּוּ לְדָוָת רַב נַחַת דְּקָדוּשָׁה מִכָּל יוֹצְאֵי חֲלָצִיהֶם,
אֲמֵן בֶּן יְהִי דְצוֹן

חֶסֶד הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה נִדְפַס לְזִמְנֵת

אֲבָרְהָם אֱלִיהוּ זַעֲלֻקְאוּיִטֵּשׁ

זִזְגָתוּ

דִּיסָא

וּבְתָם

אֲדֵל

הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יִמְלֵא אֶת כָּל מְשֻׁאלוֹת לִבִּי לְטוֹבָה,
וְיִתְבַּרְכּוּ מִפִּי אֵל עֲלִיּוֹן בְּבִנֵי חַיֵּי וּמְזוּנֵי דְרוּיָחָא,
וְיִזְכּוּ לְדָוָת רַב נַחַת דְּקָדוּשָׁה מִכָּל יוֹצְאֵי חֲלָצִיהֶם,
אֲמֵן בֶּן יְהִי דְצוֹן

חֶסֶד הַקֹּדֶשׁ הַזֶּה נִדְפַס לְזִכְרוֹת

יחזקאל טויסיג

וזגתו

ביילא גיטל

ובניהם

ישעי', רחל, חנה יהודית.

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות לבם לטובה,
ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי ומזוני רוזיחא,
ויזכו לדרוֹת רוב נחת דקדושה מכל יוצאי חלציהם,
אמן בן יהי רצון

חֶסֶד הַקֹּדֶשׁ הַזֶּה נִדְפַס לְזִכְרוֹת

יואל טייטלבוים

וזגתו

בת שבע מרים

וילדיהם

שרה רבקה אסתר ומשפחתה, פריידה הענדיל גיטל ומשפחתה,
פעדל ומשפחתה, פייגא ומשפחתה, משה, אליעזר שלמה, סביאל.

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות לבם לטובה,
ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי ומזוני רוזיחא,
ויזכו לדרוֹת רוב נחת דקדושה מכל יוצאי חלציהם,
אמן בן יהי רצון

הספר הקדוש הזה נרפס לזכות

יואל בן דבקה
ומשפחתו

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות לבם לטובה,
ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי ומזוגני רוזיחא,
ויזכו לרעות רוב נחת דקדושה מכל יוצאי חלציהם,
אמן בן יהי רצון

הספר הקדוש הזה נרפס לזכות

יהודה אריה לייב ליבערמאן

וזוגתו

אסתר דאבה

ובניהם

מלכה דבקה, משה טוביה,

אמנואל צבי אלימלך, שמחה בונים.

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות לבם לטובה,
ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי ומזוגני רוזיחא,
ויזכו לרעות רוב נחת דקדושה מכל יוצאי חלציהם,
אמן בן יהי רצון

הספר הקדוש הזה נרפס לזכות

מו"ה

פנחס דוד לעבאזויטש

וזגתו

שיינדל

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות לבם לטובה,
ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי ומזוני רוזיחא, ויזכו
לדוות רוב נחת דקדושה מכל יוצאי חלציהם,
אמן בן יהי רצון

הספר הקדוש הזה נרפס לזכות

אפרים נבווגרודסקי

וזגתו

צפורה

וילדיהם

אלישבע, ידידיה אלימלך, תמרה רוזה, הדסה.

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות לבם לטובה,
ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי ומזוני רוזיחא,
ויזכו לדוות רוב נחת דקדושה מכל יוצאי חלציהם,
אמן בן יהי רצון

חֶסֶד הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה נִדְפַס לְזִמְתָּ

זאב סדאלאזויטש

זוגתו

מדים

וילדיהם

חנה חי', מרדכי, פייגא.

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות לבם לטובה,
ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי ומזוני דוויחא,
ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה מכל יוצאי חלציהם,
אמן בן יהי רצון

חֶסֶד הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה נִדְפַס לְזִמְתָּ

משולם נחמן פינטעד

זוגתו

תמר

וילדיהם

פיגא, אסתר, אדל.

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות לבם לטובה,
ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי ומזוני דוויחא,
ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה מכל יוצאי חלציהם,
אמן בן יהי רצון

חֶסֶד הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה נִדְפַס לְזִמְתָּ

יעקב שאול פיש

וזוגתו

שרה

וילדיהם

אליעזר שלמה, מידל.

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות לבם לטובה,
ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי ומזוני רוויחא,
ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה מכל יוצאי חלציהם,
אמן בן יהי רצון

חֶסֶד הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה נִדְפַס לְזִמְתָּ

משולם פייש פעלבערבוים

וזוגתו

באשא הדת

וילדיהם

יענטא חי' דבורה, שפרה ליבא, שלום אלי',
אלעזר אדי', מידל, בנימין זאב, מאיד.

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות לבם לטובה,
ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי ומזוני רוויחא, ויזכו
לרוות רוב נחת דקדושה מכל יוצאי חלציהם,
אמן בן יהי רצון

חֲסֵפֵי הַקֹּדֶשׁ הַזֶּה נִדְפְּס לִזְכוּת

יוסף פעלדמאן

וזגתו

פריידל

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות לבם לטובה,
ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי ומזוני רוויחא,
ויזכו לרעות רוב נחת דקדושה מכל יוצאי הלציהם,
אמן בן יהי רצון

חֲסֵפֵי הַקֹּדֶשׁ הַזֶּה נִדְפְּס לִזְכוּת

אליהו פערל

וזגתו

דייזל

וילדיהם

אדל, רבקה.

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות לבם לטובה,
ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי ומזוני רוויחא,
ויזכו לרעות רוב נחת דקדושה מכל יוצאי הלציהם,
אמן בן יהי רצון

הספר הקדוש הזה נרפס לזכות

אברהם אליהו פריעדריך

וזוגתו

שרה הענטשא

וילדיהם

ישראל, יוסף, חיה פיגא, נחמן נתן.

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות לבם לטובה,
ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי ומזוני רוויחא, ויזכו
לרעות רוב נחת דקדושה מכל יוצאי חלציהם,
אמן בן יהי רצון

הספר הקדוש הזה נרפס לזכות

אליהו ציג

וזוגתו

מלכה

וילדיהם

ינט, יוסף, שרה פיגא.

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות לבם לטובה,
ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי ומזוני רוויחא,
ויזכו לרעות רוב נחת דקדושה מכל יוצאי חלציהם,
אמן בן יהי רצון

חֲסֵד הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה נִרְפֵּס לְזִמְתָּ

יִצְחָק אֵיִזִיק קֹאֵהוּ

וּזְגָתוּ

בִּילָא מֵרִים

וּילְדִיהֶם

צְבִי אֱלִימֶלֶךְ, אֱלִיעֶזֶר, אֶהָרֵן, נַחֲמָן נֹתָן, שְׂרָה שֵׁנִידֵל.

הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יִמְלֵא אֶת כָּל מִשְׁאֲלוֹת לִבִּים לְטוֹבָה,
וְיִתְבָּרְכוּ מִפִּי אֵל עֲלִיּוֹן בְּבִנֵי חַיִּים וּמְזוּנֵי רוּיָחָא, וְיִזְכּוּ
לְרוּחַ רֹב נַחַת דְּקָדוּשָׁה מִכָּל יוֹצְאֵי חֲלָצִיהֶם,
אֲמֵן כֵּן יִהְיֶה דְצִוָּן

חֲסֵד הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה נִרְפֵּס לְזִמְתָּ

אֲבָרְהָם חַיִּים אֱלֵטֵר קְלֶאֱגֶסְבְּרוּיִן

וּלְזִמְתָּ

נַחֲמָה רַחֵל בַּת מַלְכָּה בְּרַכָּה

מֵאִיד בֶּן מַלְכָּה בְּרַכָּה

אֶהָרֵן בֶּן מַלְכָּה בְּרַכָּה.

הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יִמְלֵא אֶת כָּל מִשְׁאֲלוֹת לִבִּים לְטוֹבָה,
וְיִתְבָּרְכוּ מִפִּי אֵל עֲלִיּוֹן בְּבִנֵי חַיִּים וּמְזוּנֵי רוּיָחָא,
וְלֶהֱצַלְחָה בְּכָל עֲנִינִים
אֲמֵן כֵּן יִהְיֶה דְצִוָּן

הספר הקדוש הזה נרפס לזכות
אברהם אליהו קנאל

וזוגתו

פיגא

וילדיהם

מלכה, ישראל, אליעזר שלמה.

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות לבם לטובה,
ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי ומזוני רוויחא,
ויזכו לרעות רוב נחת דקדושה מכל יוצאי חלציהם,
אמן בן יהי רצון

הספר הקדוש הזה נרפס לזכות

אשר ישעי קדוים

ובנו

הלל

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות לבם לטובה,
ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי ומזוני רוויחא,
ויזכו לרעות רוב נחת דקדושה מכל יוצאי חלציהם,
אמן בן יהי רצון

חֶסֶד הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה נִדְפַס לְזִמְתָּ

נחמן נתן קדוים

וזוגתו

מרים היה

וילדיהם

אליעזר שלמה, אברהם מאיר, פיגא, נענא.

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות לבם לטובה,
ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי ומזוני רוויחא,
ויזכו לרעות רוב נחת דקדושה מכל יוצאי חלציהם,
אמן בן יהי רצון

חֶסֶד הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה נִדְפַס לְזִמְתָּ

אשר אנשיל ראזנעד

וזוגתו

בלימא

וילדיהם

שיינדל, חיים, ישדאל, סאסל.

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות לבם לטובה,
ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי ומזוני רוויחא,
ויזכו לרעות רוב נחת דקדושה מכל יוצאי חלציהם,
אמן בן יהי רצון

חֶסֶד הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה נִדְפַס לְזִמְתָּ

יְהוּדָה אֲרִיָּה דֹאטָה

זוּגְתוּ

דְּחַל

זְבַנִּים

יוֹסֵף

הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יִמְלֵא אֶת כָּל מְשָׁאֵלוֹת לִבִּים לְטוֹבָה,
וְיִתְבָּרְכוּ מִפִּי אֵל עֲלִיּוֹן בְּבִנֵי חַיִּים וּמְזוּנֵי רוּחֵהָ,
וְיִזְכּוּ לְרוּחוֹת רֹב נַחַת דְּקָדוּשָׁה מִכָּל יוֹצְאֵי חֲלָצִיהֶם,
אֲמֵן בֶּן יְהִי דְצִוָּן

חֶסֶד הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה נִדְפַס לְזִמְתָּ

יִשְׁעֵי רֵינְעֵד

הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יִמְלֵא אֶת כָּל מְשָׁאֵלוֹת לִבִּים לְטוֹבָה,
וְיִתְבָּרְכוּ מִפִּי אֵל עֲלִיּוֹן בְּבִנֵי חַיִּים וּמְזוּנֵי רוּחֵהָ,
וְיִזְכּוּ לְרוּחוֹת רֹב נַחַת דְּקָדוּשָׁה מִכָּל יוֹצְאֵי חֲלָצִיהֶם,
אֲמֵן בֶּן יְהִי דְצִוָּן

הספר הקדוש הזה נרפס לזכות

אהרן שלמה בן דבורה מלכה שווארטץ

וזגתו

מרים ברכה בת אסתר

וילדיהם

אלכסנדר, שרה לאה.

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות לבם לטובה,
ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי ומזוני דוויחא,
ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה מכל יוצאי חלציהם,
אמן בן יהי רצון

הספר הקדוש הזה נרפס לזכות

יוהנן שווד

וזגתו

הינדא

וילדיהם

משה, דוד, סימה, חוה ברכה, דבורה רחל,
יפה שיינדל, בלומה, ברוך צבי.

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות לבם לטובה,
ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי ומזוני דוויחא, ויזכו
לרוות רוב נחת דקדושה מכל יוצאי חלציהם,
אמן בן יהי רצון

חֶסֶד הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה נִדְפַס לְזִמְנֵת

מִנְחָם שְׁטֵינְבֶּעֶדְג

וּזְגֵתוּ

חַיָּה

וּבְנֵיהֶם

אֲדֹל, אֲלִיעֶזֶר שְׁלֵמָה, יוֹטָא, שְׂרָה, יְהוֹשֻׁעַ, פִּנְחָס דּוֹד.

הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יִמְלֵא אֶת כָּל מִשְׁאֲלוֹת לִבִּי לְטוֹבָה,
וְיִתְבָּרְכוּ מִפִּי אֵל עֲלִיּוֹן בְּבִנֵי חַיִּי וּמְזוּנֵי רוּחִיחָא,
וְיִזְכּוּ לְדוֹת רַב נַחַת דְּקָדוּשָׁה מִכָּל יוֹצְאֵי חֲלָצִיהֶם,
אֲמֵן בֶּן יְהִי רַצוֹן

חֶסֶד הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה נִדְפַס לְזִמְנֵת

מִנְחָם זָאב שְׁטֵעֶדֶן

וּזְגֵתוּ

עֵטֶל

וְיִלְדֵיהֶם

**מִלְכָּה, שִׁמְזָאֵל מִרְדְּכִי, יִבְט, חַיִּים יוֹשֻׁעַ,
אֲסֵתֵר פֶּרְאֲדֹל, פִּיּוּגָא, חַי' דְּבֹרָה, שְׁלֵמָה אֲלִיהוּ, רוּזָא.**

הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יִמְלֵא אֶת כָּל מִשְׁאֲלוֹת לִבִּי לְטוֹבָה,
וְיִתְבָּרְכוּ מִפִּי אֵל עֲלִיּוֹן בְּבִנֵי חַיִּי וּמְזוּנֵי רוּחִיחָא, וְיִזְכּוּ
לְדוֹת רַב נַחַת דְּקָדוּשָׁה מִכָּל יוֹצְאֵי חֲלָצִיהֶם,
אֲמֵן בֶּן יְהִי רַצוֹן